

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

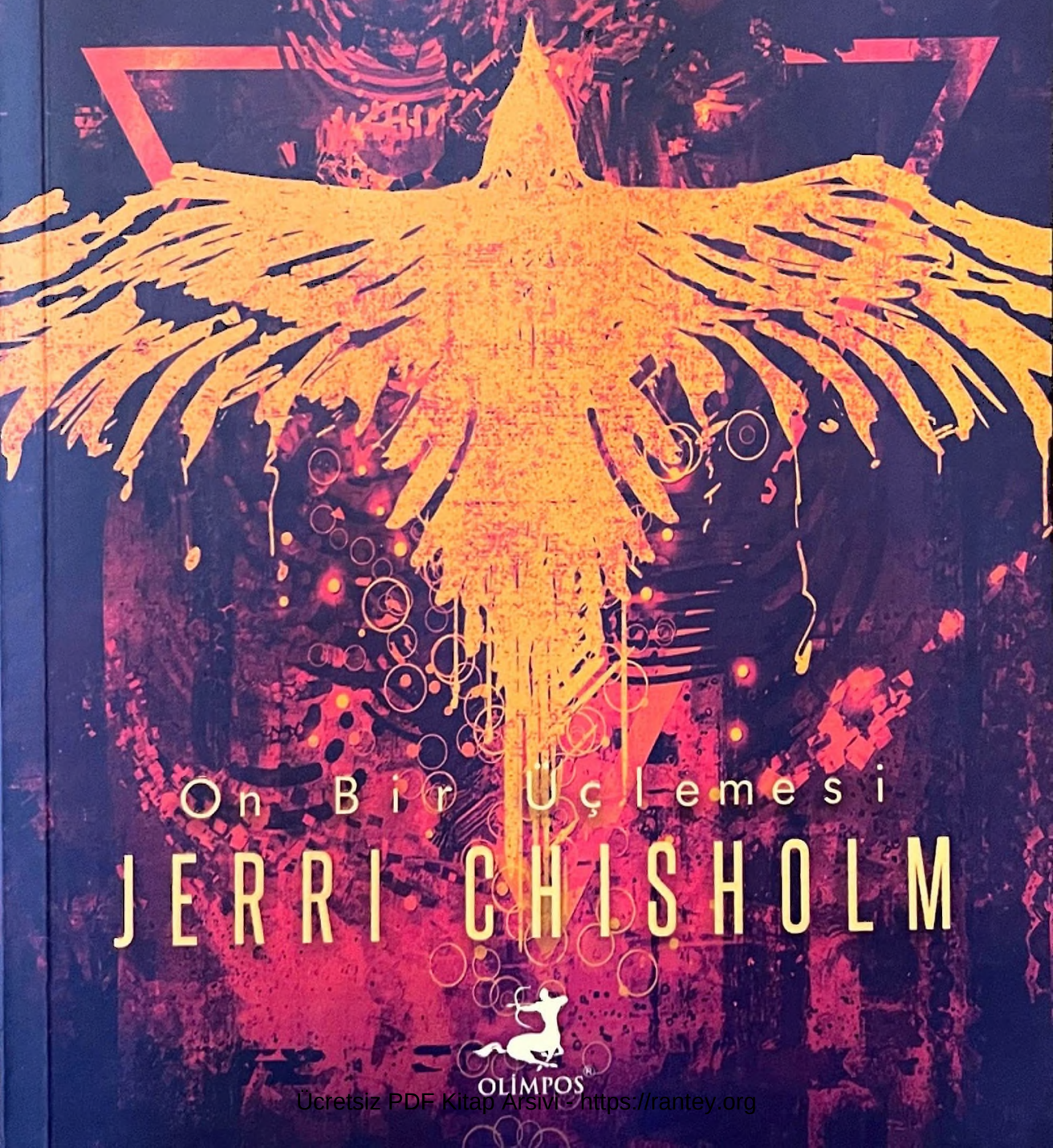
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ne pahasına olursa olsun özgürlük!

ON BİR'DEN KAÇIŞ

On Bir Uçlemesi
JERRI CHISHOLM

ON BİR'DEN KAÇIŞ

On Bir Üçlemesi
JERRI CHISHOLM

On Bir'den Kaçış

Jerri Chisholm

Orijinal Adı: Escaping Eleven

Copyright © 2020 by Jerri Chisholm

First published in the United States under the title ELEVEN Series 1 by Entangled Publishing. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.
Türkçe Yayın Hakları 2022 Olimpos Yayınları

Dizi Editörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Özlem Altun

Editör: Edanur Varol

Kapak Tasarımı: LJ Anderson, Mayhem Cover Creations

Sayfa Tasarımı ve Uygulama: Betül Tok Altan

1. Baskı: Ekim 2022

ISBN: 978-625-8043-74-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No: 15 Kat: 4 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 44064

ON BİR'DEN KAÇIŞ

On Bir Üçlemesi
JERRI CHISHOLM

j.a.p'ye...

BİRİNCİ BÖLÜM

Avuçlarım aşağıya bakar hâlde ellerimi öne uzatıyorum. Birkaç santim yukarıda yarım bir limon süzülüyor; küf öbeklerine karşın sulu sulu parlıyor. Hücreyi limon kokusu sarıyor. En kötüsü beklemek, daha doğrusu beklemektir, ben küçükken. Ama artık büyüdüm, dolayısıyla da nabzım sabit.

Artık meyvenin suyu eklemlerime çarptığında, asit açık yaraların içine sızdığında irkilmiyorum. Gözlerimi kaçırırsam da ifadem kayıtsız, ben de öyle. Yalnızca ilk şok sızlatıyor, sonrasında acı Yerleşke On Bir'in loş ışıklı koridorlarında solup gidiyor.

“Acıdı mı?”

Limonu iyice sıkarken, son damlasına dek dökülsün diye burarken sesinin ne kadar sakin olduğunu fark ediyorum. Ritüelimizden zevk alıyor; en azından ben öyle düşünüyorum.

Ona bakarak başımı sallıyorum.

“İyi.” diyor. Güçlü olmam hoşuna gidiyor. Sonra kaşları birleşiyor. “Bugünkü dövüğe ilgi yoğun. Hazır mısınız?”

Sağ yanağımı tokatlıyorum; o da sol yanağımı. Her za-

manki gibi.

“Endişeli değilim.” diyorum ama duraksıyorum. Ellerim yumruk hâlini alıyor, limon suyunun etkisine bakıyorum. Kırmızı kesikler pembe pembe yanıyor. “İlgi neden yoğun?”

Kulağa acımasız biri gibi geliyor olsa gerek babam. Fakat Jack yer üstüne gönderildiğinden beridir tek çocuğu benim. Kimse yer üstünden sağ çıkamaz. Dolayısıyla da şekillendireceği bir tek ben vardım, o da beni bir savaşçı olarak şekillendirdi.

Dikkatle ona bakıyorum, ağzının köşesinin seğirdiğini görüyorum. Heyecanlı.

“Rakibin yukarı kattan.”

“Büyük ihtimal geçen yendiğim Yukarı Ortalı...”

Daha sözümü bitirmeden kafasını sallıyor. “Bir Seçkin’le dövüşeceksin.”

Sırtım dikleşiyor.

Bir Seçkin. Bu büyük haber. Seçkinler dövüşmez, çoğunlukla dövüşleri izlemezler bile. Aksi hâlde bu, beşinci kattan Stadyum’un bulunduğu ikinci kata inmeleri anlamına gelir ve Seçkinler Aşağı Ortalılarla pek muhatap olmaz.

Benim gibi Aşağı Ortalılarla.

Gözleri bende, bir tepki bekliyor. Onun yerine pantolon paçalarını sıvayıp bir zamanlar benim olan dar yatağa yaslanıyorum. Ağırlığım altında gıcırıyor. “Dizlerim soyuldu. Onları da temizle.”

“Lütfen.” diye hatırlatıyor.

“Lütfen.”

Pozisyon değiştirdikçe iç geçiriyor, hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor. Hareketleri katı, saçları şakaklarında grileşmeye, çenesinin altındaki deri sarkmaya başlamış. Beton zeminin üzerinden çürük limonun diğer yarısını alıyor, acıdan taze bir pay beklerken bakışlarımı tavana çeviriyorum. Beklediğim acı geldiğinde şöyle böyle hissediyorum; yeni haberler

üzerine düşünmekle fazla meşgulüm.

Bir Seçkin.

O hâlde kolay bir dövüş olacak, kısa ve sakın. Hunter memnun olacak, Maggie de. Emerald ve diğer dövüşçüler de iyice güler artık. İstemsizce gülümsüyorum.

“Kendi yerine geçeli iki hafta oldu artık.” diyor babam doğrulurken. Boyu uzun, öyle ki kafası neredeyse tavana değiyor. Bir yandan beni izlerken deri parçalarını yere atıyor; temizim.

“Yarın iki hafta olacak.” diye onaylıyorum.

“İyice yerleştin mi?”

Cevaplamadan önce gözlerim çocukken çizdiğim resimlere kayıyor. Ebeveynlerimin hücresinin duvarlarını benek benek dolduruyorlar, Jack’in resimleri gibi. Ayrılmamız gereken zamandan önceki o günlerden. Bir de annemin yaptığı birtakım nakış işi, daha iyi günlerinden birinde gururla asılmış. O günler pek sık gelmez.

“Gayet iyi yerleştim. Kendime ait alanımın olması hoş.” Anında irkiliyorum. Babaya söylenecek güzel bir şey değildi.

Fakat eğleniyora benzer bir ifade yayılıyor yüzüne. “Özgür ruhlu bir kızsın, Eve.” diyor. “Hep öyleydin.”

Yutkunuyorum. İyi bildiğim bir his midemi sıkıp sert bir yumruya çeviriyor; suçluluk. Limon suyunun yaralarımın çarpma hissini yeğlerim.

“Meslek turlarıyla uğraşacak mısın yoksa dövüşte karar kıldın mı?”

“Emin değilim.” diye yalan söylüyorum. Meslek olarak dövüşçü olmayı seçeceğimi düşünüyor. Altı hafta içinde seçmemiz gerek. Artık on altı yaşındayım, okul kısmı tamamlandı.

Fakat profesyonel bir dövüşçü olmayacağım. Meslek turlarıyla da uğraşmayacağım. Hiçbir mesleği seçmeyeceğim. Altı hafta içerisinde gitmiş olacağım.

İKİNCİ BÖLÜM

1000535 sağ sol, sağ sol, sağ sağ sağ sol 11000535. On adımda bir mırıldanıyorum bunları. Tekrar. Tekrar.

Beynim hemen başımın üzerindeki ayakların her geçen saniye artan gümbürtüsünü ancak algılıyor. Binlerce sesin arındırıcı gürleyişini de öyle. Stadyum'daki ne ilk ne de son maçım. Odaklanmama gerek yok, tadını çıkarmama gerek yok. Henüz yok.

Korku duymamaysa kesinlikle gerek yok. Rakibim bir *Seçkin*'ken yok.

Mavi Devre'nin idman odasına dalıp üstümü değiştiriyorum, oradan da Stadyum'a bağlanan tünele geçiyorum. Önceki dövüşçülerin teri karışmış boğucu havasıyla Stadyum, sarmal hâlinde metalden yapılmış bir yarım silindir şeklinde. Burun deliklerimde hissedebiliyorum bu havayı. Buranın gümbürtüsüne kayıtsız kalmak imkânsız; ilkel benliğine dokunuyor. İliklerime işliyor.

Hakem kapının orada duruyor, kafasıyla bana selam verse de hoşbeşle uğraşmıyorum. Onun yerine, tünelden aşağı

Stadyum'un ağzına, birinin kum torbasıyla ısındığı yere bakıyorum.

Seçkin. O olmalı ama kapüşonlusunu çıkarmadan kesin olarak bilmem mümkün değil. Eğer rakibim o ise koluna sarılı kırmızı bir şey olacaktır. Benimkinde de mavi var ve o da saklanmış durumda. Mavi Devre'denim ben, arada çıkan bir dövüşçü olarak sınıflandırılıyorum. O ise Kırmızı Çember'in konuk dövüşçüsü.

Gözlerim sırtına sabitlenmiş hâlde ona doğru yürüyorum, her adımımı daha sert nefes alıyorum. Daha derin.

Lanet olsun.

Bu mesafeden anlaşıyor. Yok edecek beni.

Adımlarımın sesi kalabalığın gürültüsü içinde duyulmuyor. Fakat artık yalnız olmadığını hissetmiş olmalı çünkü kafası birden sola dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Delici fakat mesafeliler; görünüşte imkânsız bir birleşim.

Bakışlarımı çevirip kum torbama gidiyorum. Derin nefes al, ver.

Al.

Ver.

Ne var ki her göz kırpışımında beynime kazınmış geniş ve iri kürek kemikleri geliyor gözümün önüne. Bir dövüşçünün yapısına sahip. Güçlü. Çevik. Uzun ama çok değil. Sırıktan gibi olanları yenebilirim; hareket edemezler. Kısaları da yenebilirim; güçsüz olurlar.

Ama bu Seçkin...

Torbaya ilk yumruğumu savururken sessizce yanıma geliyor. Çarpmayla eski yaralarım açılıyor. Babamın onları tek-rardan temizlemesi gerekecek.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum. Bir yumruk daha. Biraz daha kan. Yumruk aralarında gözlerinin birbirine uzak,

yüzününse kare şeklinde olduğunu görmeme yetecek kadar bir bakış atıyorum ona. Erkeksi. Diğer yandan dudakları pürüzsüz, yumuşakça kıvrılıyor. Nazik görünen bir ağzı var, diye düşünüyorum. Ya da nazik görünürdü, eğer geri kalanı bana ters ters bakıyor olmasaydı. “Uyudun mu? Ne istiyorsun dedim.”

Gözler kusursuz bir burnun üzerinde kısılıyor, yakında kıracağım bir burnun. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sorsa da kulağa bir sorudan çok beyan gibi geliyor bu. Kısık sesi berrak.

“*Sen ne yaptığımı sanıyorsun?*” Eklemlerim kum torbasının yüzeyine kalabalığı bastırarak kadar gürültüyle çarpıyor. Şaşkınlığını anlamıyorum, umurumda da değil. Aslına bakılırsa beni rahat bırakmasını istiyorum, zira şu an yalnızca az sonraki maçı düşünüyor olmam lazım. Hiddetin mide duvarımı aşındırdığını, tenimi pençelediğini hissetmem lazım. Dikkatim dağılmamalı, öyle bir lüksüm yok.

Kaybolmasını söyleyecektim ki tekrar başladı konuşmaya: “Kanaman var.”

Dudağımı ısırısam da dudaklarımı geren sırtıtmayı tutamıyorum. Kaynaya kaynaya yüzeye çıkan sözcükleri tutamıyorum. “Sorun ne, Seçkin? Daha önce kan görmedin mi?”

İyice yaklaşır, kum torbasını kavrayıp sabit tutuyor, böylece sonraki yumruğum bileğimdeki kemiklere şok etkisi yapıyor. “Dinle,” diye hırıldıyor ben elimi sallarken, “Bu basit bir soru. Seninle konuşmak istediğimi sanma. Benim için bir zaman kaybısın.”

Açık ela renk gözler soğuyup kahverengiye dönüyor; bedeninin duruşundan -kaskatı, tahta gibi- sinirini bozduğunu görebiliyorum.

Harika.

“Az sonra burada bir dövüş başlayacak, haberin var mı? Çık git buradan.” Tünele, Stadyum’dan öteye doğru başını kaldırıyor. Sonra dönüyor.

Şaşkınlığının nedeni belli oldu şimdi. Gülüyorum.

“Evet, haberim var.” diyorum yüksek sesle. “Ne yaptığımı sanıyorsun, gidip günlük yazmak için mi ısınıyorum?” Hafifçe eğlenen bir hâlde dikkatimi tekrar kum torbasına çeviriyorum ama ben daha bir yumruk savuramadan omzumu kavırıyor.

“Rakibim *sen* misin?”

Kendimi hızlıca kurtarıyorum, eşofman üstümü çıkarıp kolumu uzatıyorum. Mavi bant.

Sessizce gözlerini banda dikeyiyor. Öyle sessiz ki kalabalığın gürlemesi daha bile gürültülü geliyor, *On Bir*’in altında toprağın derinlerine gömülmüşüz gibi. O burada olduğu için her zamankinden daha heyecanlılar.

“Mal.” diye mırıldanıyorum ve bana vurmasını bekliyorum. Bir Seçkin’e laf etmek akıl kârı bir şey değildir. Fakat onun yerine yürüyüp gidiyor. Kalabalıktan uzağa, Stadyum’dan uzağa. Bir anlığına onu seyre diyorum, sonra kafamı sallıyorum. Odaklanmam gereken kum torbası, başka bir şey değil. Kafamı neden bu kadar kolay dağıttığını bilmiyorum.

Bir darbe. İki. Kan, kum torbasının derisini lekeliyor. Tekrar vuruyorum. Tekrar. Kaslarımın ısındığını hissediyorum, soluk tenimin altında şişiyorlar. Bir darbe. İki.

Kollarımı sallamak için durduğumda hakemle konuştuğumu görüyorum. Bu kadar uzaktan ve ayakların gümbürtüsüyle göğsümdeki sarsıntıdan ikisini de duyamıyorum. Fakat tünel boyunca yayılan kum torbası ağının arasından onları görebiliyorum; Seçkin’in kafasını salladığını, hakeme doğru bir adım attığını, onun da geri çekildiğini görüyorum. İkisi de pek mutlu görünmüyor.

Seçkin dönüp gözlerini bana dikene kadar bakışlarımı çevirmiyorum.

Odaklan, Eve.

Eğer araya birkaç iyi vuruş sıkıştırabilmek istiyorsam düşünmem gerekiyor. Hızlı hareket ediyor, bunu görebiliyorum. Benim daha hızlı olmam gerek. Mavi Devre'den profesyonel bir dövüşçü olan Anil gibi hızlı. Ufak tefek biri, bilekleri benimkilerden geniş değildir. Ama hızı sayesinde kazanıyor, dolayısıyla benim de hızlı olmaya ihtiyacım var.

İyi olmam gerek. Daha azı olamam, yoksa ölebilirim.

Arkamda, Seçkin geri dönmüş, kum torbasına öncekinden de sert vuruyor. Yumruklarının yankısı yuhalayan kalabalığın sesinin üstüne kolaylıkla çıkıyor, bakışlarım bir daha o yöne kaydığında iki şey görüyorum. Öncelikle, kıpkırmızı yüzünü ve ateş gibi gözlerini. İkinci olarak da eşofmanın üstünün çıkmış olduğunu ve kırmızı bandının gözler önünde olduğunu. Ayrıca kollarının güçlü olduğunu, dirseklerinden yumruklarına varan ön kısımlarının olağan dışı kalın olduğunu görüyorum. Yüzüme temas ettikleri geliyor gözümün önüne, yutkunuyorum.

Artık hiddetim ateşlendi, içimi asit gibi yakıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Fakat kazanacağını bildiğim biriyle ilk karşılaşmam değil bu. Ben de korkumu ve işkence gibi acı beklentisini toplayıp bir kenara kaldırıyorum. Odaklanmam gereken tek şey kan çıkarmak. Seçkin'den kan çıkarmak. Bu Emerald ve diğer dövüşçüleri sevindirir: Anil, Bruno ve Erick'i. Babamı da sevindirir.

İhtiyacım olan sadece azıcık kan.

"Hazır mısın?" diye bağıyor hakem omzumun ardından. Kısa boylu, kırçıl saçlı, alkolden kızarmış gözleri olan bir adam. Kollarım yanlarıma düşüyor, midem dönüyor. Başımınla onaylıyorum, ne kadar olabilirsem o kadar hazırım.

Seçkin'in yanı başında bağılıyor ama o duymuyor olmalı. Kum torbasını yumruklamaya devam ediyor; kafatasını kırabilecek güçte yumrukluyor torbayı. Öfkeli, artık buna şüphe yok. Belki benim tavrımdan veya ona hakaret etmemdendir.

Seçkin'in göz ucuyla görebileceği bir yere denk gelene dek yan yan ilerliyor hakem. Seçkin ona bir bakış atıp torbaya tekrar vuruyor. Tam ve katıksız bir küstahlık, içten içe gülümsüyorum; elimde değil. Şimdi de hakem bir şeyler söylüyor; Seçkin'in durup ona bakmasına sebep olacak bir şeyler.

Ama sonunda, parmak eklemlerinden kan damlar hâlde, bana bakmak üzere dönüyor.

Bakışları benden alakasız, aşağı kenara sabitlenmiş.

“Sportmence davranış.” diyor hakem. “Saygı...” Hep aynı, eski laflar, dinlemeye tenezzül etmiyorum. İşin aslı, kural mural yok. Dövüşçü Stadyum’unda yok, Yerleşke On Bir’de bile yok.

Şiddet burada bir yaşam biçimi, ringdeyse daha bile fazlası. Epey sevilen bir eğlence şekli. Dövüş ne kadar dehşetli olursa kalabalık o kadar mutlu olur. Kalabalık ne kadar mutluysa, maç ayarlamak istiyorsak sporcu olarak hepimizin tatmin etmesi gereken Dövüş Ligi de o kadar memnun olur. Yani kurallar basit: Kural falan yok.

Bu hep böyle değildi.

Eskiden farklı eğlence türleri varmış, en azından uygarlıktan geri kalanlar yer altına taşınmadan önceleri. Beşinci kattaki kitaplar futbol diyor adına. Ya da belki de beyzboldu. İsmi her neyse, yapmak için alan gerekiyormuş. Açık bir saha, büyük arenalar. Burada onlardan hiç yok. Diğer yerleşkeleri bilmiyorum ama Yerleşke On Bir’i biliyorum.

Burada yalnızca dövüş var.

Hakem el sıkışmamızı buyuruyor. Göz korkutan bir yü-

züm yok ama en azından kayıtsız gözüktüyor ve bu da rahat-sız edici olabiliyor. Dolayısıyla kanlı avucumu uzatırken sa-kin sakın Seçkin'e bakıyorum. Ne var ki elimi almıyor. Bana bakmıyor bile. Onun yerine ellerini başının arkasında bağla-yarak metal tavana diyor gözlerini. Hakem el sıkışmamızda ısrarcı olacakmış gibi görünüyor -gerçekten de sportmence bir davranış- fakat tekrar düşününce megafonunu alıp ya-nımızdan hızla geçerek Stadyum'a giriyor. Kalabalığa maça hoş geldiniz diyor, onlar da kükrüyor. Ardından yerleşkenin insanın belleğine kazınan marşına başlıyor.

*Sevgili annemiz, gör sana dikilen bakışlarımızı, durdur
işleyen saati
Yaratıklardan yaldızlı taş, yoktur güzelliğinin bir eşi
Yeni baştan bir şans daha, ah, açman gerek bize sevgini
Sevgili annemiz duy fısıltımızı, tik tak*

*Sevgili annemiz, gör sana dikilen bakışlarımızı, durdur
işleyen saati
İhanetin hâlâ yakıcı, utancın yolu yürünmeli
Kadınlar, çocuklar atılmış bir kenara, zalimce harcadın
erkekleri
Sevgili annemiz duy şarkımızı, tik tak*

*Sevgili annemiz, gör sana dikilen bakışlarımızı, durdur
işleyen saati
Ahmakça düşüncen, çevirmen kilidi
Bir savaşı ilan, insanlarınsa şoktan zayıf vaziyeti
Sevgili annemiz duy haykırışımızı, tik tak*

*Sevgili annemiz, gör sana dikilen bakışlarımızı, durdur
işleyen saati*

*Sırlar ve yayılan yalanlar, sevgin bir aldatmaca idi
Bir daha konuşmak yok, hazırla ilmeği, başlat ateşi
Sevgili annemiz duy kahkahamızı, tik tak*

Kalabalık, her zaman öfke uyandıran son dördlükte hakeme katılırken ve ben bir yandan parmak boğumlarımı sararken kaşlarım çatılıyor. Tüm yerleşke bu öfkenin üzerine kuruludur. Seçkin'e bakıyorum. Benim tarafıma bakmıyor, bandaj rulosunu ona attığımdaysa yakalamak için bir harekette bulunmuyor. Onun yerine rulo yere düştüğünde tekmeleyip fırlatıyor.

Artık onu tedirgin etmeye çalışmaktan ziyade, ben tedirgin hissediyorum. Dövüşçüler parmak eklemlerini her zaman sarar. Bunun o kadar mı kısa bir maç olacağını düşünüyor? Şimdi yüzü Stadyum'a dönük, bakışları boş, odaksız. Kan akışı hızlansın veya kasları esnesin diye zıplamıyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Evet. Gerçekten de bunun kolay bir dövüş olacağını düşünüyor olmalı.

Ona bunun aksini göstereceğim.

Derin bir nefes alarak ben de yüzümü Stadyum'a dönüyorum; bakışlarım ikinci ve üçüncü katı, hatta dördüncü katın da bir kısmını kapsayan, Yerleşke On Bir'deki en geniş odayı süpürüp geçiyor. Tavanın hemen tepenizde olmadığı tek odayı. Kirişlerden siyah beyaz avizelerin yanı sıra gelecek maçların, meşhur profesyonel dövüşçülerin maçlarının reklamını yapan büyük afişler sarkıyor.

Fakat bu maç da onlar kadar katılım olacaktır. Tüm katlardaki tüm sıralarda koltuklar dolu. Kimsenin oturduğundan değil. Herkes ayakta, tepinip el çırpıyor. Çığlık atıyor.

Aşağı yukarı sıçırıyor, Stadyum'un merkezindeki yüksel-

tilmiş ringe bakıyorum. Bana Seçkin ışıklarını anımsatan kör edici beyaz ışıklarla çevrili. Aşağı Orta ışıkları alçak bir tavan boyunca fazla uzun aralıklarla asılmış, aralarında kablo telleri sarkan tek başına, loş ışıklı ampullerdir. Kıyaslandığında bembeyaz Seçkin katı âdeta parıl parıl. Sağlam işler, özenli eğitim, lüks yaşam alanları. Tüm bunlar Aşağı Orta yaşamından bambaşka.

Fakat dövüş sporu Ortalıların oyunudur, dövüşçülerin çoğu da benim gibi ikinci kat Aşağı Ortalılarıdır. Burası benim çöplüğüm, onun değil.

Kendime bir tokat atıp kalbimin boğazımda gümleme hissinin tadını çıkarıyorum. Bırakıyorum kalabalığın çığlıkları kulaklarıma, botların gümbürtüsü damarlarıma dolsun. Göz bebeklerim küçülene, kaslarım seğirene dek akkor hâlindeki ringe bakıyorum.

Hakem megafonunu indirip öne gelmemizi işaret ediyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kalabalık hemen farkına varıyor: Tünelin sınırlarından çıkmıştık. Yabana salınmıştık. Az önceki gürültüleri şimdikininki yanında hiç kalıyor. Çığlıkları bir olup erimiş kurşun gibi doluyor kulaklarıma. O kadar yüksek ki sesleri, hiçbir şey duyamıyorum.

Ringin parlak ışıkları hâlâ seksen adım uzakta; bu yolu iyi tanıyorum, fazlasıyla iyi. Önümüzde ip gibi ince bir yol kıvrılıyor; her adımda parmaklar, yakalamak ister gibi bana uzanıyor. Kimisi bağılıyor kimisi yuhalıyor. Yuhaladıkları ben değilim, Seçkin. Konuk dövüşçü olan o, üstelik de elit bir tanesi. Sonunda onları hayal kırıklığına uğratacak olmam çok kötü.

Kendim de hayal kırıklığına uğrayacağım. Kaybetmekten hoşlanmam. Etrafındaki suratlar bulanık bir leke hâlini alırken bunun iyi bir özellik olup olmadığını sordum kendime. Annem bunun kötü, önemsiz olduğunu söylerdi. Gerçi cehennemin içinden geçince her şey önemsiz geliyor sanırım. Babamsa bunun iyi bir şey olduğunu, başarma hırsından

kaynaklandığını düşünürdü.

Kalabalıkta Maggie'nin yüzünü buluyorum, beni izlerken dudakları ince bir çizgi hâli almış. Gülümsemiyor, bağırıyor. Fakat azimlidir ve benim de öyle olduğumu bilir. Dolayısıyla ben geçerken alkışlayıp, cesaret verircesine başını sallıyor. Hemen yanında Emerald yüksek sesle tezahürat yapıyor; gözlerimiz buluşunca eli yumruk hâlini alıyor. Bana inancı var.

Seçkin'le eşleşenin o olmaması çok yazık. Kahverengi derisinin altında kaslar dalga dalga yükseliyor, âdeta bu iş için doğmuştu. Tüm bunları, kavgayı, kalabalıkları, acıyı seviyor. En iyilerden biri ve Seçkin'e karşı bile bir şansı olabilir.

Ondan sonra Hunter geliyor, yüzü bembeyaz. Alkışlamıyor, huzursuz huzursuz Seçkin'e bakıyor sadece. Benim için korkuyor ve bu durum iç organlarımı öyle sıkıştırıyor ki kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Ben de yüzüme en kayıtsız ifadesini takarak omzumun üstünden rakibime bakıyorum. Beni çekiştiren kolları zor fark ediyorum, o da göğsünü avuçlayan elleri fark etmiyor görünüyor. Gözlerindeki tehlikeli ifadeyi görebiliyorum. Fakat korkuya benzer bir şeyler de var. Kalabalığın üzerinden fazla hızlı geçip gitmelerinden belli. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gülümsüyorum. "Korktun mu, Seçkin?"

Hiçbir şey söylemiyor. Yalnızca bakışlarını kitlelere geri döndürüyor. Fakat dudaklarını hafifçe, çok hafifçe birbirine bastırıyor.

Yüzümdeki kayıtsızlık sadece göstermelik değil. Derinlere işliyor ve şimdi kalbimin odacıklarından ellerime, ayaklarıma doğru akıyor. İlk yumruk acıtacak, evet, tıpkı limon suyunun yakması gibi. Sonraysa bir şey hissetmeyeceğim.

Ringe girip ışıkların altında yüz yüze duruyoruz. Hakem daha yetişemedi ama yetiştiğinde, ringe girdiğinde, dövüş

başlayacak. Kollarımı sallıyor, aşağı yukarı zıplıyorum.

Ama Seçkin öylece orada dikilip yanlara bakıyor. Böylece yeniden dikkatimi dağıtmış oluyor.

Sonunda daha fazla dayanamıyorum. “Uyan!” diye bağıyorum bir adım öteden. Tünelin içinde söyledikleri geliyor aklıma. “Bu bir dövüş, haberin var mıydı?”

Benimkilerle buluşan gözleri kısılıyor. “Şu an dalga geçmenin sırası mı sence? Sorunun ne senin?” Başını sallıyor, zıplamayı bırakıyorum. Kollarım yanlarıma düşüyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ki her bir sözcüğü duysun. “Tüm Seçkinler bu kadar mızımız mıdır? Ah pardon, saçma bir soruydu.”

“Tüm Ortalılar kızları dövmeyi normal mi bulur?”

Sessiz kalıyorum. Onu rahatsız edenin ne olduğunu biliyorum artık. Bugünkü dövüşü adını ani bir hevesle, bu en vahşi eğlence türünün kurallarına -ya da kuralsızlığına- dair hiçbir fikri olmaksızın yazdırmış olmalıydı.

“Seninle dövüşmem.” diye ekliyor.

Zıplamaya kaldığım yerden devam ederek sırtıtıyorum. “Senin beni döveceğini kim söyledi?”

Bana bir bakış atıyor. “Gerçekten mi?”

İçimde bir şeyler bu sıra dışı çocuktan irkiliyor. Bu soylu yapıdan. *Nezaketinden*. Bana zaman kaybı derken daha memnundum. Hakemi dinlemeyi reddettiğinde. Bir Seçkin'den beklediğim hareketler bunlar.

Bu nedenle kolum seğiriyor ve bir tane yumruk atıyorum. Sert vuruyorum, yüzünün ortasına bir sağ kroşe. Tamamıyla korumasız, sert bir darbe. Beklenmedik bir yumruktu, kalabalık çıldırıyor.

Burada kural yok. Dövüş başladı.

Geriye doğru sendiliyor, eli içgüdüsel olarak kanayan burnuna gidiyor. Kan akıtmak istemiştin ve işte oldu. Bir

sonraki hedefim mümkün olduğunca ayakta kalmak. Beni baygın hâlde yere yığana dek verebileceğim en fazla zararı vermek.

Dövüşmeyi reddetmesini kabul etmiyorum.

Bir sonraki yumruğumu vurarak savuşturuyor, kolumun ön kısmı sızlıyor. Gözlerimiz buluşunca öfkeli olduğunu görüyorum. Yaptığı savunma acıtsın istemişti. Gülümsememi yutup tekrar saldırıyorum ve şaşırtıcı bir güçle püskürtülmeden önce kaburgalarına bir darbe indirmeyi başarıyorum. Güçlü. Dövüşmeye karar verdiği an işim bitmiştir.

“Kes şunu!” diye bağıyor. “İncineceksin.”

Uyluğunun dışını tekmeleyince yüzü buruşuyor. “Pes etmek yok.” Yeniden saldırıyorum ama bu sefer harekete geçiyor. Gözlerinden şimşekler çıkıyor, ben ona vuramadan o bir yumruk savurup yanağıma sert bir darbe indiriyor.

Yumruğu kafamda çanlar çaldırıyor, tenimi alazlıyor fakat ardından his kaybolup geride yalnızca uyuşmuş, ağrıyan bir kemik bırakıyor. “Demek ki bir kıza vurabiliyormuşsun.”

“O kadar kötü de hissettirmedi.” diye hırıldıyor.

Kaburgalarımın altını yumrukladığında devriliyorum ama sadece bir anlığına. Omurgamı dikleşmeye zorluyorum.

“Biraz da olsa sevimli olsaydın,” diye devam ediyor, “Kötü hissedebilirdim.” İleri atılınca küçük bir panik dalgası geçiyor içimden ama o bana vurmak yerine kollarımı yakalayıp arkama bağlıyor. Beni halatlara yapıştırıyor. Alışılmış bir hamle değil bu, ben de karşı koymuyorum, yani henüz.

“Hareket edemezsin, bitti!” diye bağıyor kulağıma, tezahüratların arasından. “Hakeme bittiğini söyle.”

Onun yerine dizimi hızla yukarı çekerek yüksek sesle inlemesine, başını acıyla geri atmasına neden oluyorum.

Bir kalp atımı sonra kafasını hızla suratıma geçiriyor ve bir kan deryası içinde görüşüm kapanıyor. Yüzüm ılık, ıslak.

Tezahürat yapan kalabalıklar binlerce kilometre ötede sanki, beynim darbeden kaynıyor. Boynum ıslak erişte gibi.

Acımasız biri, diye düşünüyorum.

Bu, bel altı vurmaktı. Gerçi dövüş daha başlamadan yumruk atarak işin rengini ben belirlemiştim sanırım.

Görüşüm geri gelmeden kollarımı salıp midemin ortasına bir tane indiriyor. Safram ağzıma geliyor ve bir anlığına zamanda geri gidiyorum, daha dokuz yaşında olduğum zamana. İlk dövüşüm, rakibim benim iki katım, vahşi bir mizacı olan on üç yaşında bir oğlan. Dehşeti hatırlıyorum. Benimle oynarken dudaklarının kıvrılmasını. Korkudan öyle titriyordum ki midemdekiler ağzıma gelmişti, şimdikiyle aynı tadı almıştım. Ardından da iyice benzetmişti beni. Tuhaftır ki dövüşün kendisini pek hatırlamıyorum. Yalnızca öncesindeki korku aklımda.

Kendimi sarsıp zihnimi şimdiye odaklanmaya zorluyorum. *Sakinleş, Eve*. Limon suyu akmıştı. İlk acı şoku -gerçek acı- geçmişti. Gerisi önemli değil. Pek değil.

Bir sonraki yumruğunu bileğimle engelleyip kemiğin kemiğe vurmasından kaynaklanan acıyı göz ardı ediyorum ve beynini sarsacağından emin hâlde çenesinin altına dirseğimi geçiriyorum. Ardından tekrar tam tesirli bir tekme savuruyorum. Erkekler genelde tekme atmaz, o yüzden hiç hazırlıklı olmazlar.

Bir yumruğu daha bana isabet ediyor, bu sefer çene kemiğime. Bu sefer sert. Beni yere deviriyor ve daha ben toparlanamadan üzerime çullanıyor, beni bir metre öteye fırlatmış da Stadyum'da boylu boyunca koşmuş gibi göğsü hızla inip kalkıyor. Yüzünü kaplayan kana rağmen yakışıklı.

Bu, ondan daha bile az hazzetmeme sebep oluyor. Bir yumruk daha atmaya yelteniyorum ancak elimi yakalayıp ben geri çekilene dek sıkıyor. Gözlerinden açıkça tehlike

okunuyor, öncekinden çok daha açıkça.

“Dur!” diye ciyaklıyorum istemeden. Ama az sonra kemiklerim yamulacak.

Donuyor. “Dur mu dedin?” Hakemi bulmak için başını çeviriyor. Bitsin diye can attığını görebiliyorum. Benden daha fazla hem de.

Anlık dikkat dağınıklığını kendi lehime kullanıyorum. Serbest yumruğum gözüyle buluşarak onu geri çekilmeye zorluyor.

Sargıya rağmen parmak eklemlerim feryat figan ediyor ama onun canının daha çok yandığını biliyorum, bundan eminim.

“Dövüşmeyi kes!” diye bağılıyor bana. Dediğini yapmak yerine üzerine çullanıyorum.

Öyle sert bir yumruk geçiriyor ki bana daha ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buluveriyorum. Gözlerimi açtığımda gördüğüm tek şey karanlık. Avuçlarım ring zemininin soğukluğunu duyuyor; her bir hücrem dayanılmaz bir acıyla feryat etse de kendimi itiyorum. Ayağa. Ayağa. Dövüşe devam et. Ne pahasına olursa olsun.

Fakat kafamın arkasına bir şey çarpıyor. Sert bir şey. Sağlam, soğuk bir hissi var. Metal gibi. Kullanmanın serbest olduğu silahlar var mı ki burada? Belki de Seçkin’in ayağıydı. Belki yumruğu. Belki kafası. Belki de uykunun beni kollarına almasına izin vermeliyim, zira şu anda gerçekten yapmak istediğim tek şey bu. Şimşek saçan gözlerinden uzaklaşmak.

Kafamı yere bir koyabilsem.

Ama yerde zaten, şimdi hissedebiliyorum bunu. Yanığım zeminle bir. Yoksa başından beri orada mıydı?

Belki de dövüş henüz başlamamıştı. Belki gün bile başlamamıştı. Evet, aynen öyle. Şu anda hücremdeyim. Uykuya geri dön, Eve.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ya da belki zaten kapalıydılar. Sonra da kendimi yanlamasına bırakıyorum. Aşağıya ve öteye. Kendimden geçiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sağa dönüyorum. On adım, sol. Yedi adım, sağ. On beş adım, sol. Tek tek saymama gerek yok. Bu yolu avucumun içi gibi bilirim; bununla otuz beşinci sefer olacak. Floresan ışığının tepede, her zamanki gibi, titreştiği koridor bu. Sağa dön. Bu koridora açılan kapılar var, önemli kapılar, dikkat etmem gereken kapılar. Beşinci katta her şey önemlidir. Seçkin katı. Sağa dön. Tekrar sağa. Cilalı metal bir kapının önünde durup şifreyi giriyorum. 11000535. Kapı kolunu çeviriyorum ama kımıldamıyor. Kilitli, işe yaramadı. Fakat bunu zaten biliyordum. Bu şifreyi daha önce de denemiştim.

Gözlerime ışık doluyor. Gün ışığı. İlk defa deneyimliyorum bunu, görüş alanımdaki her şeyi silip süpürüyor. Kör edici bir ışık. Sonunda Kehanet'e ulaşmanın bir yolunu bulmuş olmalıyım.

"Neden gülümsüyorsun?" diyor bir ses kilometrelerce öteden. Tam olarak çıkaramasam da şöyle böyle tanıdık geliyor kulağıma. Ama önceden duymuştum, eminim.

Yavaşça gözlerim açılıyor ama hiçbir şey görmüyorum.

Ne ışığı ne karanlığı. Hiçbir şey. Tekrar kapatıyorum. Neredeyim ben? Şu an fark ediyorum, beşinci kattaki Kehanet'e sızmaya falan çalışmıyorum. Ayrıca Kehanet'in içinde olmadığım da bariz. Uyuyormuşum. Rüya görüyormuşum. Gözlerimi yeniden açıp başımı kaldırıyorum ama çok fazla acı veriyor. Kafamdaki damarlar kanla zonkluyor, boynum feryat ediyor.

Elimi, parmaklarımı kıpırdatıyorum; onlar da daha iyi durumda değil. Zonklama ve keskin ağrılar. Her yerimde, her bir eklemden ve tendonda.

Dolayısıyla yavaş yavaş görüşüm dönene dek sürekli kırpışan gözlerim haricinde hareketsiz duruyorum. Tavandan tek bir ampul sarkıyor, ondan da bir kablo çıkmış sallanıyor. Öyleyse ikinci kattayım. Bu iyi. Bu benim katım. Benim Aşağı Orta katım.

Fakat kendi hücremde değilim. Hava daha farklı. Daha az yoğun. Temizlik ürünlerinin kokusu asılı kalmış.

"Nasıl hissediyorsun?" diyor o ses yeniden. Kaşlarımı çatıyorum. Ne kadar zorlarsam zorlayayım çıkaramıyorum sesi. Konuşanın kim olduğunu görmek için kafamı kaldırmam gerekecek. Derin bir nefes alıp karın kaslarımı sıkıyor, boynumu yukarı çekiyorum. Acıdan dişlerimi sıkıyorum ancak şu anda bunu kimin gördüğü umurumda değil.

Ta ki kim olduğunu anlayana dek.

Seçkin. Kolu rahatça dizinin üzerinde, yanımdaki sandalyede oturuyor. Üzerinde göğsünün gerdiği siyah bir tişört.

Bir soluk alıp tamamen doğrulmaya zorluyorum kendimi. Her bir kas, bağ ve tendon hareketime isyan etse de ben kararlıyım. Üstelik bu sefer acının yüzümden okunmasına müsaade etmiyorum. Zira onun neden burada, benimle birlikte olduğunu bilmiyorum, ayrıca buranın neresi olduğunu da bilmiyorum. Beni dezavantajlı bir konuma sokan iki şey.

Hemen soruyorum, “Neredeyim ben?”

“Uzansan daha iyi olur sanırım.”

Gözlerim onunkilere kayıyor. Fesatlık okunmuyor orada, ondan kaynaklı bir kötülük yok. Ama midemde kaynadığını hissedebiliyorum yine de. Beni bunca ıstıraba soktuğundan değil. Öyle yapmak zorundaydı. Kaldı ki çürük içindeki yüzüne bakılırsa ben de onun canını bir miktar yakmıştım. Gözünün altında, derisinin açılmış olduğu yerde keskin mor bir çizgi uzanıyor. Sarı bir çürükse burnu boyunca ilerleyip çenesinin altına iniyor.

Hiç fena değil, Eve.

İşin aslı, ben hâlâ dövüş sırasında giydiğim -kana bulanmış ve terle kaplanmış- kıyafetlerleyken onun kot giymesi, temiz ve rahat görünmesi ve yanımda şu ana dek beni uyurken izlemiş bu yabancı çocukla yabancı bir yerde bulunmam gerçeği dışında, neden bunca fesatlık duyduğumu bilmiyorum.

“Neredeyim ben?” diye soruyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

“Revirde.” Omuz silkiyor. “Dövüşme tarzından yola çıkarak buraya daha önce de geldiğin kanısındayım. Yanılıyor muyum?”

“Bırak tahmin edeyim, sen de nispet yapmak için geldin. Tipik Seçkin hareketi.”

Gözleri kısılıyor. “Bak...” Sesi kısılıyor, kafasını sallıyor.

Biraz gayretle, iyice eskimiş şiltenin üzerine geri uzanıyorum. Gözlerimi tavana dikiyorum. Az önce ne diyeceğiyle ilgilenmiyorum; umurumda değil. O bir Seçkin. Ben bir Aşağı Ortalı. Birbirimizden hoşlanmamak içimize işlemiş; medeniyet onca yıl önce buraya ilk taşındığından beri içimize işlemiş. Yukarıdaki en zengin ve nüfuzlu aileler beşinci kata yerleşip daha az talihli olanlar buraya, kendi küçük ce-

hennemimize yerleştirildiğinden beri. Dolayısıyla onun hakkında bir saniye daha düşünmek yerine şimdi ne yapacağımı düşünüyorum.

Revir, bulunmak istediğim en son yer. Sadece ezikler bir dövüşün ardından reviri boylar. Bu bir duyulursa... Gitmem gerek. Kaybetmem yeterince kötüyken bir de bir Seçkin'e kaybetmek! *Hemen* gitmem gerek. Ne var ki her hareketimde iç organlarım acıyla feryat ediyor ve hücreme dönmek için yardım olmaksızın uzun bir mesafe yürümem gerekiyor. Başım öyle zonkluyor ki gözlerimi zorlukla açık tutuyorum; loş, Aşağı Orta loşu olmasına rağmen ışık yamulmuş beynime fazla geliyor.

Acıyı boş verme zamanı.

Önce bir ayağımı ardından da diğerini zorlukla şilteden indiriyorum. Ayaklarım zeminin üzerinde sallanırken dışlerimin arasından nefes alarak kendimi oturur bir konuma getiriyorum. Çıplak ayak parmaklarım yerin soğuk yüzeyine hafifçe değiyor, yalnızca bu hisse odaklanıyorum.

“Şaka mı yapıyorsun?” Sırtı dik, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. “Uzanman gerek. Dinlenmen gerek.”

“İyiyim ben.” diye tersliyorum. “Ayrıca senin bana ne yapacağımı söylenmene de kesinlikle ihtiyacım yok. Buradan çekip git yeter, tamam mı?” Başımın öne, avucuma düşmesine izin veriyorum, kurumuş kan pıhtıları süzülerek düşüyor parmaklarımın altına. Uzun sarı saçlarım bordoya bulanmış hâlde omzumdan aşağı sarkıyor.

Birden ayağa kalkıp sonra geri oturuyor. Bir Seçkin'e göre tuhaf biri. Tam olarak anlamlandıramıyorum.

“Mesele şu ki,” diyor, alçak perdeden sesinin yay gibi gerildiğini duyabiliyorum. “Adımı dövüş için yazdırdığımda bundan haberim yoktu.” Karanlık parıltılar saçan gözleriyle yere bakıyor.

“Neden haberin yoktu?”

“Kimse bahsetmedi, karşımdakinin bir...”

Bir elini saçlarının arasından geçirirken dikkatle bakıyorum ona. Duyduğu rahatsızlık aramızda yoğunlaşıyor. Terlemesini izlemek iyi hissettiriyor.

“Kız olacağından mı?” diye öneride bulunuyorum sonunda.

Bana bakıp omuz silkiyor. “Hiçbir fikrim yoktu.” diyor basitçe.

Kaşlarımı çatıyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Sırf cinsiyetim nedeniyle zayıf olduğumu düşünmesine mi alınayım? Mertliğinden mi etkileneyim? İlkinde karar kılıyorum. “Bana iyilik falan yapma, olur mu? Ben erkeklerle her zaman dövüşüyorum. Genelde onları yenerim. Bugün yenemedim. O kadar.”

Sesi bulanıyor. “Seni durdurmaya çalıştım. Dövüşmeyi bırakmanı söyleyip durdum. Ama sen bir türlü vazgeçmedin. Başka seçeneğim yoktu...” Sesi solup gidiyor, bakışları yaralarımın üzerinde geziniyor, kan lekelerinden aşağı kayıyor.

Yani mesele buydu. Bir kızı dövdüğü için suçlu hissediyor. Belli ki beşinci katta yapmadıkları bir şey. Orada *medeniler* ya tabii. Şimdi de ona sorun olmadığını söylememe ihtiyaç duyuyor. İyi olduğumu. Ona kızmadığımı.

Ne var ki onu teselli etme gibi bir isteğim yok. Ama zayıf olduğumu düşünmesini de istemiyorum. “Umarım seninle bir daha dövüşme fırsatım olur.” demek aklıma gelen tek şey. Sesim sakın, ciddi, yüzüm yeniden kayıtsız. “Artık siz Seçkinlerin başvurduğu ucuz numaraları öğrendiğime göre...”

Hemen kaşları çatılıyor, gözleri kısılıyor. “Sen beni daha hakem ringe girmeden yumrukladın.”

Birden kahkaha atasım geliyor ama tutuyorum. “Arkanı kolla, olur mu? Biz Aşağı Ortalılar zevk için dövüşürüz,

Stadyum'un içinde de dışında da. Senin gibi Seçkinler narin olur.”

Öne eğiliyor, gözlerinden saçılan öfkeyi görüyorum. “Şu an yalnızız. İşini bitirmemi ister misin?”

Sıcak bir öfke kaplıyor göğsümü fakat daha ben yumruğumu kaldıramadan o gülmeye başlıyor.

“Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?” diyor. “Ben beşinci katta, sen de burada, aşağıda yaşıyorsun diye.” Bakışları yine soğuyor. İçindekileri dışa vuran bir yapıdalar. Ne var ki bakışlarında sıcaklığa benzer bir şey görmedim hiç. Belki orada, bir sisin ardındadır; belki de değildir. “Ama şöyle ki hayat o kadar basit değil. Seçkin olduğum için yaşamımın müthiş olduğunu düşünüyorsun ama hiçbir fikrin yok. Seni küçümsediğimi, paçavra gibi gördüğümü düşünüyorsun ama bunu bana yapan sensin. Aşağı Ortalı olmayı herkesten çok sen dert ediyorsun. Hiç bunu düşünmüş müydün?”

Başımı sallıyorum. “Bilemem. Mümkün olduğunca Aşağı Orta bölgesinin dışında dolanmıyorum.”

“Yalan.” Sözcükler ağızdan hızla çıkıyor, sonra duraklıyor. Bunu söylemek istememiş gibi.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Şimdi yine huzursuz görünüyor. Gözlerindeki öfke silinmişti. “Seni daha önce de görmüştüm, hepsi bu. Kütüphanede.” Bana bakıyor. “Ya da en azından sen olduğunu düşünüyorum. Yüzün kan içindeyken ayırt etmek zor.” Ağzı bir sırıtışa bürünüyor.

“Ucuz numaralar yüzünden oluyor öyle şeyler.”

“Bana başka seçenek bırakmamıştın.”

Ona her zaman başka bir seçeneğin olduğunu söyleyecektim ki yakınlardan bir ses duyuyorum: Ayak sürüme sesi ve alçak perdeden mırıltılar. Az sonra Hunter, Maggie ve Emerald küçük odaya dalıyorlar.

Önümde oturanı gördüklerinde donup kalıyorlar. Veya belki de buna benim durumum sebep oluyor.

“O burada ne yapıyor?” diye soruyor Hunter, bakışları yavaşça benim kana bulanmış suratımdan Seçkin’e kayarak.

Emerald hareketlenip bacaklarını açarak duruşunu genişletiyor. “Uzaklaş ondan.”

Seçkin’in kaşları yukarı kalkıyor. “Neden, ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsunuz?” Bakışları benimkilere çarpıyor. “Yani yine?”

Sözleri acıtıyor, amacı da buydu zaten. Aptal gururum. Fakat bana zarar verdiği gerçeğini kabul ediyor, hatta bunun tadını çıkarıyor. Suçluluk duygusuyla dolu değil artık; bunu görebiliyorum. Böylesi daha iyi. Merhametini istemiyorum.

“Neredeyse öldürecektin kızı.” diye devam ediyor Emerald. “Bunun farkındasın, değil mi? Yüzünü böyle dağıtmak... Bizde bunun için bir kelime vardır: Adilik. Unutacağımızı sanma.”

Elini kaldırıyor. “Onu öldürmek isteseydim,” diyor bana bakarak, “Şu ana kadar yapmaz mıydım sence?” Tuhaftır ki gözlerinde öfke yok, şu an yok. Daha ziyade düşünceli bakıyorlar. Belki beni öldürmeyi düşünüyordur. Belki bu düşüncenin tadını çıkarıyordur.

Oda sessiz, biz de sessiziz.

Sonunda Hunter elindeki beyaz kâğıt torbayı yukarı kaldırıyor. “Limon tatlısı, Eve. En sevdiğin.” diye mırıldanıyor. Bakışları biraz daha Seçkin’in üzerinde oyalanıyor. Belki de bana hiç bakmamayı yeğliyordur. Onu suçlamıyorum.

“Sağ ol, Hunter.” Sesimde azıcık olsun mücadelecilik vardiysa o da kaybolmuştu artık. Sadece uyumak istiyorum. Huzurlu huzurlu sırtüstü uzanmak ve gözlerimi kapatıp tüm bunları unutmak. Rüyamda Kehanet’i görmek istiyorum. Burası dışında, Yerleşke On Bir dışında herhangi bir yerde

olduğumu görmek.

Seçkin'in sandalyesinden çıkan gıcırtı sersemliğimi dağıtıyor. Ayakta duruyor. Ama gitmeden önce yüzünü benimkinden birkaç santim öteye getiriyor. "Hoşça kal, *Eve*. Umarım çiğnemek canını fazla yakmaz."

Ters ters bakarak arkadaşlarımın yanından geçerken arkasından bakıyorum. Ağzı çok hafifçe sırtıış şeklini alarak gözleri son bir kez benimkilerle buluşuyor ve sonra gidiyor.

Diğerleri hızla yanıma gelerek yerini dolduruyorlar. Ortamı bu kadar huzursuz yapan büyü her neydiyse bozuluyor. Ben ve arkadaşlarım kalıyoruz ve her şey tekrardan yoluna giriyor. Acının en kötü kısmı bitti, buradan sonra her şey daha iyi olacak.

Sadece daha iyiye gidebilir.

"İyi misin?" diye soruyor Maggie. Yanıma oturup elimi ellerinin arasına alıyor. Elinin üzerinde bir çürük var, tuhaf bir leke, özellikle de dövüşmeyen biri için. Ne olduğunu soracak enerjimi bulamıyorum.

"İyiyim ya da en azından iyi olacağım. Sadece uzanmam gerek." İç geçiriyorum, bitkinlik sarmalıyor bedenimi. "Gitmiş mi?"

Emerald köşeden başını uzatıyor. "Etraf temiz." diye bildiriyor bir an sonra. "Zaten burada ne işi vardı ki? Sormama müsaade var mı?"

Omuz silkiyorum; Maggie'yle Hunter beni kollarımın altından kavrayıp yavaşça yatağa yatırıyor. Böylesi daha iyi. Başımı dinlendirmek için burada birkaç dakika daha geçirmem lazım. Ardından hücreme, iyileşebileceğim yere, döneceğim.

"Muhtemelen kazandığı gerçeğini yüzüne vurmak istemişti." diye devam ediyor Emerald. Başını sallıyor. "Ee, ne kadar büyük bir şerefsizmiş?"

O kadar da kötü olmadığını söylemek istiyorum. Ama onun yerine, “Bayağı büyük.” diyorum.

“Anlamıştım. Kalıplı bir tip ama, değil mi? Orada gerçekten iyi dayandın, Eve. Bruno *kendisinin* bile öyle bir adamı yenmekte zorlanacağını söylüyor. Ki o bir profesyonel.”

“Cidden mi? Gerçekten öyle mi dedi?” Başını aşağı yukarı sallıyor, ben de gülümsüyorum. Bruno on yedi yaşında, bir yıl önce dövüşü kendine meslek olarak seçti. Üstelik iyi de, Lig’deki en iyilerden biri.

“O çocuğun dövüşebildiğini söylüyor. Yani ciddi ciddi, anlarsın ya... Üstüne bir de hızlı.” Sırıltmasıyla yanaklarında gamzeler açıyor. Normalde azılı görünür, azılıdır da. Fakat tatlı bir gülümsemesi vardır, erkeklerin de fark etmeye başladığı üzere. “Sana bunu söylememe gerek de yok ya.” diye ekliyor göz kırparak.

Hunter yatakta yanıma oturuyor, saçımı yüzümden çekiyor ve üzeri pudra şekerli, düzgünce kesilmiş bir kare bırakıyor elime. “Ye.” diye buyuruyor. “Daha iyi hissetmeni sağlayacak. Mutfaktan bunu almak da az buz şey olmadığından her bir lokmanın tadını çıkar.”

“Vay, iyiymiş. Nasıl becerebildin?” diye soruyor Emerald. “Çünkü bir Houdini¹ sayılmazsın. Daha önce seni koşarken görmüştüm ve bunu kapıp kaçacak kadar hızlı olduğın net.”

Hunter onu hafifçe itiyor. “Senden daha hızlıyım. Ayrıca kız arkadaşım orada çalışıyor; öyle aldım.” Uzun parmaklarıyla dizinde ritim tutuyor, ardından gözlüklerini düzeltiyor. “Ondan bahsettiğime eminim. Anita.”

Maggie öne eğiliyor. “Dur bir dakika, artık senin kız arkadaşın mı o? İkinizin sadece takıldığını sanmıştım.”

Utangaç bir gülümseme beliriyor Hunter’ın yüzünde.

¹ Macar asıllı Amerikalı illüzyonist. (e.n.)

Gülümsemelerinin tümü utangaçtır. “Yani, evet.”

“Resmîleşti mi? Kyle ve ben derecesinde bir resmîyet mi?”

Hunter gözlerini deviriyor ve Maggie öpüşme sesleri çıkarırken ben de dikkatimi limon tatlısına veriyorum. Şu an yapmayı istediğim en son şey ağzıma yemek koymak; midemde çok fazla kan çalkalanıyor. Ne var ki limon tatlısını elimde tutmak bu duruma yardımcı olmuyor. Parmak kemiklerim acı içinde figan etse de -çatlamış olmalılar- Yerleşke On Bir’de kuralları kırmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, dolayısıyla acımı ve bulantımı bastırıp elimi ağzıma tıkiyorum. Hunter iyi bir dost.

“Burada olduğumu nereden biliyordunuz?” diye soruyorum kusmayacağımdan emin olduğumda.

“Hakemi Stadyum’un dışında babanla konuşurken gördük. O söyledi bize. Kendi başımıza çözmemiz zor olduğundan değil. Demek istediğim, seni ringden dışarı *taşımak* zorunda kaldılar.”

Dilimin kalanını göğsüme bırakıp yüzümü kamçılayan harareti görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. “O... O kızgın mıydı?”

Maggie dik dik bana bakıyor. Kendine has sorgulayıcı bir bakışı var. Tüm dikkatiyle bakıyor. Gözleri bugün şişmiş görünüyorlar, ağlamış gibi. “*Kim* kızgın mıydı?” diye soruyor yavaşça. “Baban mı?”

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Kaybettiğine mi kızgın mıydı?” Gözlerini deviriyor. “İyi bir dövüştü, Eve. Bana bunu bildiğini söyle. Emerald doğru söylüyor: Kalıplı bir tipti. Üstelik unutmak ki yaşı da senden büyük.”

Sessiz kalıyorum. On altıdan büyük görünüyordu. Kesinlikle. Birden Seçkin olduğu -ve iyi dövüştüğü- gerçeği dı-

şında, hakkında başka herhangi bir şeyi bırakın, adını bile bilmediğim kafama dank ediyor.

Maggie hâlâ konuşuyor. "Aksine, baban senin için endişeliydi. *Elbette.*" diye ekliyor yüzümdeki bakışı görünce.

Tabii. "*O zaman neden uğramadı?*" diye bağıyor beyin hücrelerim. Burada olduğumu, revirde yatağa çakılıp kaldığımı biliyor.

Hunter limon tatlısını alıp diğerlerine veriyor. Tekrar bana döndüğünde iç geçiriyor. "Bilmediğin bir şey değil ama hayli sarsıcı bir maçtı. Sonunda yerden kalkmadığında tüm Stadyum sessizliğe gömüldü. Sanırım herkes, bilirsin, yolun sonuna geldiğini düşünmüştür. Bir daha uyanamayacağını." Elini hafif sarsakça saçlarından geçiriyor. Benim için korkmuştu. Hepsi korkmuştu.

"Öyle, herkes sessizleşti... Daniel, Landry ve *Zaar* dışında." diye ekliyor Emerald gözlerini devirerek. "Endişelendiler diyemeyeceğim."

"Endişelenmezler zaten." diyorum. Daniel ve arkadaşları çoğu kişiden nefret eder ama bana uzun süredir özel bir kin güdüyorlar. Hislerimiz karşılıklı.

"Eğer daha iyi hissedeceksen," diye sürdürüyor Emerald, "Sanırım tüm Stadyum'da ciddi ciddi Seçkin'e tezahürat yapan bir onlardı. Bu da az şey sayılmaz, öyle değil mi? Yani tribünler felaket doluydu. Hele de sen maçın başında ona hiç beklemediği anda yumruk attığında, *çıl-dır-dı-lar.*"

Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok içimde bir hayal kırıklığı dalgasının yükseldiğini hissediyorum. Kaybetmişim, hem de fena. Stadyum'dan başım dik yürüyerek bile çıkamamıştım. Beni taşımak zorunda kalmışlardı. İnsanlar *öldüğümü* düşünmüştü.

Derin nefes al, ver. Hayal kırıklığımı paket yapıp kaldırmamın vakti artık. Bir Seçkin'e -fena hâlde- yenilip reviri

boylamışsam ne olmuş? Güçlüydü. Tehlikeliydi. Üstelik işler kontrolden çıkmadan önce iyi bir mücadele ortaya koymuştum. Gerçekten iyiydi.

Ayrıca -ki bu en önemli kısmı- mesele değil. Bırak Daniel gülsün. Bırak babam hayal kırıklığına uğrasın; bırak belki de, sadece bir ihtimal, ilk doğan Jack olsaydı Seçkin'i yenebileceğini düşünsün. Onu gururlandıracağını. Bunların hiçbiri mesele değil. Çünkü altı hafta içinde -uygarlığın bir zamanlar yaz dediği şey sona ermeden, bir meslek seçimiyle yetişkinlik ciddi ciddi başlamadan- gitmiş olacağım.

Nasıl olacağını bilmiyorum, henüz. Fakat Yerleşke On Bir'deki zamanımın neredeyse sona erdiğini biliyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadifemsi, yoğun karanlığa uyanıyorum.

Derler ki onlarca yıl önce, yer altına girmek zorunda kalmamızdan önce, doğan güneş halkını nazikçe uyandırır mış, öldürmezmiş. Gözlerimi sımsıkı kapayıp alev alev bir ateş topunun parıltısıyla beni sakince uyandırdığını canlandırmaya çalışıyorum.

Olanaksız. Ben yalnızca karanlığı biliyorum.

Ama ders kitaplarımda ve Yerleşke On Bir'in beşinci katta bulunan kütüphanesini dolduran kitaplarda birtakım resimler görmüştüm. Flaş ışığı benzeri, parlak beyaz bir ışık gibi görüldüğünü biliyorum. Bakmanın zor, hatta imkânsız olduğunu biliyorum. Dört milyar yıl yaşında, Dünya'dan bile daha büyük bir küre olduğunu biliyorum...

Yine de kafamda canlandıramıyorum. Onca mil uzaklıktaki bir cisim yer üstündeki dünyayı nasıl o kadar ışıkla doldurur? Ölümcül olacak denli ısıyla? İnanmam için görmem gerek.

Bugün yapmayı düşündüğüm de tam olarak bu.

Bugünün diğerlerinden bir farkı olduğundan değil. Aylar oldu; Kehanet'e, Yerleşke On Bir'in tek seyir noktasına girmeye çalışmak ve hüsrana uğramakla geçen aylar. Buranın sunduğu seyir, yer üstüne ait ve güvenli olsun, ısı sizi bütün bütün yutmasın diye camla ya da başka bir koruyucu malzemeyle kaplı. Tüm bildiğim bu kadar.

Eskiden çocuklar için oraya gezi düzenlerlerdi; artık yapmıyorlar. İkinci sınıftaki öğretmenim oradan ilk bahsettiğinde oturduğum yerde dikildiğimi anımsıyorum. Belki *benim* sınıfımın gitmesine izin verileceğini düşündüğümü. Anlatılamaz derecede umutlu hissettiğimi.

Öyle bir şansımız olmadı. Kaldı ki geziye izin çıksaydı bile ailem izin vermezdi.

Çünkü ikinci sınıfta yedi yaşındaydım ve ben yedi yaşındayken küçük kardeşim, Jack, Yerleşke'nin *her ailede tek çocuk* politikasının ihlali olduğu için yer üstüne atılmıştı. Bu, nüfus büyümesini kontrol altında tutmak için tasarlanmış, kurala uyulmasını sağlamak adına mecburi kürtaj, hatıra kısırlaştırma uygulayan bir politika. Ama bazen... Bazen ikinci bir gebelik, yönetimdeki Seçkinlerden gizlenebiliyor. Kumandan Katz ve yoldaşlarından. Bazen yaşam da gizlenebiliyor. Ama Jack o kadar şanslı değildi ve dolayısıyla ailem onun son nefeslerine tanık olmuş bir dünyayı izlememe asla izin vermezdi.

Bu düşünceyle nefesim boğazımda düğümleniyor ve aşağı, daha aşağı itiyorum. Kendimi son dokuz yıldır yaptığım şekilde avutuyorum. Ufacık bir mucize ihtimalini düşünüyorum. Kendimi belki de... Bir şekilde... Diğer hiçbir canlının yapamadığını yapmanın, hayatta kalmanın bir yolunu bulduğuna ikna ediyorum.

Aptalca. Ve anlamsız. Tıpkı yukarıdaki dünyaya olan takıntım gibi. Aptalca. Anlamsız.

Kesinlikle.

Ne var ki dokuz yıldır başka bir şey düşündüğüm yok. Bu konuda tanıdığım herkesten daha fazla kitap okudum, öğretmenlerimden bile. Şimdi, yetişkinliğe ramak kalmışken, o tozlu eski kitapların anlattıklarını sonunda bizzat görmeye karar vermiştim. Kehanet'in koruyucu duvarlarından küçük kardeşimin zalimce atıldığı kavurucu dünyayı bizzat görmeye.

Okul bittiğinden ve benim de meslek turlarına ne bir ilgim ne de ihtiyacım olduğundan Kehanet'e girme teşebbüslerim için hayli fırsatım olmuştu. Şimdiye dek başarılı olmamıştım ama belki de gün bugündür. 11000536. Bugünün şifresi. Umutlarımın şimdilik tutunduğu şey.

Dövüşün üzerinden üç gün geçmiş, hem bedenimdeki hem de egomdaki morlukların rengi açılmaya başlamıştı. Tenimin yumruklarla parçalanan kısımları neredeyse iyileşmişti. Kaslarım ve kaburgalarım hâlâ ağrısa da artık inlemeden hareket edebiliyorum; yeterince dinlendim. Hatta çok bile, zira artık huzursuzlanmaya başladım.

Huzursuz insanlar hata yapar; dikkatsizleşirler. Ve eğer Kehanet'e gizlice girerken yakalanırsam...

Eh, ne olur bilmiyorum, yani tam olarak. Cezaya bir Seçkin mevkisi olan -tabii ki- Adalet Şefi karar verir ve duyduğuma göre kuralları çiğneyenlere karşı özel bir nefreti var. Bir parmak kaybetmek epey olası bir ihtimal, hatta belki daha kötüsü. Cinayet dışında her şeye vakaya göre karar veriliyor, muhtemelen tahmin yürütmeyi sürdürmemiz için. Adalet Şefi'nin yetkisini kullanması için ona kötü bir gün veya ruh hâlindeyken kendini deşarj edecek bir bahane verin yeter.

Diğer yandan, cinayetin cezası bellidir: Katiller yer üstüne atılır. Orada güneş onları ölümüne haşlar ve eğer bulutlu bir günse de sıcaktan boğulurlar. Ve eğer bir nedenden öyle

olmazsa, toprak çorak ve kuraktır; yaşamı destekleyemez. Eninde sonunda ölürler.

Jack'i, gülümseyen yüzünü, annemden aldığı narin parmaklarını düşünerek titiriyorum.

Eskiden akşamları beraber bir oyun oynardık: Birimiz üzerine küçük bir nesne -çoğunlukla bir ataş- saklardı. Kulağımızın arkasına sokar, çorabımızın içine sokuştururduk. Diğeri de onu bulmak zorundaydı ve onun o minik parmaklarının nasıl hızlı hareket ettiğini, ceplerime girdiğini, saçlarının arasından geçtiğini hâlâ hatırlıyorum. Nasıl kahkahalar attığını, basit geleneğimizden ne kadar keyif aldığını hâlâ hatırlıyorum.

Kaşlarımı çatarak yatağımın yanındaki lambayı yakıp doğruluyorum, botlarımı geçiriyorum. Çelikle ağırlaştırılmış olduklarından kendimi korumam gerektiği takdirde işe yararlar. Önce birinin içine sustalı bıçak sokuşturuyorum; babamdan gelen, benim de özen gösterdiğim bir hediye. Yerleşke On Bir'de silaha kolay kolay rastlanmaz. Ardından, elektrikler kesilirse diye ufak bir el feneri sokuyorum.

Elektrikler enerjiyi muhafaza amacıyla kesiliyor diyorlar ve bu durum gittikçe sıklaşıyor. Benim için önemli bir mesele çünkü pek fazla şeyden korkmasam da karanlıktan korkarım.

Hayatım pahasına koruduğum bir sır bu.

Saçımın hâlâ önceki geceki gibi örülü olduğundan emin olduktan sonra altı halka halka, çukurlaşmış gözlerimi ovarak uykuyu kovuyorum. Esniyorum. Elim yavaşça yüzümün geri kalanı üzerinde, düz, oranlı ve geniş hatları üzerinde geziniyor. Pek dövüşçü gibi görünmediğimi söyleyenler olmuştu. Narin de görünmüyorum.

Nihayet ayağa kalkıp çalışma masasının üzerinde asılı duran üst kısmı boylu boyunca çatlak, kenarları lekeli küçük aynaya bakıyorum. Gözlerim yorgun görünüyor ama

uykusuzluktan değil. En azından yüzümün şişliği geçmişti; tenimdeki renk yamasına karşın yeniden kendim gibi görünüyorum.

Biraz sonra küçük hücremin sınırlarından çıkıp gözlerim bir tehlike ihtimaline karşı koridoru tararken kapıyı arımdan kilitliyorum. Herhangi bir tehlike yok; koridor boş. Yalnızca kapımın karşısında asılı, üzerinde *ORTA 2* yazan neon yeşili tabelanın hafif vızıltısı duyuluyor. Bunu bilmek için bir tabelaya ihtiyacım vardı sanki. Aynı numara ellerimin arkasına dövmeyle yazılı.

Eğer bir sebeple meslek seçiminden önce On Bir'den kaçmazsam, sonunda ön kollarımı kaplayacak başka dövmelelere de maruz kalacağım. Tüm aşağı kat yetişkinlerinde, üst katlı yöneticilerin adlarımızı öğrenmelerine gerek olmadığı anlamına gelen bu dövmelelerden bulunur. Böylece konumumuzu, aile geçmişimizi, disiplin kaydımızı öğrenmek için tek yapmaları gereken istenmeyen mürekkep lekelerini okumaktır. Zaman ilerledikçe sürekli güncellenen bir bilgi çöplüğü ve hepsi de yukarı doğumluların rahatı için. Bana yeni bir şey söyleyin.

Fakat dövmelelerin benim için çoğu insana kıyasla daha kötü bir çağrışımı var ve derinin üzerine uzun, incelen parçalar çiziktirilmesinden çıkan sesi hatırladıkça bu anı geçene dek kulaklarımı kapıyorum...

Saatin kaç olduğunu bilmesem de daha erken olduğunu biliyorum. Babam beni erken uyanmak üzere eğitti, ben de öyle yapıyorum. Maggie solumdaki kapının ardında hâlâ mışıl mışıl uyuyor, Hunter da sağımdaki kapıya dayanmış uyuyor. Emerald, Ortalı olduğundan üçüncü katta, Aşağı ve Yukarı Orta'nın arasında yaşıyor ve çoğu gün öğlene dek uyur.

Beşinci kata gizli ziyaretlerimden haberdar değiller. Kimse değil.

Sesi duyduğumda henüz tam olarak ana koridora çıkmamıştım. Hızlı ve ağır adımlardan çıkan ses.

Loş ışıklı holün kenarına geçip bekliyorum. Beton duvar avuçlarımı ağrıtabilecek kadar soğuk ama fazla beklememe gerek kalmıyor. Genç bir oğlan görüş alanıma dalıp çıkıyor; turuncu saçlı, kısa, koltuk altına bir şey sıkıştırmış. Bir kalp atımı kadar zaman sonra başka biri dalıp çıkıyor, bu seferki tamamen siyah. Uzun, metal bir şey var elinde.

Bir cop.

Geçip gittiklerinde koridora çıkıp arkalarından bakıyorum ki tam o sırada gardiyanın copu başının üzerine kaldırırsını, çocuğu yere yığırsını görüyorum. Çocuk devrilip yuvarlanıyor. Gardiyan tekrar ve tekrar vuruyor. Çocuğun kolunun altındaki bir somun ekmekmiş, şimdiyse yerde kıymıtsız, unutulmuş hâlde duruyor.

Yakında çocuk da öyle olacak. Ellerin üzerindeki dövmelemleri buradan göremiyorum ama muhtemelen ilk kattaki Paydalardan biri; onlar hep açtır.

Maggie'yle Hunter gardiyan olmayı denemem gerektiğini, dördüncü kat Yukarı Ortalı pozisyonu olmasına ve benim gibi Aşağı Ortalılarına asla öyle bir otorite verilmemesine karşın böyle bir işi alabileceğimi düşünüyorlar. Dövüş geçmişim ve Paydalara gönüllü yemek dağıtma işim şansımı arttırıyormuş, öyle diyorlar.

Ölürüm daha iyi, diyorum onlara.

Aslına bakılırsa buralarda herhangi bir işe girmektense ölmeyi yeğlerim çünkü her Ortalı işi eninde sonunda aynı şeye yarar. Seçkin liderlere, Jack'e olanların sorumlularına hizmet eder. Onlara bırakın bir gün, bir saat, bir dakika olsun hizmet etmeyi reddediyorum. Önlerinde diz çöküp hizmetimi vadetmeyi reddediyorum. Derimde sonsuza dek acı dolu bir geçmişin damgalarını taşımayı reddediyorum.

Dolayısıyla o zaman gelmeden Yerleşke On Bir'den kaçmam gerek.

Altı hafta. Bir çıkış yolu bulmak için altı hafta.

Tik tak.

Derin bir nefes alıp, şiddete sırtımı dönüp gidiyorum. Eskiden olsa müdahalede bulunurdum. Bağırır, gardiyana durmasını söylerdim. Çocuğun önüne geçerdim. Fakat yanlışlı düzeltmeye yönelik bu doğal eğilimin canına okudular bende. Her erkek, kadın ve çocuk kendinden sorumlu. Bunu anlıyorum artık. Belki diğer yerleşkeler bu kadar acımasız değildir ama bizimkisi öyle.

Bizimkisi acımasız.

İlk adımımı atarken çocuktan kısıp, boğuk bir inilti geliyor, metalin kemiğe çarpmasından gelen donuk darbe seslerinin üzerinden kulağıma ulaşıyor. Midem kasılıyor; gözlerim kararıyor. Daha geri bastırma fırsatım olmadan sesim göğsümden taşıveriyor. "Uzaklaş çocuktan!"

Ne zaman aklım başıma gelecek, ne zaman aklım başıma gelecek.

Gardiyan copu havada donuveriyor. Baş bana doğru dönüyor. Siyah mermer boncuklar düşmanca bana bakıyor, ardından sırtı dikleşiyor. Çocuk ayaklarının dibinde neredeyse kımıldasız ama hâlâ yaşam var içinde.

Yutkunuyorum. Hiç kendimi koruyacak bir durumda değilim. Stadyum'da dövüşmenin en kötü yanı bu: İzleyen saat ve günlerde hayli savunmasız olmak. Her bir enerji molekülünü sonuna dek harcamış olmaktan zayıf düşmüş oluyorum ama yine de devam etmem gerekiyor. Hayır, şu an dövüşmem. Tek şansım kaçmak.

Belki de gardiyan beni rahat bırakır. Gerçi hem çocuğu hem beni rahat bırakmaz. Birimizden öfkesini çıkarması gerek ve hızlıca bunun ben olmamın daha iyi olacağı sonucuna varıyorum. "Korkak." diyorum duymasına yetecek kadar

yüksek sesle ve sonra kaslarım kasılıp genişliyor ve botlarımın izin verdiği ölçüde hızla ana koridordan yukarı koşuyorum.

Ampuller uzun aralıklarla asılı ve her bir üçüncü ya da dördüncüsü yanmış olduğundan sürekli bir karanlık bulutuna dalıp çıkıyorum. Botlarım soğuk beton zemine küt küt vuruyor, gardiyanın ayak sesleri arkamda yakınlardan yankılanıyor.

Kısa zaman sonra ana koridordan sapıp onu atlatacağım. Bu koridorları ondan iyi biliyorum, ayrıca dönemeçlerde hızlıyım. Fakat önce birilerini bulmam lazım.

Sonunda ileride birkaç beden beliriyor; yaşayan bedenler.

"Aşağı doğru gidin!" diye bağıriyorum iki nefes arasında önümdeki bir gruba. Kadınlar ve çocuklar. "Bir çocuk var orada, kötü durumda. Yardıma gidin."

Kadınlar bana kaslarını çatıp saldıracakmışım gibi çocukları kendilerine çekiyorlar. Şu an başka derdim yokmuş gibi. "Uzak dur bizden." diye tıslıyor bir tanesi ben geçerken. Yukarı Ortalılar. İyi giyimli, bakımlı, ellerinin üzerinde dört rakamı dövmeyle işlenmiş. Sırf kırış kırış tişörtüm ve yırtık kotum bile Aşağı Ortalı olduğumu anlamaları için yeterli. Bu kadın benim evim olduğunu.

Çocuğa yardım etmeyecekler.

Ama beyaz kirli sakallı, kıvrık kollu yaşlı bir adam ben yanından uçarak geçerken tamam anlamında başını sallıyor bana. Duydu. Gidecek. Buradaki işim bitti, burun sokmam tamamlandı.

Sola, birkaç hafta öncesine dek benim mahallem olan aile hücrelerine giden koridordan aşağı fırlıyorum. Burada beton duvarları boyunca uzanan pembe bir şerit var ve büyük kısmı top yapılmış rükürüklü kâğıtlarla kaplı. Orada daha fazla beden, onlarcası olacak; çocuklar genelde erken uyanır ya da ben öyle hatırlıyorum. Fakat tam şu an... Tam

şu an sadece gardiyan ve ben varız.

Koşarken omzumun üzerinden bakıyorum. Bana yetişemedi ama tümünden kaybolmuş da değil. Ama beni en çok kaygılandıran sessizliği. Çoğu gardiyan bağırır. Durmamı söylerler, sonra da vazgeçerler. Bu azimli çıktı.

Karanlık ışığa dönüyor, ışık karanlığa. Baş döndürücü bir flaş etkisi yapıyor. Bazen hayatta ama kafeste olmanın mı yoksa ölü ve özgür olmanın mı daha iyi olduğunu merak ediyorum. Sanırım şu an yaşamak için savaşıyorsam ilkinde inandığımdandır.

Hayatta olmak her zaman daha iyidir.

Yorgun kaslarım acıyla kavruluyor, ciğerlerim yanıyor. Küçükken gardiyanlardan kaçmak oyun gibi, eğlenceli bir şeydi. Şimdiyse tek istediğim ondan kurtulmak, hepsinden kurtulmak. Rahat bırakılmak istiyorum.

Çıkışım ileride.

Çocuklar top oynuyor; ebeveynler onlara bakıyor, iç içe geçmiş durumdalar. Ben izlerken gitgide daha fazla insan güne başlamaya hazır hâlde hücrelerinin kapılarında belirliyor ve kalabalık yoğunlaşıyor. Çocuklar gülüyor, bebekler çığlık atıyor. Fırsat bu fırsat. Kalabalığın içine birkaç adım atıp bir grup kadının arkasına geçiyorum, oradan da onları izleyen başka bir grubun ardına sığıyorum. Ne arkama bakıyorum ne de düşmanımı bulmak için gözlerimin etrafı taramasına izin veriyorum. Yalnızca başım aşağıda bedenlerin arasından geçerek, kendimi insan denizinin içinde kaybedip hareket etmeyi sürdürüyorum...

“...Ve geçen ayın payı ellerimin arasından çalınıp gitti.” diye söyleniyor bir kadın yüksek sesle kulağımın dibinde.

“Saygı kalmamış.” diye mırıldanıyor yanındaki.

Sonra aniden bir başparmak kemiğime saplanıyor, acıyla yüzümü buruşturuyorum. Bir kalp atımı sonra dönüp tüm

gücümle burnuna bir yumruk savuruyorum. Çocuk seslerinin arasından çatlama sesi kulağıma geliyor. Tam isabet. Gardiyan sersemleyip şaşkına dönüyor, kendimi çekip kur-tarıyorum ve öncekinden de hızlı koşarak kalabalığın içinde kayboluyorum. Böylece birden çıta yükselmiş oluyor. Artık net bir görüş elde etmesi hâlinde ateş edecektir.

El yapımı bir *hacky sack*le oynayan bir grup oğlan çocuğunun arasından geçip sağa, dar bir koridordan aşağı gidiyorum. O zaman ileride başka bir gardiyan olduğunu fark ediyorum; bu seferki kadın, ender rastlanır bir durum. Yerleşke On Bir'in gardiyan alayında çoklukla erkek vardır; nüfuz sahibi olmaya, hâkimiyete, zorbalıkla hükmetmeye aç erkekler. Fakat başka bir şeyle karıştırmama imkân yok. Siyah postallarla parmaksız eldivenler, aynı renkten diz ve dirsek koruyucuları. Silah cepleriyle dolu koruyucu yelek. Ve son olarak da yüz maskesi. Göz için iki deliği olan, mat siyaha boyalı düz bir metal parçası. Ama gardiyanlar hiç takmazlar; fazlasıyla rahatsız olduğundan ihtiyaç hâlinde kullanılmak üzere boyunlarında asılı durur.

Hepsinden endişelendirici olansa bir yanlarındaki tabancayla diğer yanlarındaki cop.

Ama ben gülümsüyorum çünkü biliyorum ki az ileride, solumdaki bir koridorda bir malzeme odası bulunuyor. Eğer kilitliyse öldüm. Değilse bir şansım var. İyi bir şans.

Kadın gardiyan başını kaldırıp bakıyor, tel tel kahverengi saç tutamları arasından gözleri benîmkileri yakalıyor. Sonra kafası arkaya dönüyor ve peşimdeki gardiyanı fark ediyor. Otomatik olarak -ve tıpkı tahmin ettiğim gibi- eli silahına uzanıyor. O veya onun gibiler benim gibi bir Aşağı Ortalı-yı öldürdükleri için herhangi bir yaptırımla karşılaşmazlar, en azından eylemde. Güvenlik Başkanı Jeffrey Sitwell herkes için koruma vaazları veriyor olabilir ancak herkes bilir ki gar-

diyanların var olmalarının tek bir sebebi vardır: Yönetici katı güvende tutmak. Ben bir Seçkin değilim, yakınından bile geçmiyorum. Gözden çıkarılabilirim.

Hızlıca sola atılıyor, sonunda tek bir kapı bulunan kısa bir koridordan aşağı süratle ilerliyorum. Malzeme odası başka koridorlarla bağlantılı olacaktır, dolayısıyla riske değer.

Kilitli olma, kilitli olma, kilitli olma.

Nadiren kilitlidirler, çoğu kilit çalışmaz bile. Etrafta süpürge çalmak isteyen kimse yok. Bacaklarım beni koridorun sonuna götürüyor, titrek bir el ileri atılıyor. Midem etrafına lastik bir bant geçirilmiş gibi kasılıyor.

Kilitli olma.

Kolayca açılıyor ve içeri atlayıp birkaç paspas kaparak kapının altından gidebildikleri kadar ileri ittiriyorum. Gardiyanları yavaşlatacaktır ve umabileceğimin en fazlası bu. Sonra dönüyor ve bir el ateş çınlayıp az önce paspasla tıkağım kapıyı çatırdatırken bir çöp kutusunun üzerinden atlayarak hemen önümdeki kapıyı çekip açıyorum. Gardiyanların bağrıştığını -ve küçük odaya tekrar ateş açtıklarını- duysam da oradan çıkmıştım artık.

Hızla koşuyorum, botlarım beni bir koridordan diğerine götürüyor. Bir yandan kollarımı sıvıyor hatta saçlarımı omuzlarıma dökülecek şekilde değiştiriyorum, bir yandan da durmadan ilerliyor, gerektiğinden uzağa gidiyorum. Artık yaşım daha büyük olduğundan riskten daha çok kaçınıyorum. Sonunda, malzeme odasıyla aramda ikinci katın yarısı uzanırken gülümseyebiliyorum. Kaslarımı sallayıp ellerimi ceplerime sokuyorum. Hatta daha sonra Maggie'yle Hunter'a maceramı anlatmayı bile düşünüyorum, hepimize nasıl da eski günleri anımsatacağını.

Hunter biz küçükken gardiyanlardan kaçmayı reddederdi; belki çok korktuğundan belki de bir bildiği olduğundan.

Sebepler her neydiyse beladan uzak durup sistemle kendi çıkarına göre oynardı. Hâlâ da öyle yapar. Maggie'yle bense ilk çocukluğumuzun birçok saatini kaçarak, malzeme dolabının birinde kargaşa yaratarak veya kafeteryadan abur cubur araklayarak geçirdik; ciddi şeyler değildi, yalnızca yakındaki bir gardiyanın dikkatini üzerimize çekecek kadar ciddi. Ve bir kere onu atlattık mı da gülmekten iki büklüm olurduk.

O zamanlar gardiyanlar bu kadar gaddar değildi. Bu herkes için geçerliydi. Fakat zaman geçtikçe gerginlik de arttı; yer altındaki bir kutuda karantina hâlinde sürdürülen bir yaşama afettiğim türden toksik bir gerginlik. Bugünlerde insanlar sefil durumda; delirmiş hâldeler, özellikle de yaşamın en zor olduğu alt katlarda. Dördüncü kat gardiyanları iyi bir yaşama sahip -bana sorarsanız fazla iyi- dolayısıyla neden eskiden olduğundan daha fazla sadist olduklarını bilmiyorum. Belki geri kalanların saçmalıklarına katlanmaktan bıkmışlardır. Ya da belki de her zaman böyleydiler, sadece ben görmek için fazla genç, fazla naiftim.

Medeniyet yer altına taşınalı birkaç nesil olmuştu ve bizim neslin en kötüsü olduğunu söylüyorlar. Biz ondan çok uzaklaşmışız. Burada, sağlamca yer kabuğunun altında bize verilmiş olan yaşam hediyesinin değerini bilmiyormuşuz. Yer üstündeki yaşamın ne kadar zor olduğunun farkında değilmişiz. Güvenli bir yerde tekrar başlamak için ne kadar çok şeyin feda edildiğinin.

Belki de. Fakat detaylardan habersiz de değiliz. Okulda öğretiyorlar; erken bir yaştan itibaren aklımıza kazıyorlar. Başlangıcımızın öyküsünü herkes kadar iyi biliyorum.

Her şey işaretler su götürmez şekilde kendini gösterince başlamış. On yıllar içerisinde ekinlerin kalıcı olarak mahvolacağı açıkça belli olunca. Şehirlerin okyanus sularının altında kalacağı. Genç, yaşlı ve arasındaki herkesin boğucu sıcak,

ravan yapan nemlilikte coşan virüsler tarafından öldürüleceği. Panik yayılmış; inkâr da. Hükümetler zamanı hızla geriye döndürmeye çalışırken yalpalayıp durmuş. İnsanlık çökmeye başlamış.

Fakat ilk başta bir fikir doğmuş: Toplumu yer altına, tüm bunlardan uzağa taşıma.

Hükümetler kulak asmamış; odakları yer üstüymüş, gelirleri dünyayı soğutma çabalarına tahsis edilmiş. Yine de bir yer altı toplumu düşüncesi devam etmiş; kendi içinde bir harekete evrilmiş, hükümetlerin çabalarının boşa olduğunu doğru tahmin edenlerce benimsenmiş. Ancak böylesi büyük bir projenin büyük sermayelere ihtiyacı varmış.

Böylece hareketin en varlıklı, en güçlü üyeleri, sözde kurtarıcılarımız, bir araya gelerek yeni toplumu maddi anlamda her yönüyle desteklemeye karar vermişler ama bir şartla. Toplumu kendileri yönetecekmiş.

İlk teklifler yoksulları tamamen dışlıyordu; boş alan sadece bunu karşılayabilenlere ayrılmıştı, işin bu kısmını öğretmenlerimiz işlerine geldikince derslerinin dışında bırakırdı. Ama ben koridorlardaki fısıldaşmalardan, yaşlılarımızdan ve onların yaşlılarından işin aslını biliyorum. Zenginlerin sonunda yerleşkeleri inşa edecek kas gücüne, temizleyecek çalışanlara, malların yapılacağı, genetiği değiştirilmiş yiyeceklerin üretileceği yer altı fabrikalarını dolduracak işçilere ihtiyaçları olacağını anladıklarını biliyorum. Böylece zorunluluktan, başka bir şeyden değil, dar gelirli de davet edilmiş, hayatta kalma şansı sunulmuştu, tabii kurallara uydukları sürece. En alt katlarda yaşadıkları, azla yetindikleri sürece.

Ne kurtarıcılar ama.

Yoksullar böyle sert şartları kabul ettiklerinde muhtemelen ne derece ezileceklerinin veya durumlarının ne kadar kor-

kunç olacağını farkında değildiler. Tüm torunlarının aynı zalim kadere mahkûm olacağını da bilemezlerdi. Dolayısıyla zamanı geldiğinde, Dünya gezegeninin vakti sonunda dolduğunda ve yer üstü medeniyetinin son korları da küle döndüğünde indiler aşağı; zengin, fakir ve tüm aradakiler, böylece yeni bir düzen kurulmuş oldu.

Anlayamayacağımızı söylüyorlar. Sanırım öyle, böylece perişanlığımız daha da artıyor.

Her yanımda bunun izlerini görüyorum: Yılgın suratlar, mezar gibi, bomboş gözler. Kulağa çarpan konuşmalar bile bunaltıcı:

“A, Billy mi? Ekinoks zamanı astı kendini.”

“Bebek bezimiz kalmadı. Yerleşke daha fazlasına izin çıkarana dek kirlileri tekrar kullanıyoruz.”

“Kırık kolu hiç sabitlenmedi. Nasıl tuhaf duruyor, görmüyor musun?”

Bilinçli olarak bakışlarımı yere çevirip yüksek sesle yerleşkenin marşını mırıldanıyorum. Asansörlere geri dönme, beşinci kata gitme zamanı.

Kehanet'e.

ALTINCI BÖLÜM

Boş bir teneke kutuyu tekmeleyle tekmeleyle asansörlere kadar geri götürdüğümde onları dolu buluyorum. Kafeterya üçüncü katta ve sürü hâlinde uyanan insanlar kahvaltıya gidiyorlar. Dövüştten beri çok az yemek yedim; çenem ağrılı, iştahımsa pek azdı. Şu anda tek yapmam gereken yukarı, beşinci kata çıkmak. Bugünün şifresini denemek: 11000536.

Genelde merdivenleri kullanırım -hep boş olurlar- ama çok fazla ağrım var, özellikle de şu an. Bu nedenle asansöre biniyorum ve beni sıkıştıran omuzları, bir sürü insanın birleşip yükselen nefesini göz ardı etmeye çalışıyorum. Parmak eklemlerimde kalan kanı silip parmaklarımı yaralarımın kopmuş kabuklarının üzerinde gezdiriyorum. O gardiyan burunun kırılmasını hak etmişti. Bunu yapan ben olduğum için muduyum. Yapmak zorunda kaldığım içinse öfkeliyim.

Kapıların üçüncü katta kayarak açılmasıyla asansör boşalıyor. Mükemmel. Ne var ki Daniel kalabalığın içinde beni fark ediyor ve kapılar daha kapanamadan içeri zıplıyor. Kaslarım kasılıyor, nefesim hızlanıyor ama geri kalanım hareket-

siz. Kayıtsız.

Kısa kesilmiş kıvrıkcık saçlarıyla uzun boylu bir Yukarı Ortalı; acı, astrenjan sabunu gibi kokuyor. Yoksa onu boydan boya asit yakmış gibi geçen şeytani bir iz dışında düz ve sıradan bir tip. Onu kalpsiz olarak nitelemek fazlasıyla kibar bir tanım olurdu.

"Ne istiyorsun?" diyorum asansör yukarı çıkarken, hırçın bir sesle.

Ağızına bir parça kızarmış ekmek tıkip sırtıyor. "Birkaç gündür ortada görünmüyorsun. Eve. Ne oldu? Yüzün uf mu oldu?" Parmakları morluklarıma doğru uzanıyor. Bileğini yakalıyorum.

"Bana dokunursan seni öldürürüm." diyorum sessizce.

Gülüyor. "İnanması zor, tatlım." Elini çekip kurtarıyor ve pileli pantolonuna özenle siliyor. "Duyduğuma göre tıbbi yardım alman gerekmiş, o kadar kötüymüşsün. Hem de bir *Seçkin*'e karşı. Yeteneğini kayıp mı ediyorsun ne, *Evie*?"

Küçümsemeyle dudak büküyorum. "Bir çocukluk lakabıyla hitap etmenin canımı sıkacağını mı sanıyorsun? Gerçekçi ol, *Dan-Dan*."

Elini yumruk yapıp inceliyor. Beni korkutmak için şov yapıyor. Müsaade etmiyorum. Ama asansör göstergesine bir bakış atıp neredeyse beşinci katta olduğumuzu görünce kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Onunla dövüşecek hâlde değilim, şu an değil, fakat eğer mecbur kalırsam -eğer *mecbursam*- kazanırım. O konuda bir şüphem yok.

Dördüncü sınıfta, biz Aşağı Ortallılara, özellikle de ilgi duyduğunu düşündüğüm Maggie'ye karşı olan sonu gelmez alaylarından bıkip dişlerine bir dirsek geçirdiğimde de o konuda bir şüphem yoktu. İçimizden biri ilk defa ona karşı koyuyordu; bana olan nefreti oracıkta pekişmişti, süregelen düşmanlığımızın temelinde bu olay vardır.

Kapılar yavaş açılıyor, açıldıklarında da eli ileri uzanıp sertçe karnıma bastırarak beni durduruyor. "Hem senin ne işin var burada?"

"Seni ilgilendirmez."

"Ne yani, Seçkinlerin orada bir işe kapak atacağını filan mı sanıyorsun?"

Pis pis sırtıyor, suratında öyle kendini beğenmiş bir ifade var ki yumruğu parlatmak istiyorum.

"Senden daha çok şansım olacağı kesin." diyorum öfkeyle. Beni kızdırmasına izin vermemem gerektiğinin farkındayım ama elimde değil. "Notlarım seninkilerden iyi. Dövüşüyorum, gönüllü işler yapıyorum. Belki de senin hep bahsettiğin şu gardiyan pozisyonlarından birini denerim." diye yalan atıyorum.

"Geldiğin yere geri git, Aşağı Ortalı." diyor ters ters. Damarına dokunmuştum.

Dudaklarım kötücül bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve iterek yanından geçip zeminin pırıl pırıl, havanın temiz olduğu Seçkin atriumuna adım atıyorum. "Pislik." diye mırıldanıyor ve ben daha karşılık veremeden asansör kapıları birbirine yapışıyor ve gidiyor.

Sakin ol, Eve.

Fakat huzursuzum, iliklerime dek. Aşağıdaki turuncu saçlı çocuk, gardiyan ve Daniel'la karşılaşmam beni sarstı. Nefeslenmem gerek. Sakinleşmem ve odaklanmam gerek. Çünkü o gün bugün. O gün bugün olacak. 11000536.

İlerlemeye başlıyorum fakat atriumun ortasını işgal eden bronz küre heykelinde duraklıyorum. Yüzlerce kez önünden geçmiş olsam da daha önce hiç detaylı bakmamıştım. Dünya'yı temsil ettiğini ve küçük kırmızı X işaretinin Kuzey Amerika diye bilinen bir kara parçasındaki konumumuzu gösterdiğini biliyorum ancak tamamen anlamsız bir şey bu.

Belki eskiden insanlar yer üstünde yaşarken bu tip şeyleri incelerlerdi ama artık ne anlamı var ki?

Yavaşça etrafından yürüyorum. Belki de anlamı *vardır*. Zira baktıkça dünyanın çok büyük bir yer olduğunu ve Yerleşke On Bir'in onun çok küçük, dar bir dilimini işgal ettiğini görüyorum. Net konuşmak gerekirse on üç kilometre karenin altında bir kısmını. Dışarıda şaşırtıcı sayıda yerleşke olmalı. Hem hepsi de bizimki kadar acımasız değildir elbet.

Bakışlarım şimdi başka bir şeyin arayışıyla atriumun etrafında dolanıyor; bir işaret, diğer yerleşkelere giden tünellerin nerede olabileceklerine dair herhangi bir işaret, bir gösterge. Yerleşke On Bir'i kabul etmek zorunda değilim, bunu zaten biliyorum. Yakınlardaki Yerleşke On veya On İki'yi bile kabul etmek zorunda değilim. Aramaya, ait olduğum yeri durmadan aramaya devam edebilirim.

Bu düşünceyle tam da ihtiyacım olduğu gibi sakinleşiyorum. Böylece kütüphanenin, içerideki uzun masaları ve kitap dizilerini görmeme olanak tanıyan büyük cam pencerelerinin yanından ferahlığına benzer bir hisle yürüyüp geçiyorum.

Tüm yerleşkedeki en sevdiğim, Stadyum'dan bile fazla, oda burası. Paydaların Ortalıların katına girmesinin yasak olduğu gibi Ortalıları da Seçkin katına giremez ama kurallar kütüphane için esnetilmiştir. Sınıfımızla öğrenciyken geldik buraya, bense çok daha fazla gelmişimdir. Kaldı ki benim gibiler olmasa tüm yer tozla kaplı olurdu.

Nedenini anlamıyorum. Eski kitapların yer üstünün güvenli olduğu zamanlardaki yaşama dair barındırdığı resimler ve hikâyeler büyüleyici. Belki oradaki dünyaya olan saplantıyı ilk ateşleyen Jack'in başına gelenlerdi ama zamanla bundan daha fazlasına dönüştü. Şimdi sık sık şehirlerle sokaklara bakmaktan, açık, sonu gelmez alanın karşısında salya akıtmaktan başka bir şey yapmaksızın saatler geçiriyorum burada.

Yukarıya kıyasla burada loş ışıklı kirli koridorlardan başka bir şey yok. Gerçi beşinci kat için geçerli değil bu sanırım. Işıklar parlak, koridorlar temiz. Duvarlar aşağılardaki gibi beton değil, pislik ve grafitiyle kaplı değil. Hayır, pürüzsüz, plastik ve tertemizler. Beyaz bir ışıltı saçıyorlar. Her şey öyle.

Bir nefes alıyor ve başlıyorum. Sağ, sol, sağ, sol, sağ, sağ, sağ, sol. İlk sağıma dönüyorum. On adım, ardından sola. Hemen sağa. İyi gelen, katartik bir ritüel benimki.

Sonunda varıyorum... Kehanet'in acil durum çıkış kapısına.

Normalde Kehanet'e ulaşmak için beşinci kattan işleyen bir asansör kullanılırdı fakat her nedense fazlasıyla sıkı korunuyor.

Haftalarca gardiyanları geçmeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Sonra bir gün iki tanesinin konuşmasına denk gelince burayı öğrendim. Görünüşe göre bir hizmet merdiveni vardı ve böyle bir olasılık hayli canlandırıcıydı. Odayı ya da en azından doğru oda olduğunu düşündüğüm yeri bulmak haftalar aldı. Asansör boşluğunun arkasından geçmesi ve şifreyle kilitli olması kuşkularımı doğrulayan göstergeler.

Parmaklarımı soğuk, cilalı metal yüzeyinin üzerinde gezdiriyorum. Kalbim göğsümde güm güm vuruyor; nedenini bilmiyorum. Kapıdan geçmek için bulunduğum otuz beş başarısız girişimden sonra gerilecek, heyecanlanacak bir şey kalmadı.

Bugünün şifresi 11000536. Kafamda tekrar tekrar yineleyeceğim, ta ki sıra bir dahaki şifreye gelene dek: 11000537. İşin en kötü yanı, On Bir'deki vaktim daraldığından bir gün şifreyi kırabileceğimden emin olamıyorum.

Fakat sanırım üzerinde çalışabileceğim mantıklı bir tahminim olduğu için şükretmeliyim. Çoğu insanın sahip oldu-

ğundan daha fazlası bu. Tabii çoğu insan Yerleşke On Bir'in şifrelerini çözmek için yıllar yılı düzenli çaba da harcamıyor.

Her şey ben küçük bir kızken, anneme Paydalar için yemek dağıtma sırasında yardım ederken başladı. Bugün de aynı işi, tek başıma yapıyorum. Her seferinde, gardiyanlar "besleme durağı" olarak adlandırdıkları şeyin kilidini bizim için açarken parmaklarının tuş takımının üzerinde gezinişini izledim ve çoğu eğitildikleri üzere ihtiyatlı olsa da her grubun içinde dikkatsiz birkaç kişi vardır. Böylece zamanla şifreye dair bir fikir edindim ve başkaları izlemediğinde denemeler yapmaya başladım. İlk iki haneyi görmek ve anlamak kolaydı: 11. Yerleşke On Bir'de olduğu gibi. Ardından üç tane sıfır var; yer doldurmak için olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki haneyse kat numarası. Ne var ki son hane veya haneler... Onlar belli bir kapıyla ilişkililer. Bir katta şifreli yirmi kapı varsa her bir kapıya birle yirmi arası bir numara atanmış oluyor ve bu son işlem için herhangi bir uyak ya da sebep bulunmuyor. İş, deneme yanılma yöntemine kalıyor.

İkinci katta sadece üç beş tane kilitli kapı bulunur; benim katımda değerli olan pek az şey vardır. Böylece tekrar tekrar giriştiğim çeşitli denemeler yoluyla her birinin şifresini çözmüş oldum. Üçüncü katta da ilerleme kaydetmiştim. Ama beşinci kat başka. Değerli odalarla dolu. Laboratuvarlar burada. Tüm yerleşke bu kattan kontrol edilir. Hükümet buradan yönetir.

Bugünün şifresini giriyorum. Beşinci katta yüz tane hatta belki daha fazla kilitli oda bulunuyor olabilir. Yani benim şu anki günde bir şifre deneme hızımla şifreyi kırmam aylar alabilir ki böyle bir zamanım yok. Ya da belki de tamamen yanlış bir yoldayım; şifre bu Seçkin diyarında tümüyle farklı bir şey olabilir.

Düşüncelerim birbirini böyle izlemeye devam ediyor, bu

nedenle kapının önümde sessiz bir klikle açıldığının farkında pek olmuyorum.

Farkına vardığımdaysa donup kalıyorum. Kalbimin aşağıda gardiyandan kaçarken ya da asansörde Daniel'la konuşurkenki gümbürtüsü şu anki hissinin yanında hiç kalır. Kan beynime hücum ediyor ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kalıyorum. Hiç bu kadar sersemlemiş hissettiğimi hatırlamıyorum.

Derin nefes al, ver. Öne doğru titrek bir el uzatarak kapıyı çekip açıyorum.

Yalnızca bir oda var karşımda; karanlık, kullanılmayan bir oda. Fakat bu dar alan koridordan gelen ışıkla yıkandığında ötedeki duvara monte edilmiş bir el merdiveni görüyorum.

Kehanet'e giden bir merdiven.

YEDİNCİ BÖLÜM

Her an bir gardiyan, hatta bir Seçkin gelebilirdi, bu nedenle çabucak içeri girip ışığı açıyor ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Göğsümdeki gümbürtü hızlı ve sert... İçerideyim.

İçerideyim.

Odaya hızlı bir bakış akla Ortalı katları getiriyor, özellikle de benimkini: İşlevsel, fazlası yok. Ne parıldayan plastikler ne beyazın o pırıl pırıl tonu. Yalnızca beton bir köşede duran bir yığın portakal kasası. *Ve merdiven*. Ona bakıp soluk alıyorum.

Aylar ve aylar ve aylar süren odaklanılmış, yoğun çaba beni bu ana getirdi. Bu, diğer her şeyi önemsiz hissettiriyor hatta meslekler seçilmeden önce başka bir yerleşke için On Bir'den ayrılma planımı bile. Hayatımda ilk kez yer üstünün neye benzediğini göreceğim. Jack'in gönderildiği o yeri. İdrak edemeyeceğim kadar alanın, ışığın olduğu o yeri. Üstelik bildiğim kadarıyla, neslimden bunu gören tek kişi ben olacağım.

Aslına bakılırsa son birkaç ayı yerleşkemden nasıl kurtulacağıma dair bir plan -somut bir şey- üzerinde çalışarak geçirmeliydim. Başka yerleşkeye nasıl gireceğim; bu hangi yerleşke olmalıdır gibi... Onun yerine tüm enerjimi göz bebeğim hâline gelen bu projeyle tükettim; dış dünyayı görmek için tüm mantığı saf dışı bırakan kavurucu, açıklanamaz bir arzu bu.

Aniden, beklentiyle sallanıyorum. Ya da belki sinir bozukluğudur. Her ne ise, kendimi bir sarsıp dişlerimi sıkıyorum.

Güçlü ol, Eve.

Bir sağ bir sol yanağımı tokatlıyorum. Daha iyiyim.

Botlarımdan birini merdivene koyuyorum, ardından diğerini. Acil çıkış noktasına ulaşana dek durmadan tırmanıyorum. Kilit yok, bir ucundaki menteşeli, pürüzsüz bir kontrplak levhadan başka bir şey yok. Gözlerimi dikip kaşlarımı çatıyorum. Ya şu an Kehanet'in içinde biri varsa? Olası değil, bunu biliyorum. Aşağıdaki çocuklara değişiklik olsun diye kullanmayı bıraktıklarından beri bildiğim hiçbir işlevi yok.

Böylece bir elim titreyerek ileri fırlıyor, ileri fırlayıp levhayı okşuyor; görüldüğünden daha pürüzlü olduğunu fark ediyorum. Bir nefes daha alıp nazikçe itiyorum, itiyorum. Menteşeler gıcırıyor ve gülümsüyorum. Açılıyor, *gerçekten* açılıyor. Neredeyse Kehanet'in içindeyim.

Kapağı sonuna dek itiyorum ve bir ışık parlaması oluyor, gözlerimi sımsıkı yum mama, geriye düşmeme neden olan bir ışık. Aşağı düşüyorum. Bir gümbürtüyle sert bir şekilde yere çarpıyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Heyecanın yerini tüm uzuvlarıma yayılan bir ağrı alıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Daha da kötüsü, gözlerimi açtığımda kızgın beyazdan başka bir şey görmüyorum. Tekrar tekrar göz kırpiyorum ve

sonunda siyah noktalar beliriyor, sonunda o siyah noktalar tek bir büyük nokta hâlinde birleşip açılarak etrafımdaki odayı ortaya çıkarıyor.

Tamam. Yaralanmadım, en azından ciddi şekilde değil ve gözümü kırptığımda gördüğüm elektrik patlamaları dışında görüşüm iyi. Düşmeme neden olan şey her ne idiyse kör ediciydi. Elbette güneş olamazdı. Eğer öyleydiyse, Kehanet'e düzenlenen gezilerin neden iptal edildiğini biliyorum. Bunun olacağını söylemişlerdi. Toprak gitgide çoraklaşacak; güneş gitgide parlaklaşacaktı. Korumacı bir bariyerin ardında bile güvende değiliz.

Tekrar çıkmaya cesaret edebilir miyim?

Sırıtmama neden olan aptalca bir soru. Mesele sadece buraya gelmek için harcadığım aylar değil. Mesele, oradaki dünyayı anlatan kitapları yalayıp yutarak geçirdiğim yıllar. Mesele, küçük kardeşimin son nefeslerini orada verdiğinin yürek parçalayıcı bilgisi. İstemesem de oraya bağlıyım. Bağlı, meraklı, ihtiyatlı ve milyonlarca iç içe geçmiş başka duygu.

Karın kaslarımdan güç alarak kalkıyor ve bir kez daha merdivene doğru ilerliyorum. Fakat artık daha dikkatliyim. Her adım bir öncekinden daha parlak; bu yüzden yavaş ilerliyorum, gözlerime alışmaları için zaman tanıyorum. Başım acil durum kapısına yaklaşırken aynı şey yine oluyor. Bu sefer arkamı dönüp gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Bu sefer merdiveni bırakmıyorum. Onun yerine bir adım daha atıyorum, göz kapaklarımdan içi kıpkırmızı yanarken hatta ısının yanığıma bastırıldığını duyarken bile.

Yani Güneş buymuş, gerçekten de yanan bir ateş topu. Kendimi toplamak için birkaç dakika bekliyor, sonra gözlerimi incecik aralıyorum.

Arkama döndüğüm sürece o kadar da kötü değil. Kalbim kulaklarımda küt küt atarken ellerim yukarıya uzanıp kapı-

dan geçerek Kehanet'in pürüzlü zeminine ulaşıyor. Kaslarım harekete geçiyor ve kendimi yukarı çekiyorum. Yerleşke On Bir'in üzerinde çömeliyorum.

Yerleşke On Bir'in üzerinde çömeliyorum. Bir gün böyle bir şey deneyimleyeceğim aklımın ucuna dahi gelmemişti.

Gözlerim hâlâ ince yarıklar hâlinde ve onları açmaya korkuyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki retinalarımı delip geçecek kavurucu beyaz acının korkusudur bu veya belki de daha fazlasıdır. Belki kemiklerle dolu kırmızı, acayip bir düzlük görmekten korkuyorum. Ya da belki de bu arayışın beni Jack'e yaklaştırmış hissettirmeyeceğinden. Bu tuhaf, pis, sıcak yerde görülecek ilginç bir şey olmamasından. Belki de şu anki gibi, buraya ulaşma başarısı ve daha da önemlisi, dünyada yerleşkedeki yaşamdan daha güzel bir şeyin var olduğuna dair umutla dolu olarak kalmak daha iyidir.

Limon suyu, Eve. Acı bu defa o kadar kötü olmayacak. Peki ya Kehanet bir hayal kırıklığıysa? On Bir'in tamamı bir hayal kırıklığı. Ne fark eder?

Böylece gözlerimi yavaşça açıyorum; bakışlarımı ışığın en zayıf olduğu yerde, zeminde tutarak alıştıyorum. Başımı kaldırmadan, buranın tüm yerleşkedeki herhangi bir yerden, hatta beşinci kattan bile daha parlak olduğunu söyleyebilirim. Yaşadığım on altı yıl boyunca, göz bebeklerimden hiç bu denli bir parlaklık süzülmemişti. Belki de patlarlar.

Ama saatler gibi gelen bir sürenin ardından alışıyorlar. Gözlerimi kırıştırıyorum ve hâlâ botlarımın altında uzanan kalaslara dikili hâlde kocaman açılıyorlar.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

Bir dakikadan fazladır kıpırdamıyorum ve kalbimin düzgün attığından emin değilim, baygın gibiyim. Yutkundugumda sanki boğazımı asit yakıyor.

İleride üçgen şeklinde kalın bir cam levhadan ibaret eğimli bir duvar duruyor. Ve camın ardındaysa hayatımda gördüğüm en muhteşem şey.

Nihayet hareket kabiliyetimi geri kazandığımda öne doğru bir adım atıyorum nefes almaya zar zor cesaret ederek. Gözlerimi kırpmaya zar zor cesaret ederek. Ya bir şey yaparsam ve hepsi kaybolursa? Ya tüm bunlar uyanacağım bir rüyaysa? Bir daha asla dönmemek üzere...

Fakat ayaklarımın altındaki zemin gerçek ve bir adım birkaç adıma dönüşüyor, ta ki sonunda... Sonunda cam duvarın tam önüne geliyor ve iki elimi kaldırıyorum; uzanıp ona dokunuyorum. Parmaklarım sıcaklığından irkiliyor fakat sonra alışıyorlar. Yakıcı bir sıcaklık değil, hayır. Sadece sıcak. Özel bir teknoloji olduğunu hatırlıyorum. Bizi dışarıdaki öldürücü ısıdan koruyan bir teknoloji.

Dışarı. Dışarı tehlikeli olabilir. Öldürücü ve acımasız olabilir. Ama aynı zamanda şiir. Sanat. Güzellik.

Hiç bilmediğim türden bir yaşam.

Alçak tavanlar yok. Kırık ampuller yok. Sonu gelmeyen beton yok. Kırmızı çorak topraklar ve kemik yığınları yok.

Camdan, parmak uçlarımdan hemen solundaki, Kehanet'e sarılan kahverengi bir kordona bakıyorum. Kordondan capcanlı yeşil kanatçıklar fışkırıyor. Daha önce hiç görmediğim türde bir yeşil. Nefes kesici ve canlı. Biraz ötesinde, topraktan mükemmel bir doğrusallıkla çıkmış, gökyüzüne uzanırken milyonlarca farklı dala ayrılan, yıpranmış, kabuklu, sağlam görünümlü bir şey duruyor. Dört bir yanı sürekli titreşen, kusurlu-mükemmel bir ritimle sallanan zeytuni yuvarlaklarla kaplı.

Daha önce kitaplarımda görmüştüm. Bu bir ağaç. Eminim.

Arkasından siyah, haşın bir şey fırlayınca olduğum yerde

zıplıyorum, bir küfür savuruyorum fakat ne olduğunu görünce gülümsüyorum, sonra kahkahalar atıyorum. Gözlerimi gidişini seyrederken, başkalarını fark ederken, daha fazlasını ararken uzun süre gülüyorum. Kuşlar. Kuş olmalılar. Onlar uçabilir ve altıncı sınıf öğretmenime göre uçabilen çok fazla yaratık yok. Böcekler uçabiliyor ancak onlar da çok küçüktürler, zar zor görünürler. Evet, kuş bunlar.

Onca özgürlük, onca serbestlik, onca alan. Gözlerimi kapatıp kendimi onlarla uçarken hayal ediyorum, karnımın ağacın yeşiline değdiğini, esintinin saçlarımı arkaya savurduğunu ve genzime dolduğunu. Tenimi gıdıkladığını. Ancak güneşin beni kavuracağını, sıcaklığınsa boğacağını farkındayım ve kuşların hayatta kalabilmesi dahi bir mucize.

Beni merdivenden aşağı itip gözlerimi hararetli bir acıyla dolduran o kavurucu güneş arkamda kalıyor ve bakışlarımı ondan uzak tutmaya özen gösteriyorum. O tarafa bakmama hiç gerek yok, şu an yok. Bir dahaki sefere. Kehanet'in bu tarafında görülecek yeterince şey var. Hayal edebileceğimden daha fazlası var.

Oturup avuç içlerimi cama bastırıyorum. Kuşları seyre diyorum. Yeşil yuvarlakların salınışını seyre diyorum. Renklerin karışıp birbirine girmelerini, her bir hareketle değişmelerini seyre diyorum.

Kafeste ama hayatta olmanın daha yeğ olduğunu düşünürdüm.

Yanlış düşünmüşüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Koridorun boş olduğundan emin olunca kapıdan dışarı sıyrılıp arkamdan sıkıca kapatıyorum. 11000536. Şifre bu. Hatırlamam gereken tek şifre bu. Yüreğim ağzımda atıyor sanki ama bu kez korkuyla değil. Safi neşeyle atıyor ve yabancı, sarhoş edici bir hissi var.

Orada, Kehanet olarak bilinen koruyucu cam prizmanın altında sıcak fakat onun dışında güvende bir hâlde oturup yukarıdaki muhteşem dünyayı izlemekten başka bir şey yapmadan bir saat ya da daha fazla bir zaman geçmiş olmalı. Orada, tamamen huzur içinde, çok daha fazla saat geçirebildim ama ortadan çok uzun süre kaybolamam, yoksa diğerleri meraklanmaya başlar. Maggie ve Hunter erken uyandığını bilirler.

Onlara söylemek istiyorum, gerçekten, ama yapmayacağımı da biliyorum. Bu benim sırrım -benim güzel, harikulade sırrım- ve koridorlardan atriuma doğru durmaksızın ilerlerken kendi kendime gülümsüyorum. Kimseyle paylaşılmayacak sırrım.

“Eve?”

Adımı duyunca donup kalıyorum, sonra gülüyorum. Gülüyorum çünkü ismim birden yabancı geliyor. Sanki bu Eve kişisiyle daha önce tanışmışım ama onu çok da tanımyormuşum gibi.

Artık Kehanet’te olmadığımı hatırlatıyorum kendime; Yerleşke On Bir’de, ait olmadığım, iznim olmayan beşinci kattayım yine. Eve benim ve konuşan da tanıdığım biri. Bu o. Seçkin. Dövüşteki. Bir daha asla görmeyeceğimi düşündüğüm kişi.

İçten içe yüzümün kayıtsız, pasif olmasını umarak arkama dönüyorum. Ne var ki heyecanıma zar zor hâkim olabiliyorum. Tek düşünebildiğim sırrım ve yapabileceğim tek şey onun bunu fark etmemesini ummak.

Yüz yüze geldiğimizde geniş aralıklı gözlerinde bir hareket oluyor ama onun dışında yüzü sakın. Düz siyah bir tişörtle kot pantolon giymiş ve yüzündeki morluklar da neredeyse yok olmuş. “Farklı görünüyorsun.” diyor sonunda.

Kahkahalara boğulma dürtüme direniyorum. Ah bir bilseydi. Sadece farklı görünmüyorum, hayır. *Farklıyım* da. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum.

Tabii muhtemelen yüzümden bahsediyordur -artık şiş değil- ya da belki de açtığım saçlarımdan veya temiz kıyafetlerimden. Hangisi olduğunun önemi yok. Artık yer üstünü gördüğümden hiçbir şeyin önemi yok.

Bir adım daha yaklaşıp içimi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kütüphane.” diyorum otomatik olarak. “Kütüphanedeydim. Arada oraya giderim, hatırladın mı?” Omuz silkiyorum.

“Kütüphane o tarafta.” Arkamı işaret ediyor.

“Evet, bacaklarımı biraz açayım dedim.”

Bana pek inanmıyormuş gibi başını aşağı yukarı sallıyor. “Hayırdır, kitap filan mı yazıyorsun? Epey sorguladın da.”

“Yüzün daha iyi görünüyor.” diyor cevap vermek yerine. “Daha iyi hissediyorsun o hâlde?”

Bu sefer gırtlığımdan yükselen kahkahalara engel olamıyorum. Aramızdaki havada uçuşuyorlar. Hiç olmadığım kadar iyiyim. “İyi, sağ ol.” diye mırıldanıyorum, delirmiş gibi görüldüğümün tamamen farkında olsam da umursayamamıştım.

Gözlerini bana diyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. Parlayan gözleri röntgen ışınları gibi olsa da onlar bile sırrımı göremez. Bundan eminim.

“Neredeydin?” Bir adım daha yaklaşıyor. Şimdi aramızda sadece iki adımlık mesafe var ve tuhaf bir şey bu çünkü buradaki koridorlar dar değil. Tuhaf çünkü bedenlerimiz arasında manyetik bir şey varmış gibi hissettiriyor fakat bizi bir araya mı çekiyor yoksa birbirimizden mi uzaklaştırıyor anlayamıyorum. Tek bildiğim aramızda bir bağ olduğu. Belki biriyle dövüşmenin böyle bir etkisi vardır.

Başımı sallıyorum. “Söyledim ya. Kütüphane.”

“Yüzün kızarmış.”

“Ee?”

“Ee’si yalan söylüyorsun.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Sana soran olmadı, Seçkin.”

“Adım Wren, bu arada.”

“Peki. Sana soran olmadı, Wren.”

Başını sağa sola sallıyor ama o nazik ağzı belli belirsiz bir gülümseme saklıyor. Sonra elini uzatıyor. “Resmî olarak tanıştığımıza memnun oldum, Eve.”

Eline, mürekkeple lekelenmemiş pürüzsüz tenine bakıyorum. Seçkinler bu tür küçük düşürücü işaretlere maruz

kalmazlar. Bu eli yakinen en son Stadyum'da görmüştüm ve bana doğru kalkmış hâldeydi. Yüzüme doğru gelmiş ve temasıyla beraber kafam acı içinde patlamıştı. Tabii gerçekten patlamadı, zira işte buradayım, bu tuhaf çocukla konuşuyorum ve daha ne yaptığımı anlamadan elim ileri uzanıyor.

Onunkinin içinde küçük kalıyor, ön kolumsa olağan dışı biçimde dar. Ama bu bana zayıf hissettirmek yerine güçlü hissettiriyor. Nedenini anlayamıyorum.

Ancak elini sıktıktan sonra diğer elinin kavradığı tabancayı fark ediyorum.

Bakışları benimkileri takip edip "Atış poligonu." diye açıklıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Bir adım geri atıyorum. "Gardiyan filan mısın?" Seçkinler asla gardiyan olmaz; böyle bir iş onların altındadır. Ama bu olamayacakları anlamına gelmez. O bir Seçkin, neyi isterse onu olabilir.

Ama başını sallıyor. "Beşinci katın avantajlarından biri sanırım."

"Tabancalar mı?"

"Tabancalar."

Botlarımızın altından öfkeli erkek ve kadın seslerinin izlediği yüksek bir uğultu geliyor. Protestolar. Gitgide artıyorlar; Yerleşke On Bir'deki huzursuzluk her geçen gün yayılıp büyüyor. Bilhassa ikinci katın sesi çıkıyor; daha iyi koşullar, daha büyük bir pay ve saygı talep ediyorlar. Bildiğim kadarıyla Katz ve diğer liderlerse kıllarını bile kıpırdatmıyor.

Sloganları duymazdan geliyor ve parlak ışıkların altında kaşlarını çatıyorum. Öfkeli olmalıyım. Seçkinler silah taşıyabiliyor ama geri kalanımız taşıyamıyoruz. Bu adil değil; biliyorum. Ama gözlerim hâlâ güneş ışığıyla dolu ve öfkelecek iradeyi toparlayamıyorum.

Wren konuşmaya devam ediyor. "Gardiyan olmakla il-

gileniyor musun?” Bir elini açık kahve saçlarının arasından geçiriyor. Sonra silahı yanında öylece asılı hâlde duvara yaslanıyor. “Şu anda ne işte ne sınıfta olduğuna göre önümüzdeki ay bir meslek seçeceğini varsayıyorum.”

“Birkaç hafta önce okulu bitirdim.” diye onaylıyorum. Bakışlarım, parmaklarının arkasındaki plastik duvara hafifçe vurmasından, yere baktığında boynunun kavislenmesine dek yaptığı her hareketi takip ediyor. Aniden, Kehanet’te yaşadıklarım solgunlaşmaya başlıyor. Aniden, pestilimi çıkaran çocukla beraber bir koridorda durduğum gerçeği belirginlik kazanıyor. Ve görünüşe göre normal bir sohbet ediyoruz, tabii benim bir Aşağı Ortalı, onunsa bir Seçkin olması dışında. Bir *Seçkin*.

Tanıdığım herkese ihanet ediyor gibi hissediyorum.

“Birkaç hafta önce mi?” diyor. “Ben de. O zaman senden iki yaş büyük oluyorum sanırım.”

Öyle. Seçkinler on sekiz yaşına kadar okula gider, Ortalılar on altı, Paydalarsa on iki yaşına kadar. “Vay,” diyorum. “Güzel çocukların matematikten anladığını bilmiyordum.”

“Ben de güzel olduğumu düşündüğünü bilmiyordum.” Sırıttıyor. Gözlerimi deviriyorum. “İki yaş büyük demek. O zaman ringde kazanmana şaşmamalı.”

Bunun üzerine düşünürmüş gibi başını hafifçe yana eğiyor, ben de bu fırsatı değerlendirerek hakem bakmazken kan fişkırttığım düz burnuna bakıyorum. İz bırakmadan iyileşmiş. Gözünün altındaki kesik de kaybolarak arkasında pürüzsüz, düzgün bir cilt bırakmış. Biraz hayal kırıklığına uğramış olabilirim.

Şimdi o, benim onu incelememi izliyor. “Ne?” Alçak sesi sakın.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum. “Yok bir şey.” diye mırıldanıyorum. Kan yüzüme hücum ederken atriuma doğru dönü-

yorum. "Gitmem gerek."

Sırtı dikleşiyor, artık duvara yaslanmıyor.

"Şu an aşağı inemezsin. Dinlesene." Sesleri her saniye daha da yükselen protestoculardan bahsediyor. Artık her an bağırışlar gardiyanlardan gelen bir kurşun yağmuruyla keşilebilir; itaatsizliğin baştaki Seçkinlerce hoş görülmediğinin, isyanın acımasız ve ayırım gözetmeyen bir güçle karşılanacağını hatırlatıcısıdır bu.

"Bir şey olmaz." diyorum sertçe. Beni gözetmesine ihtiyacım yok, o kadarından eminim.

"İşte hatırladığım Eve. Sana bir şey olur mu hiç?"

Daha ben başımı çeviremeden ve midemde tırmanan savunma hissini kışkacını tam duyamadan gülüyor.

"Eğer gardiyanlık için başvurmayı düşünüyorsan..."

"Düşünmüyorum." diye kesiyorum lafını. "Ölmeyi yeğlerim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki. Yine de nasıl ateş edildiğini öğrenmek istersen..." Silahı tutan el bana işaret yapıyor.

"Ciddi misin?" Kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor. "Nasıl olduğunu gösterecek misin?"

"Eğer ilgileniyorsan."

Tabii ki ilgileniyorum. Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Ben onun için bir zaman israfiyım, kendi söylemişti.

Dolayısıyla başımı iki yana sallayıp omuz silkiyorum. "Her nedense Ortalıların atış poligonuna girmesine izin verdiklerinden şüpheliyim."

"Sen benimlesin. Hadi, eğlenceli olacak." Ne gülümsüyor ne de cevap bekliyor. Sadece dönüp daha önce geçmediğim bir koridora yöneliyor.

Sen benimlesin. Ne anlama geliyor bu? O bir Seçkin, tabii ki özel muamele görüyor. Yoksa bundan daha fazlası mı var?

Kafasının arkasına bakıp nefes veriyorum. Gidemem.

İnsanlar soru sormaya başlamadan aşağı inmem gerek. Zihinimden solmadan önce Kehanet'teki zamanımı yeniden yaşamam gerek. Onun gibi biriyle takılarak benim için önemli olan herkese ihanet etmemem gerek.

Bunun yerine ayaklarım onun peşinden seğiriyor. Vücudumun beynime itaat etmeme gibi talihsiz bir alışkanlığı vardır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Bu bir numara mı?” diyorum peşinden acele ederken. Kori-
dorlar, protestocuların ritmik bağırışlarına rağmen alt katlara
göre daha sessiz, bu nedenle her adımda botlarımın cilalı ze-
minde gıcırdamasını duyuyorum. Aşağı katlarda gıcırdamaz-
lar, yerdeki kir veya cam yüzünden çatırdarlar.

Yarı dönüyor ve kaşları yukarı kalkıyor.

“Biliyorsun. Beni bitirmen için kolay bir yol.”

Büyük oranda şaka amaçlı söylüyorum ama gülmüyor.
Daha ziyade ciddi görünüyor. “Benim bir canavar olduğumu
düşünüyorsun.” Bunu bir soru olarak değil, basit bir gerçek
olarak söylüyor. Vahim bir gerçek.

İşin aslı, onun canavar olup olmadığını bilmiyorum.
Sanmıyorum, yoksa onu beşinci katın derinliklerine takip
etmezdim. Ona da öyle söylüyorum. “Ayrıca,” diye devam
ediyorum, “Bugün zaten ateş edildi bana. Sen de katılmak
istiyorsan buyur. Sıkıntı yok.”

Bana bir bakış atıyor. “Çok komik.” Ben sessiz kalınca
adımlarını yavaşlatıyor. “Şaka yapıyordun, değil mi?”

Ufak bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrılıyor. Binlerce insanın önünde beni döven bu Seçkin çocukla neden şakalaşmak istediğimi bilmiyorum ama Kehanet'te geçirdiğim zamanın bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. "Biraz. Bu sabah bir gardiyan bana ateş etti. Ama dürüst olmam gerekirse, katılmamanı yeğlerim."

Bunu hak etmek için ne yaptığımı sormasını bekliyorum. Çünkü eğer bir gardiyan bir Aşağı Ortalıya ateş ediyorsa bu onun hatasıdır. Ama bunun yerine yüzüne hafifçe eğlenir bir ifade yayılmış hâlde başını iki yana sallıyor. "Senin intihara meyilli olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ya da adrenalin bağımlısı. Hangisi olduğunu söylemek zor."

"Aşağıda hayat daha farklı." diye yanıtlıyorum sakince. Başını sallıyor. "Doğrudur."

Kulaklarımız aşağıdan gelen ve yalnızca botlarımızın sesiyle kesilen daha fazla bağırıyla doluyor. Bacakları benimkilerden uzun ve adımlarını yavaşlatmış olsa da ona yetişmek için acele etmem gerekiyor. Göz ucuyla ona bakınca bir Seçkin gibi görünmediğini düşünüyorum. Hareketleri öyle, ayrıca bu katla gelen öz güvene sahip; rahat yürüyüş, dik tutulan baş ama kıyafetleri Aşağı Ortalı olacak kadar gündelik. Benim gibi bir tişört, bir kot. Tabii kotunun yırtık olmaması, tişörtününse temiz olması dışında.

Sonunda bir kapının önünde yavaşlıyor. Az önce izinsiz girdiğim kapıya benziyor ama bu kilitli değil. Kapıyı itip açıyor, ben de onu içeriye doğru takip ediyorum.

Siyah köpük panellerle kaplanmış kapkaranlık, uzun bir oda. Uzak uçta üzerinde eş merkezli siyah daireler olan beyaz hedefler asılı ve sadece onların üzerine ışık düşüyor. Kehanet'in ve Seçkin koridorlarının parlaklığından sonra, buradaki ışıksızlık rahatsız verici.

"Neden bu kadar karanlık?" diye soruyorum sessizce.

Nefesim düzenli olsa da nabzım değil.

Silahlarına kurşun dolduran iki kişiyi geçip uzaktaki bir masaya yürürken omzunun üzerinden bana bakıyor. Biz geçerken başlarını çevirme zahmetinde bulunmasalar da görüyorum ki babamın yaşlarında, bizden büyük adamlar. “Ne oldu Eve? Karanlıktan mı korkuyorsun?”

“Elbette hayır.” diye yalan söylüyorum. “Sadece bir soruydu.” Aşağıdan gelen bağırışlar kesilmişti. Sebep buradaki ses yalıtımı; bu duvarlardan hiçbir ses geçemez. Hücrem gelenin bir yarısı bile bu denli sessiz değildir. Kulak zarlarımı zorluyor; kafama baskı yapıyor.

Bizden birkaç sıra aşağıda keskin bir silah patlaması havayı delip geçince zıplıyorum. Elim, ben geri çekmeden önce kolunun pürüzsüz tenine konuyor. “Affedersin.” diyorum hızlıca.

“Daha önceki olay yüzünden. Bana ateş edildiğindeki.” Ona gerçeği söyleyemem. Karanlıktan *korktuğumu* ya da daha kötüsü, neden korktuğumu. Derin bir nefes alıp kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

Gözlerim bana baktığını seçecek kadar karanlığa alıştı. Sırıttır. “Binlerce insanın önünde bana en beklemediğim anda yumruk atıyorsun ama koluma hafifçe dokunduğun için mi af diliyorsun?”

Dikleşiyorum. “Tamam, sanırım üzgün değilim. Sadece şunu bildiğinden emin olmak istedim...”

Birdenbire, karanlık için minnettar oluyorum. Ne kadar allak bullak ve kararsız hissettiğimi gizliyor.

“Evet?”

“Şey, aslında kastetmediğimi...”

“Eve?”

“Evet?”

“Silahı al.” Elimi yakalayıp parmaklarımı birbirinden

ayırıyor ve soğuk metal tenime gömülüyor. Daha önce hiçbir tanesine tutmamıştım, sadece gardiyanların kılıflarındakilere bakmıştım, yabancı bir his. Yabancı ama rahat.

Sağlam ama ağır değil. Pürüzsüz ama kaygan değil. Soğuk. O kadar soğuk ki insanı kendine getiriyor.

Wren bana nasıl tutulacağını, sonra da duruşun nasıl olması gerektiğini gösteriyor.

“Nişan al, tetiği çek ve ateş ederken silahı kımıldatma.”

“O kadar mı?”

“O kadar.”

Dediğini yapıyorum ama kurşun çıkarken silah zıplıyor. Hedefi açık ara ısıkalıyor ve kulaklarım patlamanın bıraktığı sessizlikten çınlıyor.

“Silahın böyle geri tepmesine izin veremezsin. Sabit tutmalısın.”

“Peki onu nasıl yapacağım?”

“Öncelikle ellerini daha yukarı kaldır. Ve daha sıkı kavra.”

Dediğini yapıyorum ama ikinci atışım da daha iyi değil.

“Kasların var, değil mi?”

Yüzünün bana dönük tarafına ters ters bakıyorum. “Şanslısın ki şu anda meşgulüm, yoksa yumruğu yerdin.”

“Kasların küçük bir hatırlatıcısı olarak, sanırım?”

“Aynen öyle.”

Bir sonraki atışım hedefi zar zor vuruyor, ondan sonraki de. Wren kollarını kavuşturmuş izliyor ama ben zar zor fark ediyorum. Daha ziyade, sadece yaptığım şeye odaklanıyorum. Silahla ateş etmek çok güçlü bir duygu. Muhteşem bir şey. Ama aynı zamanda ciddi bir sorumluluk ve bugün gardiyanların bana nişan alıp ateş etmeleri midemi asitle dolduruyor. Şimdi onların gözünde ne kadar değersiz olduğumu anlıyorum. Gerçekte ne kadar gözden çıkarılabilir olduğum-

mu. Avuçlarına verilen bu gücü ne kadar da hafife alıyorlar. En acımasız biçimde içselleştirmişler.

Gardiyanlardan artık her zamankinden bile fazla nefret ediyorum, mümkün olduğunu dahi sanmadığım bir şey bu.

Wren, "Bir süredir kıpırdamıyorsun." diyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece şeyi düşünüyorum... Sadece düşünüyorum."

Birkaç dakika sonra başını aşağı yukarı sallıyor. "Peki." Boğazını temizliyor. "O zaman, Eve, gardiyan olma düşüncesi sana ölme isteği veriyorsa, tam olarak *ne* olmak istiyorsun?"

Silahı masaya bırakıyorum. Gözlerim düşük ışık seviyesine alıştı, artık korkmuyorum.

Sonra, atış poligonundaki diğerlerinin dağıldığını fark ediyorum; sadece ikimiz kalmıştık. Genelde çok az tanıdığım biriyle yalnız kalmaktan hoşlanmam, özellikle de o kişiden çok daha güçlüyse. O da öyle. Beni bir kez kendimden geçene dek dövmüştü zaten, büyük bir şiddet uygulama kapasitesi mevcut. Emerald haklıydı; yüzüme attığı kafa beni öldürebilirdi. Fakat gözlerinin içine bakıyorum ve daha önce tanık olduğum öfkenin emaresini göremiyorum.

Fakat karanlıkta bile parlıyorlar. Parlıyorlar ve artlarında tam olarak tanımlayamadığım bir şey kıpırdanıyor. Tehlike olabilir mi?

Kendi deyimiyle, o bir canavar mı?

Tehlikeli olduğunu ve dikkatli olmam gerektiğini düşünüyorum ama bir kez daha içimden bir ses onun bir canavar olmadığını söylüyor. İçgüdülerime güvenmeli miyim?

Elmacık kemiğinin daha büyük bir kısmı odanın diğer ucundan gelen ışığı yakalayacak şekilde öne adım atıyor. Bu ona hayvani bir görünüm katıyor. "Soruma cevap verecek misin?" diye soruyor.

"Ne? Ah, evet. İş meselesi. Gerçekten bilmiyorum."

"Bana profesyonel dövüşçü olmayacağını söyle."

"Laf mı sokuyorsun? Zira birçok insanı yenebilirim."

Yanımdan geçip silahı alıyor. Omuzlarımız hafifçe birbirine dokunuyor. Namluya bir mermi sürüp bana bakıyor. "Gerçekten birinin bana bunu hatırlatması gerektiğini mi düşünüyorsun? Yumruklarını yemiş biri olarak gayet farkındayım, teşekkürler."

İlk vuruşu tam isabet.

"Tamam, öyleyse neden dövüşçü olmayayım?"

"Hep böyle savunmacı mısın, Eve?"

"Olabilir."

Gülüyor; sessiz ve gırtlaktan bir gülüşü var. "Dövüşçü olmamalısın çünkü vahşi bir iş, nedeni bu. Acı hoşuna mı gidiyor? Revirde kanlar içinde uyanmak?"

Alayla, "Senin gibi biri için söylemesi kolay." diyorum.

"Evet, belki de öyledir. Ama Ortalılar için bundan daha iyi başka işler de vardır kesin. Onları bir düşün." Bir kurşun daha alıp tabancaya sokuyor. "Hiç meslek turlarından birine katıldın mı?"

"Hayır. Herhangi birine katılmayı da planlamıyorum. Sen?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım kastettiğim şey, seçim zamanında bir meslek seçmeyi pek önemsemediğim. Belki bir tanesini seçerim, belki seçmem. Belki bu kurşun hedefi vurur, belki vuramaz." Silahı ellerinden alıp kendim kavırıyorum. "Belli ki senin pratiğe ihtiyacın yok." diye ekliyorum açıklama olarak.

Bu sefer hedefi onunkinin sadece birkaç santim ötesinden vuruyorum. "Etkileyici. Peki, iş turlarıyla uğraşmıyorsan zamanını nasıl geçiriyorsun? Zevkine dövüşmekten, ah, bir de kütüphanedeymiş gibi davranmaktan başka."

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Kü-

tüphaneye gerçekten gidiyorum. Hem de çok.”

“Ne yapmaya?”

“Mesela okumak olabilir mi?”

“Ne hakkında okumak?”

“Çok fazla soru soruyorsun, Seçkin.”

“Hadi ama.”

“Peki. Çoğunlukla yer üstündeki yaşam hakkında.” Kehanet’i düşünerek gülümsüyorum. “Bilirsin, her şey buraya taşınmadan önce.”

Sessiz kalıyor, bu yüzden ona döndüğümde bana baktığını görüyorum. Bakışları düşünceli. Sert değiller; soğuk bile değiller. Sadece düşünceli. Yine de hiçbir şey söylemiyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

“Başka şeyler de yapıyorum. Arkadaşlarımla takılırım, Stadyum için antrenman yaparım, Paydalar için yiyecek hatlarını çalıştırırım.”

“Gönüllü iş mi bu?”

Başımı sallayıp hedefe geri dönüyorum ve bir atış daha yapıyorum. Yine başarılı bir isabet. Bu işi kapmaya başlıyorum. “Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır.” diyorum. “Eskiden annemle yapardık. Şimdiyse sadece benim.”

“Bir sonraki sefere yanında birini ister misin?”

Beklenmedik bir öneri; silahı aceleyle bırakıp ona dönüyorum. Yetersiz ışıktaki bile çenesinde uzanan ince bir yara izini, benden iki yaş büyük olduğunu hatırlatan kirli sakalı fark edeceğim kadar yakında duruyor. “Cidden mi?” diyorum. “Paydalara yiyecek dağıtmaya yardım etmek mi istiyorsun?”

Omuz silkiyor. “Kulağa ilgi çekici geliyor. Ve bazen Eve,” diyor silahı alırken, “Yeni şeyler denemek eğlencelidir.”

Karanlıkta dikkatle ona bakıyorum, gözlerinde zalim bir şeyler görmeyi bekliyorum. Belki de benim gibi Aşağı Ortalı bir hiçle takılmanın denenecek yeni bir şey olduğunu.

Sonradan Seçkin arkadaşlarıyla gülecek bir şey olduğunu. Bu minvalde bir açıklaması olmalı.

Fakat gözlerinde daha ziyade içtenlik var. Bu Seçkin'i çözemiyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Karanlık, boğazımın arkasını tırmalıyor. Dişlerimin arkasına bir çorap tıkanmış gibi boğuyor beni. Boynuma bir ip dolanıyor gibi. Yan tarafımda elim seğiriyor. Uzanmak, başucu lambasını yakmak istiyor ama ben direniyorum. Bu dürtüye uzun süredir, babam karanlıktan korkmak için fazla büyük olduğuma karar verdiğinden beridir direniyorum. O yüzden şimdi kendimi şımartacak değilim.

Uyku zamanı, diye hatırlatmaya çalışıyorum kendime. Ama bugünkü gibi bir günden sonra düşüncelerimi yavaşlatmak zor. Kehanet'te geçirdiğim zaman çok taze, hâlâ kan damlayan bir yara gibi. Ne zaman gözlerimi kapatsam ağaçların sallanışını, kuşların süzülüşünü görüyorum.

Artık her zamankinden daha fazla kafese kapatılmış hissediyorum.

Döktüğümü fark edemedi yastık kılıfıma bir damla gözyaşı düşüyor. Şu an beni korkutan şey bilinmezlik. Başka bir yerleşkede beni nelerin beklediği. En önce de başka bir yerleşkeye geçip geçemeyeceğim. Çünkü benden önce geç-

meyi başarmış olan başkaları olsa da, tünelleri bulup zorla geçmiş olsalar da... Gidişleri şehir efsanesine dönüşmüştü. Bunlar aykırı örnekler. Bizim yerleşkemizden çıkıp başka bir yerleşkeye girmeye çalışanların çoğu, fazla ilerleyemeden arkadan kurşun yağmuruna tutulur.

Ya gerçekten başarırısam ve beni On Bir'e geri gönderirlerse? Ya rastladığım yerleşke *daha da* kötüyse?

Bir damla gözyaşı daha ilkiyle aynı yolu izliyor. Silmeye pek gerek yok. Yalnızım. Ailemle yaşadığımda gözyaşlarımı saklamam gerekirdi; hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalırdım. Babam buna tahammül etmezdi. Sadece Jack yer üstüne gönderildiğinde izin vermişti ve o zaman bile uzun süre değil. Ağlamak, duygularına hâkim olamayanlar içindir, demişti. Güçlüler her daim duygularına hâkim olur.

Bunu biliyorum.

Dolayısıyla gözyaşımı silmeme gerek olmasa da bunu yapıyorum. Ben güçlüyüm. Kolumu gerip bir elimi şişkin kasın üzerinde gezdiriyorum, gücümün basit bir hatırlatıcısı. Güçlü beden, güçlü zihin. Onun sözleri.

Öyle miyim, peki? Sert, kaslı ve iyi bir dövüşçüyüm çünkü öyle olmak zorundayım. Çünkü bir Aşağı Ortalıyım ve babam beni böyle olmak için eğitti. Başka türlüünü bilmiyorum. Ama ya buna zorunda olmasaydım? İnsanları yumruklamaktan zevk alıyor muyum?

Bir parçam, evet. Güçlüyüm, kendi kendime yeterim; kimseye bağımlı değilim. Ve bu hoşuma gidiyor. Fakat Daniel gibi birinin aksine kan akıtma arzusu duymuyorum. Bir insanın ellerimin arasında acı çektiğini görmekten zevk almıyorum.

Göğsümden bir hıçkırık fırlayıp karanlığın içinden ani ve keskin çınılıyor. Duygularıma hâkim olamıyorum; zayıfım. Babam beni güçlü ve sert biri olarak yetiştirdi fakat

hepsi bir oyun. Yeterince acımasız değilim. Kalbim atıyor ve huzuru, başkalarının nezaketini özlüyor; gerçekten. Ne var ki etrafım şiddet dolu.

Boynumu saran ip sıklaşıyor ama bu sefer bunun nedeni karanlık değil. Hayat.

Güzel günlerinden birinde, annem bana neşelenmemi, ışıkların sabah açılacağını söylerdi. Fakat bu bana daha iyi hissettirmiyor. Aslına bakılırsa, suçluluk sızısıyla kederimin altını çiziyor. Ayrılmak bencillik. Özellikle de Jack'le yaşadıklarından sonra aileme karşı zalimlik. Zalimce, insanlık dışı, acımasız.

Fakat ışıklar konusunda yanılıyor. Işıklar, Jack'in yer üstüne gönderildiği gün onu terk etti, o zamandan sonra da bir daha geri gelmediler. Yıllar geçse bile. Bunun yerine karanlık onu büsbütün yuttu, sürünerek çıkamayacağı bir çukura çekti.

Ben de burada kalıp aynı çukura çekilmeyi bekleyemem.

İç geçiriyorum. Sadece bu gecelik, kalbime istediğini vereceğim. Sonra yarın tekrar Eve olacağım; kayıtsız, acımasız ve kendi kendine yeten. Uzanıp lambayı açıyorum. Işık büyük oranda süssüz, ona on hücremi dolduruyor. Yatağımın üzerinde küçük bir nakış işi var ama onun dışında duvarlar kasıtlı olarak çıplak. Kumandan Katz'a hizmet etmeyi reddettiğime göre burada fazla rahat etmenin de bir anlamı yok; yakında gitmiş olacağım.

Çoraplı ayaklarımı botlara sokup bir *sweatshirt* geçiriyorum üstüme. Kapıyı temkinle açıyorum. Geceleri yataktan çıkmak kurallara aykırı olmasa da teşvik edildiği söylenemez. Gardiyanlar gece gezginlerini özellikle hor görür. Ayrıca bu saatlerde koridorlar iyi aydınlatılmaz ve tehlike asla fazla uzakta değildir.

Maggie bu gece erkek arkadaşı Kyle'la -her cuma akşamı

onunladır- dolayısıyla ben de Hunter'ın kapısına dönüyorum. Son gözyaşlarımı da silip kapıyı tıklatıyorum; üç sert vuruşu takip eden üç yumuşak vuruş. Çocukluğumuzdan kalma bir şifre.

Karşıdaki yeşil neon ışık beni bir gölgeye dönüştürüyor ve bir yandan olası ayak seslerine kulak verirken kafamın bir ileri bir geri dönmesini izliyorum. Ancak kendi nefesim dışında, Yerleşke On Bir'e sakinlik hâkim. Şimdilik sessiz.

Birkaç dakika sonra Hunter, kapısını açıyor. "Bu kadar beklettiğim için kusura bakma." diye mırıldanıyor kapüşonlusunun fermuarını çıplak göğsüne çekerken. Saçları bir tarafa yatmış, kızların bayıldığı oğlan çocuğu güzelliğini iyice vurguluyor, sesiye uyku sersemi. "Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?"

"Uyandırdığım için üzgünüm ama... Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Pijama partisi mi?" diye soruyor beni içeri çekerken. "En son yıllar önce yapmışızdır."

Zorla küçük bir kahkaha atıyorum. "Eminim o kadar olmuştur. Artık neden yapmadığımızı bilmiyorum." diye ekleyip örtünün altına takip ediyorum onu. Bedeninin sıcaklığını taşıyorlar.

"Belki de ailelerimiz bunun için fazla büyük olduğumuzu düşünmüşlerdir."

"Belki."

"Muhtemelen hücrelerimizin yan yana olmasını beklemiyorlardı."

Kafamı yastığından kaldırıp etrafa işaret ediyorum.

"Lafı gelmişken, bu yerle iyi bir iş çıkarmışsın."

Bana bir bakış atıyor. "Periyodik tabloyu duvara asmamdan mı bahsediyorsun? Sağ ol."

"Evet, o var." diyorum gülümseyerek. "Bilmiyorum, seni

yansıtıyor, hepsi bu. Belki de tüm bu kitaplardandır.” Hunter kütüphaneden benim kadar keyif alır ama ilgi alanları hayatın eskiden, yukarıda, nasıl olduğunun ötesine geçtiğinden benden çok daha kültürlüdür.

“Ya da belki de yerdeki top olmuş kapüşonlulardandır.” diye öneride bulunuyor.

“Evet. O da olabilir.”

Yanına dönünce göz göze geliyoruz, burnu benimkinden sadece birkaç santim ötede. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Her şey yolunda.”

“Eve, hep böyle söylüyorsun. Neler oluyor?”

Omuz silkiyorum. “Uyuyamadım. Belki birinin yanında olmak iyi gelir dedim.”

“Peki.” diyor yavaşça. “Yani tamam. Tabii ki. Ne zaman istersen.” Bana o meşhur utangaç gülümsemesini sunuyor. “Maggie’yle bugün seni aradık. Nerelerdeydin?”

“Sabahın çoğunu ailemin yanında geçirdim.” diye yalan söylüyorum. “Öğleden sonra da biraz kestirdim.”

“Seçkin’le dövüştüğünden beri seni neredeyse hiç görmedim. İyileşebildin mi? Yardımcı olabileceğim geçmeyen incinmeler var mı? Uyluğundaki düzelttiğim o krampı unutma.” Çarşafın altından çıkardığı ellerine bakıyor, belli ki hâlâ kendinden hoşnut.

Gülüyorum, bu sefer daha kolay. Yakinen tanıdık olan gözlere bakarken kaslarım gevşiyor. “Hadi ama, Hunter. Beni bilmiyor musun? İyiyim dedim. Şimdi kapat gözlerini ve uyu.”

“Dileğiniz,” diye başlıyor ciddiyetle ve geri kalanı için ona katılıyorum, “Benim için bir emirdir.”

Sırıtarak, “Bunun hangi kitaptan olduğunu hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

“Hayır. Sadece tüm bir seneyi bunu günde yaklaşık dört

yüz kez tekrarlayarak geçirdiğimizi...”

“Ve hayalî asalarımızla birbirimizin dileklerini yerine getiriyormuş gibi yaparak.” diye tamamlıyorum. Onu dürterek, “Dövüşçü arkadaşlarımdan kimseye bu hikâyeyi anlatma.”

“Mezara götüreceğim.” diyerek beni geri dürtüyor.

Bir an sonra üzerimden uzanıp ışığı kapatıyor ve karanlık göz kapaklarıma bastırıyor. Yine de sorun yok. Çünkü birbirimize fısıltıyla iyi geceler diledikten sonra bile yanımda nefes alıp verişini duyabiliyorum ve bu kadarı yeterli.

Sırtüstü dönüp kendimi uykuya bırakıyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Dışarıda başka nelerin olduğunu hiç merak ediyor musunuz?” diye soruyorum sağ elimle bir topu havaya atıp sol elimle yakalarken. Hareket, parmak eklemlerimdeki yara kabuklarını koparıyor, ben de onlara bakıyorum.

Hunter son on dakikadır göz gezdirdiği kitabı kapatıp bana bakıyor. “Başka nelerin olduğu mu? Ne demek istiyorsun?”

Maggie’yle Emerald küçük hücremin zemininde oturuyor, Hunter’la bense yatağı paylaşıyoruz. Kanayan parmak eklemlerimi görmezden gelerek topu tekrar havaya atıyorum. Tavan o kadar alçak ki bana geri sekiyor. “Bilmiyorum. Mesela başka yerleşkelerde ne olduğunu.”

“Ben ediyorum.” diyor Emerald, Maggie’yle oynadığı savaş oyunundan kafasını kaldırarak. “Bazen. Yerleşke On İki’nin komşumuz olduğunu söylüyorlar, öyle değil mi? Yani, acaba merak ediyorum daha...”

“İyi mi?” diye öneride bulunuyorum. “Zira bizimki berbat, eğer fark etmediyseniz.”

"Farklı mı, diyecektim."

Hunter bacağıma dürtüyor. "Jack'e olanları düşünüyor-
san, evet, seninle hemfikirim. Onun ötesinde, aslına bakar-
san daha kötüsü de olabilirdi diye düşünüyorum. Demek
istediğim, açlıktan ölüyor filan değiliz."

"Kendi adına konuş." diye mırıldanıyor Emerald. "Saat-
lerce kum torbasına vurduktan sonra bir tabak daha yemek
için gerçekten öldürebilirim."

Hunter sırtıyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Maggie, "Birbirimize sahibiz."

Ona küçük, alaycı bir sırıtışla bakıyorum.

"Hey, haklıyım ama." diye ısrar ediyor yere bir kart atar-
ken. "Yani, tabii ki burada işler öyle ahım şahım değil. Geçen
ay gördüğüm adamı hatırlıyor musun? Kafatasında göçük
olanı?" Ürperiyor. "Kelimenin tam anlamıyla hâlâ kabuslar
görüyorum. Ama biz birbirimize sahibiz ve bu da az şey sayıl-
maz. Dolayısıyla belki de hangi yerleşkede veya hangi katta
olduğumuz o kadar da önemli değildir. Mühim olan insan-
lardır, anlatabiliyor muyum?"

Topu yakalayıp sıkıca tutuyorum. Bir bakıma haklı. Ar-
kadaşlarım ve ailem, beni Yerleşke On Bir'den şu dakika ay-
rılmaya çalışmaktan alıkoyan tek şey. Dokuz yıldır, Jack gö-
türülüp de her şey değiştiğinden beri, burada kalmamın tek
nedeni onlar. Fakat yaklaşan meslek seçimiyle, artık altı haf-
tadan kısa bir süre kaldı, bunlar yeterli olmayacak, hiçbir şey
olamaz. Jack'in götürülmesini emredenlere hizmet etmekten,
önlere diz çökmekten ve unutmak istediğim bir geçmişle
damgalanmaktan daha kötüsü olamaz.

Gitmeliyim; bu kanımda var. Özellikle de Kehanet'ten
sonra. Kehanet beni daha çok kafeste hissettirdi, evet. Ama
aynı zamanda beni derinden umutlandırdı ve yıllardır ilk kez
oluyor bu.

Belki diğer yerleşkelerde daha fazla izleme istasyonu vardır. İnsanların istedikleri zaman gidebilecekleri, buradaki On Bir'deki gibi korunmayan, kilitlenmeyen yerler. Belki onların yer üstünde uzantıları vardır. Belki daha az hiyerarşi, daha az adaletsizlik olacak şekilde evrimleşmişlerdir. Hatta belki daha az şiddet vardır. Ve daha fazla özgürlük, daha fazla alan. Çünkü buna ihtiyacım var. Vücudumdaki her bir hücre bunun için çılglık atıyor.

Kanatlarımı kuşlar gibi açmaya ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var.

Hunter'ın bakışları üzerimde, mavi-yeşil gözleri alışılmadık şekilde karanlık. Gözlüğünü düzelterip, "Bir sıkıntı olduğunu biliyordum." diyor.

"Hiçbir sıkıntım yok, Hunter. Ben sadece... Merak ediyorum."

İç çekiyor; beni fazla iyi tanıyor. Yine de zorlamıyor. "Hiçbir meslek turuna katılmadın. Bugün bizimle gel; basın odasına gidiyoruz."

"Basın odası mı? Mutfakta çalışmak istediğini sanıyordum."

"Öyle. O kapıların ardında gerçekleşen kimyaya şaşarsınız."

"Maalesef," diye araya giriyor Emerald, "Romantizmden bahsetmiyor."

"Ama bu, diğer seçenekleri araştırmayacağım anlamına gelmez." diye devam ediyor Hunter ciddi ses tonuyla, Emerald'la ben kıkırdarken bile. "Bu turların bütün amacı bu. Hadi. Eğlenceli olacak. Sana Yerleşke On Bir'i yeniden sevdireceğiz."

"Yeniden derken? Ne zaman sevmiştim ki?"

Maggie, "Bugün gelmelisin, Eve." diyor. "Aslında kulağa epey hoş geliyor." Başını kaldırıp bana bakınca sol gözünün

orada sarı-kahve bir iz fark ediyorum. "Ortalı işi ama bizim kattan insanların da zaman zaman orada iş bulduklarını duydum. Bence gerçekten hoşuna gidebilir."

Sessiz kalıyorum, limon yeşili gözleri kısılıyor. "Beni dinliyor musun acaba?"

"O çürük nereden geldi?"

Parmakları yanağına kayıyor. "Ne çürüğü, bu mu?"

"Evet, o. Belli ki."

"Ah, bilmiyorum." Gergin görünüyor. Maggie güzel, akıllı ve kendinden emindir. Asla gergin değildir. "Dün kapıya çarptım. Belki ondandır."

"Ne kapısı?"

"Benim kapım. Hücre kapım."

"Ona çarptın."

"Evet. Yani açıkken. Kenarına, Eve. Şöyle bak."

Avucunu açıp yüzüne dik tutuyor. "Neyi kastettiğimi anlıyor musun?"

Çok kötü bir yalancı.

"Oha, Maggie." diye dalga geçiyor Emerald. "Sarışın olanın Eve olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Çok komik."

Yatağa yaslanıp topu tekrar havaya fırlatıyorum.

"Kyle'la nasıl gidiyor?" Adını söylerken yüzümü buruşturuyorum ama ancak bakmadığından emin olduktan sonra. Gerçek şu ki Kyle'dan hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. O bir Yukarı Ortalı ve ben ve diğerlerinden üst konumda olduğunu unutmadığımızdan emin olmak için her şeyi yapıyor. Maggie'nin en iyi arkadaşları olmamıza rağmen.

Başı sanki ona tokat atmışım gibi sarsılıyor. "Kyle mı? Kyle'la harika gidiyor. Neden soruyorsun?"

"Son zamanlarda onu hiç görmedim."

"İşi, arkadaşları ve diğer şeylerle çok meşgul."

Başını sallayarak başka bir kart atıyor. “Erkekler böyle işte. Haksız mıyım?”

“Buna cevap verecek ideal kişiler biz değiliz.” diyor Emerald sırtarak. Bana bakıyor; ikimizin de daha önce hiç erkek arkadaşı olmadı. “Biz dövüşçü olduğumuzdan, değil mi Eve? Erkekler kaslarımızdan çekiniyor.” Kollarını şişiriyor ve oda kahkahalarla doluyor.

Evet, gittiğimde onları özleyeceğim.

Maggie’yle Hunter’ı kendimi bildim bileli tanırım; çocukken birkaç kapı ötede yaşarlardı, birlikte derse girer, hafta sonları birlikte oynardık. Onlarla kendi ailemle olduğundan daha fazla zaman geçirmişimdir. Ve Emerald; o benim Dövüş Ligi’ndeki ilk arkadaşım; spor için dövüşmenin yeni, korkutucu olduğu o ilk günlerde, sahip olduğum için son derece minnettar olduğum bir arkadaş. O zamandan beri ayrılmaz olduk.

Gözlerimi kapatıyorum ama etrafımızı çevreleyen kalın hücre duvarlarını delemek kadar yüksek bir çığlık sesi kulaklarımı doldurunca tekrar açılıyorlar. Olduğum yerde doğruluyorum fakat Hunter elini göğsüme koyuyor. “Dur, Eve. Arkana yaslan ve bitmesini bekle.”

Onu itip ayağa fırlıyorum.

Emerald da ayaklanıyor, kart oyununu unutmuştu ama bunu sadece kapının önünü kesmek için yapıyor. “Unut gitsin.” diye emrediyor. Kahkahası kaybolmuş, sesi sert. “Bu bizim kavgamız değil. Kendini öldürteceksin.”

Bunu sadece gardiyanla geçen sabahki karşılaşmam yüzünden yapıyorlar. Onlara anlattığımda hoşlarına gideceğini sanmıştım ama bunun yerine birbirleriyle bakışıp burnumu soktuğum için beni azarladılar. Belki de haklılar. Silah tutup üst kattaki hedefe ateş etmek -bunu onlarla paylaşmamıştımden kadar kolay incinebilir olduğumu anlamamı sağladı. Gar-

diyanlar tarafından ne kadar kolay öldürülebileceğimi. Bunu aklımda tutmam gerek.

“Birkaç gün önce dersini almadın sanırım?”

“Ne, burnumu sokmamak mı?”

“Aynen o.”

Omuz silkiyorum. “Zıvanadan çıkıyor şu gardiyanlar. Birilerinin onları zapt etmesi gerek.”

“Eh, o kişi sen olmayacaksın.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Kara Göz’ün burnunu kırarak zaten üzerine düşeni yaptın sen.” Yüzünde bir sırıtma beliriyor. “Etkileyici bir yumruğun var, kızım. Hakkını vereyim.”

Hunter omzuma vuruyor. “Gardiyanlardan söz açılmışken, aralarından düşman edinmeyi bırakman gerek. Her şeyden önce, hepsi kötü değil. İstatistiksel olarak konuşursak, bu imkânsız. İkincisi, seni tanımaya başlayacaklar ve hiçbir yere gidemeyeceksin. Kafeteryaya bile.”

Bir homurtu çıkarıyorum. “Yalnızca bir korkak bunun için endişelenir.”

“Şimdi de bana korkak mı diyorsun?”

“Öyle görünüyor, değil mi?”

Ters ters bakışıyoruz fakat bir dakika sonra koridor sessizleşiyor. Bir ihtimal kavga başka bir yere taşındı, bir ihtimalse kapımın dışında kanlar içinde biri var. Oturup arkadaşlarıma bakıyorum. “Herkes mutlu mu? Bitti işte, siz kazandınız.”

“Yapma böyle.” diyor Maggie. “Geçen gün neredeyse öldürülüydün. Biz senin arkadaşlarınız, seni önemsiyoruz...”

“Tamam.” diye sözünü kesiyorum, “Başka bir şeyden konuşalım.” Başparmak tırnağımı ısıırıyorum. “Ne olursa. Basın turu ne zaman?”

“Yarım saat içinde. Gelecek misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

Maggie yavaşça yerdeki iskambil destesini toplayıp karı-

roc iç geçiriyor. "Evet."

"Yerleşmeler birbirine tünellerle bağlı, değil mi?"

Bana bakıyor. "Bazılar. Yani birbirine yakın olanlar ke-
çen olmak istiyorlarmış."

"Orada da iş var, değil mi?"

"Ee, yani evet." Omuzları rahatlamayla yükseliyor.
"Evet var. İşyeri ve bakım işleri gibi. İlgilendiğin bir şey mi
var?"

Omuz siliyorum. Üzerine çok düşündüğüm bir şey de-
ğil ama başka bir yerleşkeye gimenin yollarından biri olab-
ilir. Bir formal.

"Sen ve Emerald muhtemelen profesyonel dövüşçü ol-
acaksınız ama, değil mi?"

"Ben olacağım." diyor Emerald çabucak. Uzun bacakla-
rını düzleştirip kollarını geriyor. "Ama yine de meslek nurla-
rına katılıyorum, Hunter'ın dediği gibi. Buna seçenек dedi-
yor. Evet." Göz kırıyor bana.

Arkama yaslanıp topu tekrar havaya fırlatıyorum. "Tü-
nel bakım işinin ne olduğunu sanıyorsun, ukala? Bir seçenек.
Ama evet, eğer beni alırlarsa muhtemelen profesyonel dövüş-
çülüğe geçerim. Ama almayabilirler de, bir Seçkin'e kaybe-
menin ıralamama pek faydası olmamıştır."

Profesyonel dövüşçü olacağımı düşünürlerse daha kötü
olur. Meslek nurlarıyla ilgili beni rahat bırakmaları için ge-
reken buyru, öyle olsun. Yalan söylemek istediğimden değil.
İstemiyorum. En iyi arkadaşlarıma değil. Ama onlara gerçekçi
örkelemem, bir milyon yıl geçse bile asla anlamazlar.

"Mari Derve seni hemen yarın işe alır." diye ıstar ediyor
Emerald. "Ayrıca, Bruno'nun ne kadar yufka yürekli oldu-
ğunu biliyorsun. Şimdiden bir aile olduğumuzu düşünüyor.
İşelık biz ekibin düzenli bir parçası bile değiliz."

"Kimse takımında zayıf birini istemez."

"Eve, zayıf filan değilsin. O Seçkin iyiydi. Bunu çoktan aşık."

Tekrar gözlerimi devirmekle yetiniyorum. "Peki Mäğ-gie, hangi süper-harika Aşağı Ortalı işi yakında senin olacak? Ampul üretimi? Parates birkilerini sulama?" Öylesine konuşmuyorum. Zira meslek seçimi terimi tam bir zırva. Hangi işi istersek onu seçme gücüne sahip olduğumuzu ima eden yanlış bir isim. Gerçek şu ki, okulda ne kadar sıkı çalışırsak çalışalım, üst kat pozisyonları için başvurularımız ne kadar güçlü olursa olsun, gerçekten seçilebilir olduklarımız sadece Aşağı Ortalı işleridir. Neredeyse her zaman sonumuz fabrika kanında veya seralarda çalışmak olur. İşin sonunda kısım şefi, temizlikçi veya Dövüş Ligi'nde dövüşçü oluruz.

Başka bir deyişle, meslek seçmemize izin verilir... O meslek Seçkin-onaylı bir kimsenin istemediği meslekler listesinden olduğu sürece.

Ayağıma vuruyor. "Kes şunu. Ayrıca, karar verme konusunda ne kadar umutsuz vaka olduğumu biliyorsun. Güvencenek bir şeylere sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu bilemezsiniz. Mutfak, Dövüş Ligi..." İç çekiyor. "Yani, burada hayatımızın geri kalanından bahsediyoruz."

"Evet ama sakın baskı filan hissetmeyin." diyor Emerald ve bir şekilde küçük bir kahkaha armayı başarıyorum.

Hunter'sa bu süre zarfında hâlâ sessizliğini koruyor.

"Senin neyin var?" diyorum. Kahkaham sönmüş, sesim sert.

"Bil bakalım."

"Bu kadar alıngan olma Hunter." diye çıkışıyorum.

"Bu kadar gizemli olma, Eve. Sende bir şeyler var, biliyorum."

"Sana zaten söyledim; bir şey olduğu yok. Bir peşini bırakabilir misin?"

Ayağa kalkıp bana bakıyor. “Tabii, hiç sorun değil. Ama bir dahaki sefere gecenin bir yarısı pijama partisi yapmak istediğinde önce yüzüne biraz buz koy ki iki gözün iki çeşme ağladığın o kadar belli olmasın.” Ardından kapıyı çarparak çıkıyor.

Kapının çarpması kafatasımı yerinden oynatıyor ya da belki de söylediklerindendir, nedeni her neyse, sırtım diğerlerine bakacak şekilde yan dönüyorum. Birkaç dakika sonra onlar da hoşça kal diye mırıldanıp peşinden gidiyor.

Kim haklı kim haksız bilmiyorum. Belki ona korkak dememeliydim; belki de hak etmişti. Belki içimdekileri arkadaşlarımla paylaşmalıyım; belki de bu çok tehlikeli. Belki yetişkinliğin eşiğinde dururken değişiyordumdur. Evet, belki de öyle.

Karnımın üstüne yuvarlanıp yastığımın içinde yüksek sesle küfrediyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sonradan ana koridorda, asansör kapısının yanında duvara yaslanıp duruyorum. Koridorun bu kısmında farklı veya özel bir şey olmamasına rağmen, buraya Aşağı Orta lobisi deniyor. Elbette Seçkin atriumu gibi bir şey değil. Yine de bir heykel var.

Bronz döküm bir heykel, ağaç olsa gerek. Ne var ki yer üstündeki ağaçlara hiç benzemiyor. Düzensiz çizgilerden oluşmuş, ne bir zarafet ne bir hareket barındırıyor. Üstelik ara sıra bir ceset sarkar üzerinden; katillerinin ya bir mesaj göndermek için ya da belki sırf eğlencesine sergilemeye karar verdikleri bir şiddet kurbanı...

Tek bildiğim heykelin kan ve diğer vücut sıvılarıyla lekelenmiş olduğu ve ona her baktığımda midemde bir bulantı hissi baş gösteriyor. Yerleşke On Bir'den nasıl da nefret ediyorum.

Ona burada bekleyeceğimi söylemiştim. Geleceğini sanmıyorum gerçi. Pek değil. Paydalara yemek dağıtmak herhangi bir standarda göre çekici ve ilginç olmaktan hayli uzak.

Ama o görmek istedi ve umarım gelir. Bu şekilde eşitleneceğiz. Ödeşmiş olacağız.

O bana nasıl ateş edileceğini gösterdi; ben de ona bu cehennem kesitini gösteriyorum. Ardından birbirimizi bir daha görmemek üzere kendi yollarımıza gidebiliriz. Mükemmel.

Bedenler akın hâlinde gelip gidiyor, zar zor seçilen sesleri üzerimden su gibi geçerken botumla beton zeminde ritim tutuyorum. Kimi gülüyor kimi tartışıyor, çocuklarsa çığlık atıyor. İstenmeyen gürültüler senfonisi. Karşıda asılı neon tabela yanıp yanıp sönüyor, ben de başka yöne bakıyorum. Normalde, tıpkı hücremin karşısında asılı olan gibi, üzerinde ORTA 2 yazar. Şimdiyse, A'sı bozulmuş.

Saatimi kontrol ediyorum. Üç dakikası var, sonra giderim, onunla ya da onsuz.

“Bakın burada kim varmış.” diyor bir ses kulağıma. “Ah, şuna bir baksana.” diye devam ediyor ben ona yan yan bakarken. Daniel. Bir elini duvara, kafamın yakınında bir yere vuruyor, gözlerinde şeytani parıltılar var. “Landry, baksana dostum. Eve ne güzel iyileşiyor, sence de öyle değil mi?”

Daniel'in arkadaşı Landry önümde yerini alıyor ve omzunun üzerinden Zaar'ı görüyorum. Üçünden de nefret ediyorum. Landry öyle yakın duruyor ki nefesindeki et kokusunu alabiliyorum ve Daniel'in asitli sabunuyla birleşince öğürmememe sebep oluyor.

“Uzak dur benden.”

Landry gülümsüyor, ardından gözleri tüm bedenimin gerilmesine sebep olan bir şekilde yavaşça yüzümden aşağı süzülüyor. Cinsel istismar hikâyeleri onu yakinen takip ediyor, yetkililerin umurunda değil tabii. Aslında hem Landry hem Daniel -muhtemelen Zaar da- gardiyan olma hevesindedir ki iyi bağlantılara sahip Yukarı Ortalı statüleri göz önüne alındığında muhtemelen üçü de amacına ulaşır. Harika.

Yerleşke On Bir'de hayat ne kadar da adil, ne kadar da hakkaniyetli.

"Bilemiyorum Dan." diyor Landry yavaşça. Kısa sarı saçları ve durgun gri gözleri var. "Yanağında biraz morluk var, tam şurada. Çok kötü. Onları taze severim. Bozulmamış." Sanki beni öpecekmiş gibi üzerime eğiliyor, ben de elimi kaldırıp tersini yüzüne geçiriyorum. Sadece bir tokat. Uyarı atışı.

"Bu kadar yakın durma." diye fısıldıyorum, "Yoksa kendi morlukların olacak. Anladın mı?"

Yüzü kıpkırmızı oluyor ama tokadımdan mı yoksa fokurdayan öfkesinden mi anlayamıyorum. Muhtemelen her ikisi de. Fakat kendini tutuyor. Yanağını ovuşturup arkadaşına sinsi bir gülüş atıyor. "Bir Aşağı Ortalı için fazla küstah, değil mi?" Kollarını kavuşturuyor, o gri gözlerin buz gibi olduğunu görüyorum. "Belki de ona bir ders vermeliyiz. Hadi, Eve. Biraz şaplak, o kadar."

Ağzımı açıyorum ki Wren yanımda beliriyor ve öfke dolu sözler dilimin ucunda donuyor.

Daniel sırtını dikleştirip gülümsüyor. "Bak Landry. Belki de ona bir ders vermek zorunda kalmayız. Bu onu revire postalayan kahraman, hatırladın mı?"

Landry bana bakarak suratına üzgün bir ifade veriyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Yazık oldu ama. Eğlenceli olacaktı."

"Bir dahaki sefere," diyor Daniel Wren'e, "Hepimize bir iyilik yapıp onun işini bitir, olur mu? Paçayı kurtardığı haberini aldığımda uğradığım hayal kırıklığını anlatamam." Bana göz kırıp elini Wren'e doğru uzatıyor. "Bu arada adım Daniel."

Wren parlayan gözleriyle ona düşünceli düşünceli bakıyor. Sonra Daniel'in bekleyen elini görmezden gelerek bana

dönüyor. "Hazır mısın?"

Vücut ağırlığımı öne verip duvardan ayrılıyorum. Muhtemelen Daniel'in, Seçkin'le benim neden buluştuğumuz konusunda kafası karışmıştır. Ve muhtemelen Wren tarafından reddedildiği için kızgındır. Ama bakmaya tenezzül etmiyorum, sadece geçebilmek için onu dirsekleyip kenara itiyorum.

Beni itmek için arkasını dönüyor ama benim çoktan gitmiş olduğumu görüyor.

"Hey, Eve!" diye bağılıyor kalabalığın arasından. Dönüyorum ama duraklıyorum. "Arkanı kolla, olur mu? Üzerine kocaman kırmızı bir X çizili ve görünüşe göre kimse sana haber vermemiş."

Wren'i kalabalık ana koridordan geçirerek sessizce yürümeye devam ediyorum. İkinci kattaki en geniş, aynı zamanda en yoğun olan koridordur bu. Kırmızı bir şerit beton duvarlar boyunca ilerliyor, atardamar misali, Aşağı Ortalılar da onu yaşamla dolduran kan hücreleri.

Ancak daha sessiz bir koridora döndüğümüzde konuşuyor Wren. "Elinin tersi iyiymiş. Dövüşmeden ya da vurulmadan geçen bir günün var mı?"

"Sanırım yok." diyorum belli belirsiz bir sesle.

"O çocuklar kimdi?"

"Bir önemi var mı?" Yerdeki bir çöp parçasına tekme atıyorum, moralim bozuk. Daniel'in kocaman, kırmızı X hakkındaki yorumu aklımda dönüp duruyor.

"Buna sohbet etmek deniyor." diye yanıtlıyor düz bir sesle. "Üzerinde çalışmak isteyebileceğin bir şey."

Ona bakıyorum. "Sadece şu işi yapalım da bitsin gitsin."

Tepemizdeki ampullerin çoğunun yanmış olduğu bir koridordan aşağı dönüyorum. Bu koridordan nefret ederim. Tavan hayli alçak ve ikinci katın geri kalanından daha kirli ve

kasvetli, ki zaten her yerde kirli ve kasvetli olduğundan bu da az şey sayılmaz. Göz ucuyla Wren'e bakıyorum. Başı neredeyse tavana değiyor fakat bunun dışında rahat görünüyor. Şaşırtıcı derecede rahat. Çoğu Seçkin tiksintisini gizleyemezdi.

Beslenme durağına giden çelik kapının önünde duruyorum. "Burası." diyorum. "Gardiyan kilidi açmak için her an gelebilir." Teknik olarak doğru söylüyorum. Bir gardiyanın kilidi açmasını beklemek zorundayım, zira aksini yapmak şüphe çekerti. Fakat şifreyi biliyorum.

İkimiz de duvara -karşı taraflara- yaslanıyoruz, yüzümü ondan çeviriyor ve onun yerine gardiyanın görünmesini bekleyerek koridora bakıyorum. Her zaman benden fazla büyük olmayan genç bir kadın gardiyan gelir. Gönüllüler için kapı kilitlerini açmak gibi sıkıcı işleri yeni başlayan gardiyanlara verirler. Adı Melissa, parlak pembe saçları ve telden yapılmış bir burun halkası var. Bir gardiyana göre fena sayılmaz.

Hiçbir zaman geç kalmaz ve bu yüzden elbette bugün geç kalacağı tutacaktı.

Sonunda gitgide yaklaşan ayak sesleriyle ısıklık sesi duyuluyor ve bugün belki de farklı bir gardiyanın geleceği geçiyor aklımdan. Gözlerimi koridora dikip bekliyorum. Siyah giysili, tam ekipmanlı bir şahıs beliriyor, bize doğru dönüyor. Tanıdık bir silüeti var. Buradan bile göz yerine siyah boncukları olduğunu görebiliyorum.

"Kahretsin." Olduğum yerde dönüp saçımdaki lastiği çıkarıyorum. *Kahretsin.* Bu o. Bu lanet olası yerleşkedeki tüm kahrolası gardiyanlardan bana o düşüyor. *O.*

Bana ateş eden pislik gardiyan. Beni tanırsa öldüm demektir.

Wren hızla bana doğru hareket edip iki kolunu başımın etrafına sarıyor. "Şşt." diye fısıldıyor kulağıma ben karıştı koyamadan. Alnını benimkine dayayıp elleriyle saçlarımı

kabartıyor. Göğüs kafesimde kalbim deli gibi çarpıyor, her kasım beklentiyle kasılıyor. Ya tanırsa, ya tanırsa, ya tanırsa?

Wren'in tam olarak ne yaptığını bilmesem de sanırım bana yardım etmeye çalışıyor. Yardım kabul etmek huyum değildir ama şu anda çaresizim.

"Paydaları beslemek için mi buradasınız?" diye soruyor gardiyan, yaklaşıncı. Sesi sıkılmış gibi. Gözlerinin altında iki mor çizgi uzanıyor ve burnu da şiş. Gerçekten de burnunu kırmışım yani; görünüşe göre fena şekilde. Gözlerim saçlarımdaki boşluklardan, Wren'in kolları arasındaki boşluklardan ona odaklanıyor. Ona ve copuna. Ona ve silahına.

"Evet." diye ağır ağır yanıtlıyor Wren, bir yandan saçımı okşarken. Şimdi anladım; sevgili gibi görünüyoruz. Ve ben uzun kolları arasında büyük ölçüde saklı kalıyorum.

Ne var ki inandırıcı olacak kadar rahatlayamıyorum. Vücudumdaki her bir hücre, beni öldürmekten zevk alacak bu adamdan kaçmam, uzaklaşmam için çılglık çılgılığa. Her bir dürtüm kaçmak ya da savaşmak üzerine ama bu daha kötü olurdu. Cesur olmalıyım fakat işin en kötü yanı, sürekli düşündüğüm tek şeyin Wren'in ne kadar güzel koktuğu olması. Sabun gibi ama benim veya Daniel'in kullandığı sabunlar gibi değil. Bu erkeksi bir koku, güvenli bir koku, kaslarımın istemsizce gevşemesine neden olan bir koku.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kalbim hopluyor. Yakında gitmiş olacak.

Ama arkasına döndüğü sırada göz göze geliyoruz.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyor. Siyah boncuklar kırışıyor. Tepedeki tek ampul, bana düşünmemi hatırlatmış gibi titreyiyor. Düşün. Hemen eyleme geçme; işleri nasıl düzelterceğini sonradan bulmak üzere yumruk atıp kaçma.

"Hayır." diyorum becerebildiğim kadar huysuz ve kaygılı bir biçimde. Sonra da Maggie'nin Kyle'a yaptığını gördü-

ğüm gibi yüzümü Wren'in göğsüne gömüyorum.

"Bir saniye ayağa doğrul da sana bir bakayım."

"Hayır dedi, tamam mı?"

Kulağım Wren'in göğsüne dayalı, böylece o konuşurken titreşimi içimde hissediyorum.

Sözleriyle geriliyorum. Gardiyanlar küstahlıktan hoşlanmazlar, bu durum bana engel olduğundan filan değil. Muhtemelen söylemesi gereken tek şey Seçkin olduğu. İşaretsiz ellerinin arkasını göstermesi. Bu, gardiyanın bizi rahatsız etmesini muhtemelen engeller. Wren ağzını tekrar açtığı anda, söylemesini beklediğim şey bu. Onun yerine, "Zor bir hafta geçiriyor, tamam mı? Hastaydı. Müsaade eder misin?" diyor.

Bir parçam irkiliyor. Kim olduğunu söyleseydi daha kolay olurdu. Ne olduğunu. Ama bir parçamın da hoşuna gidiyor söylememesi.

"Neyse ne. İşiniz bittiğinde ışıkları kapatın." diye mırıldanıyor gardiyan. Ayak sesleri uzaklaşırken ağır ağır yankılanıyor ve her adımında omuzlarımdan bir ağırlık kalktığını hissediyorum. Nefesim yavaşlıyor. Wren'den uzaklaşmadan önce yankıları duyamayacak duruma gelmeyi bekliyorum. Kolları hızla açılıyor.

Kesinlikle ona değil, yan taraflara doğru bakıyorum. Konuştuğumda zar zor duyuluyor. "Ee, şey... Teşekkürler. Aslına bakarsan hayli nazik bir davranıştı."

"Bu kadar şaşırmış görünme."

Çenemi bir santim kadar yukarı kaldırıyorum. "Ee."

"Ee, ne?"

Şimdi ona bakıyorum; köşeli çenesine, ayrı gözlerine, ağzının nazik kıvrımına. "Yok bir şey. Dinle, hadi gidelim, olur mu? Geç kalmamdan hoşlanmazlar. Paydaların eline öyle çok yiyecek geçmez." Açık kapıdan içeri girmeye yelteniyorum ama Wren'in kolu önüme fırlayarak yolumu kapa-

tıyor.

“Hadi, Eve.”

“Ne?”

“Bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemeyecek misin? Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini gördüğümü sanmıyorum. Bu arada, iyi gizlendin.” Bakışları saçlarımda oyalanıyor, sonra ellerini ceplerine sokup başını sallıyor.

Ağzımdan titreyerek küçük bir kahkaha yükseliyor. Karnımı doldurduğunun bile farkına varmamıştım, şimdiyse içimde tutmak için elimden geleni yapmam gerekiyor. O da dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış hâlde gülmemi izliyor ve kendimi deli gibi hissediyorum ama durmuyorum.

Sonunda durduğumda içim daha hafif. “Birkaç gün önce bana ateş eden gardiyandı.” diye açıklıyorum. “Beni orada tanısaydı... Bilmiyorum. Muhtemelen ölmüş olurdum.”

“Yani az önce hayatını mı kurtardım?” Yüzünde bir sırıltı peydahlanıyor.

“Pek sayılmaz.” diye dudak büküyorum. “Sen öyle yapmasaydın başka bir şey bulurdum.”

“Ona ne şüphe.”

Ona bakıyorum. Alay mı ediyor? Yoksa becerebileceğime gerçekten inanıyor mu? Elbette bir önemi yok.

Ama mideme sıcak ve rahatsız edici bir şeyin yayıldığını hissediyorum. Daha doğrusu, gayet rahatlatan, hatta hoş bir şey ve bu kadar huzursuz edici olan da bu. Belki de durumun stresi ve şimdi hissettiğim rahatlamamanın etkisidir. Veya belki de Seçkin’in hâlâ burnumda kalan kokusundandır.

Boğazını temizliyor. “Ne?”

Gözlerimi ona dikmiş bakıyordum. Hızla yanından yürüyüp kapıdan geçiyor, merdivenlerden aşağı iniyorum. *Töparlan, Eve.*

Merdivenlerin dibinde, sarı bir ampul küçük bir odayı

yani beslenme durağını aydınlatıyor. Uzaktaki duvara yaslanmış oda genişliğinde, uzun bir masa ve onun üzerindeyse sürgülü bir bölme var. Odanın geri kalanı betondan ibaret, dikkate değer bir şeyi yok. Masanın üstünde, yanlarında bir yığın kahverengi kâğıt bulunan gümüş yemek tepsileri duruyor. Üzerlerindeyse birkaç torba yuvarlak ekmek.

Bunları beslemeden önce mutfak personeli getirir; içindikileri sarıp dağıtmaksa benim işimdir. Genellikle Paydalara ayrılan yiyecekler bayat ve nahoştur; Ortalı kafeteryasından kalanlar, Seçkin katında her ne servis ediliyorsa onun artıkları. Yerleşkenin yapay serasındaki alan sınırlıdır, dolayısıyla buraya yılda yalnızca bir veya iki kez taze yiyecek bahşedilir. Ama yine de bölmeden uzattığım şey yemek. Yine de gıda.

Lastiğimi bulup saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Parmaklarım titriyor. Gardiyan yüzünden olmalı. Kesinlikle omzumun arkasında duran Wren'den değil. O kadar yakın ki göğsü kolumun arkasından sadece birkaç santim uzakta ve nefes alış verişini hissedebiliyorum. Nerede durduğu umurumda olmamalı. Aslına bakılırsa, değil de.

Aniden parmakları kolumda, pazılarımın çıkıntısının orada yukarı aşağı hareket ediyor. Dokunuşuyla geriliyorum, karın kaslarım o kadar kasılıyor ki beni öne çekiyorlar. Kendimi tekrar dik durmaya zorluyorum. “Evet?” diye soruyorum. Sesimin rahat ve umursamaz çıkmasına çalışıyorum. Daha ziyade ciyıklama gibi çıkıyor.

“Çürük hâlâ belirgin.” diyor sessizce. “Yine dövüşecek misin?”

“Birkaç gün sonra bir maçım daha var.” Koluma bakınca mor lekeleri görüyorum. “Bunlar geçtiğinde yerlerini alacak daha birçoğu olacak, tasalanma.”

“Seviyor musun?”

“Dövüşmeyi mi?”

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Şikâyetçi değilim."

"Bu, bir şeyi sevdiğin anlamına gelmez. O hâlde neden yapıyorsun? Burada dövüşmenin bir yaşam biçimi olduğunu söylediğin, biliyorum, ama seni Stadyum'da dövüşmeye zorlayan yok."

Bir parça kahverengi kâğıt alıp sorusunu düşünürken içine kepçeyle yarım porsiyon mercimek koyuyorum. "Bir keresinde uygarlık buraya taşınmadan önce ebeveynlerin çocuklarını müzik derslerine yazdırdıklarını okumuştum." Ona bakıp omuz silkiyorum. "İşte onun gibi bir şey. Sadece her zaman yapageldiğim bir şey."

"Sadece her zaman yapageldiğin bir şey." diye tekrarlıyor.

Başımla onaylıyorum. "Biraz kâğıt al. Küçük bir kepçe yarısına kadar dolduruyor. Böyle katla."

Birkaç kez gösteriyorum ve o da bana katılıyor.

"Yani ailen seni erkenden dövüşe başlattı."

"Babam yaptı. Yeterince büyür büyüz. En az dokuz yaşında olman gerek yoksa Lig izin vermiyor."

"Ne kadar iyiler." diyor soğuk bir sesle. "Sonra ne oldu? Hoşlanmaya başladın sanırım?"

Homurdanıyorum. "Pek değil."

"O ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki, ne zaman mideme kusacak kadar sert bir yumruk yesem, o ilk maça geri dönüyorum. Fakat o zaman korkudan kusmuştum." Duraklıyorum. "Unutma, daha dokuz yaşındaydım."

Elleri kahverengi kâğıdın üzerinde yavaşça hareket ederken o sessiz. Sonunda alçak, ölçülü bir sesle konuşuyor. "Karnına yumruk atmıştım."

Bir an için ellerim hareketsiz kalıyor, avucumda tuttuğum yemek paketine bakıyorum. Evet, atmıştı. Safrayı yu-

karı çıkaracak kadar sert, anılarımı geriye saracak kadar sert.

“Peki...?” diye başlıyor.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Hayır.”

Yemek paketlerini hazırlamaya devam ediyorum. Tekrar konuştuğunda sesi eskisinden daha sert çıkıyor ve konuyu değiştiriyor. “Ee, bana o gardiyanla ilgili hikâyenin tümünü anlatmadın. Elbette Aşağı Ortalılara hedef talimi için ateş etmiyorlardır.”

Kasılıyorum.

Fark etmiş olmalı çünkü hemen ekliyor, “Şaka yapıyordum, Eve.”

“Eh, burada yaşamayınca hakkında şaka yapmak kolay tabii.” Benim yiyecek paketi yığının onunkinden çok daha büyük; yavaş çalışıyor.

“Hep böyle misindir?”

“Nasıl mıyımdır?”

“Hemen savunmaya geçen. Sorulardan hızla kaçan. Seninle konuşmak biraz deveye hendek atlatmaya benziyor, alınmaca yok.”

Üzerinde çalıştığım paketi sertçe bırakıp ona dönüyorum. Öfke göğsümü kaplarken kollarımı kavuşturuyorum. “O gardiyanın beni neden kovaladığını mı bilmek istiyorsun? Tamam, Seçkin, anlatayım. Küçük bir çocuk -yemek dağıtmak üzere olduklarımız gibi bir Payda- biraz ekmek çalmış, gardiyan da onu yakaladı. Çocuğun kafatasına parçalayacak gibi vurmaya başladı, ben de bir şey söyledim, tamam mı? Sorduğun için mutlu musun?”

Wren bana bakıyor, sonra kaşları çatılıyor. “O kadar yani. Bir şey söyledin.”

“Ona durmasını söyledim. O kadar.”

“Ve o da seni kovaladı. Sana ateş etti.”

"Aşağı Ortalı hayata hoş geldiniz. En üst katta doğduğuna şükret." Bununla birlikte öne eğiliyor ve bölmeyi kaydırıp açıyorum. Hiddet yüzümü ve göğsümü kaplamıştı. O bir Seçkin. O, hiç zorluk görmemiş elit bir topluluktan. Jack'e ölüm cezası vermiş bir topluluktan. Ondan nefret etmek istiyorum, gerçekten istiyorum.

Fakat önümde biriken elleri ileri uzanmış aç yüzleri gördüğümde öfkem kırılıyor. Aşağı Ortalı olarak konumumdan şikâyet etmem adil değil. Adil değil çünkü önümde ite kaka konum almaya çalışan insanların, atalarının Ortalı katlarında bir yer karşılığında verecek parası veya varlığı olmayanların, durumu çok, çok daha kötü. Yerleşkenin inşaatı tamamlanalı epey olduğundan bu insanlar artık Seçkinlerin pek işine yaramıyor.

Ömrü yerleşkenin ve hiyerarşisinin kalıcı olmasını sağlamak adına çalışmakla harcanan Ortalılardan farklı olarak, Paydalar gözden çıkarılabilir olarak görülür. Öyle de davranılırlar, onların katına asansör bile inmez. Yaşayan, nefes alan insanlar oldukları gerçeğinin bir anlamı yokmuş gibi. Üst katlardan, hepsi havaya uçurulsa kimsenin onları özlemeyeceğine dair fısıltılar bile duymuşluğum var. Beslenecek daha az boğaz olacağından bunun aslında nasıl da net bir kazanç olacağına dair... Safi kayıtsızlık, özrü olmaz bir duyarsızlık; midemi bulandırıyor.

Önümde çelimsiz kollar yukarı uzanıyor, havayı kapıyor, avuçlarına küçük bir mercimek paketiyle bir parça eklemek koymamı bekliyor. Onlara daha büyük porsiyonlar vermenin bir anlamı yok; mutfak sadece bu kadarını hazırlıyor. Bazılarına daha büyük porsiyonlar vermek, bazı midelerin aç kalması demek. Daha önce denemişliğim var, sonu iyi bitmemişti. Öfke, isyan, silah sesleri.

Ürperiyorum.

Kalabalığın önündeki Paydalar hiçbir zaman sevimli değildir. Bunlar saldırgan ve açgözlü olanları; her katta böyleleri var sanırım. Hiçbirini adıyla tanımıyorum ve tercihim bu şekilde olması. Bazen geç kaldığımda bağırlarlar. Bazen de sırf bağırarak için bağırlarlar. Ama bugün sessizler, belki de Wren yanımda olduğu, iri yarı ve bariz şekilde güçlü olduğu için. Yemeklerini teşekkür etmeden alıp alışık olduğumdan bile daha loş bir ışığın altında çekip gidiyorlar. Başka Paydalar onların yerini almak için ilerliyor. Wren şimdi hızlı çalışarak paketleri benim dağıttığım hızda dolduruyor.

Öğle yemeğini en son alanlar en nazikleridir. Tanışıklık kurduklarım bu kişiler. En çok üzüldüğüm bu kişiler.

“Merhaba, Monica.” diyorum solgun, sivri yüzünü gördüğümde. “Bay Avery bugün nerede?”

Avery onun küçük oğlu ve bana Bayan Eve diye hitap eder. Tıpkı Monica gibi küçük ve tatlıdır.

“Endişelenecek bir şey yok.” diyor inişli çıkışlı bir tonda. “Son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor sadece.” Gözlerinin etrafı kırış kırış, kaşlarının arasında derin bir çizgi var. Sesi gergin.

Şaşılabilecek bir şey yok. Burada, birinci katta, hastalananların çoğu iyileşmez; tedavi ve yardım yok denecek kadar azdır.

“Konuşmamız gereken sensin.” diye devam ediyor. “Stadyum’da epey dayak yediğini duydum, Jules söyledi. Keşke buna bir son versen, senin gibi iyi bir kız. Daha iyi hissediyorsundur, umarım?”

Wren yanımda geriliyor. Sırtının dikleştiğini ve ön kollarını kaplayan pazıların kasıldığını görebiliyorum. Elleri yumruk hâline geliyor.

“Mühim bir şey değildi.” diyorum hızlıca. “Al şunu. Avery için giysi kolunun içine sakla. O istemezse sen yersin.”

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için kontrol edip

fazladan bir paketle bir ekmeği ona doğru itiyorum. Sırada olmayanlara yemek vermememiz gerekiyor ama Avery'nin ince sesini ve gamzelerini düşününce kuralları çiğnemekten mutluluk duyuyorum.

Başını tamam anlamında sallıyor. "Teşekkürler Eve." diyor yumuşak bir sesle. "İyi bir yüreğin var, biliyorsun değil mi?"

Arkasına dönüyor ve ben de ona fazladan yemek verdiğimi birinin görmüş olması olasılığına karşın, gözden kaybolana dek onu izliyorum. Bu onu hedef hâline getirir ve kendini savunamaz da; fazla zayıf. Wren de onun gidişini izliyor, yüzü gergin, ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Selam ufaklık. Yakışıklı kim? Sonunda bir erkek arkadaş filan mı buldun?" Gözlerimi kırıştırıp Jules'un yuvarlak yüzüne bakıyorum. Yıllar önce arkadaş olduğum bir Payda o, kuralları çiğnemekten çekinmeyen cüretkâr biri. Çoğu zaman, birlikte antrenman yapar veya Stadyum'daki kum torbalarına vururuz. Artık giymediğim kıyafetlerimi ona verir, ara sıra Ortalı kafeteryasına gizlice sokarım onu. Beni her zaman güldürür. Ve hiçbir zaman vaziyetinden şikâyet etmez.

"Erkek arkadaşlara kimin vakti var?" diyorum ona, bir paket uzatırken.

Yırtıp açıyor ve yarısını ağzına boca ediyor. "Bir ara denemelisin." diyor çiğnerken. "İnsanı iyi oyalıyor, özellikle göze hoş gelenler." Wren'e göz kırpmıyor. "Ee, beni tanıştırmayacak mısın?"

"Sorulardan kaçınma gibi bir alışkanlığı olduğunu fark ettim." diyor Wren açık açık. Bir elini öne uzatıyor. "Adım Wren."

"Jules. Tanıştığıma memnun oldum."

Bakışlarını bana çevirip anlamlı bir şekilde tek kaşını kaldırıyor. Daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden ko-

nuyu değiştiriyorum, yanaklarım hâlihazırda zaten pespembe oldu. "Daha sonra yukarı sıvışmak ister misin? Boks eldivenlerini de getirin; pratiğe ihtiyacım var."

"Yapamam. Benim de ateşli bir randevum var. Görüşürüz, Eve. Hoşça kal, Wren." Bir kez daha göz kırpıp gidiyor.

Otuz paket daha uzattıktan sonra bölmeyi kapatıyorum. "İşte bu kadar. Beklediğin kadar eğlenceli ve heyecanlı mıydı?"

Dalga geçiyorum, o ise bana ciddi bir ifadeyle dönüyor. "Daha bile iyiydi."

"Daha bile iyi." diye tekrarlıyorum. Parmaklarımla masada ritim tutuyorum. Birdenbire kafama dank ediyor ve farkına vardığım şeyle buz kesiyorum. "Hükümette çalışmayı planlıyorsun."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Omuz silkiyorum. "Burada olman gerçeği. Sanırım daha düşük seviyeler hakkında bilgi sahibi olmak iş başvurun için bir avantaj olur."

Gülüyor, alçak sesle ve gırtlaktan. "Burada olma sebebim bu değil, Eve. Ayrıca, bilgin olsun diye söylüyorum, yanılıyorsun; hükümette çalışmak istemiyorum."

Ağzım bir çizgi hâlini almış şekilde etrafı toparlıyorum. Hükümette çalışmak istemiyorsa neden burada?

"Biliyorsun, normal bir insan ne yapmak istediğimi sorardı."

"Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun, Wren?"

"Aslında bilmiyorum." Boynunu kaşıyor. "Bilgisayarlarla ilgili bir şey belki?"

Bilgisayarlar. Ürünlerin ve genetiği değiştirilmiş yiyeceklerin üretimini devam edebilmesini sağlamak için yer altına getirilen o kudretli makineler. Yerleşkenin sürekli uğuldamasına sebep olan, alt katlardaki bizler için tamamen bilinmez

olan o makineler. "Bunun üzerine çok düşünmüş gibisin." diye mırıldanıyorum. "Sorduğuma sevindim."

"Çok komik. Senin kendi mesleki hedeflerini tekrar gündeme getirme cüretini gösterebilir miyim?"

"Gösteremezsin, hayır. Dinle, mutfak personeli gelip tepsileri alacak. Artık gidebiliriz." Önüne geçip onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum ve gardiyanı kızdırmak için ışıkları açık bırakmayı da ihmal etmiyorum. O yeniden atanana kadar geri dönmeyeceğim; o kadarından eminim.

Wren'in beni gizlediği koridorda yürüyoruz. Bir saatten az olmasına rağmen günler geçmiş gibi geliyor. Temiz, erkek-si kokusunu hatırlıyorum, boğazımı temizliyorum. Yakında yollarımız ayrılacak ve büyük ihtimalle bu garip Seçkin'i bir daha asla götemeyeceğim.

"Geçen gün neden benim katımdaydın?" diye soruyor sessizliğin içine. "Atış poligonuna gitmeden önce."

Soru beni hazırlıksız yakalıyor ve donup kalıyorum. "Söyledim ya." diyorum yavaşça. "Kütüphanedeydim."

Bana dönüp, "Kütüphaneyi çoktan geçmiştin." diyor.

"Kaybolmuştum."

Kollarını kavuşturup gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hımm. Her fırsatta bela bulma ve çıkarma konusundaki sicilin göz önüne alındığında yalan söyleme konusunda şaşırtıcı derecede kötüsün."

Karşı çıkacaktım ki elini kaldırıyor. "Hadi ama. O gün senin baktığın gibi bakan birini hiç görmedim. Gözlerin..." Sonunda bakışları benimkinden ayrılıyor ve yüzünden rahatsızlığa benzer bir şey geçiyor.

"Ne olmuş gözlerime?"

Omuz silkiyor. "Onlar... Alev alevdi. Sanki az önce bir şey yapmışsın gibi, bilmiyorum, büyük bir şey. Ama kütüphanede olmadığını *biliyorum*."

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Bir bilse. Ama sadece başımı sallıyorum. “Kusura bakma, Wren. Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Tekrar yürümeye başlıyorum fakat kolumu kavırıyor. “Orada ne olduğunu biliyorum.” diyor sessizce. Gözleri benimkilere mühürleniyor. “Çok insan bilmez ama ben biliyorum.”

Başım ileri geri sallanıyor. İçgüdüsel olarak. Nasıl biliyor, nereden biliyor? Belki de yanılıyordur. Belki de bu bir testtir. Başımı sallamaya devam ediyorum. Hayır.

Öne doğru eğiliyor ve kolumu kavrayan eli acıtana kadar sıkıyor. “Kehanet, değil mi? Oradaydın.”

Başım hâlâ sallanıyor ve ağzımın açık kaldığını hissetsem de kapatacak kadar kontrolüm yok. Sonunda, kendime gelip yutkunuyorum. Boğazımı yakıyor.

Düşün.

Kaçabilirim. Yumruk atabilirim. Korku içimi öyle kaplıyor ki düşüncelerim bulanıyor. Biliyor, *biliyor*. Beni ihbar edebilir. Bana şantaj yapabilir. Her şeyi yapabilir.

Sırrımı nasıl bilebilir? Bu *benim* sırrım, kimsenin değil.

Ondan kaçmanın anlamı yok; fazla hızlı. Ona saldırmanın da anlamı yok; o kazanır. Sakin kalmalıyım, yapmam gereken bu. Bu yüzden, bir yandan gözlerimden nefret kulsarken, elimden geldiğince sakın bir şekilde kolumu onun elinden çekip kurtarıyorum.

“Bir daha bana yaklaşma.” diye tıslayıp, iterek geçiyorum yanından. Koridordan aşağı gidiyorum. Bitti.

“Eve. Bekle.”

Her nedense dediğini yapıyorum. Sanırım sesinden dolayı. Her zaman alçak ve düzdür. Genellikle soğuktur. Serttir. Şimdiyse yumuşacık.

“Kehanet’in acil çıkış kapısını annemden biliyorum. Yer

üstündeki güneş panellerini onun departmanı denetler. Başka kimse bilmiyor.”

Ona dönüp kollarımı kavuşturuyorum. “Peki. Harika, Wren. Harika. Sırrımı biliyorsun, bilmeceyi çözdün. Tebrikler, tamam mı? Şimdi beni ele verebilirsin.”

Gülüyor, sesi kulağa soğuk ve sert geliyor, tıpkı bildiğim Wren gibi. “Sana zarar vermek isteseydim, bunu çok daha doğrudan bir şekilde yapardım. Rahatlayabilirsin, Eve. Sırrın bende güvende.”

“Tabii.”

Kaşlarını çatıyor. “Peki seni ele vererek tam olarak ne elde edeceğim?”

“Bilmiyorum. Seçkin arkadaşlarınla beraber güleceğiniz komik bir hikâye belki?”

Başını iki yana sallıyor. “Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun; anlıyorum. Ama merak etme, zamanımı daha iyi şeylere harcıyorum.”

Omuz silkiyorum. Çaresizim ve bu duygu çok sinir bozucu. Bu nedenle omurgamı dikleşmeye zorluyor, sonra da omuzlarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. “Birine söylersen seni öldürürüm, anladın mı? Ve güven bana, bu boş bir tehdit değil.”

Gözleri parlıyor ama sakın. “Tamam. Peki. İçeri nasıl girdin?”

“Şifreyle, süper zekâ.”

Alaycı bir cevaptı. Ama tepki vermek yerine başını aşağı yukarı sallamakla yetiniyor. “Sanırım çözmesi imkânsız değil. Şüphesiz beslenme durağını açan gardiyanlardan örüntüyü çıkarmana yetecek kadarını görmüşsündür. Muhtemelen bazı basamaklar her kapı için sabit. Yerleşke On Bir. Bu da o dediğim gruptadır. Kat numarası da öyledir, doğru muyum?”

Ona bakıyorum. Ayırık gözleri onu son derece zeki gös-

teriyor ama bu sadece görünüşte kalmıyor. *Gerçekten zeki.* Yine de hiçbir şeyi açığa vuracak değilim, bu yüzden herhangisi bir şey söylemiyorum. Kararım net.

“Bir daha ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Kehanet’e mi?”

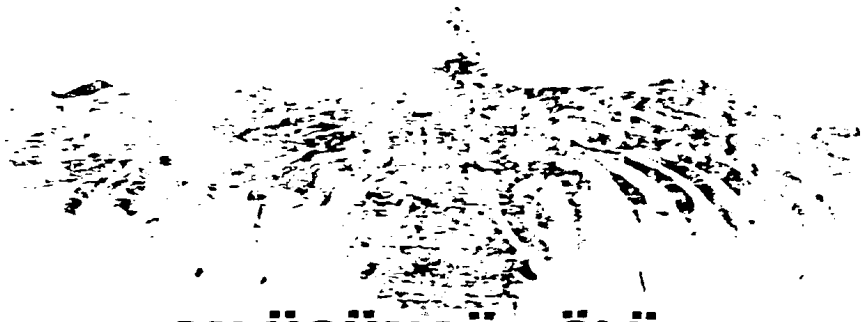
Gözleri gözlerimden ayrılmaksızın başını sallıyor. Gözlerinde altın ışıklar parlıyor, dışa doğru parıldaayan çizgiler. güneşe benziyorlar. Gözleri güneş.

Fazla uzun bakma Eve, yoksa seni kör ederler.

“Bilmiyorum.”

“Ama geri döneceksin, değil mi?” Bu bir soru değil. Cevap vermeye gerek yok.

Tabii ki döneceğim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zaar parmak boğumları bantlanmış hâlde önümde duruyor. O bir konuk dövüşçü, ringe sadece ikinci gelişi. Siyah saçları, soluk bir teni var; herhangi bir duygu barındırmayan gözlerle bana bakıyor. Daniel ve Landry ile arkadaş olabilir ama onların şeytaniliğinden yoksun. Daha iyi olduğundan değil. Ne derlerse, ne yaparlarsa o da destek oluyor. Aslına bakılırsa herhangi bir bağımsız düşünceye sahip olabileceğini sanmıyorum. Gözlerine bakınca ne bir kötülük ne de neza-ket görüyorum. Boş yarıklardan ibaretler.

Sabahı Erick'le geçirdim, Anil'in gözetiminde antrenman yaptık. Erick benimle yaşıt ve benim gibi hobi olarak dövüşüyor. Meslekten değil. Anil'sa bir yaş büyük. Zaar'ın sol dizinin kötü olduğunu söyledi bana ki maç başlar başlamaz bu zayıflığı kullanayım. Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum ama ona inanıyorum. Anil'a hayatım pahasına güvenirim.

Erick'le sık sık beraber antrenman yaparız, dolayısıyla Daniel, Landry ve Zaar'ın bana ne kadar zor zamanlar yaşattığını biliyor. Bana nasıl eziyet ettiklerini. Kazanmaya ne

kadar ihtiyacım olduğunun farkında ve kazanmamı istiyor. Bu yüzden benim adıma ders çalışıyor.

Bu sabah ilk iş kitaplarını açıp bana döner tekmemin keskin bir yan tekme olarak nasıl daha iyi etki yapacağını gösterdi. Tekniğe hâkim olabilirim nasıl daha fazla güç uygulayabileceğimi. Bu nedenle tekrar tekrar bu hamleye çalıştık, hatta biraz fazla çalıştık çünkü şimdi kuadrisepslerim yorgunluktan sızlıyor.

Aşağı yukarı zıplıyorum. Şu an kesinlikle yorgunluğa zaman yok.

Kalabalık, en son burada olduğum zamandan çok daha küçük ve sessiz. Zaar bir Yukarı Ortalı ancak birçok konuk dövüşçü Yukarı Ortalıdır. Hiçbir zaman Seçkin değildir. Wren bir istisnaydı.

Ringe yakın bir yerde Daniel'la Landry oturmuş, gülüyor, rakibime cesaret verici sözler haykırıyorlar. Onlardan nefret ediyorum, hem de nasıl.

"Sakın ölme Eve!" diye bağırıyor Daniel, hakem pozisyonuna geçerken. Parmak eklemlerimi çılatıp ayaklarımı ileri geri zıplatıyorum. "En azından çabuk değil. Biraz uzat ki tadını çıkaralım, olur mu?"

Sıcak bir his rüylerimi diken diken ediyor. Göstereceğim onlara. Arkamda X işareti olmadığını göstereceğim onlara. Zaar'ı ezip geçeceğim. Sırf onlara göstermek için.

Zaar'ın kolları beklentiyle seğiriyor. Onunla daha önce hiç dövüşmedim ama kazanabileceğimi biliyorum. Zayıf biri; çevik olacak kadar zayıf. Ama fazla kaslı değil. Fazla tekniği de yok. Üstelik kötü bir sol dizi var.

Evet, bu Wren'e karşı kaybedeceğimi bildiğim zamankinden farklı bir dövüş. Dudaklarım boş gözlerini kışmasına neden olan bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Düdüğü çaldığımda başlayabilirsiniz." diyor hakem

imalı bir şekilde bana bakarak. Geçen seferkiyle aynı hakem bu, midemden küçük bir kahkaha çağlıyor. Yukarı aşağı zıplıyorum ve kalbim damarlarımda dolaşan adrenalinle çarpıyor. Kalabalık haykırıyor.

Belki de Wren'le konuşurken yanılmışımıdır. Belki de dövüşmeyi seviyorumdur.

Zaar, düdük çalınır çalmaz hamle yaparak çeneme bir darbe indiriyor. Yüksek sesle gülüyorum. "Bunun acıtması mı gerekiyordu?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kötü dizine bir yan tekme indiriyorum. Tıpkı Erick'le çalıştığımız gibi. Tıpkı Anil'in yapmamı söylediği gibi.

Tam isabet, kalabalığın gürültüsünün üzerinden çatırdayan kemiği duyabiliyorum. Yüzünün kanı sessizce çekiliyor ve bu fırsatı çenesinin altına bir aparkat yerleştirmek için kullanıyorum. Üstüne, göze bir yumruk.

Daniel'la Landry'ye bakıyor ve kan kulaklarıma hücum ederken, Zaar ayaklarımdan dibinde çılgılık çılgılayken gülümsüyorum.

Belki de zalimimdir.

Hakem maçı bitiriyor; kazanan benim. Sadece birkaç saniye sürdü ve suçlu hissetmem gerektiğini düşünmem rağmen bir heyecan dalgası hissetmemek zor. Fakat belki de suçlu hissetmem gerekmiyordur. Zaar, yıllardır Daniel'la Landry'nin yanında bana sataşıyor. Diğerleri beni tehdit ettiklerinde, beni itip kaktıklarında ve çocukken sırf eğlencesine bana vurduklarında o da gülerdi. Onları hiçbir zaman durdurmadı.

Aniden, ona tekrar vurmak istiyorum. Aşağı bakıyorum fakat çoktan ortadan kaybolmuş. Stadyum'un dışına taşıyorlar, nereye gittiğini biliyorum. Bir hafta önce olduğumla aynı yere. Daniel'la Landry'ye bir bakış atıyorum ve dudakları öfkeyle büzülmüş, vücutları kaskatı hâlde birbirleriyle konuş-

tuklarını görüyorum.

"Hadi gidelim!" diye bağıyor Erick arkamdan. Halatların üzerinden uzanıp bana elini uzatıyor. Üzerlerinden tırmanıp geçtiğimde omzumu sıkıyor. "İyi uyguladın." diyor beni kalabalığın içinden geçirirken. Sesi mesafeli.

Bedenler etrafımızda dalgalanıyor, adımı tekrarlıyorlar. Yüzleri bulanıklaşıp tek bir ten rengi maskeye dönüşüyor, sonra Daniel ite kaka ilerleyerek yoluma çıkıyor ve koyu mavi gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde başını eğiyor. "Bu yaptığın pek akıllıca değildi, Eve." diye tıslıyor bana. Ama başka tek kelime etmeden önümden çekilip kalabalığın içinde gözden kayboluyor.

Gitmesini izliyorum; uzun gövdesiyle kıvrıkcık kahverengi saçlarının Stadyum tarafından yutulmasını. Kaşlarım çatılıyor. Tuhaf bir karşılaşmaydı; Daniel'in beni itmesini, hatı bana yumruk atmasını tercih ederdim. Sanırım bu kadar aptalca bir şey yapmazdı, özellikle de Erick'in sopa gibi kolu omzuma dolanmışken. Ya da belki artık neler yapabileceğimi biliyordur. Belki beni rahat bırakır.

Mavi Devre'nin antrenman odasına girdiğimde Anil, "Misafirimizin işi çabuk bitti." diyor. Gülmüyor, hiç gülmez. "Bruno pek memnun değil, haberin olsun."

"Ne, benden dolayı mı?"

Anil başını onaylarcasına sallıyor. "Temiz dövüş konusunda nasıl olduğunu biliyorsun."

Bruno iyi bir dövüşçü ama rakibinin canına okuyabilecekken bile her seferinde sadece küçük bir farkla kazanır. O nazik bir dev. Ben değilim.

"Her neyse." diyorum mavi kol bandımı çıkarıp köşedeki kanepeye otururken. Onu en yakındaki kum torbasına fırlatınca diğerlerinin bana bakmadığını fark ediyorum. "Ne?" diye soruyorum sonunda. "Dizine hedef al diyen sendin,

Anil. Ve eğer fark etmediysen, bütün sabah çalıştığımız tekneyi aynen uyguladım.” diye ekliyorum bakışlarım Erick’e kayarken.

“Bir şey demedik.” diyor Erick bitkince. Hâlâ gözlerime bakmıyor.

Onlara bakıyorum, midemde köpüren duygu suçluluk değil; öfke.

Ben başka bir şey diyemeden kapı hızla açılıyor.

“Bu da neydi böyle?” diye soruyor Bruno. Her hareketinde kahverengi tenini geren kaslarıyla hayli iri yarı. Boynu o kadar kalın ki üzerindeki tişörtün yakasını zorluyor. Şu andaysa damarları şişmiş hâlde.

Ayağa fırlıyorum. “Ne neydi? Ben sadece işimi yapıyorum Bruno... Ve kazandık. Ayrıca seni neden ilgilendiriyor? Pisliğin teki o.”

“Dizini kırdın. Aylarca yatacak. Ne kadar büyük bir pislik olduğu umurumda değil, kimse bunu hak etmez.” Kollarını kavuşturuyor ve kendimi azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum. Bu his yüzüme sıcak basmasına neden oluyor. “Ve düdük çalmadan attığın son birkaç seferki yumruktan hiç bahsetmiyorum bile.” diye ekliyor.

Bu haksızlık. Haksızlık, haksızlık, haksızlık.

Öyle değil mi?

“Bu senin görevin değil.” diyorum. “Lig böyle şeylerin olmasını engellemek istiyorsa kuralları değiştirebilir. Ama ikimiz de biliyoruz ki o ringe girdiğimizde her şey olabilir, kırık kemikler de buna dâhil.”

Bana sanki insan değilmişim gibi bakıyor. Sanki benim ne olduğumu tam olarak anlayamıyormuş gibi. “Böyle yapmamayı söyleyen kurallara ihtiyacın olmamalı, Eve. Ahlak anlayışının yeterli olacağını düşünmüştüm...”

Onu itip geçiyorum ve o daha konuşmasını bitiremeden

kapıdan dışarı çıkıyorum. Yanılıyor. Hikâyenin tamamını bilmiyor. Daniel'la Landry'ye bir mesaj göndermek zorunda olduğumu bilmiyor. Bilmiyor ve bu yüzden de anlamıyor. Başka bir şey değil.

Hiç düşünmeden, mücadelem in iyi karşılanacağını bildiğim tek yöne doğru ilerliyorum.

"Seçkin'e karşı mağlubiyetini kesinlikle telafi ediyor, öyle değil mi?"

Yumruklarımı uzatırken başımı sallıyorum, parmak eklemelerim yukarıda.

"Ellerini aç, Eve."

Dediği gibi yapıyorum. Limon suyunu neredeyse hissetmiyorum; parmak eklemelerim Wren'le dövüşümden beri büyük oranda iyileşti ve bugünkü de yeni bir hasar vermek için yeterli değildi. Yine de onları temizliyor. Sadece bir alışkanlık.

Annem dövüşü görmedi, hiçbir zaman gelmez. Bu da iyi bir şey; hoşuna gitmezdi, bundan eminim. Kendimi suçlu hissettiğimden değil. Hissetmiyorum. Zaar'ın dizini kırmak, aparkat ve sondaki yumruk için haklı sebeplerim vardı. Haklıydım.

Köşede nakış işlemesini, bir saat hakkında sessizce bir şeyler mırıldanmasını izliyorum. Omuzları öne eğilmiş, dişlerini incelerken boynu garip bir açıyla bükülmüş. Nakış, Jack yer üstüne gönderildikten sonra yapmaya başladığı bir şeydi ve şimdi, başka herhangi bir şey yaptığını hayal dahi edemiyorum.

O zamanlar farklıydı. O zamanlar, yüksek sesle sık sık gülerdi. Yemek zamanlarında arkadaşlarıyla gürültülü bir şekilde sohbet ederdi. Bana şarkılar söyler, kucagında otururken bana hikâyeler anlatırdı, geceleri uyumama yardımcı

olan, mutlu sonlu hayalî hikâyeler.

Jack götürüldükten sonra her şey değişti. Gülüşü tü. kendi. Arkadaşlıklar bir kenara terk edildi. Artık şarkı ya da hikâye yok, teselli etmek yok. Hiçbir şey yok.

Ona bakıyorum ve Yerleşke On Bir'deki kendi geleceğimin önümde parladığını görüyorum. İstirabına bakıyorum ve tıpkı bir vagon tekeri gibi, benimkine dönüştüğünü görüyorum. Bir umutsuzluk döngüsü; burada beni bekleyen tek şey bu. O hâlde, iyi ki çoktan gitmeye karar vermişim.

"Bunun için rekorlar kitabına girmelisin." diyor babam.

Boş boş bakıyorum ona.

"Bir maçın bittiği en kısa süre." diye ekliyor.

Başımla onaylıyorum. Heyecanlanacağını biliyordum. Fakat bu bana kendimi sadece çok az iyi hissettiriyor. Bir zamanlar benim olan yatağa bırakıyorum kendimi. Birkaç hafta öncesine kadar üzerinde uyuyor olmama rağmen kendimi onun için fazla büyük hissediyorum. Okul bittiğinde çocukları her zaman kendilerine ait hücreler atarlar. Bizi yetişkin işlerine, yetişkin hayatına hazırlamak için. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?"

Birkaç saniye sessiz kalıyor, nefesimi tutuyorum. "Arkadaşların nasıl?"

Rahatlıyorum. "Hangileri?"

"Maggie'yle Hunter."

Onlar benim en eski arkadaşlarım, dolayısıyla onları sorması mantıklı. Ne var ki o ikisi hakkında da konuşmak istemiyorum. Pek değil. Hunter'la iletişimim rahatsız edici sessizlikler ve soğuk bakışlardan ibaret.

Maggie'ninse dün fark ettiğim başka bir morluğu var. Kolunda. Grup hâlinde, soluk olsa da oradalar. Sanki biri onu sıkıca tutmuş. Fazla sıkı. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"İyiler." diyorum sakın bir sesle.

"Ya Mavi Devre'deki arkadaşların? Özellikle bugünkü etkileyici gösteriden sonra tam zamanlı olarak onlara katılacağı için heyecanlı olmalılar."

Söylemem gereken bir yalan daha. Mavi Devre'deki arkadaşlarım bugünkü mücadeleden etkilenmemişti. Ve Mavi Devre'deki arkadaşlarım onlara tam zamanlı katılmamla ilgili heyecanlanmayacaklar çünkü onlara katılmayacağım. "Onlar da iyi."

"Heyecanlılar mı?"

İç çekiyorum. "Evet baba. Heyecanlılardır herhâlde. Genelde ben kazanırım, öyleyse neden heyecanlı olmasınlar?"

Wren yanılıyor. Kötü bir yalancı değilim.

Ve ne tuhaf şey. Wren. Birlikte atış poligonuna gitmemiz, Paydalara yemek dağıtmamız. Mecbur olmadığı hâlde neden benimle vakit geçirsin ki? Arkadaş mı oluyoruz yoksa?

Dişlerimin arasından küçük bir kahkaha kaçırıyor. Ne saçma bir düşünce. Tabii ki olmuyoruz. Belki hepsi beni pestile çevirdiği için duyduğu suçluluğu hafifletmek içindi. Belki de canı sıkılmıştı. Fakat gerçekte onu tekrar görmeyi beklemiyorum.

Özellikle de yollarımızı pek de dostça ayırmadığımızdan; sırrımı onunla paylaştığım için hâlâ sinirim bozuk. Yine de beni ele vereceğini sanmam. İyice düşündüm. Her şeyden önce o bir Seçkin ve istese gücü şiddet uygulamaya yeter, ancak alçağın teki değil. Beni incitmek isteseydi bunu çok daha doğrudan yapacağını söylediğinde haklıydı. Ona inanıyorum. Ama Kehanet önceden benim sırrımdı, şimdiyse değil. Artık bu Seçkin de biliyor.

"İşe alındıktan sonra hangi Seçkin'in önünde diz çökmek gerekiyor?"

Başım hızla yukarı kalkıyor. "Ne?"

“Dövüş Ligi için. Kime yemin etmelisin?”

“Ah. Emin değilim. Rekreasyondan kim sorumluydu ona, herhâlde.”

“Kim olduğunu bulman lazım, düzgünce yap bu işi. Adını pankartlara yazdırmanın en iyi yolu bu.”

Biraz önce biri bana gerçekten insan olup olmadığını anlayamıyormuş gibi bakmıştı. Şimdi bunu merak eden benim; babam için. Çünkü baştaki Seçkinlerden birinin önünde dizlerimin üzerine çökme düşüncesi midemi bulandırıyor ve onun da midesini bulandırmalı.

“Buna gelince,” diye devam edip kolunun ön tarafındaki dövmeyle açığa çıkarmak için giysi kolunu yukarı sıyrıyor. “Bir de dövme var...”

Sesi soluyor ve gergin görünüyor. Annem köşesinden daha yüksek sesle mırıldanıyor. Ağzım açık babama bakıyorum. Çünkü Jack’ten bahsediyor ve bu bizim asla yapmadığımız bir şeydir.

Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Jack benim kolumda da dövme olarak yer alacak. Kurallar çiğnendiği için yerleşke- den sürgün edildiği gerçeğinin, ölü varsayıldığının dövmesi. Her gün o kelimelere bakmayı hayal ediyorum; annemin, o götürüldükten sadece bir hafta sonra bandajlarını çıkardığında verdiği tepki geliyor aklıma...

“Eve.”

İrkiliyorum. “Ha?”

“Dövme-”

“Evet. Farkındayım.”

“Canını sıkmasına izin verme. Kararlılığını kırmasına izin verme. Bugün bir maç rekoru kırmanın, rakibini hiç ter dökmeden yere sermenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşün. Söyle hadi.” Beni cesaretlendirmek istercesine başını sallıyor. “Ne kadar iyi hissettirdiğini söyle.”

“İyi hissettirdi.” diye fısıldadığımı duyuyorum. Sonra başka herhangi bir şey hissettiğimi pek hatırlayamayana kadar durmadan tekrar ediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatimi tekrar kontrol ediyorum. Sabırsızlanıyorum; doğamda var bu. Solumda benim yaşıtımla büyük bir grup insan, sağımdaysa boş bir koridor var. Gözükmesi umuduyla bu koridora bakıyorum. Tabii ki gelecek. Bu onun istediği iş.

Bugün yapmak istediğim son şey bu. Ama en iyi arkadaşım ile aramı düzeltmem gerek, ayrıca diğerleri iş gezilerine bu kadar az ilgi göstermemden şüpheleniyorlar. Onlara gerçeği söylemek istiyorum, gerçekten istiyorum. Ailemin başına gelenlerden sonra Katz'a hizmet etmeyi reddetmemi anlayabilirler bile. Ama On Bir'den kaçma kararımı anlayabilmeleleri, bu kararı destekleyecekleri anlamına gelmez, özellikle de benden önce buna teşebbüs eden birçokları ölmüşken.

"Yemek turu şimdi başlıyor!" diye bağıyor kalabalığın önünden bir ses. Gözlerim bir kez daha toplanan yüzlerde geziniyor. Çoğunu tanıyorum; hepsi şu ya da bu seviyeden Ortalılar ve tüm Ortalılar birlikte okula gider. Aynı eğitim alanlar yalnızca Paydalarla Seçkinlerdir. Hunter'ın yüzü aralarında değil.

Normalde hiç geç kalmaz.

Grup kapıyı itip mutfğa girerken görüyorum onu.

Daha önce milyonlarca kez yaptığını gördüğüm gibi lastik bir bandı gerip karmaşık şekiller oluşturarak koridorda hızla bize doğru yürüyor. Manzara beni gülümsetiyor.

“Tam zamanında.” diyorum o yaklaşırken ve gözleri benimkilere çevriliyor. Genellikle parıldarlar ama bugün donuklar. Birden benden başka şeylerle alakalı da canının sık-
kın olduğunu anlıyorum.

“Burada ne yapıyorsun? Mutfakla ilgilenmiyorsun ki.” Duraksıyor ve lastiğı ortadan kaldırıp ortasından yeşil bir şerit geçen mavi kapüşonlusunu düzeltiyor. Gözlüğünü yerine oturtuyor. “İlgileniyor musun?”

Omuz silkiyorum ve birlikte mutfğa giden sıranın arkasına geçiyoruz. Burada ışıklar daha parlak -Seçkin parlağı- ve tüm yüzeyler mat bir gümüşle kaplı. Gözlerimiz buluşup ardından yine başka tarafa dönüyor, sanki arkadaş değilmişiz gibi.

“Zaar’la dövüşümü duydun mu? İşini bitirmek on saniye filan sürdü. Abartısız.” Böbürlenmiyorum. Bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum açıkçası. Ama aramızdaki sessizliği doldurmam gerek. İşleri tekrar normalleştirmem gerek.

O benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve ona ihtiyacım var. Gerçekten var. Mavi Devre’deki dövüşçü arkadaşlarım benimle ilgili hayal kırıklığına uğramış, bana kızmış ya da her ne hissediyorlarsa onu hissediyor olabilirler; bunu kaldırabilirim, hatta benim için bir nevi akıl hocası hâline gelen Bruno’dan gelse bile. En azından şimdilik. Ama Hunter’la aramın iyi olmamasını kaldıramam.

Çünkü o diğerleri gibi değil. O sadece bir arkadaş değil. Çok daha fazlası.

Diğer arkadaşlarımdan hiçbirisi mayısın son gününde

bana özel bir şey getirmez. O ise mutlaka takas karşılığı aldığı, kendi yaptığı veya ona verilmiş, hoşuma gideceğini bildiği bir şey getirirdi. Bu, bir sene kalın ve sıcak yün çoraplar olurdu; benimki deliklerle dolu, soğuk beton zeminden ayak parmaklarımı ağrıttırdı. Kendi çoraplarında da delik olması önemli değildi.

Başka bir sene, benim için kütüphaneden aldığı bir yığın kitap; beğeneceğimi bildiği kitaplar ve onun favorilerinden birkaçı. Sonraki sene, babasının ona hediye ettiği futbol topunu takas ederek elde ettiği küçük bir kutu merhem, ağrıyan kaslar için bir ilaç.

Mayısın son günü Jack'in götürüldüğü gün.

"Zaar mı? Evet, duydum." Sessizlik. "Karşındakinin Daniel olmaması çok kötü." diye ekliyor. Sesi mesafeli.

"Bir de bana sor."

"Maggie, bunu oldukça kişisel aldığını söyledi, eğer bu seni mutlu edecekse."

"Kim, Daniel mı?"

"Öyle dedi."

Bunu duymak gerçekten de beni mutlu ediyor. Daniel gibi birinin canını sıktıysam, doğru bir şey yapmışımdır. Ama bunu kişisel aldığını zaten biliyordum; maçtan sonra gözlerinde görebiliyordum. Öfkeliydi, onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli.

"Maggie nereden biliyormuş?"

"Kyle." diye mırıldanıyor ve göz ucuyla bakışlarının kardığını görüyorum. Demek o da Kyle'dan hoşlanmıyor.

Grubun önündeki kadın boğazını temizliyor. "Yeni başlayan herkes doğrama işiyle başlar. Günbegün konuşlandıracağınız yer burası." Her biri benim yatağım büyüklüğünde bir dizi tahtaya işaret ediyor.

Hunter'a doğru eğiliyorum. "Bıçaklarla aran iyi mi?"

Arkadaşça davranmaya çalışıyorum ama o başını sallamakla yetiniyor. Kadın tura devam ederken gözlerimi sımsıkı kapatıyor ve dinleme zahmetinde bulunmuyorum, umurumda değil. Bir sessizlik olduğunda yeniden ona dönüyorum. "Maggie, Daniel hakkında başka bir şey söyledi mi?"

"Sanmam. Neden?"

"Sadece merak ediyorum. O hâlde Kyle'la arkadaş olduklarını mı varsaymalıyım?"

"Onun gibi bir şey." Duraksıyor, sonra gözlerini üzerime dikeyor. "Bizimle takılmadığının farkındasın, değil mi?"

"Elbette. O kadar burnu havada ki Maggie'yle çıkmasına bile şaşıyorum."

"Kesinlikle. İnsan merak ediyor."

Hızla ona bakıyorum. "Merak derken?"

"Bilirsin, gerekçelerinin ne olduğunu."

"Ah, ne oldukları gayet açık. Burada Maggie'den bahsediyoruz."

On altı yıldır beni rahatlatan gerçek bir Hunter gülümsemesiyle gülümsüyor ve omuzlarım gevşiyor. "Öyle sanırım. Erkekler güzel kızlardan hoşlanır, anlayabiliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hızla tekrar uzaklaşıyor. Yüzüme sıcak bastığını hissediyorum nedense, hâlbuki mutfak soğuk.

Öndeki kadın mutfak çalışanlarından ikisini tanıştırıyor. Muhtemelen Hunter ne söyleyeceklerini duymak ister ama yine de onu kaburgalarından dürtüyorum. "Çürüklerini fark ettin mi?"

Bu sefer ciddiyetle bana bakıp başını sallıyor.

"Ondan kaynaklandığını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri konuşmakta olan adamda olsa da dinlemediğini anlayabiliyorum. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmış. "Gidip ona soramayız." diye fısıldıyor sonunda. "Sorabilir mi-

yiz?”

Omuz silkiyorum. “Eğer öylelerse onu öldürürüm.”

“Geri bas, Eve. Bir şeyler yapmamız gerektiğine katılıyorum ama yakıp yıkmamanın kimseye bir faydası olmayacak.”

Çenemi gevşemeye zorlayıp başımı aşağı yukarı sallıyorum. “Tamam. Haklısın. Ben... Son zamanlarda biraz gergindim.”

Bana bakıyor. “Evet, öyleydin.”

Özür dilememi istediğini biliyorum ama ben istemiyorum. Sadece haklı bir sebebi olduğunu hissettiğimde özür dilerim ve şu anda öyle olup olmadığından emin değilim. Onun yerine, “Bu kadar üstüme gelme, olur mu? O Seçkin’e kaybetmek pek keyiflendirici bir şey sayılmaz.” Bahane uyduruyorum fakat buna inanacağını biliyorum.

Bakışlarının yönü değişiyor, derin bir nefes almasını izliyorum dikkatle. Göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Arından tamam anlamında başını sallıyor.

“Öyleyse iyi miyiz?”

“İyiyiz.”

Grup, ocakların ve her biri hücremden daha büyük bir dizi buzdolabının yanından geçerek ilerlerken, eskisinden çok daha hafif hissederek kolumu etrafına doluyorum. Tam o sırada uzun örgülü bir kızın gözü Hunter’a ilişiyor ve ona bir gülücük atıyor. Kıza dik dik baktıktan sonra Hunter’ın kolunu dürtüyorum. “Hey, *kız arkadaşın* burada mı? Mutfakta çalışıyor, değil mi?”

Bakışları çok hafif aşağı kayıyor.

“Ne oldu?” diyorum hemen.

“Önemli bir şey değil. Her şeyi bitirdi, hepsi bu. Onunla birlikte çalışmak hayli eğlenceli olacak sanırım.” Sahte bir şekilde gülüyor.

“Üzgünüm, Hunter. Cidden.”

"Dünyanın sonu değil."

"Hiç değilse bir sebep belirtti mi?"

Mırıldanıyor, "Çok genç olduğumu filan söyledi. Bilmiyorum."

"Ama bizden bir yaş büyük, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Peki. Eh, bir yıl büyük bir fark. Yerinde olsam kişisel algılamazdım."

"Şimdiden başkasıyla takılıyor." Bana bakıyor ve anlıyorum.

"Üzgünüm." diyorum. "Berbat bir durum." Sonra tırnağımla oynamaya başlıyorum çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Bir çıkma deneyimim filan olmadı ve onun için yeterince iyi olmadığını söylemek de kulağa klişe geliyor. Nezaketten söylediğin ama aslında kastetmediğin bir şey. Ama ben gerçekten kastediyorum; kimse Hunter için yeterince iyi olamaz.

Öndeki kadın, "Bu kapıların ardında depo bulunur." diye bağıyor. "Daha önce içeride bulunan var mı?"

Sessizlik... Hunter'a dönüyorum. "*Depo* mu dedi o?"

Başını sallıyor.

Depo, yani Yerleşke On Bir'in işlemlerini sağlayan tüm malzeme ve ürünlerin bulunduğu oda, toplum ilk kurulduğu sıralar yukarıdan getirilenler ve bizden daha uzun 3D yazıcılarla yer altında üretilenler. Bunlar, yerleşkenin sakinlerine özenle pay ettiği malzemelerdir: Piller, tuvalet kağıdı, tişörtler, hatta alkol; gerçi alkolün esas olarak, sırf fazla sıkıntı yaratmayalım diye, uyuşturma amaçlı verildiğinden şüpheleniyorum. Ne kadar aşağı kattaysanız payınıza o kadar az düşer. Gönüllü çalışma, yılda fazladan birkaç porsiyon anlamına gelir ve bir işte çalışmaksa daha da fazlası demektir.

Mutfağın şifresini zaten biliyorum, ikinci kattaki tüm

kapıların şifresini biliyorum. Ya da öyle sanıyordum. Fakat depoya hiç gitmemiştim ve şimdiye dek yerini bile bilmiyordum.

Hemen Hunter'ın elini kapıp ileri doğru atılıyorum. Ayırılığından bahsetmek beklemek zorunda kalacak.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor ben insanları ite kaka ilerlerken.

Artık daha hızlı yürüyorum. Yüzler bana dönüyor ama benim gözlerim tek bir noktaya odaklanmış durumda. Tuş takımı. Son rakamları görmem gerek. Depo yerleşkedeki en önemli odalardan biridir, daha önce sadece bahsini duymuştum.

"Mutfığa sığmayan her şey -doğru tahmin- bu kötü çocukta saklanır: Yedek bıçaklar, fazla un, makine parçaları. Bu odaya sayamayacağınız kadar çok kez girip çıkacaksınız. Kapıyı yalnızca mutfak personelinin kıdemli üyeleri açabilir, bu yüzden içeri girmek isterseniz bana veya Sal'a, siyah şapkalı ve uzun boylu olan, sormak zorundasınız. Anladınız mı?"

Başlar onaylarcasına sallanıyor. Hunter'la beraber en öne konuşlanırken bakışları kısaca üzerimizde duraklıyor fakat kuşkulanmış görünmüyor. Yine de boştaki elini parmaklarının görölmesini engelleyecek şekilde kullanıyor.

Ancak kolu yukarı kalkarken gireceği ilk iki haneyi biliyorum. 11; diğer tüm şifrelerle aynı. Sonra eli alçalıp tuş takımına üç kez basıyor. Doldurma amaçlı haneler; 000. Bir sonraki rakam 2; elinin yukarı yönelmesiyle aldığım onaya bile ihtiyacım yok.

Ardından alçalıyor. İki kez, aşağıda bir yere basıyor. Kapı açılırken donmuş hâldeyim, düşünüyorum. İki sıfır gibi görünüyordu. 11000200. Ama bu mantıklı değil. Yerleşkenin geri kalanıyla uyumlu değil.

Nedenini bir an sonra anlıyorum.

Depo, yerleşkenin geri kalanıyla uyumlu değil. Mağaramsı, Stadyum'un iki katı yüksekliğinde ve muhakkak yukarıda zemin seviyesine kadar uzanıyor.

Grup heyecanla vızılıyor; genelde tepemizin üzerinde bulunan alçak tavanlardan çok farklı. Ayrıca her birkaç adımda bir yeni bir tuhaflik var. Yerden tavana kadar uzanan, köşeden köşeye asılı kalın ağlar var ve her birinin üzerine yerleştirilmiş ürünler.

Turu yöneten kadın sırtıyor. "İyi haber. Mutfak için olanlar ilk üç ağıda. İşte buradakiler. En üstte olmadığımıza şükredin, zira bahse girerim ki hiçbirinizin yükseklikle arası pek iyi değildir."

"Ağın ortasındaki bir şeyi nasıl alırsınız?" diye soruyor uzun kısl saçlı bir kız.

"İki elin, iki ayağıyla. Üzerine tırmanın; ağlar ağırlığınızı taşıyacaktır."

"İnsanlar en üste nasıl çıkıyor?" diye soruyorum ardından. Yukarı bakmaktan boynum ağrıyor. Ama başka yere bakmak imkânsız.

"Şuradaki şeylerle." Yakındaki köşenin oradaki duvara inşa edilmiş bir el merdivenini işaret ediyor. "Her tarafta bir tane var. Mutfakta daha yukarıdaki bir şeye ihtiyaç olduğunu düşünüyorsanız, burayla ilgilenen birkaç kişi var. Epey hızlı bir şekilde yukarı tırmanabilirler. Başka bir şeye ihtiyacınız olacağından değil. Otuz yıldır burada çalışıyorum ve ilk üç ağıda bulunmayan hiçbir şeye ihtiyaç duymadım."

Ona bakıyorum. Otuz yıl mı? Otuz yıl aynı işte çalışma düşüncesi beni fena hâlde bunaltıyor. Ama Hunter ilgisini çektiğini anladığım bir şekilde başını aşağı yukarı sallıyor ve ben de dehşetimi yutup elini sıkıyor ve başımla onaylıyorum.

O öğleden sonra ben ve diğerleri dördüncü kata çıkıyoruz.

Meslek turları Yukarı Ortalı yöneticiler tarafından planlanır, dolayısıyla biz de form ve zaman çizelgelerinden almaya gidiyoruz. Gerçekten katılabileceğim tek tur, beni Yerleşke On Bir'i yakındaki diğer yerleşkelere bağlayan tünellere götürecek olan turdur. On İki yakında bir yerde, Yerleşke On İki'yle enerjimizi paylaşıyoruz. Yerleşke On daha uzakta diye duydum, saatlerce yürüme mesafesinde. Gerisi hakkında hiçbir fikrim yok.

Aşağı Ortalı olarak tünellerle ilgili seçilebileceğim tek meslek bakım işidir. Cazip olmaktan uzak ama razıyım. Ciddi, sadece nereden başladıklarını ve nasıl korunduklarını görmem gerek. Belki "yaz" sonunda bir gece, sözde meslek seçimlerinin arifesinde, bir tanesine girmeyi göze alırım.

Ya da bakım işine girer, ilk günümde Yerleşke On Bir'i yetkili biri görünümü altında, hayatta kalma şansımı büyük ölçüde arttırarak, sonsuza dek terk ederdim. Ancak üsttekilerin önünde diz çöküp onlara ruhumu adamadan, ailemin sapkınlık geçmişiyse damgalanmadan tünellere girmeme izin verilmeyecek. Belki diz çökecek kadar gururumu bir kenara bırakabilirdim ama hayatımın geri kalanına Jack'e olanların bir hatırlatıcısı tenime kazınmış hâlde devam etme düşüncesi dayanılamayacak kadar fazla.

İç çekiyorum. Şu anda, bu tünel dolabı, buradaki hayatımdan kaçmak için yapmam gereken plana en yakın şey. İç boş fikirlerin küçük parçaları.

Ama kendimi bu çukura bırakamam. İç boş fikirlerimin somut eyleme dönüşeceğine inanmaya ihtiyacım var. Sadece On Bir'e veda etmekle kalmayacağıma, aynı zamanda daha iyi bir yer bulacağıma. Ve eğer buna inanamazsam, eğer ümidim sönerse, milyon parçaya ayrılıyorum.

Bütün varlığım yumurta kabukları üzerinde yükseliyor.

Maggie'yle Emerald hemen arkamızda, asansörden inip

dördüncü kata çıkarken Hunter'ı dürtüyorum, muziplik olsun diye. Geleceği düşünmek istemiyorum, şu an değil ve onun da daha iyi hissetmesini istiyorum. Anita'yı unutmasını istiyorum. Bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor ve karnımı kaplayan kaslar, bana gülümsediğinde her zaman olduğu gibi, gevşiyor.

Bugün gitmem akıllıca olmuştu. Sadece Hunter'la aramı düzelttiğim ya da yerleşkenin devasa deposunu gördüğüm için değil. Aynı zamanda diğerleri de üzerime gelmeyi bırakmıştı. Sonunda bir iş bulmakla ilgilendiğimi düşünüyorlar. En azından görünüşte tekrar kendimiz olabiliriz. Bizi ayıran sırlar derinlere itilir.

"Umarım burada Daniel'la karşılaşmazsın, Eve." diyor Maggie. "Kyle, Zaar'la dövüşün konusunda çok öfkeli olduğunu söyledi."

"Evet, Hunter mesajı iletti. Ayrıca, sanırım demek istediğin," diye ekliyorum, hafifçe koluna vurarak, "Onun bana rastlamamasını umduğun."

Gülüyor. "O da olur."

Maskaralık yapıyorum ama aynı zamanda ciddiyim. Burnunu kırdığım gardiyan için arkamı kollamamın gerekmesi yeterince kötü; listeye başka bir isim daha eklememe gerek yok.

"Kyle'dan bahsetmişken, o nerede?" diye soruyorum. "Hâlâ bizimle takılmak için fazla mı havalı?"

"Hey, bu adil değil. O sadece çok fazla meşgul. Sürekli çalışıyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biz de yakında göreceğiz."

"Tam olarak ne yapıyor?" diye soruyor Hunter.

"Yapı yönetimi. İşini gerçekten seviyor ama büyük sorumluluk. Bunun mevcut en önemli Yukarı Ortalı işlerinden biri olduğunu ve birçok insanın onun günbegün performans

göstermesine bel bağladığını söylüyor. Yani evet, bunca stres onu gerebilir, anlarsın ya."

Gözlerimi devirme arzusuna direniyorum.

Hunter boğazını temizliyor. "İlginç bir işe benziyor. Demek aranızda her şey iyi gidiyor?"

Bugünkü turun sonunda bu konuyu uzun uzun tartışmış ve temkinli davranma konusunda anlaşmıştık. İstedikimiz son şey onu bir arkadaş olarak kaybetmek. Yine de bu kadar ince davranmak benim için zor. Ona ne yaptığını düşündüğümde ağzımı kapalı tutmam zor.

"Epey ciddileşiyoruz." diyor ve ona dönüyor.

"Hey, seninle Anita için üzgünüm. Emerald bu sabah söyledi."

"Ah." Sesi aniden cansızlaşıyor. "Şey..."

"Burası buz gibi." diye araya giriyorum. Konuyu değiştirmek için hayli bariz bir girişim olsa da durmuyorum. "Sizce de öyle değil mi? Yer üstünde yazın ortası ama biz sanki bir buz küpünün içinde yaşıyoruz."

Maggie beni dürtüyor. "İşte bizim Eve'imiz. Her zaman yukarıdaki şeyleri takipte."

"O ne demek yani?"

"Hiç." diyor. "Sadece bunun hakkında çok konuşuyorsun."

"Ve bir sürü tuhaf, eski kitaba bakıyorsun." diye ekliyor Emerald. Işıklar burada daha güzel; ampuller ışığı dağıtan kapların içine yerleştirilmiş, ayrıca ikinci kattakinden daha fazla ampul var. Işık kahverengi tenine nazikçe düşüyor, gözlerini parlatıyor.

"Senin gibi her zaman yumruklarım üzerinde çalışmam." diyorum onu dürterek.

Kolunu geriyor, kolu da geri kalanı gibi büyük ve güçlü. "Zaten tekmenin daha ölümcül olduğunu duydum."

Gülüyorum.

Hunter geri geri yürüyecek şekilde arkasını dönüyor, böylece benimle yüz yüze geliyor. "Medeniyet tarihini inceleyen herhangi bir iş olmaması çok kötü. Tam sana göre olurdu."

"Evet, o ya da yer üstündeki kavruk saunayı incelemek." diye ekliyor Maggie.

"Hey, bunlar ilginç şeyler." diye itiraz ediyorum. "Kavruk sauna"nın aslında şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu eklemeye bile tenezzül etmiyorum.

"Evet, sana göre."

"Ee? İş imkânları var mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Sanmam. En azından bir Aşağı Ortalının yapabileceği bir şey yok. Bazı Seçkinler bu tür şeyleri inceliyor ama o kadar. Bilim insanları deniyor sanırım."

"Peki ya güneş panelleri için bakım ekipleri?"

"Sanırım hepsi mühendistir. Yukarı Ortalılar ve Seçkinler." Bana yeni bir şey söyleyin.

Ayağımı yere vuruyorum. Arkadaşlarım haklı, yer üstünü inceleyen bir iş benim için ideal olurdu. Kehanet'te olmayı içeren bir iş. Kardeşimi bizden alan insanlara hizmet etmeyi içermeyen bir iş. Küçültücü yeminlerin ya da rahatsız edici dövmelerin olmadığı bir tane. Böyle bir iş, Yerleşke On Bir'de kalmamı sağlayabilir.

Ne yazık ki ikinci katta doğdum, şimdi yürüdüğümüz yerin iki kat altında.

"Al, Eve." Hunter, giydiği renk bloklu kapüşonluyu uzatıyor.

"Bu ne?"

"Üşüdüğünü söylemiştin."

Reddedecektim ki -hiç kolayca yardım kabul eden biri

olmadım- fikrimi değiştiriyorum. "Sağ ol, Hunter. Bir tane sin." Tişörtümün üzerine geçiriyorum; epey büyük olmasına rağmen iyi hissettiriyor. Sevgisine sarmalanmışım gibi. Gü. lümseyip ona uzanıyorum, böylece birbirimizi tutarak yürü. yoruz.

Arkadaşlarımla vakit geçirmek iyi hissettiriyor, sohbeti. miz keyifli, moralimiz yüksek. Tadı özgürlük kısıntısı gibi. Bu bana Katz'ı unutturuyor, kısacık bir an hayatımı burada geirebileceğimi düşündürüyor.

Yanımızdan genç bir grup erkek geçiyor. İçlerinden biri bana bakıyor olmasaydı onları hiç fark etmezdim, dikkatim arkadaşlarımdan kopuyor. Hunter'ın kolları beni öne doğru çekse de gözlerim Wren'inkilere takılıyor. İki kişiyle birlikte yürüyor ve bana bakarken güçlü elleri yumruk hâlini alıyor. Altın rengi gözler benimkilere öyle yoğun mühürleniyor ki tökezliyorum, dudaklarım aralanıyor ve bakışlarını bir uğul. tu gibi kulaklarımda hissedebiliyorum.

Stadyum'da olduğu gibi öfkeli görünüyor. *Gerçekten* de öfkeli. Bunu koridorun karşısından hissedebiliyorum, benimkileri delen gözlerinin parıldadığını görebiliyorum. Son. ra ben ileriye doğru çekilirken an kayboluyor ve yanımdan geçip gidiyor, kalbim göğsümde ve boğazımda tam anlaya. madığım bir şekilde çarpıyor.

ÖN BEŞİNCİ BÖLÜM

Elimi tarayıcının üzerine koyuyorum ve tarayıcı kırmızı renkte yanıp sönüyor. İki flaş. Erişim reddedildi. Duvardaki levhada, Kehanet'in kapısını yalnızca Yerleşke On Bir'in lideri Kumandan Katz'ın açabileceği yazılı. Sadece onun el izi beni serbest bırakabilir.

Ne yardımcısı ne yetkili müdür ne müdür yardımcıları ne de departman şefleri. En tepedeki hariç, hükümetin hiçbir seviyesi işime yaramaz. Bir şey fark edeceğinden değil; bir Aşağı Ortalı için hükümetin tamamı anlamsız unvanlardan ve suratu olmayan isimlerden ibarettir. Güç sahipleri genellikle Seçkin katından çıkmazlar, neden çıksınlar? Bu yüzden bana yardım edebilselerdi bile hiçbiri bunu yapmazdı.

Bu dönem bize bahşedilmiş Katz'ı düşünüyorum, Zachary. Yerleşke On Bir'in başlangıcından beri, bir Katz veya diğeri yönetici olmuştur, güç babadan oğula körü körüne aktarılmıştır. Muhtemelen onca yıl önce en zengin ya da en otorite sahibi despot aile onlarınkiydi. En gaddar. Açıkçası, Zachary Katz'ın ne şeceresi ne de öz geçmişi umurumda.

Umursadığım sadece botlarımın altındaki binlerce, binlerce insanın hayatı; sadece beni salma yetkisinin onda olması.

Tam olarak bir salıverilme sayılmaz gerçi, pek değil. Dışarıda uzun süre hayatta kalamam ve bu, tıpkı Jack'in yaşamak zorunda kaldığı gibi, kesin bir ölüme salıverilmeden ibaret olurdu.

Yine de Kehanet'in cam duvarlarından salınan ağaçlara ve geniş alanlara bakarken bunun hasretini duymamak elde değil. Sırf nasıl bir his olduğunu görmek için. Özgürlük, koşmak, çığlık atmak ve binlerce başka ağızdan dönüştürülmemiş havayı solumak. Yanağımda esinti denen bir şeyi hissetmek. Yukarıda birkaç metre üstündeki gri bir tavan yerine sonsuza uzanan bir gökyüzüne bakmak.

Bu kadar güzel görünen bir şeyin bu kadar ölümcül olabilmesi ne tuhaf. Kelimenin her anlamıyla cennet gibi görünüyor. Tamamen bana ait bir vaha gibi. Vaha.... Cennet...

Her şey değişmeden önce annemin Jack'le bana söylediği şarkı yavaşça aklıma geri gelirken parmaklarımla bacağımda ritim tutuyorum. Yerleşke marşıyla aynı melodiye oturtulmuş ancak suçlamalar ve bir zamanlar evimiz olan gezegene karşı öfkeli bir böğürtü yerine, tatlı bir şekilde söyleniyor, bizi huzur içinde uyutmak için...

*Sevgili çocuklarım, duyun fısıltımı, bırakın işleyen saati
Karanlıkta yola çıkın, kuzey çobanalıdan kuşunun
ardından beri*

*Geçin kırık kaya parçalarını, tutun sıkı takibi
Sevgili çocuklarım, koşun tüm gücünüzle, tik tak*

*Sevgili çocuklarım, duyun şarkımı, bırakın işleyen saati
Vahaya varana dek, aval aval etrafi izlememeli*

Bir vardınız mı oraya yavaşlatın adımları, unutulmuş endişeleri

Sevgili çocuklarım, boş verin ebedî tik tak'ı

Sevgili çocuklarım duyun haykırışımı, bırakın işleyen saati

*Ulaşamaz orada size güneş, örter dalların yeşil kubbesi
Suyunu içebileceğiniz şırıl şırıl dereler, bir tarla dolusu gülhatmi*

Sevgili çocuklarım, bulun sonsuzu, tik tak

Sevgili çocuklarım, duyun kükrememi, bırakın işleyen saati

Dindirin acınızı, korkmayın, parçalayın kilidi

Gelin tatlı cennete, orada etmeli sohbeti

Sevgili çocuklarım, yan yana, tik tak

Dışarıda bir yerde, güvenli ve özgür bir vaha. Gerçek olmasını ne kadar da isterdim...

Öğleden sonra olmasına rağmen güneş bugün o kadar parlak değil, dolayısıyla manzarayı her açıdan görebiliyorum. Önümdeki cam duvardan, az ötesinde geniş bir tepe bulunan, rüzgârla savrulan uzun otlarıyla bir tarla görüyorum. Bir tepenin dibinde, benim hücremle aynı boylarda küçük bir ek bina duruyor ve tepenin üzerindeyse yerleşkenin işlemlerini sağlayan sıra sıra güneş panelleri. Arkasında bir yerde, uzaklarda, gökyüzüne doğru uzanan karanlık ve kadim tepeler var; sivri ve düzensiz hatlarıyla aynı anda hem büyüleyici hem tehditkârlar.

Sonra bakışlarımı etrafımdaki tuhaf odaya kaydırıyorum. Ortada asansör boşluğu var, onun arkasında, zeminin

üzerinde de kapak şeklinde bir kapı. Asansör boşluğunun arkasında kalın bir toz tabakasıyla kaplı dürbünler asılı. Altında, duvara dayalı duransa bir ilk yardım çantası gibi görünüyor, ancak üzerindeki yazılar o kadar soluk, kir tabakası o kadar kalın ki emin olamıyorum. Yanındaysa bir pusula duruyor, paramparça olmuş.

Ufak, ilginç ayrıntılar... Ama bir anda dikkatim Kehanet'in kapısına geri dönüyor. Gidip önünde duruyorum, nafile olduğunu bilsem de tarayıcıda elimi tekrar tekrar deniyorum. Sonsuz kırmızı flaşlar. Her seferinde reddediliyor. Ne ben Yerleşke On Bir'in lideriyim ne de bu benim kırabi-leceğim bir şifre.

Ellerim kapının kenarları boyunca hareket ediyor, parmaklarım aniden dış dünyaya daha yakın olma arzusuyla çaresizce aralara girmeye çalışıyor. Bir o kadar nafile.

Ama belki, belki...

Tırnaklarımla cama tıklıyorum, avucumu gürültülüyle üzerinde sürüklüyorum. Evet. Bir mermi işe yarayabilir. Sadece denemek, dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için.

Denemek için kendime ait bir silahımın olmaması çok yazık.

Nefes vererek, prizmanın bir köşesine geçip çömeliyor ve sonra bağdaş kurup oturuyorum. Bugün yanımda kütüphaneden ödünç aldığım bir doğa rehberi getirdim. Yeni seyir noktamda doğayla iç içeyim ve kucağımda açık olan rehberle beni çevreleyen her şeyi tanımlayabiliyorum. Cama çarpıp müzik gibi tıkırdayan o yeşil yuvarlaklar yaprak ve biraz çaba sarf ederek hanımeli yaprağı olduklarını anlayabiliyorum. Kendi kendime gülümsüyorum, sözcüğü ağzımın içinde çeviriyorum.

Ardından başka bir sayfaya geçiyorum. Kökler. Yerden

çıktığını gördüğüm şey bu. *Topraktan*. Gökyüzünde, sıcağa uyum sağlamış az sayıdaki canlıdan biri olan bir kuş gördüğümde kitapta çeşitli türlere ayrılmış bir bölümü açıyorum ancak dışarıdaki kuş tanımlayamayacağım kadar yüksekte süzülüyor.

Parmaklarımın altındaki eskizleri -ötücü kuşları, kartalları, şahinleri- kafamda değerlendiriyor ve annemin eskiden söylediği şarkıyı tekrar düşünüyorum. Sözde vaha üzerine düşünüyorum. *Karanlıkta yola çıkın, kuzey çobanaldatan kusunun ardından beri*. Çobanaldatan resmine dokunuyorum, sonra güneş panellerinin durduğu tepenin ötesine, uzakta kümelenmiş dağınık çizgilere bakıyorum. Kırık hatlar. *Geçin kırık kaya parçalarını, tutun sıkı takibi*. Onları düşünürken derin bir nefes alıyorum, ardından emin olana dek rehber kitabı gözden geçiriyorum. Evet, şuradaki kırık dökük tepeler kaya, öyle olmalı. Sert, rüzgâra bile boyun eğmeyen. Sonra kitabın arkasına, dizine bakıyorum.

Sonunda aradığımı bulduğumda nefesim kesiliyor. Suyunu içebileceğiniz şırıl şırıl dereler, bir tarla dolusu gülhatmi. Gülhatmi. Yapma filan değil. Aksine, safi doymun pigmentlerden yapılmış sığ bir çanak benzeri büyüleyici bir çiçek. Kafamda onlarla dolu koca bir alan resmediyorum ve âdeta görüyorum. Cenneti görüyorum.

Gülümseyerek dış dünyaya geri dönüyorum, yavaşça etrafımdakilerden daha fazlasını tanımlıyorum. Zaman geçiyor ama durmuyorum; gözlerim açık tutamayacağım kadar ağırlaşana ve sıcakla sarmalanmış bir hâlde yere uzanıp uykunun beni ele geçirmesine izin verene dek.

Rüyamda vahayı görüyorum; güneşin yumuşak parıltısıyla uyanıyorum ve her şey netleşiyor kafamda.

Dışarı çıkmayı istemekle kalmıyorum. Dışarı çıkmaya ihtiyacım var. Muhtemel bir ölüme kaçıyor olsam bile bu

duvarlardan kaçmaya ihtiyacım var. Diğer yerleşkeler beni ilgilendirmiyor. Derinlerde bir yerde sanırım bundan hep şüphelenmiştim. Artık emin olabilirim. Hayatta istediğim tek bir şey var.

Özgürlük.

ON ALTINCI BÖLÜM

Üçüncü kattaki kafeteryada her zamanki yerimizde oturuyoruz. Hunter masanın karşı tarafında, Emerald onun yanında, Maggie'ye benim yanımda oturuyor. Diğerleri konuşuyor ama ben zar zor odaklanabiliyorum; tek düşünebildiğim Kehanet'te dün öğleden sonra geçirdiğim zaman. Ve verdiğim karar. Beni öldürecek olsa bile dışarı, yer üstüne çıkacak olmam.

Bir vardınız mı oraya yavaşlatın adımları, unutun endişeleri.

Ya da belki de öldürmez. Çünkü Kehanet'ten sonra hücreme dönmedim, en azından hemen dönmedim. Onun yerine Seçkin atriumundaki Dünya heykelini inceledim, sonra kütüphaneye gidip eski püskü bir topoğrafya atlası buldum. Ve bir şey keşfettim. Uzaklardaki o kaya parçalarının buranın tam kuzeyinde durduğunu... Tıpkı şarkının söylediği gibi.

Annemin Jack'le bana söylediği o şarkı yerleşke marşının üzerine yazılmış. Bu da demek oluyor ki hayat buraya taşındıktan sonra ortaya çıkmış. Böylesi ayrıntılar şarkı sözlerine

girebildiğine göre bir zamanlar fısıltılar, söylentiler çıkmış olmalı. Belli ki gerçeklik payı olan fısıltılar...

Yani belki de *hayatta kalabilirim*. Belki de vaha *gerçekten* vardır.

Ve eğer öyleyse, ya Jack oraya ulaştıysa? Yukarıya, dışarıya çıkmanın bir yolunu bulabilirsem eğer, ben de oraya ulaşabilirim... Birlikte, kendi şartlarımıza göre yaşayabiliriz.

Bu düşünce, yerleşkenin bu zamana dek bana sunmuş olduğu her şeyden daha fazla umutlu, canlı, mutlu hissetmemi sağlıyor.

Diğerlerine, gülen yüzlerine bakıyorum. Bu son gelişmeyi onlara anlatamam. Mümkün değil. Maggie destekleyici olabilir ama olmayabilir de. Ayrıca, şu anda uğraşacak yeterince şeyi var. Kolundaki yeni çürüğe bir kez daha göz atıyorum. Öte yandan Hunter ile ilgili hiçbir soru işareti yok. Bir milyon yıl geçse bile kararımı desteklemezdi.

Ve Emerald tüm gücüyle gitmeme engel olurdu.

Sanırım gururum okşanmalı. Onlar için önemliyim. Ben *önemliyim*. Kendim için de önemli miyim?

Parmak uçlarım, parmak eklemlerimde önceki akşamdan kalma kesiklerin üzerinde geziniyor. Kum torbasıyla geçirdiğim saatler yüzünden; şimdiyse kendimi beslemek için kollarımı zar zor kaldırılabiliyorum. Kendim için önemli miyim? Öyle olsaydı muhtemel bir ölümü seçer miydim?

İşaret parmağımın altında yara kabukları kabarmaya başlamış. Kabukta sinir ucu yoktur.

Kendim için önemli miyim?

Evet.

Kendimi koruyorum ve istemesem de kendime bakıyorum, yani evet. Ayrıca seçtiğim ölüm değil. Özgürlük. İşin özü bu.

Her şeyden çok istediğim şey bu ve onu elde etmeyi

kendime borçluyum. Kısa ömürlü olsa bile. Kararım kesin; çözülmesi gereken bunu nasıl başaracağım. Bir mermi Kehanet'in camını paramparça edecek; eşiği geçip Yerleşke On Bir hapishanesine veda etmeme, temiz havayı yüzümde hissetmeme imkân verecek. Bacaklarım izin verdiğiince kuzeye... Umarım cennette kardeşimin kollarına koşmama imkân verecek. Bu düşünceyle sırtarak parmaklarımı masaya vuruyorum. Tek ihtiyacım olan bir tabanca.

Bir tabanca. Burada otorite kisvesi altında dolaşan, hak etmeyenlere güç bahşeden tabancalar konusunda bir sıkıntı yok. Bir tanesini ele geçirmek ne kadar zordur ki?

Zordur. Kuşku yok. Biraz hesap yapma, biraz düşünme gerektirecek. Ancak nabzımdaki hafif artış bana bir iz üzerinde olduğumu bildiriyor. Hayalimi gerçeğe dönüştürmek için bir planın, gerçek bir planın başlangıcı.

Çatalımı alıp etrafa bakıyorum. On sekiz uzun masa, fazla alçak bir tavanı ve fazla kaba bir kalabalığı olan düz, dikdörtgen bir kutuya tıkıştırılmış. Gittiğimde burayı özlemeyeceğim.

"Her şey yolunda mı, Eve?" diye soruyor Hunter, ben gri, yapışkan bir patates püresini didiklerken.

"Ha? He, evet. Evet, tabii." Sırtımı dikleşmeye zorlayıp boğazımı temizliyorum. "Bu sabahki dövüşün nasıldı, Eme-rald?"

Bir gözü şiş ama onun dışında keyfi yerinde ve hiç de pestili çıkmış görünmüyor. "Bebek işiydi." diyor sırtarak.

"Konuk dövüşçü müydü?"

"Hayır, Kırmızı Devre'den bir profesyoneldi. Kızıl diken gibi saçları olan kız, tanıyor musun? Sağlam bir tip fakat acayıp yavaş. Övünmek gibi olmasın ama hiç şansı yoktu."

Kendimi gülmeye zorluyorum. "Son zamanlarda çok fazla galibiyet aldın. Bruno mutlu olmalı."

“Öyle. Bugün dövüşten sonra profesyonelliğe geçmemden bahsetti.”

Gözleri heyecanla parlıyor.

“Cidden mi? Harika! Hak ediyorsun.”

“Evet evet.” diyor Maggie elini sallayarak, “Müthiş bir şey filan ama geri kalan iş turlarına katılmayı keseceğini sanma çünkü bunu yapan tek kişi olmak istemi...”

Gözleri omzumun üzerinden birine veya bir şeye kilitli hâlde donup kalıyor. Kim olduğunu bildiğime bahse girerim.

“Benden uzak dur Daniel, yoksa yemin ederim ki senin de dizini kırarım.” diyorum arkamı dönmeden. Maggie’nin yüzündeki bakış omzumun üzerinden bakmama neden oluyor ve bu sefer donma sırası bana geliyor.

Orada duran ne Daniel ne Landry. Wren.

“Senin *de*, derken?” diye soruyor bana bakarken. Sanki biraz gergin veya utanıyormuş gibi bakışları hızla benimkilerden kayıyor ki iki seçenek de doğru olamaz. “Kimin dizini kırdın ki?”

Cevaplamak yerine, “Burada ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Öğle yemeği yiyorum. Yasak mı?” Tepsisini benimkinin yanına koyup oturuyor. Hunter farklı bir gezegendenmiş gibi bakıyor ona. Emerald’ınsa kaşları çatılıyor.

Ona Seçkinlerin burada, Ortalı kafeteryasında pek yemek yemediğini söylemenin bir anlamı yok. Bunu zaten biliyor. Yakınlarda oturan birkaç kişi daha ona bir bakış atıyor ama ona baktıklarında ne olduğunun farkına varabileceklerini sanmıyorum, özellikle de elleri masanın altındayken. Buradaki varlığının ne kadar tuhaf olduğunu anlayamazlar.

“Ben Wren.” diyor arkadaşlarıma bakarak. Gizemli bir şekilde ekliyor, “Tanıştırma işinin Eve’e göre olmadığını an-

ladım.”

Diğerleri bakışlarını sessizce Wren'den bana çeviriyor. Tam olarak ne düşündüklerini biliyorum. Bildikleri kadarıyla Seçkin'i dövüşten sonra hiç görmemiştim ama işte burada-
yız, eski dostlar gibi beraber öğle yemeği yiyoruz. Ben ve bir Seçkin. Onlardan sakladığım bir sır daha. Arkadaşlarından bu kadar çok şey saklamak normal midir?

Rahatsız edici birkaç saniyenin ardından Maggie öne doğru geliyor. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Maggie. Bu Hunter ve bu da Emerald.”

Çatalını alıp elinde çevirmesini izliyorum. Muhtemelen alıştığına kıyasla hayli uyduruk. Fakat bir şey demiyorum. Sadece ön kolundaki bir kasın yaptığı hareketle aşağı yukarı hareketini izliyorum.

“Siz ikiniz arkadaş filan mısınız?” diye soruyor Emerald yavaşça, koyu kahverengi gözleri aramızda gidip gelirken.

Başımı iki yana sallıyorum. “Tabii ki hayır.”

“Doğru söylüyor.” diye ekliyor Wren. “Tabii ki arkadaş değiliz. Biliyorsun, zira ben bir Seçkin'im falan filan.” Bana bir bakış atıp dikkatini Emerald'a geri çeviriyor. “Güzel morluk. Anladığım kadarıyla sen de Eve gibi dövüşçüsün?”

“Evet, öyle bir şey.” diye mırıldanıyor.

Kendimi sarsıp önümdeki ölçüyle dağıtılan tatsız yemeğe odaklanmaya çalışıyorum. Ne var ki Hunter gözlerini bizden ayırmıyor ve mideme bir suçluluk duygusu saplanıyor. Wren'le dövüşten sonra da görüştüğümüzü arkadaşlarıma nasıl söylemem? Neden bunu gizli tutma ihtiyacı hissettim ki?

Emerald omuz silkiyor. Grubumuzda, Wren'in anlaşılmaz varlığını kabul eden ilk kişi o gibi görünüyor. “Her neyse, dövüşten önce antrenman odasında takılıyordum ve Erick, Bruno'yla tartıştığınızdan bahsetti. Profesyonel olmak istiyorsan ondan özür dilemen gerektiğini biliyorsun, değil

mi?"

"Profesyonel olmayacağım."

"Olmayacak mısın? O zaman nasıl oluyor da iş turlarından hemen hiçbirine katılmıyorsun?"

Çok fazla yalan; aklımda tutmak zor oluyor. "Tamam, peki, belki profesyonel olurum. Ben sadece... Sanırım henüz bilmiyorum, tamam mı?"

"Tamam." diyor yavaşça. "Pekâlâ, dediğim gibi, eğer meslek olarak bunu seçmek isteyebileceğini düşünüyorsan özür dilemelisin. Derhâl."

"Yanlış bir şey yapmadım."

"Bruno kim?" diye soruyor Wren.

"Mavi Devre'nin profesyonel dövüşçülerinden biri. Takımı o yönetiyor sayılır."

"Neden kızdı?"

"Uzun hikâye." diye mırıldanıyorum.

"Zamanım var."

Ona dönüyorum. "Tekrar soruyorum, burada ne yapıyorsun?"

Çatalını bana doğru uzatıyor. "Yemek yiyorum."

"Hadi ama, Wren." diye başlıyorum. Fakat diğerlerinin gözlerini üzerimizde hissedince duruyorum. İç çekiyorum. "Birkaç gün önceki son dövüşüm. Zaar denen bir çocuğu yendim, Daniel'in arkadaşlarından..."

"Daniel... Şu kendini tanıtan."

"Evet. Her neyse, Bruno benim... Ahlak anlayışından pek memnun kalmadı."

"Dizini kırmış olma ihtimalin var mı?"

Başımla onaylıyorum. "Aynen, o."

"Hiç etik değil, Eve." diyor başını sallayarak. "Açıkçası hayli düş kırıklığına uğrattı."

"Evet, neredeyse birinin yüzüne kafa atmak kadar etik

dışı." diye cevabı yapıştırıp kaburgalarından dürtüyorum. İkimiz de gülümsüyoruz ama Hunter'ın yüzündeki ifadeyi görünce benimki uçup gidiyor.

"Ben gidiyorum." diyor masadan geri çekilirken.

"Gitme, Hunter." Ama başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Kızmaya hakkı var. Mutfak turunda ona Seçkin'le olan şiddetli dövüşüm sebebiyle üzerime gelmemesini söylemiştim. Bu bir yalandı, bir bahane ve şimdi bunu anlamıştı.

Bana attığı bakış midemi burkuyor. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce söylediği tek şey, "İştahım kaçtı." oluyor.

Wren'in kaşları birleşiyor. "Benim dediğim bir şeyden mi?"

"Dert etme." diye mırıldanıyorum tabağımı iterken. Her zaman kurt gibi aç olan Emerald, Hunter'la benim öğle yemeklerimizden kalanı topluyor. Ardından, daha fazla bir şey söyleyemeden sertçe masaya itiliyorum. Kaburgalarımın altına denk geliyor ve bir an nefesim kesiliyor.

Bir an sonra ayağa kalkıp Daniel'la yüz yüze geliyorum. Landry, dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmış bir şekilde arkasında dikiliyor. Daniel bana tükürerek, "Son kalan boşluğu Zaar'dan alacağını sanıyorsan delirmişsin." diyor. "Kırık diziyle bile senin gibi bir Aşağı Ortalı hiç kimsedense onu almayı tercih ederler."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye bağıriyorum ona.

"Senin gardiyan pozisyonlarından birini kovaladığını düşünüyor olmalı." diyor Maggie yanımdan. "Bunu Zaar'a bilerek, onu yarıştan uzaklaştırmak için yaptığını düşünüyor olmalı!"

Zalim bir kahkaha atıyorum. "Saçmalıyorsun, Daniel. Landry ve senin gibi pislikleri işe alan organizasyonda çalışmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Diline dikkat et Eve." diyor Daniel ve gömleğimi göğ-

sümden kavırıyor.

Tepki vermeye zamanım olmuyor. Ben daha kendini savunmak için elimi kaldıramadan Wren onu üzerimden alıyor. "Bir daha dokun ona." diyor Daniel'ın kulağına soğuk bir tonda. "Hadi, bir denesene."

"Koruma tutmuşsun, Eve?" diye bağılıyor kendini Wren'in elinden kurtarıırken. "Güzel çünkü ihtiyacın olacak!" Sonra da gidiyor, Landry de.

"O neydi öyle?" diye bağıyorum Wren'e, kafeteryanın bir düğme çevrilmiş gibi yeniden beynime akın eden gürültüsünün üzerinden. Eskisinden bile yüksek sesle uğulduyor sanki.

Gülümsüyor ama arkadaşça değil. Alaycı bir gülümseme bu ve onun da benim gibi tehlikeli ve acımasız olduğunu hatırlatıyor bana. "Dur tahmin edeyim, Eve. Yardıma ihtiyacın yoktu, öyle değil mi? Kimsenin yardımına ihtiyacın yok, doğru mu?"

"Onun gibi bir şey." diyorum, aniden daha sakın bir tonda.

"Gardiyan meselesi ne olacak. O zaman yardıma ihtiyacın var mıydı?"

Zayıflık anlarımın hatırlatılmasını istemiyorum; kimse tarafından, hele onun tarafından hiç değil. Bu yüzden dönüyor, kalabalığı yararak çıkış yönüne doğru ilerliyorum.

Ama beni takip ediyor ve koridora çıktığımızda eli omzuma konuyor.

"Bak, içgüdüsel, tamam mı?" diyor kulağıma. "Birisinin öyle yakalandığını görünce tepki verirsin. Yardıma muhtaç olmanla alakası yok. Ya da kız olmanla. Ya da senin zayıf olduğunu filan düşünmemle. İçgüdüsel." Bana bakıp iki avucunu da havaya kaldırıyor. "Tamam mı?"

Başımı iki yana sallıyorum ama sadece gözlerimin ar-

kasına aniden sapanan yanma hissini gidermek için. Şu an neden ağlayacak gibi hissettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim savunmaya ihtiyacım olmadığı. Ne ihtiyacım var ne de istiyorum.

“Neden buradasın ki Wren? Seçkinlerin burada yemek yemediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ayrıca Paydaları beslemek de azıcık olsun umurlarında değil.”

Gözleri kısılıyor. “Ciddi misin? Hadi ama, o kadar da saf olamazsın.”

“O da ne demek?” diye tersleniyorum.

“Hadi ama. Sence neden buradayım? Evet, açıkça Seçkinler burada yemek yemez. Paydalara yemek servisine de yardım etmez. Açıkça, Eve.”

Ona bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve bu onu her şeyden çok kızdırıyor gibi görünüyor.

Beni itip yanımdan geçerken başını sallıyor. “Anlamayı beklemekten biraz sıkılmaya başlıyorum.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün kaslarım hiç olmadığı kadar ağrıyor. Çünkü dün Daniel ve Wren'le olan olaylı öğle yemeğimden sonra doğrudan Mavi Devre'nin antrenman odasına gittim ve öğleden sonrayı orada Erick'le antrenman yapıp kollarımı daha fazla kaldıramayacak hâle gelene dek kum torbalarına vurarak geçirdim. Wren'le konuşurken -daha doğrusu onunla dalaşırken- akmak isteyen gözyaşlarım kurudu, üstelik Bruno'yla da işleri yoluna koymayı başardım. Sadece basit bir özür gerekti; bir yalancı olarak becerilerim sürekli geliyor.

Hunter dün akşam yemeğinde yoktu. Onu görmeye gerçekten dayanmam, şimdi değil. Hak etmediğimi hissettiğimde bana kızması yeterince kötüydü ama şimdi... Hak ettiğimde daha bile kötü. Utanç ağzımda kekre bir tat bırakıyor.

Dokunmak için uzandığımda ikinci katın alçak tavanı parmak uçlarıma değiyor. Ağrıyan kaslarım isyan edercesine feryat etse de umursamıyorum. Kehanet'e gidiyorum. Gitmemem gerektiğinin farkındayım; bunu alışkanlık hâline getiremem. Oraya gitmeyi her göze aldığımda yakalanmayı

da göze alıyorum. Ancak uzak duramam, özellikle de şimdi çıkmak için bir planım varken. Silahı henüz elime almamış olabilirim ama bulmam an meselesi.

Ayrıca, sakinleşene kadar Hunter'dan uzak durmam gerek.

Merdivenler boş, yüzümü buruşturmama sebep olsa da ikiye ikiye çıkıyorum. Yine de güzel bir acı bu. Sevdiğim türden bir acı. Yorgun kaslar daha güçlü kaslardır. Güçlü beden, güçlü zihin.

Babamın sözleri.

Beşinci kat yerleşkenin geri kalanı gibi sessiz. Aşağıdaki protestoların bugün yapılması planlanıyor ancak şu anda ortalık sakin. Parmaklarımı cam duvarlarda kaydırarak kü-rüphanenin yanından geçiyorum. Gittiğimde özleyeceğim tek oda.

Kas hafızamla ileri taşınarak her zaman yaptığım gibi koridorlardan geçiyorum. Kehanet'e girmek için doğru şifreyi bulmayı ne kadar çok arzulardım. O günlerin bittiğini düşünmek garip. O Eve öldü. Artık şifreyi biliyorum, artık yer üstünü gördüm, artık kaçmaya karar verdim; nasıl yapacağımı bile biliyorum. Farklı biriyim. Belki de hayat bundan ibarettir. Bir daha doğmayacağımız güne kadar tekrar tekrar bir dizi ölüm ve yeniden doğuş.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye çınlıyor bir ses.

Midem burkuluyor. Korkuyla değil, hayır. Sadece dehşetle. Yalnız kalmak istiyorum. Sorgulanmadan özgürce yürümek, hareket etmek istiyorum.

"Buraya ait gibi görünmüyorsun." diye sürdürüyor ses ve döndüğümde, "Yüzüne ne oldu?" diye ekliyor. Sesi samimi bir merakla dolu ve bana hâlâ Wren'le olan maçımdan kalma morlukları taşıdığımı hatırlatıyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona, sarı saçlarına, pembe tenine

bakıyorum.

“Bir dakika, seni daha önce görmüştüm. O dövüştüğü sendin, değil mi? Buralı bir çocukla hani? O gün Stadyum’da çalışıyordum. Saçını hatırlıyorum.”

Otomatik olarak parmaklarım dağınık dalgalarım doğru uzanmaya yelteniyor. Tam zamanında ellerimdeki dövme-leri hatırlayarak saklıyorum onları.

“Evet, geride toplamıştın filan ama yine de... Bir erkek güzel bir kızı hatırlar. Uzun sarı saçlar, güzel bir yüz; evet, hatırlıyorum.”

Kaşlarımı çatıyorum. Pek sık böyle şeyler duymam, hele de bir Yukarı Ortalıdan ki o şüphesiz öyle. Sesi kulağa rahat geliyor ama gözlerinin ardında kıpırdanan açgözlü bir şey var. Hoşuma gitmeyen bir şey. Belki de düşündüğümden daha büyük bir tehdittir. Kaşlarımı düzeltip sesimi dostça kabul edilecek bir oktava yükseltmeye çalışıyorum. “Aa?”

“Yine de iyi gibi görünüyor. En nihayetinde. Dövüşü izlerken o güzel burnunun kulağından çıkacağını düşünmüştüm.”

Yüksek sesle gülüyor, bense gözlerimi kırıpıştırıyorum.

“Adım Ben, bu arada. Senin adın ne?”

“Eve.” Derin nefes al, ver. Hâlâ beşinci katı onu koşarak atlatacak kadar iyi tanımıyorum. Üstüne, artık silahların gücünü gördüğümden yumruklarına da güvenmiyorum. Savunmasız olma hissi beni sersemletiyor.

“İkinci kattansın, ellerin öyle söylüyor, değil mi?”

Başım la onaylıyorum.

“Nereye gittiğini sorabilir miyim?” Bir adım daha yaklaşıyor.

Bir nefes daha. Al, ver.

“Beni arıyor.” diyor yeni bir ses ve Wren’in köşeyi döndüğünü görüyorum. Siyah tişörtü bugün soluk ve göğsünü

sıkıca sarmış. Bunu fark etmem tuhaf. Gözlerime bakmasa da bana doğru yürüyor, yanımda durup bakışlarını soğuk bir ifadeyle gardiyan Ben'e dikiyor. "Başka bir şey var mıydı?"

Ben copunu şöyle bir döndürdükten sonra kavırıyor. Gözleri manalı manalı bedenimden aşağı kayıyor. "Aşağıya, ait olduğun yere git ve beni evrak işinden kurtar, olur mu?"

"Elbette."

"Ve o yüze dikkat et, tamam mı?"

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Eve." diye ekliyor fısıldarcasına. Yanımdan geçerken bileğimi sıkıyor, sonra da gözden kayboluyor.

Wren'e bakıyorum. "Beni takip filan mı ediyorsun?"

İnanmadığını belirten bir ses çıkarıyor. "Kendini bu kadar önemli görme. Dur tahmin edeyim. Az önce de yardımımı istememiştin, değil mi?"

Kollarımı kavuşturup gözümün ucuyla ters ters ona bakıyorum.

"Değil mi, Eve? Çünkü sana bakma şeklinde bir sorun yoktu, değil mi? Aklından bir şeyler geçmiyordu?"

Yaklaşarak başını aşağı eğiyor, neredeyse göz göze geliyoruz.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Cüretkâr ve inatçı olduğum kesin.

"Bir dahaki sefere seninle işi bitene dek beklerim o hâlde."

Sözlerine kızıyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Kütüphanenin önünden geçtiğini gördüm."

Gözlerim kısılıyor. "Kütüphane için biraz erken değil mi?"

"Bunun için biraz erken değil mi?" Kehanet'e doğru ba-

şını sallıyor.

“Kaçamak bir cevap oldu.”

“Bu seni ne ilgilendiriyor ki?”

Omuz silkiyorum. “Sadece merak. Çoğu insan orada pek zaman geçirmez.”

“Sen geçiriyorsun.”

“Neyse, o zaman sormadım farz et, tamam mı? Gardiyan meselesinde bana yardım ettiğin için teşekkürler. Oldu mu, mutlu musun? Görüşürüz.”

Hızlı adımlarla yanından geçiyorum ama beni takip ediyor. “Bir şeylerle ilgilenen tek kişi sen değilsin, biliyorsun değil mi? Demokrasi denen bir kavram hakkında okuyordum.”

“Demokrasi mi? Neden bununla ilgileniyorsun?”

Omuz silkiyor. “Buradaki, aşağıdaki hayatı düşünüyordum. Aşağımızdaki hayatı. Paydalar, Ortalılar. Yerleşkeler kurulmadan önce başka hangi yönetim modellerinin var olduğunu merak ettim.” Bana bakış atarken ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. “Ayrıca dövüş hakkında da bir şeyler okuyordum ama bunu o kadar etkileyici bulacağını düşünmedim.”

Bununla neyi kastettiğini bilmiyorum. Bu Seçkin’in davranışlarından nasıl bir anlam çıkartmam gerektiğini bilmiyorum, nokta. Beni etkilemeyi neden umursasın ki?

Koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve benden birkaç yaş büyük görünen bir kız dışarı çıkıyor. Cevap vermeden önce geçip gitmesini bekliyorum. Ama Wren’i görünce duraklıyor, gözleri kocaman açılıyor. “Burada ne yapıyorsun?” diye soruyor.

Wren omuz silkiyor. “Dolaşıyorum. Sen?”

“Babamın ofisinden bunu alıyordum. Dün beni gezdirirken unuttum.” Tamamen gereksiz, beşinci katındaki kimseye asla verilmeyecek bir çantayı gösteriyor. “Lütfen,

Wren, lütfen, lütfen, lütfen bana annenin birimini gezeceğini söyle! Babamın ofisiyle onunki sürekli iş birliği yapıyor, biliyorsun.” Parmaklarını Wren’in ön koluna sarıyor. “Bir düşün. Ben güvenlikten sorumlu olurum, sen de enerjiden; bizi nasıl da durdurulamaz bir ekip yapardı bu.”

Kızı incelerken ellerimi arkamda bağlıyorum. O narin yüz hatları, o kızıl saçlar; kement olarak kullanılabilecek kadar uzun saçlar.

Aklımdan geçen anlaşılmaz görüntüyü silmek için başımı sallayınca dikkatini üzerime çekiyorum. “Bu kim?” diye soruyor. Beni süzerken tüm yüzüne küçümseyen bir ifade yerleşiyor.

“Bu, Eve.” diyor Wren. Sesi her zaman olduğu gibi sakin.

“Yukarı Ortaliya bile benzemiyor.”

“Değil. Üçüncü kat Ortalsı da değil. Ayrıca bilgin olsun, annemin birimini de gezmeyeceğim. İlgilenmiyorum.” diye ekliyor kolunu kurtarıp yanından geçip gitmeden önce. Bir hoşça kal deme nezaketini bile göstermeden.

Peşinden ilerlerken kızın yanından ifadesiz bir şekilde geçmek için elimden geleni yapıyorum. Ancak zayıfım ve zalimim, giderken kötücül bir şekilde gülümsüyorum. Kaşları çatılıyor.

Kehanet’in acil çıkış kapısına geldiğimizde ona dönüyorum. “Neden oradaki kız arkadaşına koşmuyorsun, böylece ben de kendi yoluma gidebilirim? Lütfen lütfen lütfen.”

Dudaklarını düz bir çizgi hâline getirip önerimi değerlendiriyormuş gibi tavana bakıyor. Sonunda başını iki yana sallıyor. “Sanırım burada kalacağım, teşekkürler. Bu kadar mesele yapacak ne varmış görmek istiyorum.”

“Üzgünüm ama sadece benim gözlerime özel.”

Gülüyor. “Buraya daha önce de geldiğimin farkındasın, değil mi? Birkaç kez, gerçi hiç acil çıkış kapısından gizlice

girdiğimi söyleyemem.”

Sözleri beni şaşırtıyor ve bu, yüzümden açıkça okunuyor olmalı.

“Annemin birimi, hatırladın mı?” diye ekliyor.

Onaylarcasına başımı sallayıp tuş takımına dönüyorum. Fakat parmaklarım havada kalıyor; duraklıyor. Şifreyi giresem görecektim ve o da istediği zaman Kehanet’e erişebilecek. Burayı paylaşmak istiyor muyum?

O bir Seçkin, üstelik görünüşe göre iyi bağlantıları olan bir tane. Gerçekten isterse, muhtemelen Kehanet’e bir emriyle de erişebilir. Şifreyi bilse ne çıkar?

Parmaklarım rakamları yumrukluyor; izlediğini ve rakamları aklına kazıdığını hissedebiliyorum. Ardından kapı açılıyor ve içeri süzülüyoruz. Aniden burada, onunla birlikte olmamın ne kadar garip olduğu geçiyor aklımdan. Bu düşünceyle kalbim daha sert atıyor. Daha hızlı. Onunla alakası yok tabii. Sadece bunu biriyle paylaştığım gerçeğinden. Ya da belki de genelde pek tanımadığım çocuklarla aynı odada yalnız kalmadığım için.

“Her şey yolunda mı Eve?” diye soruyor sessizce. Sırıyor.

“Ne?”

“Birkaç dakikadır kıpırdamadın da.”

Kendimi ileri doğru gitmeye zorluyorum, omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. Ümitsiz bir çaba. “Ah. Evet, iyiyim.”

“Peki.” Gözlerini tepemizdeki kapıya kaldırıyor. “Önden buyur.”

Derin nefes al, ver. Botum merdivenin ilk basamağına konuyor ve parmaklarım başımın üstündeki basamakları kavlıyor. Midemde tanımlayamadığım bir çırpınma var; kendimi yukarı çekerken gözlerini üzerimde hissediyorum ve yaptığım her hareket zorlama ve yapay geliyor.

Ancak kapağı savurup açtığımda bu his uçup gidiyor. Kehanet önceki gördüğümünden daha karanlık ve tanımlayamadığım bir sesle dolu. Gözlerim sesin kaynağını ararken peşimde Wren'le sürünerek içeri giriyorum. Ses camın ken-disinden geliyor; bir şeyler çarpıyor, milyonlarca ince parça; erimiş plastik boncuklar gibi kamçılıyor onu. Parmaklarım uzanıp cama dokunuyor.

"Yağmur damlaları." diyor Wren arkamdan. Yakın duruyor ve midemdeki o his geri geliyor.

Yağmur damlaları. İnce parçalar yağmur damlaları. Kehanet'in dışına tutunmalarını izliyorum. Sert görünmüyorlar, seslerinin düşündürdüğü kadar sert değil. Ayrıca hayli şekilsizler, aşağıdaki kitaplarda tasvir edilen düzgün gözyaşı damlaları gibi değiller. Ardından gözlerim yukarı, önceki sefer masmavi olan gökyüzüne doğru kayıyor. Bugünse Yerleşke On Bir'in duvarlarıyla tavanları gibi koyu gri; ne var ki hareket ediyor, sallanıyor ve ayaklarımın altındaki boğucu yerleşkeyle alakası yok.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Ağaçların iki yana sallanmasını, yaprakların koparılıp koparılıp karanlık göğe fırlatılmasını izliyorum. Uzaktaki kuzeye bakan kaya parçaları hareketsiz fakat bu ortamda eskisinden daha meşum, soğuk ve sinsi görünüyorlar. "Bence... Bence aynı anda hem korkutucu hem de güzel." Sesim bir fısıltı gibi, yağmurda zar zor duyuluyor.

Aniden, bir ışık parlaması ve ardından kemik kırılmasından daha kötü, sağır edici bir çatırtı sesi geliyor. Pencereden geri adım atıyorum, elim yanıma düşüyor, omurgam dimdik. Bu, yer üstü dünyanın henüz tanık olmadığı bir yanı. Acımasız ve büyüleyici, korkutucu ve güzel.

"Şimşek. Ve gök gürültüsü. Bu bir fırtına, Eve." diyor sessizce. "Ara sıra olur. Geçecek." Yutkunuyorum, boğazım

yanıyor. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Omuz silkiyor ve omzumun arkasının göğsüne değdiği ni fark ediyorum. “Söyledim ya. Annem güneş panellerinden sorumlu. Enerji toplanmasını kesintiye uğrattığı için fırtına hakkında konuştuğunu duymuştum.”

“Fırtına sırasında da hava hâlâ sıcak mı?”

“Hâlâ sıcak mı? Bilmiyorum. Öyledir herhâlde. Dışarı çıkmayı filan mı planlıyorsun?”

“Onun gibi bir şey.” diye mırıldanıyorum. Başka bir ışık patlaması gökyüzünü delip geçerken gök gürültüsü için tam zamanında iki avucumu da camın üzerine koyuyorum. Tıngırdamasını hissedebiliyorum, gücü ve öfkesi beni gülümsetiyor. Kendimi durdurmaya başaramadan, “Yerleşke On Bir’de fazla kalmayacağım.” diye yumurtluyorum. Belki fırtınadandır. Belki beni net bir şekilde düşünmekten alıko-yuyordur ama aniden bilmesini umursamamaya başlıyorum. “Dışarı çıkacağım. Oraya. Muhtemelen öleceğim, biliyorum. Buna razıyım.”

Uzun süre sessiz kalıyor, ancak konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. “Nedense bunu duyduğuma şaşırmadım.” Ellerimi hareket ettirmeden omzumun üzerinden ona bakıyorum.

“Normal bir insan, Wren, neden diye sorardı.”

“Çok komik. Burada mutsuz olduğun sır değil. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?”

“Meslek seçmemiz gereken zamandan önce.”

“Neden o zaman?”

“Şu kadarını söyleyeyim ki bir keresinde Seçkin katından bir buyruk verildi ve bu, benim için çok önemli birini kaybetmeme neden oldu. O insanlara; Katz ve diğerlerine hizmet etme, kıyafetlerini üretme, yiyeceklerini yetiştirme düşüncesi beni hasta ediyor.”

Gerçekten anlıyormuş gibi ağır ağır başını sallıyor. “Peki ya diğer Ortalılar için kıyafet üretmek? Onlar için yiyecek yetiştirmek?”

Başımı sallıyorum. “Aşağıdaki her iş, desteklemediğim bir sistemi güçlendiriyor. Destekleyemeyeceğim bir sistemi. Profesyonel dövüş bile... Ortalıları ayaklanmasınlar diye eğlendirmenin bir yolu sadece. Hepsi Katz için.”

Bana dikkatle bakıyor. Bir süre sonra, “Nasıl çıkacaksın?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. “Üzerinde çalışıyorum. Dinle, onları bir daha göreceğinden filan değil ama arkadaşlarıma söyleme, tamam mı?”

“Ne demek istiyorsun? Bilmiyorlar mı?”

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

“Bir dakika, şunu açıklığa kavuşturayım. Bu bana... Sır olarak söylediğin bir şey mi?”

Yanaklarımın pembe pembe yandığını hissediyorum. “Ben... Pek düşünmüyordum.”

Hafifçe gülüyor. “Sanırım öyle. Bilirsin, arkadaş filan olmadığımızı göz önünde bulundurunca.” Duraksıyor, tekrar konuştuğunda sesi ciddi. “Buradaki tek mutsuz sen değilsin, biliyorsun. Gitmek -ölmek- tek seçenek değil.”

“Tek mutsuz ben değilim... Kendinden bahsetmiyorsun herhâlde.”

“Seninle konuşmanın zor olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Pekâlâ, Seçkin. Sen de mutsuzsun. Bana nedenini söylemek ister misin?”

“Hımm. Bu bir arkadaşımın konuşacağım bir şeye benziyor.”

Yere oturup botlarım cama değecek şekilde bacaklarımı uzatıyorum. Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

“Belki bir nevi arkadaşızdır.”

Yanıma oturuyor. “Bir nevi arkadaş.” Onaylarcasına başını sallıyor. “Bununla yaşayabilirim. Tamam, bir-nevi-arkadaş Eve, benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?”

“Neden bu kadar mutsuzsun?”

“Evet.” diyor alçak sesiyle. “Şey, bunu kelimelere dökebileceğimden emin değilim. Sen yapabilir miydin?”

Dalgın gözlerle Kehanet’in cam duvarından dışarı bakıyorum. “Mutsuzum çünkü bahsettiğim kişiyi özleyorum. Mutsuzum çünkü kendimi kafeste hissediyorum. Tuzağa düşmüş. Nefes alamıyormuşum gibi. Sanki bir şey boynuma dolanıyor ya da göğsüme oturuyor ve ne kadar direnirsem direneyim, ne kadar güçlü olursam olayım gitmiyor. Hiçbir zaman.”

Bir süre yüzümün ona dönük tarafına bakıyor ama sonra bakışlarını kaçırıp başını sallıyor. “Makul görünüyor.”

“Senin sıran.”

“Belki de neden mutsuz olduğumu bilmiyorumdur.” diyor sessizce. “Belki de sorun yerleşkedeki yaşam değildir. Belki de sorun sadece... Benim. Belki de ben... Kendimi sevmiyorum.”

“Bu hiç mantıklı değil.” diyorum çabucak, ona bakarak. “Neden kendini sevmeyesin?”

Omuz silkiyor. “Hadi, bana kaybettiğin şu kişiden bahset.”

“Konuyu değiştirmenin güzel yolu, Wren.”

Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsüyor. Tüm dünyada sadece ikimizin olduğunu hissettiren türden bir gülümseme. Hızla başka yöne bakıyorum.

Uzanacak şekilde geriye yaslanarak kocaman ellerini başının altına yerleştiriyor. Tişörtü, teninin küçük bir kısmı görünecek şekilde yukarı kıvrılıyor; pürüzsüz ve altın rengi bir

ten. O bir santimetrelik ten dikkatimi dağıtıyor ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum.

“Senin için önemli biri olduğunu söylemiştin.” diye devam ediyor.

Cevap verme zorunluluğum yok. Yapmamalıyım. Bu kadar mahrem bir şeyi paylaşmamalıyım, gerçekte yabancı olan bu çocukla değil. Pencereye dönüyorum ama daha ne olduğunu anlamadan bir ses duyuyorum, kendi sesimi. “Küçük bir erkek kardeşim vardı. Jack. İlk başta kimse bilmiyordu, annem hamileliği saklamıştı. Ama sonra öğrendiler.” Duraklıyorum. “Baştaki Seçkinler.” Açık olmak gerekirse, Ted Bergess. Sağlık ve Nüfus Kontrol Şefi. Ve tabii ki Kumandan Katz.

“Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme.” Sesi alçak, boğuk, o kadar tanıdık ve sıcak geliyor ki arkama yaslanıp yanına uzanıyorum. Kehanet’in tepesinden dışarıdaki gri gökyüzüne bakıyorum. Jack’in götürüldüğü anı hatırlamak istemiyorum. Ama unutmak mümkün değil...

Güzel bir gündü. Okul, ardından da Hunter ve Maggie’yle kısa bir oyun zamanı. Akşam yemeği yakındı, kucağında çok yıpranmış ve çok sevdiğim bir oyuncak bebekle yatağında oturuyordum. Saç yerine kırmızı iplikler vardı, ona Marlow adını vermiştim, yerleşkenin bana verdiği tek oyuncaktı. Annem yanımda yatıyordu, uzun saçları başının etrafına bir hale gibi yayılmıştı, Jack kollarındaydı. “Beni yukarı kaldır.” diye yalvardı. “Evie, izliyor musun? Anne, hemen yap, beni yukarı kaldır! Lütfen anne!”

Annem onu dudaklarından öpüp havaya kaldırıncaya Jack kıkırdamaya başladı; ciğerlerine hava çekebilmesi neredeyse bir mucize olacak kadar çok gülene dek tekrar tekrar yaptı bunu. Babam evde değildi, parmakları kanayana kadar plastik fabrikasında, Seçkin katı için duvar panelleri ürettiyordu,

bu yüzden sadece üçümüzdük.

“Evie, gördün mü? Bir daha, bir daha!” diye bağırdı Jack.
“Anne bir daha! Lütfen!”

Annem gök mavisi gözlerinin ucuyla bana bakmış, ikimiz de sırtıtmıştık. Bunlar benim en sevdiğim anlardı. Bunlar, Yerleşke On Bir’de pek sık rastlanmayan mutlu ve kaygısız anlardı.

İşte o zaman, sanki bilirlermiş gibi, hücre kapımız pat diye açıldı ve ağır ayak sesleri sevincimizin sesini boğdu. Siyah cübbeli adamlar. Üç tane. Belli belirsiz gardiyan olduklarını anladım ama annemin gırtlığından bir çığlık yükselene dek kafa karışıklığım paniğe dönüşmedi. Midesinin dibinden yükselen bir çığlık.

Anında ayağa fırladım. Marlow yere düşmüş, unutulmuştu. Annemin ıstırabına neyin sebep olduğunu bilmiyordum, henüz değil. Ancak safi bir dehşetti, yoğun ve rahatsız edici ve Jack’i üzüyordu. Annem Jack’i asla üzmezdi ve bu yüzden içten içe kötü bir şeyler olduğunu biliyordum. Çok kötü.

Yine de ona yalvardım, sakinleşmesi için yakardım, yapacak başka bir şey gelmiyordu aklıma. Ama boşunaydı. Çoktan fazlasıyla ileri gitmişti.

Dehşet içinde gardiyanlara döndüm. En yakındakinin, omzunun üzerinden arkasındaki kel ve kare suratlı olana baktığını gördüm, onaylarcasına birbirlerine başlarını salladılar. Kısa ve soğuk. Sadece işini yapar bir tavırdı.

Annem bunu görmüş, benim anlamadığımı anlamış olmalı; zira evimiz olan o küçük beton kutuda kendini olabildiğince uzaklaştırarak hemen yatağın arkasına geçmişti. Bir eli Jack’in başının arkasını tutuyor, göğsüne o kadar bastırıyordu ki neredeyse çığlık atacaktım. Ona zarar verecekti, çok sıkı kavramıştı. Kardeşim üç yaşında olabilirdi ama annem

gibi ince kemikliydi. Diğer koluyla onun şimdi feryat eden vücudunu tutuyordu, kahkahalarının yerini korku almıştı.

İlk gardiyan ileri atıldı. Yatağın üzerine diz çöktüğünde yatak hatırı sayılır ağırlığı altında gıcırdadı. Sonra ben midemde bir sıkışma hissiyle izlerken elleri küçük kardeşime dolandı ve şaşırtıcı bir güçle çekti onu. Kararlılıkla.

Ama annem güçlüydü ve bırakmadı, bir santim olsun kımıldamadı, adam yüzüne bir tokat atınca benimki de göz yaşlarıyla ıslandı. Şimdi çığlıklar korosuna benimki de eklenmişti.

Artık anlamıştım.

Gardiyanlar Jack'i alacaklardı. Sonuçta burada olmaması gerekiyordu, bu yüzden ondan bahsetmem yasaktı. Bu yüzden o yokmuş gibi davranmak, kafeteryadan onun için yiyecek çalmak zorundaydım.

Yardım etmeye çalıştım. Gerçekten çalıştım. Ama küçük ve zayıftım, yedi yaşındaki bir çocuğun ulaşabileceği tüm his derinliğiyle anında içerlediğim bir durumdu bu ve kel gardiyan beni tek eliyle odanın diğer ucuna gönderdi. Sonra da diğerine yardım ederek annemi zapt etti ve sonunda Jack onun sıcaklığından koparılıp alındı.

Artık daha yüksek sesle bağırıyorduk, üçümüz de, akkor gibi bir histeri içerisindeydik ama faydası olmadı. Jack'i tutan gardiyan kapıya yöneldi. Fakat annem mücadeleyi bırakmamıştı, kendisini tutmakta olan gardiyandan kurtuldu; yatağın üzerinden atlayıp oğlunun peşine düştü...

Kısa bir an için midemde bir umut balonu şişmişti. Kısa bir an için, aslında her şeyin yoluna gireceğine, o kaygısız anların yine bizim olacağına inanmıştım.

Ama üçüncü gardiyan döndü. Silahını çıkardı. Muhtemelen bu annemi durdurmazdı ama adam akıllıydı ve silahı bana yönlendirdi. Çığlıklarım hemen kesildi; annem anında

hareketsiz kaldı.

Omuzlarının yenilgiyle yuvarlanması dışında hareket sizdi; gözyaşları küçük hücremizi doldururken omuzları öne kıvrılıp sarsılmaya başladılar.

Uzakta, Jack isimlerimizi haykırıyordu. "Anne! EVIE! ANNE-EEE!" Ses kulaklarımda milyonlarca iğne batıp çıkıyormuş gibi zonkluyordu. Fakat ardından gelen sessizlik çok, çok daha kötüydü. Kusmuk yemek borumdan yukarı tırmanıp sessizce yere, bir battaniye gibi Marlow'un üzerine aktı.

Sonunda ağzımı sildiğimde gardiyanların gittiğini fark ettim; sadece ikimizdik. En azından bedenlen. Özünde yapayalnız olduğumu daha o an hissedebiliyordum.

"Eve?"

Şimdiki zamana dönerken irkiyorum, yeniden dışarıdaki gri gökyüzüne odaklanıyorum ve yanımda duran Wren'e, "Götürdüler onu" diyorum. "Tek çocuk politikasının ihlali olduğu için. Onu dışarı, ölüme gönderdiler. Küçük bir oğlan çocuğunu."

Atıştıran yağmurun sesi kulaklarımı dolduruyor ve bir an için beni tamamen yutacağını düşünüyorum. Wren'in başını iki yana salladığını görüyorum, göğsünün yanımda kalkıp indiğini görüyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Söylenecek bir şey yok, acıyı hafifletmek için *söylenebilecek* hiçbir şey yok.

"Sanırım bu da gitme ihtiyacımın başka bir nedeni. Aşağıda hayat adil değil. Ayrıca kalmam için bir sebep yok. Bir Aşağı Ortalı için yok. Boktan işler, şiddet... Hepsi bu. İnan bana, benim kattan kaçmaya çalışan ilk kişi ben değilim ve son da olmayacağım. Yine de oraya gitme niyetinde olan ilk kişi muhtemelen benimdir." diye ekliyorum, gökyüzüne doğru işaret ederek. Bir kez daha o şarkıyı düşünüyorum; ne kadar küçük olursa olsun, Jack'in hayatta kalmanın bir

yolunu bulmuş olması ve benim de bulacağım olasılığı üzerine. Dokuz yıl önceki o korkunç anı yeniden yaşamaktan kaynaklanan kederin yerini bir umut dalgası alıyor.

"Peki ya arkadaşlarıyla ailen?" diye soruyor Wren.

Başımı sallıyorum. "Yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak. Özgürlüğü dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Temiz havayı solumak, tenimde hissetmek istiyorum. Kısa ömürlü olsa bile buna değecek." *Jack'i bulma olasılığı tüm mantığa meydan okuyacak kadar uzak olsa bile, buna değer.*

"Ama anne baban..." Sesi, yağmurun sesiyle yutuluncaya dek azalıyor.

"Ne olmuş onlara? Her şeyi yeni baştan yaşatmak zalimce mi olur?"

"Şey... Evet."

Tek dediğim, "Kendi hayatımı yaşamam gerek." oluyor, gerekenden daha sert bir sesle. Ona annemin zaten burada olmadığını söyleme zahmetine girmiyorum. Annem çoktan gitmişti. Ona babamın benden çok Jack'i tercih edeceğini söylemiyorum.

"Kendi hayatını bilfiil sonlandırarak mı yaşayacaksın?"

"Orada ne olacağını kim bilebilir ki? Bir şeyler duydum... Unut gitsin, tamam mı?" diye tersliyorum, aniden sinirlenerek. "Muhtemelen haklısın. Ama senden anlamamı beklemiyorum."

"Tamam." diyor yavaşça, sesi sakindi. O kadar sakini ki kaslarım gevşiyor. "Ne olursa olsun, bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, ailen için de. Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"On yaşında babamı kaybettim."

Yani onun hayatı da güllük gülistanlık geçmemiştir. Çaresizliği biliyordu; kaybı yaşamıştı. Bir Seçkin olmasına rağmen

men.

Söyleyebildiğim tek şey, “Üzgünüm.” oluyor.

“Sağ ol.”

“Yakın mıydınız?”

“Annemle hiç olmadığımız kadar yakındık. Ya da hiç olmayacağımız kadar.” diye ekliyor acı acı. “Eğer dışarı çıkmaya kalksaydım kesinlikle gözyaşı dökmezdi.” Kısa, sert bir kahkaha koyuveriyor.

Bir süre yağmur damlalarını dinliyorum, sonra başımı kaldırıp camın ardından tepedeki güneş panellerine bakıyorum. Ona annesiyle ilişkisi hakkında daha fazla şey sormak istesem de bu konuda konuşmak istemediğini hissedebiliyorum. Onun yerine, “Bunlardan o mu sorumlu?” diyorum.

“Onun birimi, evet.”

“Daha önce hiç dışarı çıkmış mı?”

“Emin değilim. Onunla konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırım.”

Annesine duyduğu hoşnutsuzluğu sözlerinden daha fazla açık eder şekilde sert sesi. Bu da iyi bir şey, sanırım. Çünkü kadın şüphesiz meslektaşı ve üstü olan Kumandan Katz’a bağlılık gösteriyor, dolayısıyla eğer Wren de annesine bağlılık gösterseydi, eh...

“Dışarıdaki bina ne için?”

Wren başını kaldırıp tepenin eteğinde duran küçük ek binaya kadar bakışlarımı takip ediyor.

Tekrar yere yatmadan önce, “Güneş panelleri için kontrol panoları.” diyor hızlıca. “Mühendisler işlerinin çoğunu oradan yapıyor. Açılarda ayarlamalar yapmak, sorunları gidermek filan. Panellere tamir gerektiğinde kullanılmak üzere gerekli aletleri de orada tuttuklarını düşünüyorum.”

“O zaman oraya kadar güvenle yürüyebiliyorlar. Hatta tepenin ucuna kadar.”

“Öyle görünüyor.”

Tamam anlamında başımı sallıyor ve geri yatıyorum; en azından güneşin anında öldürmediğini öğrendiğim için rahatlamışım. Gök gürlüyor ve hızı artan rüzgâr yağmur damlalarının daha sert çarpmasına neden oluyor, etrafımızdaki cam duvarları gıcırdatıyor. Kuzeydeki kaya yığınlarıysa hâlâ yağmurdan etkilenmiyor gibi.

Başka bir şey söylemediğinden bu sessizliği konuşmamız üzerine düşünmek için kullanıyorum. Kendini neden sevmediğini aklım almıyor, annesinin onu neden sevmediğini de. Geriye kalan tek ebeveyni. Bu noktayı her düşündüğümde göğsümde sert bir şey hissediyorum. Belki de bir Seçkin’in ıstırap çekebileceğini hiç fark etmemiştim. Ama o çekiyor, hem de bir Seçkin.

“Wren.” Sesim sert. “Nasıl oluyor da şu an birlikte takılıyor? Nasıl oldu da dün kafeteryadaydın? Neden Paydaları besledin? Ya atış poligonu? Revir?”

“Sence neden?”

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. Fakat o bana bakmıyor ve ben de gözlerimi teninin altında kabaran kaslarda, tişörtünün altında inip kalkan geniş göğsünde serbestçe gezdiriyorum. “Bilmiyorum.” diyorum sonunda. “Suçluluk duygusu mu?”

Kaşları havaya kalkıyor. “Suçluluk mu? Ne için? Seni dövdüğüm için mi?”

Başımla onaylıyorum.

“Revir, belki. Ama ondan sonra, hayır. Suçluluktan değil. Bunun için kendimi suçlu hissetmiyorum, artık değil. Senin için sadece herhangi bir dövüştü, bunu anlıyorum.”

“Öyleyse neden?”

Şimdi kafasını çeviriyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. “Seninle takılmayı seviyorum.” Bunu öyle basitçe söy-

lüyor ki, tıpkı dışarıdaki yağmur damlalarını tanımladığı zamanki gibi.

Ama kesinlikle basit bir şey değil bu. Benimle takılmayı seviyor. Arkadaş olarak mı demek istiyor? Elbette daha fazlasını kastetmiyordur. Hayır, tabii ki hayır. Açıkça hayır.

Bakışlarım başka yöne kayıyor ama o hâlâ beni izliyor. Ona bakarak ağzımı açıyorum. "Gözlerin güneşe benziyor."

Gülüyor, eskisinden daha hafif bir şekilde. İçten. "Garip bir söz. Seninle ilgili her şey garip. Gözlerim güneşe benziyor." diye tekrarlıyor gökyüzüne bakarak. "Biliyorsun, güneşe benzeyen biri varsa o da sensin."

"Ben mi?"

"Tehlikeli, yoğun, yanan bir ateş topu? Evet, kulağa sen gibi geliyor."

Gülme sırası bana gelmişti, ben de gülüyorum.

"Ya da belki fırtınaya daha çok benziyorsundur. Aynı anda hem korkutucu hem de güzel."

Gülüşüm boğazıma düğümleniyor. Az önce bana güzel dedi ve şimdi kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki bacakları varmış da tüm güçleriyle çalışıyor, bitiş çizgisine depar atıyorlarmış gibi. Ama bitiş çizgisi yok ve en başta neden koşmakta olduğunu bilmiyorum.

"Eve, biri seninle takılmaktan hoşlandığını söylediğinde normal bir insan ne der biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. Şu an sesime güvenmiyorum.

"Onlar da o kişiyle takılmaktan hoşlandıklarını söylerler."

Dirseğinin üzerinde doğrularak bana bakıyor. Şimdi öncekinden de yakın görünüyor ve bu durum kalbimi yavaşlatmaya hiç yardımcı olmuyor.

Kendine gel, Eve.

Ama sonra gözlerim onunkilerle buluşuyor ve güneşi görüyorum, temiz hava soluduğumu duyumsuyorum. Sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum ve kendime gelmemin şu an pek ihtimal dâhilinde olmadığını kavırıyorum.

Bir şey söylememi istiyor ama yapamıyorum. Ben de başımı sallayarak onaylıyorum; bunun anlamsız ve çocukça olduğunu bilsem de tek yapabildiğim gözlerinin içine bakıp başımı sallamaya devam etmek.

Boşta kalan eli uzanıyor ve parmakları saçlarımda kayıyor. “Bu, evet demek oluyor sanırım, benimle takılmak hoşuna gidiyor?”

Bir şekilde sesimi buluyorum. “Evet.” Zira bu gerçek. Asla doğru olmasını istemedim ama başından beri öyleydi.

Hâlâ elini çekmiyor. Umarım kalbimin çarpıntısını duyuyordur. Başparmağı şakaklarımı okşuyor, dokunduğu yerde tenim elektrikleniyor ve eli hareket ettikçe kokusunu alabiliyorum. Paydaları beslediğimiz, beni gardiyandan sakladığı günle aynı koku. Temiz, erkeksi ve güven veren.

“Biraz daha yaklaş.” diyor ağzım. Sözleri sanki bir başkası konuşuyormuş, çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuyorum. Bunları söyleyen elbette ben değildim.

Eli hareketsiz kalıyor. “Bunu yapabilirim.” diyor yavaşça ve uzun bedeni benimkinin yanına dayanacak şekilde kaydırıyor kendini.

Elektriklenme hissi sadece parmaklarının bana dokunduğu yerde değil. Her yerde. Beynim bir yerlerde onun bir Seçkin, inanılmaz derecede güçlü, bana zarar verebilecek bir Seçkin olduğunu haykırıyor. Fakat bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

Beni inceliyor gibi görünüyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Seni öpmek istiyorum.” diyor. “Fakat...”

“Fakat?”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. “Ama öngörülmez birisin. Ve ne kadar sert yumruk atabileceğini de biliyorum.”

Sırıttıyorum ve ellerim ileri uzanıyor, başının etrafına doluyorlar; parmaklarımın arasındaki saçları yumuşacık. Bizi ayıran hava boşluğu kaybolacak şekilde kendime çekiyorum onu ve birden dudakları benimkilere değişiyor; inanılmaz derecede yumuşak, inanılmaz derecede sıcak. O hiç öyle değil. Kenarlar nasıl bu kadar yumuşak ve sıcak olabiliyorlar?

Beni öperken bir eliyle başımı tutuyor, kokusu içime doluyor ve ben de onu öpüyorum. Daha önce hiç kimseyi öpmedim, bu yüzden ne kadar hızlı ya da yavaş gideceğimi bilmiyorum ama her harekette dudaklarımda oyalanıyor gibi görüldüğünden kalbim göğsümden ölecekmişim gibi hızlı çarpmasına rağmen temposuna uyum sağlıyorum.

Ve aniden fark ediyorum ki bu riske değer.

Geri çekildiğinde gözlerim kırışarak açılıyor ve kapalı olduklarını ancak o an fark ediyorum. “Vay canına.” diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan. “Gerçekten iyi öpüşüyorsun.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz başımı sallamaya başlıyorum. Yüzümü kapatıyorum. “Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Karşılaştıracak bir şeyim olmadığını unutma, yani belki de o kadar iyi değilsindir.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa,” diyor alçak sesiyle, “Sen de gerçekten iyi öpüşüyorsun.” Yüzümü açtığımda sırıttığını görüyorum ve omuzlarım gevşiyor. Yanıma uzanıp parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. Yağmur damlaları artık daha hafif ve sesleri müzik gibi. Güneş, geçip gitmekte olan son fırtına bulutunun arkasından ortaya çıkıyor ve o elimi sıkıyor, ben de onun elini sıkıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Bu konu hakkında konuşacak mıyız yoksa mal gibi kitaplarına bakmakla mı yetineceksin?”

Tıkış tıkış gövdelerle dolu bir şehir caddesinin parlak fotoğrafından başımı kaldırıyorum. “Şuna bir baksana.” diyorum Maggie’nin görmesi için kitabı çevirerek. “Yaşam buraya taşınmadan önce dışarıdaki protestolar. Acaba şimdiki gibi onlarda da insanlar öldürülüyor muydu?”

“Kafayı iyice taktığının farkındasın, değil mi?” diye araya giriyor Emerald, masadan geri çekilirken. “Ciddi ciddi yani. Seni bir kız kardeş gibi seviyorum Eve ama şunu da demek zorundayım. Burası, Bay Frasier’ın bizi altıncı sınıfta buraya sürüklediği zamanki kadar sıkıcı.”

Masanın altından bacağına bir tekme atıyorum. “Sıkıcı filan değil; burada bir iki şey öğrenebilirsin. Ayrıca bu öğleden sonra ne istersem yapabileceğimizi söylemiştiniz, unuttunuz mu? Planlanmış bir meslek turu yok, dövüş yok, hiçbir şey yok. Ben de bunu seçtim. Kütüphaneye hoş geldiniz.” Ona dil çıkarıyorum.

"Pardon," diyor Maggie sert bir şekilde, "Ama sana bir soru sordum." Kollarını kavuşturursa da çatık kaşlarının ardında bir gülümseme gizli. "Ve bilgin olsun, hileli bir soruydu. Elbette bu konu hakkında konuşacağız. Seninle Seçkin arasında neler oluyor?"

"Evet Eve, hadi ama. Dövüşünüzden sonra o çocuğun iblisin teki olduğunu sanıyordum. Korkunç biri olduğunu kendin de söylemiştin. Ama kafeteryada eski dostlar gibiydiniz. Senin adına Daniel'a fırça çekmesinden bahsetmiyorum bile. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Şimdiye kadar arkadaşlarımla konuyla ilgili tüm sorulardan kaçmayı başarmıştım. Wren'le Kehanet'te öpüştüğümü bilmiyorlar ve bu onlarla paylaşmayı planladığım bir şey değil. Daha fazla sır saklamak istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Fakat onunla olanları kafamda ne kadar gözden geçirirsem geçireyim hiçbir anlam veremiyorum.

Ve ben kendim bir şeyleri oturtana dek onlara hiçbir şey söyleyemem.

"Eski dost filan değiliz. Sadece... Bilmiyorum. Biraz takıldık. Çok az. Ama biraz. Sanırım bir nevi arkadaş oluyoruz."

İkisi de bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyorlar.

"Tamam, bir dakika. Bir dakika, bir dakika, bir dakika. Şu anda beynimde binlerce farklı soru uçuşuyor ve hangisinden başlayacağımı bilemiyorum. 'Biraz'ı aç."

"Evet ve yavaş yavaş ilerle." diye ekliyor Emerald. "Her zaman yaptığın gibi bir şeyleri geçiştirme."

"Tamam." diyorum yavaşça. "Pekâlâ, ilk olarak bana Seçkin atış poligonunda nasıl ateş edileceğini öğretti."

"Ne? Ateş etmeyi biliyor musun?" diye bağıyor Emerald.

"Vay be." diyor Maggie, dirseklerine yaslanarak. "Ro-

mantik miydi peki? Sana nasıl ateş edileceğini gösterirken kollarını etrafına doladı mı?”

Ona bakakalıyorum, sonra bir kahkaha patlatıyorum. “Tabii ki romantik değildi.” diyorum fısıltıyla, kütüphaneci bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra. “Ve evet,” diye ekliyorum Emerald için, “Ateş edebiliyorum.”

Maggie'nin gözleri kısılıyor. “Sonra ne oldu?”

“Paydaların yemek hattında bana yardımcı oldu. O kadar. Bizim takılmamızın boyutu bu.” Tekrar omuz silkiyorum. “Dediğim gibi, biraz.”

Bir ayağını kıvrıp üzerine oturuyor. “Seninle birlikte beslenme durağına mı geldi?”

“Evet.”

“Ama neden?”

Başımı sallıyorum. “Hiçbir fikrim yok. Görmek istedi.”

“Acayip tuhaf hareketler, kızım.”

“Pek sayılmaz.” diyor Maggie çabucak. Büyük yeşil gözleri benimkilere kayıyor ve sırtlıyor.

“Ne?” diyorum.

“A açık değil mi? Senden hoşlanıyor. Yoksa tüm bunları neden yapsın? Ortalı kafeteryasına gelip Daniel'ı sen daha gözünü bile kırpamadan neden uzaklaştırsın?”

Yalan söylemek istemiyorum ama gerçeği de bilmiyorum. “Gerçekten hiç emin değilim ama benden hoşlandığı için olduğunu sanmıyorum.” diyorum sonunda. İçimden o kadar emin olmasam da sesim kararlı. Çünkü o öpücüğün kesinlikle bir anlamı vardı... “Sanırım ilk başta beni Stadyum'da o kadar kötü yendiği için suçluluk duydu. Şimdi de bir nevi arkadaşız, tıpkı söylediğim gibi. Büyük bir mesele değil. Bak, Hunter'la da arkadaşız ama sen bunda bir gariplik olduğunu düşünüyorsun.”

“O durum daha farklı, siz ezelden beri arkadaşsınız. Ay-

rica o ikinci kattan.”

“Lafı açılmışken,” diye araya giriyor Emerald, “Neden şu aralar bu kadar huysuz? Erick’le ona yumruk açıları hakkında bir matematik sorumuz vardı ve bizi resmen başından savdı. Normalde fizik dersini dinletecek birilerini bulabilmek için yerleşkenin ona tahsis ettiklerini bile dağıtır.”

İç çekerek önümde duran kitabın sayfasını çeviriyorum. Siyah bir göğe kırmızı bir şeyler fışkırtan, zirvesi havaya uçmuş gibi görünen büyük bir tepe var. Altında, Yanardağ parlaması, yazılı. Bu kelimeyi daha önce hiç görmemiştim ve cevap vermeden önce sözcüğü ağızda yuvarlıyorum. “Bilmiyorum. Saçma sapan konuştuğum için bana kızgın olduğundan, Wren’le olan dövüşü hâlâ tam atlatamadığım için üzerime gelmemesini söylemişim.”

“Sense o arada onunla arkadaş oluyordun.”

Başımla onaylıyorum. “Küçük bir yalandı ama Hunter’ın bakış açısını anlayabilirsiniz.”

Maggie kaşlarını çatıyor. “Eh, Anita ile işlerin bitmesinden de pek mutlu olduğumu sanmıyorum, yani bir de o var. Ona birkaç gün ver. Atlatacaktır.”

“Güzel yanardağ resmi.” diyor bir ses başımın üzerinden.

Kitabı pat diye kapatıp omurgamı dikleştiriyorum. Kalbim göğsüme birkaç kat fazla büyükmüş ve yakında kaburgadan kafesinden kurtulacakmış gibi hızla çarpıyor.

“Korkuttum mu?” diye soruyor Wren.

“Tabii ki hayır.”

“Aptalca bir soruydu, ha Eve? Size katılmamızın bir sakıncası var mı?”

O zaman Wren’in arkasında yaşıtı gibi görünen iki çocuğun durduğunu fark ediyorum. “Evet, yani, hayır. Benim için sakıncası yok.” Maggie’yle Emerald beni yakinen izliyorlar; yalancı sözcüğü alnıma dövme yapılmış gibi hissediyorum.

yorum. Kehanet'teki öpüşmemiz herkes görsün diye yarım metre üzerimde baştan sona oynuyormuş gibi hissediyorum. Boğazımı temizleyip umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum. "İçeri girdiğini duymadım."

"Evet." diyor, otururken bana bir bakış atarak. "Farkındayım."

"Yani... Demek istediğim..."

Dudaklarını birbirine bastırıp çenesi yumruğunun üzerinde, gözlerini kısarak bakıyor. Kendimi tutamayıp gülüyorum.

"Koridordan gördüm seni ve bir merhaba diyeyim dedim. Bunlar arkadaşlarım, Connor ve Long. Bu da Eve ve onun arkadaşları Maggie'yle Emerald." Wren'e hiç benzemeyen Connor'ı başımla selamlıyorum. Pek uzun sayılmaz ve Wren'in yarısı kadar bile kaslı değil. Gözlüğünü, arada Hunter'in merhaba demeden önce yaptığı gibi düzeltiyor. Gözleri hızla Maggie'ye, sonra da kendi ayaklarına dönüyor.

Long'sa, orman yeşili gözlerinin üzerine düşen simsiyah saçlarıyla çarpıcı bir görünüşe sahip. Gözleri parıl parıl. "Seni bilmem ama Eve... Yani, dövüşü izledim ve bu eziğe karşı biraz daha iyi olacağını düşünmüştüm." Wren'i kolunun altından çimdikliyor, Wren de onu yumrukluyor.

"Kapa çenenin, Long."

"Seninle de dövüşebiliriz." diye öneriyorum. "Zira kollarının genişliğini göz önünde bulundurursak seni bir dakikadan az bir sürede yenebilirim. Şınav diye bir şey duydun mu hiç?"

"Off!" diye gülüyor, kütüphanecinin onaylamayan bir bakışını üzerine çekerek. "Bu kadar küstah olduğunu söylememiştin." diyor Wren'in yanına otururken. "Hani, sürekli onun hakkında konuşup dururken."

Bana göz kırpmıyor, Wren'se ona bir dirsek geçirip sessizce

Long'u daha çok güldüren bir şeyler söylüyor. Ben de gülümsemeden edemiyorum; görünüşe göre Wren benim hakkımda konuşuyordu. Ne var ki Maggie yüzünde fevkalade zafere benzeyen bir ifadeyle bana bakıyor.

İfadem düzeltmeye çalışıyorum.

"İş arayışı nasıl gidiyor?" diye soruyor Connor, Maggie'nin yanına, masanın diğer tarafına otururken. Aralarında bir bedenlik boşluk bırakmaya özen gösteriyor ama bunun onun konumundan öğrendiği için yaptığını düşünmüyorum. Aslına bakılırsa bunun her şeyden çok saygıyla ilgisi var gibi görünüyor.

"Korkunç." diye yakınıyor Maggie. "Bin tane meslek turuna katıldım ama karar veremiyorum. Sakın bana ne yapmak istediğini tam olarak bilen o insanlardan biri olduğumu söyleme."

Gülümseyiyor. "Kusura bakma. Ben bilgisayarlarla ilgileniyorum, her zaman öyleydim."

Maggie inliyor.

Arkadaşlarımız, görünüşte bizi ayıran farklılıklardan etkilenmeksizin sohbet ederken Wren bana doğru eğiliyor. Diğerleri duymasın diye sesini alçaltarak, "Bu gece bir planın var mı?" diye soruyor.

Gülümsememek için avucumla ağzımı kapatıyorum.

"Aklında ne var?"

"Hiç Kehanet'e gece gittin mi?"

"Gece mi?"

"Evet."

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Yerleşke geceleri iyi aydınlatılmaz. Kehanet de öyle sanırım.

"Ben de. Ama görünüşe göre gökyüzü yıldız denen şeylerle doluymuş. Hiç duymuş muydun?"

"Resimlerde görmüştüm." diye fısıldıyorum.

"Ee, ne diyorsun?"

Sessiz kalıyorum. Yer üstündeki dünyanın gece nasıl göründüğünü görme fikri beni heyecanlandırıyor. Wren'le görmek, daha da fazla. "Karanlık olacak ama, değil mi?" Sözcükler ben onları durduramadan dişlerimin arasından fırlatıyor.

Wren'in ela gözleri kısılıyor. Saçlarıyla uyumlu gözler. "Evet." diyor yavaşça. "Bu bir problem mi?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Hadi ama. Sakın bana..."

"Ne?"

Yüzüne bir sırıtış yayılıyor. Sonra gülüyor. Korkunç sözleri söylemeden önce diğerlerinin bize dikkat etmediğinden emin oluyor. "Karanlıktan korkuyorsun."

"Hayır, korkmuyorum." diyorum hızlıca. Fazla hızlı. Omurgam jilet gibi dimdik, gevşetmeye çalışıyorum ama lehimlenmiş âdeti.

Artık gitmekten başka çare yok, aptal gururum. "O hâlde bu gece. Tamam, varım. Saat kaçta?"

"Onda. Buranın önünde buluşalım."

Yavaşça, sakince göz kırpmıyorum.

"Zorunda değiliz." diyor sonunda. Bana bakıyor, kabalık ettiğimi biliyorum. Heyecanlı olmam gerek. Bana çıkma teklif ediyor, hem de kulağa mükemmel geliyor. Gece vakti Kehanet. Onunla birlikte. Tabii ki gitmek istiyorum.

Gözlerim Maggie'yle Emerald'a kayıyor; Connor ve Long'la koyu bir sohbet içindeler. Wren'e bakınca yüzünde sert bir ifade olduğunu görüp iç çekiyorum. "Tamam, dinle. Tamamen haksız olmayabilirsiniz."

Birkaç santim öne eğiliyor. "Karanlık konusunda mı?"

Omuz silkiyorum. Çok zayıfça, çok zayıfça, çok zayıfça. Tekrar ona baktığımda güldüğünü görüyorum. "Kusura

bakma, Eve. Gerçekten, gülmek istemiyorum. Ama onca şey içinde... Hem de sen... Hadi ama, komik bir şey.”

“Komik değil, bu...” Sesimi alçaltıyorum. “Utanç verici.”

“Biraz hoşuma gitti aslında.” Omuz silkiyor. “Artuk en azından kısmen insan olduğumu biliyorum.”

“Hey, bu hiç adil değil.”

Masanın altından elimi kavırıyor ve benimkinin üzerindeki teninin sıcaklığı içime yayılıyor. Bende bıraktığı bu etki çok garip. Pek anlayabildiğim bir şey değil.

Ancak diğerlerinin görmesini istemediğimin farkındayım ve bu yüzden yüzüm kızarıırken hızlıca masanın etrafına bir bakış atıyorum.

“Sakladığın bir şey mi var, Eve?” Yüzü yine sert.

“Aslında,” diyorum düz bir şekilde, “Evet, var.” Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum ve gözleri kısılıyor. Ardından elimi sıkıp bırakıyor. Ama ben sıkıca tutuyorum ve ellerimiz iç içe kalıyor, başkalarının gözlelerinden gizli ama yine de birlikte.

Ağzının köşeleri kıpırdıyor. “Öyleyse bu gece. İstersen seninle aşağıda sizin katta buluşabilirim.”

“Refakatçiye ihtiyacım yok, teşekkürler.”

“Cevabının bu olacağını nasıl da bildim?”

Long, Wren’i omuzlarından yakalıyor. “Geç kalacağız, abi.”

Wren bana baktı, sonra elini çekip kurtardı. “Gitmem lazım. Görüşürüz.”

Ben cevap veremeden masadan uzaklaşıyor ve yanımdaki sandalye son derece boş, elim son derece soğuk geliyor. Yutkunuyorum. Wren’den hoşlanmak istememiştım, arkadaş olarak bile. Ama artık öpüşmüş ve el ele tutuşmuştuk.. Ve bu gece tekrar buluşacaktık. Sadece ikimiz. Bir randevu.

Bir randevu.

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimi bilemiyorum ama içimde yükselen heyecan dalgasını da inkâr edemem. Kesinlikle.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum." diyor Maggie masanın karşısından.

Connor gözlüklerini yeniden düzeltiyor. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum. Meslek arayışında iyi şanslar."

"Teşekkürler! Bilgisayar işinde de sana iyi şanslar."

Bakışları olması gerekenden azıcık daha uzun bir süre birbirleri üzerinde oyalanıyor, ardından Connor gidiyor ve Maggie şeftalinin açık bir tonuna bürünüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Ne neydi?"

"Hadi ama Maggie. Flörtleştirdunuz!"

"Hiç de bile." diyor çabucak ve yanakları şeftaliden parlak bir fuşya rengine dönüyor. "Bir erkek arkadaşım var, hatırlarsan!"

"Evet, şey, Connor Kyle'dan çok daha iyi biri gibi ve Connor'ın bir Seçkin olduğunu göz önünde bulundurursak az şey değil bu."

Siktir.

Benim neyim var? Sözlerim aramızda zehir gibi asılı kalıyor.

Sonunda konuşuyor. "Ne demek istiyorsun? Kyle'la bir sorunun filan mı var?"

Zaten Hunter'la aram bozuk. Maggie'yle de aramı bozamaz. "Bak, öyle demek istemedim, üzgünüm. Kyle'ı tanımıyorum bile. Tamam?"

Çenesi gevşiyor. Sonra yüzünde bir gülümsemeye belirliyor. "Connor'ın bir Seçkin olduğu gerçeğini neden dile getiriyorsun ki? Wren'in öyle olması senin için pek bir sorun gibi görünmüyor."

“Hangi konuda sorun olacak ki? Sana söyledim, biz ar-kadaşız. Sizin gibi flört etmiyorduk.”

Emerald’la bakışıyor. “Okul çocukları gibi fısıldaştığınızı görmediğimizi sanma. Benim kitabımda buna flörtleşme denir. Long’un, Wren’in senin hakkında ne kadar çok konuştuğunu söylediğini duydun mu? Evet. Biz de duyduk. Kimseyi kandırdığını filan sanma, tamam mı?”

Hunter’in kütüphane kapısından içeri girdiğini görünce cevap vermekten kurtuluyorum. Yarım metre yüksekliğindeki bir kitap yığını kütüphaneciye iade ediyor, sonra bizi fark ederek Maggie’nin yanına oturuyor. Masanın ortasındaki kitaplardan birini önüne çekiyor. Benim seçtiğim kitaplar, hepsi de yer üstündeki yaşamın onlarca yıl önceki resimleri ile dolu. Yaşanamaz hâle gelmeden önceki.

Hunter’a bakarak nefesimi tutuyorum.

“Sizi burada bulabileceğimi düşündüm.” diyor sessizce. “Ne var ne yok?”

“Eve, Maggie’nin Wren’in arkadaşlarının birinden hoşlandığını düşünüyor; Maggie’ye, Wren ve Eve’in birbirlerinden hoşlandığını düşünüyor. Dinlemek istersen, şu an bunun üzerine kavga ediyorlar.”

“Emerald!” diye bağıriyorum. “Bunun üzerine kavga filan etmiyoruz, bunun üzerine değil. Değil mi, Maggie?” Cevap beklemiyorum, onun yerine bakışlarımı Hunter’a di-kiyorum. “Dinle, Wren’le dövüşten sonra birkaç kez karşılaştık. Sanırım arkadaş olduk. Sana söylemediğim için özür dilerim.”

“Önemli değil.” diyor, bakışları hâlâ benimkiler dışında her yerde. “Bununla birlikte, o maçtan sonra onunla konuş-man bile biraz tuhaf. Seni neredeyse öldürüyordu. Bunun da ötesinde, eh... Seçkinlerle olan geçmişini hepimiz biliyoruz.”

Jack’ten bahsediyor ve içimde bir şeyler fokurdamaya

başlıyor. Geri bastırıyorum. “Sadece bir dövüştü Hunter.” diyorum sessizce. “Ayrıca evet, haklısın, ortada bir geçmiş var... Ama Wren’in bununla hiçbir ilgisi yok. Bu olay olduğunda o daha çocuktuk.”

“Doğru. Ama Reneeta’yı da ekleyince, hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Reneeta. Onu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Şela-
le gibi dökülen saçlar, uzun etekler, daimî bir gülümseme.
Ortalı katlarında gönüllü işler yapardı, buralara gelen az sa-
yıdaki Seçkin’den biriydi. Ama çocukları severdi ve bu ne-
denle anne babalar hastalandığında ya da başka bir mânileri
olduğunda zaman zaman çocuk bakımına yardımcı olurdu.
Bazen bize atıştırmalıklar, hatta lastik top gibi küçük oyun-
cıklar getirirdi. Bizi önemserdi.

Ta ki bir öğleden sonra kapıyı sıkıca kapamayı unut-
tuğumda Jack’i aralıktan görene kadar. Kanıtlayamasam da
onun varlığını baştaki Seçkinlere haber verenin o olduğun-
dan eminim. O zamandan beridir Ortalı katlara inmedi, ki
bu akıllıca. Babamla karşılaşması hâlinde sağ çıkacağından
emin değilim. Ya da benimle.

“Öğrenmedim mi,” diyorum dikkatle. “Ne öğrenecek-
tim?”

Hunter gözlüklerini düzeltip bana bakıyor. “Asla... Ama
asla bir Seçkin’e güvenemeyeceğini.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir elimde sustalı bıçak, diğerinde bir el feneriyle Yerleşke On Bir'in alt koridorlarında yürüyorum.

Zeminin duvarla birleştiği noktada boncuk boncuk donuk turuncu ışıklar sıralı, dolayısıyla bu koridorlardan bir el feneri yardımı olmaksızın da geçmek mümkün ama bu benim için bir seçenek değil. Aslına bakılırsa el fenerimin pilinin bitmesi düşüncesi kanımı donduruyor. Ciddi ciddi yedek pil taşımam gerek ancak Aşağı Ortalılar hiçbir şeyin yedeğine sahip değildir. Yalnızca en temel şeyler.

Her yanımdan gölgeler ben yanlarından hızla geçerken duvarlardan yukarı tırmanıyor, sinsi sinsi bana bakıyorlar, bir yandan da Hunter'ın sözleri her adımda beynimde yankılanıyor. *Seni neredeyse öldürüyordu... Asla... Ama asla bir Seçkin'e güvenemezsin.*

Bunları kafamdan uzaklaştırıp en üst kata çıkarken adımlarıma odaklanıyorum.

Burası da yerleşkenin geri kalanından daha iyi aydınlatılmış değil ve bu beni şaşırtıyor. Genellikle parlak ışıkla dolup

caşar ve dolayısıyla kıyaslama yapıldığında şimdi diğer her yerden daha karanlık görünüyor.

"Ben'i üzerimize çekmeye mi çalışıyorsun?" diye bir ses geliyor arkamdan. Wren olduğunu bilmeme rağmen bıçağım hazırda hızla dönüyorum. "Vay canına, hiç şakan yok." diye ekliyor sakince, gözleri açık bıçağın üzerinde gezinirken. "O el fenerini bir kenara koymak isteyebilirsin."

Yutkunuyorum. Tabii ki haklı. Gecenin bu saatinde yarıktan çıkmak yasak değil, sadece hoş karşılanmaz. Ancak Seçkin katına ve Kehanet'e gizlice girmek yasak ve gardiyanların dikkatini gereksiz yere çekmek pek akıllıca değil.

Bu yüzden ışığı kapatıyorum ve karanlıkla sarmalanıyoruz. Wren'in yüzünü göremiyorum; yerdeki küçük lambaların ışığı fazla loş ve gözlerim el fenerinin soğuk parıltısına alışmıştı. Kendimi herkesin görebildiği bir dünyada kör gibi hissediyorum. Savunmasız, tehlikeye açık hissediyorum.

"Bıçağı da." diyor sessizce.

Hareket etmiyorum. Aniden, Hunter'ın uyarısı zihnimde yanıp sönüyor. *Seni neredeyse öldürüyordu.* Geri adım atıyorum ve nabzımı deli gibi hızlandıran bir şeye çarpıyorum. Sadece duvarmış, ama şimdi karanlık pençelerini ağzıma daldırıyor ve artık nefes alamaz hâle gelene dek boğazımdan aşağı iniyor. Dövüşten önce Stadyum'un içinden geçerken olduğu gibi bana uzanan elleri hissedebiliyorum ve beni aşağı, daha da aşağı çekiyorlar.

"Eve!" Elleri yüzümde ve bir an için belki de ağzımı kapattığını ve bu yüzden nefes alamadığımı düşünüyorum. Tehlikeli, öfkeli ve kana susamış *olduğunu*. Ama sonra ellerinin sadece yanaklarımı tuttuğunu ve konuştuğunu, sesinin tereyağı gibi yumuşak olduğunu fark ediyorum. "Eve. Hadi ama. Benim. Ben."

Beynime oksijen gitmesini zorlamak için derin derin ne-

fes alıyorum. Gözlerim karanlığa alışıyor, böylece yüzünün ana hatlarını görebiliyor ve birbirine yaklaşmış kaşlarıyla yakınımda durduğunun farkına varıyorum.

“Derin nefes al, Eve. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sakinleş.”

Hâlâ açık bıçağı sıkıca tuttuğumu fark edip beceriksizce kapatıyorum. “Bıçağı neden elimde tutamıyormuşum?” diye kısaca soruyorum.

“Bir gardiyana rastlarsak diye. Ayağın kayar da kendini gözünden bıçaklarsan diye.”

Bıçağı cebime sokuyorum.

“Elimi tut.” diyor, tutuyorum. Elim sıkıca kavrayıp beni karartılmış koridorlardan geçiriyor. Biz yürürken kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde atıyor. Ama şimdi o yanımda olduğu için daha iyi hissediyorum.

Onun gücüyle yatışmam beni zayıf mı yapar? Kendimle her zaman övündüğüm tek şey -babamın küçük yaşlardan itibaren kafama tekrar tekrar soktuğu tek şey- kendi kendime yetmektir. Kendime bakarım, kendimi savunurum, kendimi korurum. Şimdiyse elim onun çok daha büyük elinin içine sıkışmış hâlde beni ileriye doğru yönlendiriyor, üstelik bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine de söz verdi. Bana.

Bunların tümü yanlış geliyor, tümü. Ama aynı zamanda da iyi hissettiriyor. Öyle. Bir kez olsun başka birinin güçlü olmasına izin vermek iyi hissettiriyor.

Arkamızda hızlı ve ağır ayak sesleri yankılanıyor ve vücudumdaki her hücre büzülüp kalıyor. Wren beni duvara doğru itip elini karnıma dayayarak hareketsiz kalmaya zorluyor beni. Ayak sesleri uzaklaşıyor ve elinin baskısını, ince tişörtümden içeri ulaşan sıcaklığını hissediyorum. Karanlığın içinden gözlerini görebiliyorum, gözlerimde parlıyor ve bir kez daha beni ileri çekerken başka yöne kayıyorlar.

Yerleşke On Bir'de tehlike asla uzakta değildir, Seçkin katında bile.

Kapıya ulaştığımızda şifreyi yumruklayarak giren o oluyor. Yani geçen sefer parmaklarımı görmüştü ve benim de bildiğim üzere hafızasına kaydetmişti. Beni içeri itiyor ve hemen el fenerimi açıp yaydığı nefis ışığı küçük odada dolaştırıyorum. Boş.

"Hayattayız." diyor ağır ağır. El fenerinin ışığında yanakları çukur görünüyor, gözleri uyarı işaretleri gibi parlıyor.

"Ucu ucuna." diye mırıldanıyorum.

"Kimse kapının altından ışığı görmeden yukarı çıkalım."

Başımı onaylayıp el fenerini dişlerimin arasına yerleştiriyor, merdivene tırmanıp tepedeki kapıyı savurup açıyorum. Bugün utangaç değilim; tika basa adrenalin ve korkuyla doluyum.

Ampulleri, hatta küçük yuvarlak lambaları bile olmadığı düşünülüşünde Kehanet beklediğimden daha aydınlık. Yukarı bakıyor ve parlaklığın kaynağının yukarıdan gelen bir şey olduğunu görüyorum; daha iyi görebilmek için el fenerimi söndürüyorum. Handiyse ışıldayan beyaz noktalar. Milyonlarcası. Bir de yine beyaz ama gri bir parmak iziyle lekelenmiş büyük bir daire: Ay. Gece göğü bu. Muazzam, parlak, görkemli.

Wren kapıyı kapatıp yanıma geliyor. Yüzümün ona dönük tarafına bakıyor ama ben ona bakamıyorum. Karşımda bir ayna dursa ona da bakamazdım. "Elektrik kesintileri sırasında nasıl dayanıyorsun?" diye soruyor, keskin bir sesle.

"Bıçağım ve el fenerimle. Başka soru?" Sesim onunki kadar keskin; camın tam önünde durmak üzere öne gidiyorum. Böylece arkamda kalıyor.

"Seni yargılamıyorum ama..."

"Yaptığın tam olarak da bu." diye çıkışıyorum.

Karanlık bir edayla gülüyor. "Bitirmeme izin verirsen, güneş panelleriyle ilgili bir şeyler olduğunu söyleyecektim. Eskisi gibi enerji toplayamıyorlar. Bu da kesintilerin devam edeceği anlamına geliyor, hatta daha da kötüleşebilir."

"Öyleyse bunu aşmam gerek, değil mi? Karanlık korkumu."

"Onu demiyorum." diyor alçak sesle, kulağımın dibinde ve omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçiyor.

"Bak." diyorum, "El fenerim ve bıçağım olduğu sürece sorun yok."

"Peki ya şimdi? Senin için yeterli bir ışık mı?"

Çenesinin başımın üstüne çarptığını hissedince yıldızlara baktığını anlıyorum.

Gerçekte, gözlerimi parlak gece göğünden başka yöne çevirdiğim an aklımın bir köşesinde pusuya yatmış olan korku başını gösteriyor. Kehanet'in kendisi ve dışındaki arazi, ensem arkasındaki tüyleri diken diken eden kadifemsi bir karanlığa boğulmuş. Ama ona bunların hiçbirini söylemeyeceğim.

"Tabii ki." diye yalan söylüyorum.

"Daha sonra seni kapına ben bırakacağım." diyor. Sesi önceki keskinliği kaybetmişti.

"İhtimal dâhilinde bile değil."

"Maalesef, ısrar ediyorum." Yanımda duracak şekilde öne geliyor, kollarımız temas ediyor. Bir an sonra soruyor, "Neden arkadaşlarına bundan bahsetmedin? Bizden..."

"Bilmiyorum. Sanırım bunun... Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum." Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ama şimdi sebebin karanlık mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilemiyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Hücreme kadar bir refakatçiye ihtiyacım yok, teşekkürler. Bunu sana zaten söylemiştim."

"Eve, tüm vücudun titriyordu."

Dönüp ondan uzaklaşmaya yelteniyorum ama elini omzuma koyuyor. "Sen de insansın. Bu iyi bir şey, güven bana, elektrik kesintileriyle başa çıkabildiğin sürece." İç çekiyor. "Ee, diğer mesele hakkında..."

"Hunter seninle arkadaş bile olmamam gerektiğini düşünüyor. Biliyorsun, kardeşime olanlardan sonra."

Bedeni kasılıyor ve gözleri parlıyor. "Sırf Seçkin olduğum için mi? Maggie'yle Emerald da aynı şekilde mi düşünüyor?"

Omuz silkiyorum. "O kadar dert etmiyorlar. Ama biliyorsun. Sen bir Seçkin'sin; ben bir Aşağı Ortalı. Pek uyumlu bir ikili değil."

"Kim demiş?"

Boğazımdan gülmeye benzer bir hırıltı çıkıyor. "Bunun doğru olduğunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Beni rahatsız etmiyor." Eli sırtımın dar kısmını buluyor. "Özgürlüğü her şeyden çok arzulayan biri için kalıplara göre davranmaya ve bu aptal yerleşkenin kurallarına uymaya son derece istekli görünüyorsun."

"Hiç de bile." diyorum çabucak ve gözlerim hızla onunkilere kayıyor. Ama beni izleyen gözlerinde fesatlık yok. Yıldızların ışığı altında yüzümü inceliyor gibi görünüyor, yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Neyse ki karanlık tarafından gizleniyorlar. Kendimi daha dik durmaya ve çenemi kaldırmaya zorluyorum. "Ben... Ben umursamıyorum. Bunu. Farklı katlardan olmamızı. Ama yerleşkenin geri kalanı umursar."

Mesela ailem. Jack'in bir Seçkin'in ellerinde yaşadıklarından sonra muhtemelen beni evlatlıktan reddederlerdi. Ayrıca Aşağı Ortalıların geri kalanı da beni bir hain olarak damgalardı, özellikle de eski nesiller. Onlarca yıl adaletsizli-

ğe maruz kalanlar, bir Seçkin'i görünce titreyen, protestolara öncülük eden ve Seçkinlerden bizim için daha iyisini talep edenler. Evet, onlar öğrense sorun çıkabilir. Sonra Seçkinlerin kendileri de var. Onların küçümseyici yorumlarına, eksi bakışlarına dayanabilirim tabii ki. Hatta eğlenebilirim bile. Ama bunların Wren'e yöneltildiğini görmekten hiç keyif almam.

Evlilik yasaları da affetmez. Bir Seçkin'in bir Ortalıyla evlenebilmesinin tek yolu, Seçkin'in statüsünden cayması ve alt kata taşınmasıdır. Payda ve Ortalılar için de aynı şey geçerlidir. Böylece, bariz nedenlerden dolayı, bu tür birleşmeler gerçekleşmez.

Sonra Hunter da var. Arkadaşlığımıza verdiği tepki göz önüne alındığında, bunu -bu her neyse artık- bilemez. Ne şimdi ne de başka bir zaman...

Gördünüz mü? Beni endişelendiren, yerleşkedeki diğerleri. Wren'in bir Seçkin olması umurumda değil. Tabii ki değil. Ama belki de tüm gerçeği söylemiyorum. Belki de yıllar, yıllar boyu Seçkin katını ve orada yaşayanları yerden yere vurduktan, onlardan şüphe duyduktan, onları iblis olarak etiketledikten sonra, bana en yakın olanların beni ikiye bölünmüş olarak damgalamalarından endişeleniyorum.

Belki de her şeyden çok, ikiye bölünmüş olmaktan endişeleniyorum.

Sonra parmakları yüzüme dokunuyor ve ikiye bölünmüş olup olmamak umurumda olmuyor, midemdeki çırpınışlarla dikkatim fazlasıyla dağılıyor, sanki bir milyon kelebek kanatlarını çırpıp çırpıp dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi. Garip bir deyiş bu. Medeniyet onlarca yıldır kelebek görmedi ama yine de deyim süregeliyor.

"Ne diyorsun Eve? Bizi... İstemiyor musun? Bunu?"

Yüzümü parmaklarına bastırıyorum. "Hayır. Öyle bir

şey söylemiyorum. Hiç de söylemiyorum.” Sesim kısık.

“O zaman istiyorsun.”

Derin bir nefes alıyorum. *Cesur ol, Eve.* “Elbette istiyorum.” diyorum heyecanla.

Parmaklarını başımın arkasına dolayıp yaklaşıyor. Konuşurken dudakları alnımı gıdıklıyor. “Ama?”

“Ama... Sana söyledim. Belki de yerleşkenin geri kalanı istemiyordur.” Şimdi sesim inanılmayacak kadar kısık ama sakın.

“Peki ya aramızda kalırsa? Şimdilik.” Onunki de sakın. “İnsanlar arkadaş olduğumuz gerçeğine alışana dek.”

Parmaklarını titriyor ama karanlıktan değil. “Bu hoşuma gider.” Bu çok hoşuma gider.

Kafasını aşağı yukarı sallıyor. “Tamam.” Başını birkaç santim geriye çekip gülümsüyor. “O zaman anlaştık.”

Ama gülümsemek yerine, beş haftadan kısa bir süre içinde Yerleşke On Bir'den ve de Wren'den gideceğimi hatırlıyorum.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

Cevap vermek yerine aramızda kalan küçük boşluğu da doldurup dudaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Sonunu düşünmek istemiyorum, şimdi değil. Daha başındayız; sonunu düşünmek için kesinlikle fazla erken.

Onu öncekinden daha sert öpüyorum. Her bir olumsuz düşünce karanlığa karışana dek öpüyorum onu. Parmaklarımı şimdi sakın, göğsünden aşağı inip gömleğinin içine giriyorlar. Sırtının derisi ipek gibi pürüzsüz ve ellerimi yukarı kaydırırken altında kasların dalgalandığını hissediyorum. Beni neredeyse öldürüyordu, doğru, ama yapmadı... Ve yapmayacak. Ayrıca onun ham gücünü hissetmek beni zayıf hissettirmiyor, azıcık bile. Ben güçlüyüm. Ve Wren'in gücü beni daha da güçlü kılıyor.

Vücudumdaki her hücre çığlık atmaya başlıyor ama bu seferki korkudan değil. Daha ziyade akkor gibi yanıyor, daha fazlası için çığlık atıyorlar. Fakat o geri çekiliyor ve dudakları yine alnımda duruyor, her nefesle göğsü inip kalkıyor. "Tanrım, Eve." diye inliyor. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece keyfime bakıyordum, sanırım." Parmaklarım sanki bir daha başka bir yüzeye dokunmak istemiyormuş gibi sırtında dans ediyor.

"Mmm." Aniden, hareketsiz kalıyor. "Ay'ın şu an bulutların arkasında olduğunun ve buranın çok daha karanlık olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ne olmuş? Belki sadece ikimiz olduğumuzda karanlık o kadar da kötü değildir."

"Öyle mi?" diye soruyor ve sesinden gülümsediğini duyabiliyorum. Kehanet'in zeminine oturup beni kendiyile çekiyor. Kollarım hâlâ beline dolanmış hâlde kucagina oturuyorum. Dudaklarımı onunkilerden uzak tutmak imkânsız ve bu sefer daha yavaş öpüşüyoruz.

"Ee, Eve?"

"Evet?"

"Bu çok tehlikeli bir pozisyon. Kendimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim ve daha önce başka bir erkekle öpüşmemiş dahi olmandan ağırdan almak isteyebileceğini düşünüyorum."

"Ama ben burada çok eğleniyorum." diyorum hafif bir sesle. Ne var ki midemde minik bir oyuk oluşmuştu, zira neden bahsettiğinin farkındayım ve haklı olduğumu da biliyorum. İşleri ağırdan almak istiyor değilim ama başka bir seçeneğim yok.

Onun da fark ettiği üzere deneyimli filan değilim. Zihnimde geçmişte kızları kollarıyla nasıl sardığını görüyorum ve midemdeki oyuk genişliyor. Deneyimli olduğuna şüphe

yok ve benim beceriksiz ellerim, eninde sonunda birlikteliğimizin gerçekte ne kadar dengesiz olduğuna dair ona ipucu verecek.

Üzerinden çekiliyorum ve yan yana oturup birlikte gece göğüne, tepemizde bizi seyrederken parıldayan yıldızlara, bulutların arkasından çıkan Ay'a bakıyoruz.

Aptal olma, Eve, diyorum kendi kendime, parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken. Ne yaparsan yap, aptal olma.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Günler geçiyor. Mavi Devre'yle antrenman yapıyorum, arkadaşlarımla takılıyorum; en çok da dışarıyı izlemek, camın milyonlarca ufak parçaya bölündüğünü, o parçaların botumun topuğunun altında kuma dönüştüğünü hayal etmek için gizlice Kehanet'e gidiyorum. Kaçıp gideceğim vahayı, Jack'le yeniden bir araya gelişimizi hayal etmek için.

Yaptığım başka bir şey de Aşağı Ortalı koridorlarında devriye gezen gardiyanları izlemek. Bakışlarım her daim kilitli olduğu silahlara kilitlenmiş durumda alışkanlıklarını, kendilerine has tavırlarını, hareketlerini izliyorum.

Eğer yerleşkeden kaçacaksam, eğer özgürlüğü elde edeceksem, onların olanı almalıyım. Kendimin yapmalıyım.

Kolay olmayacak; Yerleşke On Bir'de hiçbir şey kolay değildir. Gardiyanlar genellikle erkek ve yapılılar. Dünyanın sonu değil, yıllar içerisinde Stadyum'da aynı özelliklere sahip pek çok kişiyle dövüştüm. Kendi zayıf noktalarımı bildiğim kadar onlarınkileri de biliyorum. Yine de bunların koruyucu giysileri var. Elllerinde de ağır çelikten copları. İhtiyacım olan

silah parmak uçlarının sadece birkaç santim ötesinde. Hayır. Kolay olmayacak.

Sonra, sessiz bir sabah, içlerinden biri yanımdan geçerken gözlerim kısılıyor. Melissa. Parlak pembe saçlı gardiyan. Öğle yemeğinde beslenme durağının kapısını açan, en azından bir zamanlar, kişi. Şu anda, aydınlatmanın özellikle loş olduğu o az kullanılan koridorda kahvaltı servisi için kapıyı açıyor. Sırtımdan aşağı ter süzülüyor. Kolay bir hedef, haniyse fazla kolay. Benden daha minyon, üstelik dövüş geçmişi de yok.

Mükemmel bir hedef. Peki neden bu kadar huzursuz hissediyorum?

Nedenini biliyorum ama hiç hoşuma gitmiyor. Gardiyanlar nezaketi hak etmiyor, hiçbiri. Daha akıllı olmalıyım, daha acımasız. Onu incitmekten endişelenmemeliyim.

Yapmamalıyım.

Saniyeler geçiyor, sonra dakikalar. Duvara tekme atıp küfrediyorum. Melissa'yı incitmek istemiyorum, istemiyorum işte. Ve mümkün olan en az hasarı vermek en güçlü yönüm olmadığından, biraz araştırmam yapmam gerek. Wren, dövüş üzerine bir kitabı nerede bulacağını biliyor; tek yapmam gereken Wren'i bulmak.

Merdivenlerin tepesine ulaşınca beşinci katın merkezi olan atriuma giriyorum, tabii yakınlarda gardiyan olmadığından emin olduktan sonra. Davetsiz misafir olduğumu gösteren ellerimi, görülmeyecekleri bir yere, ceplerime sokuyorum. Seçkinlerin çoğu farkıma bile varmıyor, birkaç tanesi hariç. Bana bakışlarından bunu hissedebiliyorum, giyim tarzımdan ve belki de duruşumdan oraya ait olmadığımı anlayabiliyorlar. Muhtemelen bir gardiyan bulmakla uğraşmayacaklardır; tek yaptığım burada dikilmekken çok fazla çaba harcamak olur bu.

En çok zorlanansa egom. Fakat sonra Kehanet'te onlardan birini öptüğüm aklıma geliyor ve gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

Kütüphanenin önünde vakit geçiriyor, Melissa'yı silahsızlandırmak için bir plan üzerinde çalışıyor, gelip geçen yüzleri seyrediyorum. Sonra omurgam dikleşiyor. Gözlerim genişliyor.

Wren, bir omzunda Avery'den bile daha küçük bir çocukla.

Bana meraklı bir bakış atıp botumu tekmeliyor. "Burada ne yapıyorsun, Eve?"

"Soru soran ben olmalıyım sanki?" Derin uykudaki çocuğa bakıyorum. Belli belirsiz, pürüzsüz yanaklarını, uzun kirpiklerini görüyor ve fazlasıyla sık yaptığım gibi Jack'i düşünüyorum.

Wren sırtıyor. "Komşularımın başı sıkıştı. Ve Nell de, ister inan ister inanma, beni sever."

"Seni sever mi? Gerçekten inanması zormuş."

Beni izlerken ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hımm..."

"Demek istediğim, senin şey olduğunu düşünmezdim... Bilirsin."

"Çocuklarla aramın iyi olduğunu mu?"

"Aynen."

Kayıtsız bir edayla, "Sürprizlerle doluyumdur." diyor.

Bu yeni tarafıyla eğlenir hâlde kollarımı kavuşturup durup duraklıyorum. "Hayli ilginç, Wren. Belki de bilgisayarlar üzerine bir kariyer sana göre değildir. Çocuk bakımıyla ilgili bir meslek düşündün mü hiç?"

"Çok komik."

"Belki de buralarda daha sık takılmalıyım. Bilirsin, senin hakkında başka neler öğrenebileceğimi görmek için."

"Hay hay, bu da bizi sana geri getiriyor. Bugünkü ziyaret

“İçin bir gündemin var mı, yoksa sadece beni mi özledin?”
Sırıttıyor.

Dudaklarımı ısırarak gülümsememe engel oluyorum.
“Bir gündemim var. Bir kitabın peşindeyim.”

Nell'in hareketlenmesiyle dikkati dağılıyor. Küçük kız başını kaldırıp Wren'in diğer omzuna koyuyor. Minik bedeni tekrar uykuya daldığında, bu sefer daha sessiz bir şekilde tekrar konuşuyor. “Kitap mı? Dur tahmin edeyim. Kütüphaneyi bulmak için yardımı mı istiyorsun?”

Kahkahalar boğazımda çağlıyor. “Belirli bir kitabın peşindeyim, dövüşle ilgili bir şey. Geçenlerde böyle bir kitabın vardı. Adının ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Başını hayır anlamında sallıyor. “Yine de senin için bulabilirim. Zor bir dövüşe mi hazırlanıyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam, yumruk atma konusunda herhangi bir eğitime ihtiyacın yok.”

“Öyle bir arayışım da yok.”

“O hâlde aradığın tam olarak ne?”

Kendimi duvardan çekip serbest omzuna kendi omzumla vuruyorum. “Sadece bakıyorum.”

“Konuşma becerilerindeki eksikliğini entrikayla kapatıyorsun.” O da bana vuruyor ve bir an için sadece gülümseyerek birbirimize bakıyoruz. Sonra boştaki eliyle kütüphanenin kapısını itiyor, ben de arkasından onu takip ediyorum. Aniden, atriumun sesleri kayboluyor. Buraya gelmekle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu. Sanki yepyeni bir dünyaya adım atıyorum.

Wren beni bir düzine rafın yanından en arka duvara, sırtları harap kitapların her boş köşeye tıktırıldığı yere götürüyor. Gözleriyle sessizce tarıyor onları ve ben de bu fırsatı onu izlemek için kullanıyorum.

Bu küçücük çocuğu, kol ve bacakları tam bir memnuniyet içinde etrafına dokunur hâlde güçlü kollarında uyurken görmek tuhaf. Hakkında bildiğim her şeyle tümüyle çelişiyor. Yine de şaşırmıyorum. Etrafına sıcak bir his yaymıyor olabilir, hem de hiç, ama bir an için yakalamıştım o sıcaklığı gülümsemesinde. Mizacında sezmiştim. Çocukların onu sevmesi, komşularına yardım etmesi... Hayır. Bu beni ufacık olsun şaşırtmıyor.

Bir dakika sonra bana yıpranmış ve sararmış bir kitap uzatıyor. *Silahsız Dövüş Sanatı*, yazıyor üstünde. Ön kapağı yumruklaşan iki adamın bir illüstrasyonu kaplı. Mükemmel. Hemen elimdeki göreve odaklanıyorum: Melissa'yı incitmeden silahsızlandırmak. İçindekiler tablosunu açıp bir rakibi sersemletmeye ilgili bölümü buluyorum.

Burun, boyun, boğaz, solar plexus ve böbrekler; seçeneklerim bunlar. Wren'in hâlâ burada dikilmekte olduğunu belli belirsiz fark ederek dudağıma hafifçe vuruyorum. Peki. Böbrekler ve solar plexus ağır bir silah yeleğiyle korunmakta, dolayısıyla olası hedeflerim olarak yalnızca burun, boyun veya boğaz kalıyor. O sayfaları açıp okumaya başlıyorum.

Wren sessizce gülmeye başlıyor. Âdeta midemde hissettiğim bir ses. Kelebekler uçuşmasına sebep oluyor, tamamen dikkatimi dağıtıyor. "Sanırım buradaki hizmetlerim sona erdi, ha Eve? Nell'i gerçekten ailesine geri götürmem gerek."

Sebepsiz yere kızarıyorum. "Evet, elbette. Yani, kusura bakma, ya da, bilirsin işte. Yardımın için teşekkürler."

Daha çok gülüyor. "Benim için zevkti." diyor şimdi Nell'i her iki eliyle desteklerken. Bir an daha birbirimize bakıyoruz, sonra da gidiyor ve benim neden burada olduğumu hatırlamam çok uzun bir zaman alıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hoşnutsuzluktan tenim karıncalanıyor. Bu sefer sebep ne çalınan bir somun ekmek ne de aç gözler. Bu sefer, gardiyanların gaddarlığı konusundaki sarsılmaz bilgimle ben bile kimin haklı kimin haksız olduğunu ayırt etmekte güçlük çekiyorum.

İçlerinden biri, Ortalı kafeteryasında bize katılmaya karar vermişti. Kapının yanındaki duvara kayıtsızca yaslanıp çelik burunlu botlarından birini diğerinin üzerine atarken varlığının topluluğumuz üzerindeki keyif kaçırıcı etkisinin tadını çıkarmak için. Hayır, burada olmamalıydı. Gelmesi yanlıştı. Ne var ki kollarımda dolaşan karıncalanma hissinin nedeni bu değil.

Esas sebep, bu durumun, sözünü pek esirgemeyen Aşağı Ortalılardan biri olan Sully'nin ağırına gitmesi. Onu şahsen tanımasam da burada herkes adını bilir. Aykırılığıyla ünlü olan Sully yaşam ve ölüm arasında ince bir çizgide yürür ve bununla tuhaf bir gurur duyar. Bilekten omzuna yayılan mürekkeple kaplı kolları bunun kanıtıdır. Genelde sohbet

ve şingırdayan tabak çanak sesleriyle dolu olan kafeteryada şu anda çıt yok. Şu anda ve tam da sevdiği üzere, bir izleyici kitlesine sahip.

“Buna bile izin yok, değil mi?” diye bağıyor birkaç metre öteden gardiyana. “İnsanın kahrolası yemeğini huzur içinde yemesine bile izin veremezsiniz!”

Gardiyarı bakışlarını hiç acele etmeksizin kaydırıyor. Tıraşlı kafası ve eksik parmağıyla Sully’ye geldiklerindeyse gezinmeye devam ediyorlar. Küstah küstah ısıklık çalıyor.

Sully’nin yüzü asılıyor.

Dilimle dişlerime vurup duruyorum. Bu odanın içinde binlerce masum insan oturuyor. Çocuklar var burada. Huzursuzluk bedenimde gitgide daha fazla karıncalanmaya sebep oluyor, tüm kafeteryaya yayılıyor. Hunter, korurcasına bir kolunu Maggie’ye sarıyor. Emerald kaşlarını çatıyor.

“Hadi Sully, yemeğini bitir işte.” diyor yeni bir ses.

Erick.

Böyle yapmaması gerektiğini biliyor olması lazım. Bu işe karışmaması gerektiğini bilmesi lazım.

Emerald beni dürtüp, “Neyin peşinde bu?” diye tıslıyor.

Sully, “Bu bok parçası çekip gittiği zaman kış kadar akşam yemeğimi bitireceğim, evlat!” diye bağıyor arkadaşımıza.

“Burada çocuklar var, dostum.” Erick ayağa kalkıyor. Hızlı tutuşan bir öfkesi vardır ve şu anda da alevlenmekte. “Boş yere iş çıkarma. Sandalyene dön ve lanet olası yemeğini bitir.”

Sully gıdıklarcasına gülüyor. “Siz genç serseriler her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Sen çenenin kapatsan da ben de buradaki bekçimizle yetişkin yetişkine sohbetimizi bitirsem nasıl olur?”

Kafeterya boyunca yerden bir gürültü dalgası yükseliyor.

Binlerce bot oldukları yerde aşağı yukarı, aşağı yukarı tepiniyor. Genellikle bu, bu ses, bir dayanışma gösterisidir. Şu andaysa dayanışmanın bir hatırlatıcısı.

Gardiyan bu Ortalı geleneğine aşına değil. Sırtı hemen duvardan kalkıyor ve eli silahının üzerinde asılı kalıyor. Bir araya geldiğimizde onu tedirgin ediyoruz.

Sully onun duyduğu rahatsızlığını hissedip bunu kendi yararına kullanıyor. Erick yerine geri oturunca Sully kafeteryaya dönüyor. "Züppe götlü Seçkinlerin her lanet olası gün bekçilerini koridorlarımıza göndermeleri yetmedi mi? İstediklerini alan, hiçbir yaptırımla karşılaşmaksızın öldüren bekçilerini! Asla daha iyi durumda olmadığımızdan, asla ses çıkarmadığımızdan, eşitlik denen şeyde asla bir şansımızın olmadığından emin olan bekçilerini!" Kolları iki yana açık, bize bakmak için duraklıyor. Yavaş yavaş insanlar alkışlamaya başlıyor. Birisi ıslık çalıyor. Kalabalığı harekete geçirmek için protestolara liderlik etme becerilerini kullanıyor.

"Ve şimdi de bu. Bu. Son sınır; biraz dinlenip ağzımıza cop yemekle ilgili endişelenmeyeceğimiz tek yer." İnsanlar tezahürat yaparken o başını onaylarcasına sallıyor, sonra sesini alçaltarak bizi her kelimesini dikkatle dinlemeye zorluyor. "Bu gece varlığıyla bizi onurlandıran bekçi bu kadarına bile izin vermiyor. Kahrolası lokmalarımızı huzur içinde yememize bile izin veremiyor. Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" Bir elini teatral bir şekilde kulağına kaldırıyor. "Şimdi neyin vakti biliyor musunuz?" Artık bağılıyor. "Siz de benimle söyleyin! ONU. BURADAN. YOLLAMA. VAKTİ." Tezahürat o kadar yüksek çıkıyor ki Sully'nin sesini yutuyor. Başımın etrafında çınlıyor.

İnsanlar ayaklarının üzerinde. Kollar havada. Öfke kabarmakta.

"Gitmemiz gerek!" diye bağılıyor Hunter dördümüze.

Diğerleri kafeteryayı sürüler hâlinde terk ediyor; akıllı olanlar. Çocuklu olanlar. Zaten bir ayaklanmaya ihtiyacı olmayan Yukarı Ortahılar. Mırıldayarak onaylasam da tek kasımı kıpırdatmıyorum.

"Gelmiyor musun?" diye soruyor Maggie bana, Hunter onu yukarı çekerken.

"Bir dakika içinde."

"Evc." diye uyarıyor Hunter.

"Ben de kalacağım." diyor Emerald. "Erick'in buradan çıktığından emin olmak istiyorum. Siz gidin."

Hunter, "Birkaç dakika içinde hücrelerimizde görüşürüz." diyor. Bana anlamlı bir şekilde bakıyor, ben de başımla onaylıyorum.

Yalnız kalınca Emerald'la tedirgin bakışlar atıyoruz birbirimize. Gardiyanın eli hâlâ silahının üzerinde. Yüzü sert. Kafeteryamızın duvarına konuşlanmaya karar verdiğinde beklediği her ne idiyse bu değildi.

"Sadece git buradan." diye sessizce çığlık atıyorum ona. Ama elbette yapmayacak. Bu bir zayıflık işareti, bir yenilgi göstergesi olurdu.

Şimdi sıkıca kontrolü altındaki kitlelerle yüreklenen Sully, bir masaya atlayıp koluyla hızlı bir hareket yapıyor. Boğazını bıçakla kesiyormuş gibi. Bir saniye sonra, Ortahıların hıncı gardiyana doğru boşalıyor. Sully masadan doğrudan onun üzerine atlıyor.

Patlama kafeteryada yumruk gibi yankılanıyor ve çığlık atıyorum. Ama Sully'nin vurulup vurulmadığını anlayamıyorum; Ortahılardan oluşan dalganın kendisi de Sully'yi ya da ondan geriye ne kaldıysa onu yutarak gardiyana yumruk gibi çarpıyor. Bu sadece tek bir anlama gelebilir. Daha fazla silah sesi çınlayacak. Toplu kayıplar. Kan gölü. Hepsinin eli kulağında.

Bir, iki, üç...

Ve hiç.

Nedenini bir saniye sonra anlıyorum. Bir şey arayarak çözülmelerinden anlıyorum, bu grubu böylesine hâkimiyetli altına alabilecek sadece tek bir şey var.

Silah.

Hemen masaların üzerinden atlayarak saldırganları geri püskürtmek için copunu kullanan gardiyana en yakın grubun etrafından koşuyorum; kaybolan silahla dikkatleri dağılmayan nadir birkaç kişinin.

Geri, gördüğüm kadarıyla, verimli bir şekilde arama yapmıyor. Birbirlerini izlemekle fazla meşguller. Komşularının kendilerinden önce onu bulacağından fazla endişeli, hepsinin aynı takımda olduğunu hatırlayamayacak kadar ana kapılmış durumdalar. Böylece dışarıdan onu görmem sadece saniyeler alıyor.

Bağcıkları çözülmüş büyük, kahverengi bir botun arkasına gizlenmiş. Her an o bot üzerine inebilir. Sahibini varlığından haberdar eder ve ben de şansımı kaybetmiş olurum.

Hızlı hareket ediyorum ama yeterince hızlı değil. Bot üzerine basıyor ve sahibinin donduğunu görüyorum.

Topuğunun altındakinin ne olduğuna bakamadan kuşağının dibinde bağıriyorum. Ayağıma bastığı için ona küfrediyor, hatta onu itiyorum. Derhâl çılgın kapışmaya geri dönüyor, özür filan da dilenmiyor.

Uсталıkla yere eğiliyor, silahı alıyor ve pantolonumun belinden aşağı itiyorum.

Soğuk bir ter belirgin şekilde kötü hissetmeme sebep olarak vücudumdan aşağı boşalıyor. Az önce başardığım şey pervasızca ve tehlikeliydi. Üstelik beni bir hedef hâline getiriyor; büyük bir hedef. Artık çıkışa gitmek için hiç vakit kaybetmiyorum.

Ancak kapıya vardığımda dudağımı ısıtıyorum. Beni endişelendiren Emerald veya Erick değil; başlarının çaresine bakabilirler. Beni endişelendiren gardiyanın kendisi.

Kendini savunacak bir silahı yok. Silahı aramanın nafile olduğu ortaya çıktığında cop yeterli olmayacaktır. Buraya gelmemeliydi. Şansını zorluyordu, aptal. Gücüyle bizi ezliyordu çünkü gardiyanlar böyle yapar.

Ama silahı olmazsa ölür.

Hay sıçayım.

Kaybettiği silahını geri verirsem etrafındakileri vuracak. Bunu yapamam. Fakat öldürülmesine de göz yumamam.

Yüksek sesle küfrederek kafeteryaya koşuyorum ve bir dakika önce Sully'nin yaptığı gibi masaya atlıyorum. "Gardiyanlar geliyor!" Tüm gücümle bağıryorum.

Bazıları duyuyor, haberin kafeteryada küçük patlamalar hâlinde ilerlediğini görebiliyorum. Daha da önemlisi, Emerald duyuyor ve ne yapmaya çalıştığımı anlıyor. Çok daha yüksek sesiyle çağırıyor devam ettiriyor. "Gardiyanlar!" Erick de kendi tarafında tekrarlıyor.

Bir bocalama yaşıyor. Zira bir gardiyan sürüsü onları içlerinden birini parçalarken bulursa yüzlerce mermi yağar. Buradaki işim tamam.

Ortalı koridoruna daldığımda asansör kapılarının kayarak açıldığını görüyorum. Bir düzine gardiyan maskeleri takılı, silahları hazır bir şekilde dışarı çıkıyor. Demek kargaşayı duydular, hatta belki silah sesini de. Ya bu ya da biri ihbar etmişti, muhtemelen bir Yukarı Ortalı. Uyarımın haklı olduğu kanıtlanmış oluyor.

Yürümeye devam etmeliyim ama olduğum yere kök saldım âdeta. Mesele bana bakma biçimleri. Maskelerinin bana doğru dönüşü. Tenime dayanan silahın metalinin akkor demir gibi yanmasına sebep oluyor bu. O kadar yakıyor ki ne-

redeyse ağlayacağım...

Beni rahat bırakıyorlar. Genç yüz hatlarım belalı görünmemin önüne geçiyor; gerçekte ne olduğumu saklıyor.

Nefesim bitkin ve hırıltılı olsa da merdivenlerden hızla inip ana koridordan geçiyorum. Ana koridorun şurasında burasında, işler kötüye gitmeye başlamadan önce ayrılmış insanlar var. Yakında Hunter ve Maggie'yle tekrar bir araya geleceğim ve birlikte Emerald'ı bekleyeceğiz. Sully'yle gardiyana ne olduğunu öğreneceğiz.

Fakat koridora yaklaşıncaya yavaşlıyor, sonra tamamen duruyorum. Beton duvar boyunca boyayla *Kahrolsun Seçkinler*, yazılmış; en son geçtiğimden beri yeni bir ek. Bu mesajda olağan dışı bir şey yok ama yine de beni düşündürüyor. Neredeyse yanmış bir ampulün altında, bu kişinin küçük muhalefet eylemine bakıyor ve kendiminkini düşünüyorum. Bir gardiyanın silahı elimde. Bir gardiyanın silahı.

Seçkinler bunun peşini kolay bırakmayacaklardır. Bir Ortalının elindeki bir silah, hele de bir Aşağı Ortalının, gerçekten tehlikelidir. Bu yüzden, gardiyanlar kafeterya duvarları arasında onu bulamayınca etrafı aramaları emredilecek; insanlarımızın üzerini arayacak, hücrelerimizi tarayacaklar. Burada mahremiyet hakkı yoktur; bu yabancı bir kavramdır. Böylece silahı saklamak bir problem hâline gelecek.

Büyük bir problem.

Boyaya dokunuyorum, hâlâ ıslak. Boya zor bulunur. Resmî bir projeden arta kalmış, bir malzeme dolabında saklanmış olmalı. Kararmış parmak ucumu başparmağıma bastırıp pigment geçişini inceliyorum. Malzeme dolabında saklanmış, Malzeme dolabı.

Olmaz. Malzeme dolapları genelde hiç kilitlenmez; silah güvende olmaz. Az bir saklama alanı olan küçük yerlerdir. Temizlikçiler ve hayırlı bir iş peşinde olmayanlar tarafından

sıkça ziyaret edilirler.

Parmağımı ve başparmağımı tekrar birbirine vuruyorum, şimdi daha hızlı ve daha hızlı...

Birdenbire hareketsiz kalıyorum.

Depo.

Esasen iki şifreyle mühürlenmiş, tüm yerleşkedeki en güvenli yer. Sonsuz sayıda saklama noktası olan devasa bir oda. Üstelik sadece birkaç ziyaretçisi olur.

Şimdi koşuyor ve mutfağa ulaşana dek durmuyorum. Şifreyi girip dirençle karşılaşmayı bekleyerek içeri giriyorum. Hazırda bir hikâyem var -meslek turu sırasında depoda bir şey düşürdüm- ama gerek kalmıyor. Akşam yemeği bitmek üzere, mutfak sessiz, ışıklar kapalı; görmek için el fenerimi çıkarıyorum. Ardından tepeden binlerce botun tencere tavaları şingirdatan, tavandan toz katmanlarının düşmesine neden olan gümbürtüsü geliyor.

Yukarıda kafeterya var. Ortalılar dayanışma gösterisinde bulunuyor. Bu iyi. Birbirlerine düşmeyecekler, Sully'yi ele vermeyecekler, tabii eğer hâlâ hayattaysa.

Deponun içinde, el fenerini ağırlara doğrultuyorum. İlk üçü mutfak personeli tarafından kullanılıyor, bu da benim daha yükseğe çıkmam gerektiği anlamına geliyor. Ancak tam merdiveni bulduğumda depo kapısının diğer tarafından bir şey duyuyorum.

Sesler.

En alttaki ağa atlıyorum ve ortasına doğru emekleyerek dev tuz çuvallarına benzeyen şeylerin üzerine yüzüstü uzanıyorum.

Büyük olasılıkla personel mutfağa geri döndü.

Daha yükseğe tırmanmak için zaman yok, bu nedenle tuz çuvallarını birbiri ardına kaydırmaya koyuluyorum; üzerimdeki ağın yakınlığı göz önüne alındığında kolay bir

iş değil bu. Son olarak, terden kıvrılan saçlarla, tabancanın burnunu en alttaki iki çuvalın arasına sıkıştırıp etrafına tekrar çuvalları yığıyorum.

İşte oldu.

Tamamen gözden uzak, bulunması tamamen imkânsız...

En azından şimdilik.

Gardiyanlar üzerimi arayabilir; hücremi tarayabilir, çekmecelerimin her birini ters yüz edebilir; suçuma dair en ufak bir kanıt bulamayacaklar. Ve daha da önemlisi, dört hafta içinde, her şeye veda etme zamanım geldiğinde, Yerleşke On Bir vatandaşı olmaya bir saniye daha katlanamadığımda, tek yapmam gereken buraya geri dönüp yukarıda bekleyen boğucu, güzel, ölümcül dünyanın anahtarını almak olacak.

Ölümcül değil, Eve. Öyle olması gerekmez.

Deponun kapısından dışarı sıvıştığımda, mutfakın uzak ucunda birtakım kâğıtları karıştıran önlüklü iki adamın durduğunu görüyorum.

"Evet, sonra?" diyor kısa olan, yanındaki adama ilgiyle bakarak.

"Biz konuşurken o hemşire odasında. Modifiye edilmiş nohut tarifi burada, işte."

"Çok fazla kimyon var. Yarıya indirmeliyiz yoksa elimizde kalmayacak."

"Tamamdır." Uzun boylu adam kâğıda bir şeyler karalıyor. "Tuzu arttırdım."

"Aynen. Yani, Sully'nin yeni bir savaş hikâyesi daha var artık sanırım. Sorun etmeyecektir. Kaybettiği parmağıyla ilgili susmak bilmiyor."

"Görebildiğim kadarıyla bacağından vuruldu. Yine de cezasız salıvereceklerini hayal bile edemiyorum. O geçmişle değil. Diğer işaret parmağını da kaybedeceğine bir sonraki içki payıma bahse girerim."

“Şu noktada, hepsi bu kadar olursa şanslı sayılır. O zaman gardiyan yaralanmıştır sanırım?”

“Sence? Silahı ortadan kaybolmuş hâlde öfkeli Aşağı Ortalıların isyanıyla çevriliydi etrafı. Gerisini sen hesap et.”

Adımlarım yavaşlıyor.

“Öldü mü?”

Kulaklarımın uğultusundan cevabını duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

“Sadece iyi bir ders almış oldu, hem de hak edilmiş bir ders. En son ne zaman kafeteryada gözetlendik ki? O çocuk bela arıyordu.”

Omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve derin bir nefes veriyorum.

Kısa olan, olduğu yerde sıcıyor. “Burada ne arıyorsun?” diye bağıyor bana, tedirgin bir şekilde.

“Beni Sal içeri aldı. Mutfak turu sırasında el fenerimi unutmuşum.” Yanlarından geçerken feneri onlara gösteriyorum. Yüzüm o kadar kayıtsız ki onları da aynı şekilde davranmaya ikna ediyor ve bir saniye sonra karnımda bir hafiflikle Aşağı Ortalı koridoruna giriyorum.

Bir süre hedefim olmaksızın yürüyorum. Sersemlemiş hâlde. Ama sonra duruyorum. Etrafımdan dolanmak için boşluk arayan bedenlere aldırmaksızın gülümsememi gizlemek için avuçlarımı ağzıma bastırıyorum, gözyaşlarım parmaklarıma dolanıyor.

Yaptım. Özgürlük biletimi güvenceye aldım ve bu süreçte Melissa’ya parmağımı bile sürmem gerekmedi.

Gelin tatlı cennete, orada etmeli sohbeti / Sevgili çocuklarım, yan yana, tik tak

Ellerimin düşmesine izin verip açık açık ağlayarak, dizginlenemez bir mutlulukla koridorlarda yürüyorum.

Yerleşke On Bir artık beni hapsedemeyecek.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ortalı kafeteryasında otururken bir kez daha tenim karın-
calanmaya başlıyor. Bir kez daha olağan dışı bir şeyler olu-
yor. Gardiyanlar. Birbiri ardına, maskeler takılı, savaşa hazır.
Kapıdan içeri giriyor, ellerinde bize doğrulttukları silahlar,
omuz omuza sıralanıyorlar.

Anında bir sessizlik çöküyor. Ağzımdaki yapışkan pata-
tes püresi neredeyse öğürmemen neden olacak ama içgüdüsel
olarak dikkati üzerime çekmemem gerektiğini biliyorum.
Vücudum da bunu biliyor olmalı, zira patates sessizce boğa-
zımdan aşağı kayıp gidiyor.

Ardından son gardiyan da kapıdan içeri giriyor fakat si-
lah yerine bir adam taşıyor.

Sully.

Aşağı Orta muhalefetinin lideri şu an solgun, sararmış
bir hâlde. Bacağı sargılı ama sargıda kırmızı lekeler var; sanki
koridorlardan biri boyunca sürüklenmiş gibi üzerine moloz
parçaları yapışmış. Birileri ona sesleniyor; başkalarıysa gar-
diyanlara -cevapsız kalan- sorular soruyor ve sonra kafeterya

kapısı bir kez daha açılıyor.

Bu sefer çöken sessizlik ağır ve kasvetli. Bu sefer, kapıdan yeni giren gardiyanlar ağır yaralı bir Aşağı Ortalıyı sürüklemiyor. Bu sefer, bizim mütevazı mekânımıza giren önemli biri.

Beşinci kattan geldiğini açıkça görmek için lekesiz elleri ne göz atmama gerek yok, diğerlerinin de yok.

Çevremden, özellikle de Ortalı topluluğumuzun en yaşlı üyelerinden, fısıltılar yükseliyor. Katz...!

Daha dik oturuyor, elimde tuttuğum çatalı sıkıyor ve yöneticimiz olduğu söylenen adama bakıyorum. Çalı gibi düz siyah saçları olan uzun boylu bir adam. Kırıksık, sür beyazı bir tene ve çıkık elmacık kemiklerine sahip; elmacık kemikleri yüzünün geri kalanından çok daha geniş. Kıyafetleri iyi ütülenmiş -şaşırtıcı değil- yine de tarzı yabancı. Kalın ve koyu renk, iyi dikilmiş bir kumaş. Altın düğmeler kemerinden boynuna kadar uzanıyor; yan yana iki sıra hâlinde. Bu kıyafetlerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ancak bir aylık payına bahse girerim ki amacı göz korkutmak.

Kendine en yakın oturan ve elli gardiyanın dikkatli bakışları altında boyun eğmekten başka çaresi olmayan Ortalılarla el sıkışıyor. Bu iş bittiğinde, el sallamakla selam vermek arası bir hareketle kolunu geri kalanımıza doğru kaldırıyor. Göz kamaştırıcı beyaz dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsüyor ve sanki... Sanki burada iyi karşılanıyormuş gibi davranıyor. Sanki başının omuzlarından ayrılmamasının sebebinin o elli silah olduğunun farkında değilmiş gibi.

Daha büyük olasılıkla da umursamıyor. Hoşnutsuzluğumuzdan etkilenmiyor. Her kimse artık, zor durumumuza olduğu kadar hayranlık derecemize karşı da kayıtsız. Yine de o sahte gülümsemesi sinir bozucu. Karıncalanan cildimin diken diken olmasına neden oluyor. Elimdeki çatalın parmak-

ların arasında dönmeye başlamasına neden oluyor.

Pes bir sesle, "On Bir'in Vatandaşları." diye başlıyor. "Benimle hiç tanışmamış olanlarınız için, selamlar. Benim adım... Zachary Katz." Bazıları bu açıklama karşısında şaşa-
lıyor, bazıları mırıldanıyor, tıslıyor, hatta bazıları heyecanlı
görünüyor. Bu sonuncular muhtemelen Yukarı Ortalılar. Hemen aynı hızda, sesler botların gümbürtüsü altında boğu-
luyor. Ben hareketsiz oturuyorum. Çatalımı mekanikleşmiş
gibi döndürüp duran parmaklarım hariç.

"Umarım hepiniz iyisinizdir bu akşam. Umarım her bi-
riniz hoşnut bir hâletiruhiye içerisindesinizdir." diye devam
ediyor, sesi eskisinden daha keskin. "Umarım her biriniz
önünüze konan yemeğin keyfini çıkarıyorsunuzdur."

Hafif bir onay mırıltısı duyuluyor ve cesaretlendirilmiş
gibi başını sallıyor. "Şimdi benim için bir şey yapmanızı is-
tiyorum. Her birinizin parmaklarınızı boynunuzun yanına
koymanızı istiyorum" - hareketi kendisi de gösteriyor - "Ve
hayatın orada olmaması gerek tik taklarını bulmanızı. Zira
sizin atalarınızla benim atalarım onca yıl önce ölümü aldat-
tılar, öyle değil mi? Toprak Ana bizden bıktığına karar ver-
diğinde hayatta kalmanın yeni bir yolunu bulduk. Şimdi,
Toprak Ana kolayca kandırılabilir..." Ama ölüm, o öyle değil.
Ben buyurduğum zaman ölüm gelip çağrısını yapacak."

Cebinden küçük beyaz bir şey çıkarıyor. Tepesini ittiğin-
de kaslarını geriliyor, parmaklarını çatala sıkıca kenetleniyor.
Fakat olan tek şey, kısa, küçük, gözden kaçırması kolay tek
bir tıklama sesi.

Ve sonra, işaretle harekete geçerek Sully'yi tutan gardi-
yan, bandajların kanla en çok lekелendiği yerde bacağına bir
yumruk indiriyor. Ondan yükselen çığlıkla midem ters yüz
oluyor.

Sadece Sully'nin güçlükle nefes alıp verişlerinin sesi du-

yulduğunda, Katz bir kez daha konuşuyor. Genişçe gülüm-
süyor. "Bu dünyada barıştan daha değerli hiçbir şey yoktur.
Onu koruyalım, besleyelim." Cebinden buruşuk bir kâğıt
parçası çıkarıyor. Biraz düzelttiğinde bunun kâğıttan bir tut-
na kuşu olduğunu görüyorum ve onu küçük bir kızın uzattı-
ğı ele koyuyor. Hâlâ gülümser hâlde başparmağını oynatıyor,
kafeteryada bir klik sesi daha duyuluyor ve Sully'ye bir copun
ucuyla vuruyorlar. Gardiyanlar onu zorla ayağa kaldırdığın-
da, burnu veya ağzı kanıyor -hangisi olduğunu söylemek zor-
ve sersemlemiş görünüyor. Çatal elimde yeniden dönmeye
başlıyor.

"Dün burada olanlar beni ziyadesiyle üzdü. Üzüldüm,
midem bulandı. Ama artık biliyorum, yüzünüzde görüyo-
rum ki barış üstün gelecek." Katz'ın kolları açılıyor. "El kal-
dırarak oyluyoruz, millet." diye talimat veriyor. "On Bir'in
serpilmesi için barışın üstün gelmesine kimler izin verecek?"

Yavaşça, orada burada, eller yükseliyor, sadece birkaç
tane. Katz bir yandan diğerine dönerek izliyor, daha fazlasını
bekliyor. Sahte gülümsemesinin ardında hoşnutsuz görünü-
yor. Başparmağı bir kez daha seçiriyor.

Klik.

İki gardiyan, Sully'nin kolunu dimdik havaya kaldırıyor.
Bir an için, bu kadar olduğunu, hepsinin bu olduğunu dü-
şünüyorum ama sonra başka bir gardiyan tırtıklı bir bıçak
çıkartıp Sully'nin kalan işaret parmağını yavaşça, dikkatle
kesmek için kullanıyor. Neredeyse bıçare hıçkırıkları ve kü-
çük çığlıkları bastıracak şekilde tüm oda nefes çekip tutuyor.
Neredeyse.

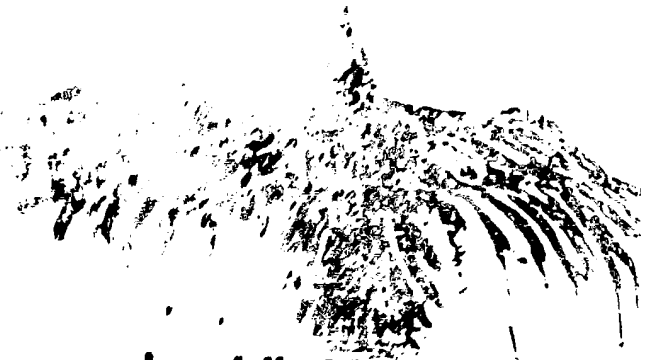
Şimdi düzinelerce kol yükseliyor.

Kumandan Katz, buraya yapmak için geldiği şeyi başa-
rmıştı. Korku. İtaat. Uysallık. Ne var ki benim elim kalkmı-
yor. Sonsuz bir döngü içerisinde çatalı döndürüyor; imkânsız

ama adil olanı yapma arzusuyla seçiyor. Katz'ı öldür. Sonra eklemelerime bir sıcaklık yayılıyor ve Hunter'ın elimi tuttuğunu görüyorum. Onun rehberliğiyle çatalı bırakıyorum. Ardından kemiklerimi, onları ağrıtabilecek, nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlatacak şekilde sıkıyor. Elimi havaya kaldırmasına izin veriyorum.

Ancak o zaman, her birimiz onun iradesine uyduğumuzda, Katz ve elli gardiyanı odadan çekip gidiyor. Fakat onların yokluğunda dahi hayat normal ritmine dönmüyor. Katz sadece Sully'nin vücudunu sakatlamakla kalmadı, direncimizi de sakatladı.

Her birimizin.

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu sabah babamı ziyaret ettim. Annem de oradaydı, en azından teknik olarak. Kendisinin nereden öğrendiğini merak ederek ona şu şarkıyı sordum ama cevap vermedi. Zaman hakkında mırıldanmakla yetindi sadece, bakışlarını nakışından bir kez olsun ayırmadan. Sarı bir parıltı saçan basit bir masa lambası deseniydi bu ve kızından daha önemliydi.

Babam parmak eklemlerimi temizleyip yüzümü tokatladı, dövüşmemi izlemek için sabırsızlandığını söyledi. Ancak profesyonel bir unvan altında dövüştüğümü görmek için daha da heyecanlı olduğunu ekledi. Ona bir kez daha yalan söyleyerek benim de öyle olduğumu söyledim.

Bir aydan kısa bir süre içinde yaşıtlarım mesleklerine karar vermek zorunda. Bir aydan kısa bir süre içinde -dört haftadan az- özgür olacağım. Plan hep buydu ve şimdi silahım olduğuna göre planımı sağlamlaştırmış durumdayım. Bundan sonra yerleşkenin üzerime geldiğini ve yer üstündeki güzel dünyanın sonsuza dek erişilmez olduğunu düşünerek derin uykulardan soğuk terler içinde uyanmayacağım. Gül-

hatmi tarlası ve kuzeydeki vahasıyla bu güzel dünya artık elimin altında.

Tabii ki, sözde vahanın gerçekten var olup olmadığını kesin olarak bilemem. Tüm yerleşkede hiç kimse böyle bir şeyi bilemez. Ama Seçkin kütüphanesindeki araştırmalarım-dan, sıcaklıkların geceleri ve kuzeye doğru giddiklikçe daha katlanılabilir olduğunu biliyorum. Sözlerindeki ayrıntılara dayanarak şarkının gerçeklikle bir ilgisi olduğunu da biliyorum. Her şeyden öteyse bana öylesine muhtaç olduğum umudu verdiğini biliyorum.

Her ne kadar bunun ihtimal dışı olduğunu bilsem de Jack'in, Kehanet'in kapısından dışarı itildiğinde tesadüf eseri kuzeye doğru gitmiş olma olasılığı, bu minicik umut balonunu On Bir'in tamamını doldurabilecek kadar büyütüyor.

Bazen Jack'in başına gelenleri bir türlü arkamda bırakamamak ya da kendimi Yerleşke On Bir'de bir ömür geçirmek için heyecanlanmaya ikna edememem çok yazık geliyor. Burada yetişkinliğimi geçirmek, bir aile kurmak, ister mutfakta ister Stadyum'da isterse fabrikada olsun bir kölelik işine sahip olmak için heyecanlanamamak. Maggie, Emerald ve Hunter, benim aksine buradaki geleceklerinden korkmuyorlar. Nasıl korkmuyorlar, bilmiyorum.

Belki de çocuklukları benimki gibi trajediyle lekelenmediğinden. Ya da belki de benim beynimin izin verdiğinden daha pozitif olmaya doğuştan programlanmışlardır. Belki hayattan daha az şey bekliyorlar ya da hayatın daha küçük anlarından daha fazla keyif almayı öğretmişlerdir kendilerine.

Belki de hayatta kalma sanatında hünerli olan onlardır.

Fakat mutsuz olan başkaları da var. Birkaç haftada bir patlak veren protestolar da bunun bir göstergesi; gerçi Katz'ın Ortalı kafeteryasına ziyareti en azından şimdilik buna bir son vermiş olabilir. Üstelik Wren bile memnun değil ve onun ha-

yatı benimkinden çok daha rahat. Ama Kehanet'teki sözlerini hatırlıyorum: Onun sevmediği kendisi. Mutsuzluğunun kaynağı bizzat kendisi. Öyleyse belki kendini farklı bir ışık altında görebilseydi, Yerleşke On Bir'deki yaşamdan memnun olabilirdi.

Beni en yalnız hissettiren, bu son düşünce. Planlanmış dövüşümden önce Mavi Devre'nin tek koşu bandında ısınırken kafamda en çok yankılanan bu düşünce. İki gün önce elime bir silah geçirdiğimde duyduğum sevinç hâlâ midemde titreşse de anlamlandıramadığım bir duygu seli tarafından bastırılmış, yutulmuştu.

Bruno köşedeki bir masada çalışıyor; takımımızın idari ihtiyaçlarından o sorumlu ve benim yerime elindeki kâğıt destesine odaklansa da varlığı arkadaşlığın verdiği küçük teselli sunuyor bana.

Bakışlarım tekrar masaya döndüğünde boş olduğunu görüyorum ve omzumun üzerinden bana sesleniyor. "Evel." Tekrar bağılıyor ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Arkadaşın burada. Seninle konuşmak istiyor."

Koşu bandından inip giderken saç çizgimin etrafında oluşan ter halkasını siliyorum. Kapıya yaklaşıırken, "Emerald mı?" diye soruyorum.

Yanından geçerken, gözleri benimkilerle buluşmaya zahmet etmeksizin başını sallıyor. Özür dilememe rağmen bana karşı hâlâ soğuk; çılgılık atma dürtüsüne direniyorum.

Maggie, yanında Kyle'la kapının dışında duruyor ve onu görmekten duyduğum şaşkınlığın yerini Kyle'a duyduğum antipati alıyor. Kızıl saçları ve küstah bakışlarıyla Kyle'a. En az ellerindeki dört dövmesi kadar Yukarı Ortalı olduğunu belli eden mavi, düğmeli üstüyle Kyle'a. Ben koridora adımlımı atar atmaz, "İşte bu yüzden saçını böyle yapmamalısın Maggie." diyor. "Dövüşe hazırlanıyor gibi görünüyorsun."

"At kuyruğunun nesi kötü?" diye tersliyorum, öfkemin anında yansıdığı sesimle.

"Nesinin kötü olduğunu az önce söyledim. Spor salonu için uygun" -arkama doğru başını sallıyor- "Ama günlük kullanım için değil." Maggie'ye dönüyor. "İkinci kattaki bir çocukla çöpleri karıştırmak istiyorsan buyur. At kuyruğunun onun için gayet yeterli olacağına eminim. Ama benim gibi daha soylu biriyle çıkmak istiyorsan, sofistike ol."

"Ben toplu seviyorum." diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

"Pekâlâ çocuklar." diyor Maggie avuçlarını havaya kaldırarak. "Benim saçlarım hakkında tartışmayı bırakabilirsiniz artık, teşekkürler."

Ama kolunu kaldırıp at kuyruğunu salıyor. "Bugün dövüşte sadece ikimiz varız, Eve. Emerald'la Hunter..."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Sabit kalmasını istememe rağmen sesim yükseliyor.

Hakarete uğramış görünüyor. "Ben kimsenin tarafında değilim. Sıkmaya başlamıştı, tamam mı? Ayrıca saçımı nasıl yaptığımı seni ne ilgilendirir?"

"Sana söylemiştim." diyor Kyle çabucak.

"Ne söylemiştin?" diye hırlıyorum.

Maggie başını sallıyor. "Al, Eve." Mavi kol bandımı ellerimin arasına sıkıştırıyor. "Bunu ailenin evinde unutmuşsun. Babanı buraya gelirken gördüm, sana vereyim diye bana verdi."

Kyle'a bakarak bandı elinden alıp koluma sarıyorum. Onu kontrol edebileceğini düşünüyor; böyle düşündüğünü biliyorum. Sinsi hakaretlerini duydum, karanlık bakışlarını gördüm. Ve en önemlisi, morlukları gördüm. Ona böyle davranmakla güçlü olduğunu sanıyor.

Ona güç neymiş öğreteceğim.

“Yardımcı olabileceğim bir konu var mı, Eve?”

“Sadece daha önce hiç dövüşüp dövüşmediğini merak ettim.” diyorum sakince.

Gülüyor. “Geldiğim yerde pek yapmadığımız bir şey. Alınmaca yok.” Ama alınmamı istiyor ve bu da kanımın fokurdamasına sebep oluyor.

“Bunu arkadaşın Zaar’a söyle. Ah, bir dakika, onu ne kadar çabuk yendiğime bakılırsa sanırım haklısın.”

“Onlar arkadaş değil.” diyor Maggie çabucak. “Değil mi, Kyle? Daniel, Landry ve Zaar pisliktir, değil mi?”

Yan yan ona bakıyor. “Sana daha önce de söyledim, o kadar da kötü değiller. Onlara bir şans vermelisin.”

Maggie sessiz kalıyor. Bakışları yere çevriliyor.

“Ona ne yapacağını söyleme.”

“Yaptığım şey bu değil. Ayrıca daha önce hiç dövüşüp dövüşmediğimi sorarak bir şekilde bana fiziksel olarak gözdağı vermeye çalışıyorsan, Zaar’dan çok daha iri olduğumu unutma.” Duraklayıp gözlerini üzerime dikeyor. “Ve senden de.”

“Ve Maggie’den de, öyle değil mi?”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Evet, Eve. Bununla tam olarak ne demeye getiriyor-sun?”

Maggie’ye bakınca gözlerinde şaşırtıcı bir şey görüyorum. Korkuyla incinmişlik karışımı bir şey ve cesaretimi kaybetmemeye neden oluyor.

“Hiçbir şey demeye getirmiyorum.” diyorum. “Kol bandı için teşekkürler ve hey, maçın tadını çıkarın.” Gözlerim Kyle’inkilere kilitli hâlde kapıyı suratına kapatıyorum. Belki Maggie sevgilisine kaba davrandığım için bana kızacak. Ya da belki de dilimi haddinden fazla tutmuşumdur.

“Her şey yolunda mı?” diye sesleniyor Bruno masasın-

dan bana. Yüzüm öfkemi ele veriyor olmalı.

Başım la onaylıyorum. "Sadece en iyi arkadaşım ve onun pislik erkek arkadaşı."

Kollarını sandalyesinde kavuşturuyor. "Kulağa en iyi arkadaşını kaybetmenin iyi bir yolu gibi geliyor."

"Bruno, ona çöp gibi davranıyor. O yüzden üzerime gelme, tamam mı?" Kum torbasına vuruyorum, parmak eklemelerim gürültüyle deriye çarpıyor.

"Tek söylediğim, onun adına karar vermenin sana düşmediği. Sen çocuğun şerefsizin teki olduğunu düşünüyorsun, o ise başka bir şekilde görüyor; güven bana, daha önce başıma geldi. Bunu senden duymak sadece aranızı açar."

Konuştuğumda çıkan normal sesim değil. Duygularla çarpılmış bir ses. "Kim sana, bana karışabileceğini söyledi?" diyorum tükürük saça saça. "Zira senin gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Zaar'la tam olarak Anil ve Erick'in önerdiği gibi dövüşüyorum ve sen aniden doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmediğimi düşünüyorsun. Sana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyeyim, Bruno. Yanlış olan, Zaar ve pislik arkadaşlarının, onlardan iki kat aşağıda doğdum diye her lanet gün hayatı burnumdan getirmesi. Sırf yapabiliyorlar diye. Yanlış olan, dışarıdaki o şerefsiz erkek arkadaşın herhangi bir yaptırımla karşılamaksızın en iyi arkadaşına vurabildiği gerçeği. Benim kitabıma göre yanlış olan bu ve ne senin ne de bir başkasının ahlak anlayışımı sorgulamasına ihtiyacım var." Kendimi sakın tutmak için derin derin nefes alıyorum. Şu an ağlamayacağım. Bunu yapmayacağım.

Bruno sandalyesinde geriye yaslanıyor. Bir eli kıvrıcık saçlarının üzerinde gezinip safi kas olan göğsüne düşüyor. Muhtemelen çok ileri gittim. Olay çıkardım. Belki beni azarlar ve ben özür dilemek zorunda kalırım. Yine.

Ama konuştuğunda sesi sakın. "Kıza vuruyor mu?"

Ona bakıyorum. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.
“Ever.”

“Mavi Devre’de senin gibi biri işimize yarayabilir, biliyorsun.” diyor çabucak ve ayağa kalkıyor. Bana doğru yürüyor. “Profesyonel anlamda.”

Kafam karışmış hâlde kaşlarımı çatıyorum. “En son konuştuğumuzda...”

“Biz burada bir aileyiz, Eve. Her zaman anlaşıyoruz. Her zaman birbirimizle aynı fikirde olmuyoruz; kelimeler olsun eylemler olsun, her neyse. Ama içimde sana dair iyi bir his var. Profesyonel olmayı ciddi olarak düşünmeni istiyorum.”

Başımı sallıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, göğsümde uğuldayan çok fazla duygu var ancak aralarında okşanan gururumun da bulunduğunu biliyorum. On Bir’deki geleceğime dair o kasvetli görüntünün bir anlığına gözden kaybolduğunu biliyorum. “Ah, peki. Tamam, düşüneceğim.” diyorum ve hatta saniyenin onda biri kadar bir zaman için ciddi bile olabilirim.

“Ve konusu açılmışken, umarım bir gün arkadaşının pislik erkek arkadaşının canına okumak için bir bahane bulursun.”

Gülümsüyor, ben de gülümsüyorum.

Wren’i ilk gördüğüm silindirik tünele giriyorum. Artık benim erkek arkadaşım olması ne kadar garip, düşüncesi bile mideme perendeler attırıyor. Ancak odaklanmam gerek; zira bugün Star isimli, Kırmızı Devre’nin düzenli olmayan dövüşçülerinden biriyle eşleşeceğim. Aşağı Ortalı, tıknaz ama çevik, ayrıca temiz dövüşmediğini duydum. Bir keresinde Emerald’ı yenmişti, dolayısıyla zor bir maç olacağını biliyorum.

Wren kalabalığın içinde olmayacak; o ve Connor, birçok seçkin bilgisayar laboratuvarından birinde meslek turundalar. İtiraf etmekten nefret etsem de burada olmayacağı için mutluyum. Burada olsa gerilirdim. Gergin ve dikkati dağılmış; zor bir dövüş için iyi bir karışım değil.

Bu gece dört gözle beklediğim bir şey var: Bir randevu, hem de onun yaşadığı yerde. Kalbim bu düşünceyle daha da hızlanıyor. Saat sekizde kütüphanenin önünde buluşacağız. Arkadaşlarımla akşam yemeğimin bitmesi için yeterince geç, yerleşkenin ışıklarının hâlâ açık olacağı kadar da erken.

Dudaklarını düşünüyorum, yumuşak ve sıcak, benimkiler bastırılmış hâlde. Gülümsüyorum.

Star, yumrukları kum torbasına çarptıkça gösterdiği çabayla yüksek sesle homurdanıyor. Tünelin ucundaki kalabalık hayli gürültülü, bağırıışlarını duyabiliyorum ama bu, yüksek katımlı bir maç olmayacak. İkimiz de profesyonel değiliz, ikimiz de Aşağı Ortalıyız. Kapüşonlulumun fermuarını açıp bir kenara fırlatıyorum. İki yanağımı da tokatlıyor ve babamı düşünüyorum. Kol bandımı sıkıyor ve Maggie'yi, Kyle'i düşünüyorum.

Eski yaralar hemen açılıyor; her yumruğum bir öncekinden daha sert. Kaybetmeyi sevmiyorum, bu nedenle de kaybetmeyeceğim. Temiz dövüşmemeyi bilen tek kişi Star değil ve zihnimde Zaar'ın ayaklarımın dibinde kıvrandığını görüyorum. Acı dolu çiğliklerini duyuyor ve onlardan zevk alıyorum.

Ama hakem ikimizi etrafına toplayınca içimde bir şey kırılıyor. Belki de dövüş aşkı, eğer içimde öyle bir şey varsa tabii. Belki de aşırı ve gereksiz yere dramatik davranıyorumdur. Fakat Stadyum'un içine, ringin parlak ışıklarına doğru yürürken ayaklarım sanki kurşunla doldurulmuş gibi hissediyorum ve Wren'in kollarına sokulma arzusu kalbime

bir şırıngayla enjekte edilmiş gibi göğsümü dolduruyor.
Hayır.

Hayır, oraya gidemem. Ne şimdi ne de başka zaman.
Ben benim. Ben acımasızım. Ben bir savaşçıyım.

Bize tezahürat yaparak çırpılan ellere bakıyorum ve bırakıyorum enerjileri tenimin altına sızsın. Enerjileriyle her adımda daha hızlı bir şekilde ileriye doğru itiliyorum. Hunter bir keresinde bana bu kadar çok insan adını bağırıyor olsa öleceğini söylemişti. Şu an nedenini anlıyorum.

Maggie yüksek sesle çığlık atıyor -kızmamış olmalı- ve gözlerim Kyle'a kaymadan önce ona doğru başımı sallıyorum. Kyle alkışlamıyor; sadece o solgun gözleriyle bana bakıyor.

Star önümde duruyor; tıknaz bacaklarının üzerine asit yeşili tayt çektiğini, iki kaşını da tıraş etmiş olduğunu görüyorum. Bantlanmış parmak eklemlerinde pembe lekeler var ve kafayı yemiş gibi sırtıyor. Ağırlığımı önce yavaşça, sonra hızlanarak bir ayağımdan diğerine veriyorum. Olduğum yerde yukarı aşağı zıplıyor, ellerimi bileklerimden sallıyorum. Şu an yumuşak olma zamanı değil, rahat olma zamanı değil.

Odaklanmış, kararlı ve hazırım.

Ne var ki ilk yumruğunu gördüğümde çok geç oluyor. Sert bir şekilde kulağıma çarpıyor ve sanki uzun bir çubuk sokulup diğer taraftan çıkarılmış gibi hissediyorum. Dirseğini kaldırıyor ve ben dişlerimi kurtarmak için tam zamanında geri kaçmayı başarıyorum. Karnıma bir tekme iniyor ama gergin kaslara çarptığından pek hissetmiyorum ve boşa harcanmış enerjisini ona bu sefer ben bir yumrukla saldırmak için kullanıyorum. İyi nişan alıyorum ve yumruğum yüzünün ortasına iniyor. Burnunun kırıldığını hissediyorum.

Kanıyor ve damlacıklar ayaklarımın çiğnediği zemine düşüyor. Kan lekeli dudaklarından boğuk bir ses yükseliyor

ve öne fırlatarak kalın gövdesiyle bana çarpıp yere savuruyor. Zemin tehlikeli bir konumdur. Fakat omuzlarımı kaldırır kaldırmaz atkuyruğumu yakalıyor ve beni saçlarımdan çekerken ciyaklıyorum; gerçekten de temiz dövüşmüyormuş. Zayıflık hâlimde, Maggie'yi ve Kyle'a bir ders verme arnımı düşünüyorum. Şimdi, acının içinde sakınım. Bekliyorum. Star yanıma geçip yumruğunu havaya kaldırıyor. Hızla yukarı kalkıp çenesinin altına çarpıyor ve bu süreçte dilini kaybettiğini umuyorum. Sonra üstündekinden tutup onu kendime doğru aşağı çekiyorum; ikimiz de dizlerimizin üzerindeyiz ve atkuyruğum serbest kalıyor. Wren'in kitabında gördüğüm bir şeyi yaparak alnımı onun zaten kırık burnuna geçiriyor, sonra o tekrar düzgün görmeye başlayamadan ayağa fırlıyorum. Bir tekme savuruyorum -tıpkı Erick'in bana öğrettiği gibi, doğruca suratına- ve sanki boynu kırılmış gibi başı çatırtıyla geri gidiyor.

Yere seriliyor. Bilinçsiz. Bunun da işi bitti.

Kalabalık kükrerken göğsüm inip kalkıyor; omzumun üzerinden bakarak gözlerim Kyle'ın kilerle buluşana dek kalabalığı tarıyorum. Tükürüp gülümsüyorum, ardından terden ve Star'ın kanından arınmak üzere Mavi Devre'nin antrenman odasına geri yollanıyorum.

Ancak içeri girince bir şey fark ediyorum. Titriyorum ve bunun sebebi zafer ya da adrenalin değil. Bu korku. Neredeyse kaybedeceğimden değil, neredeyse gereksiz yere kaybedeceğimden. Neredeyse yumuşayacaktım.

O akşam hücremde asılı duran küçük aynada yansıمامı son bir kez kontrol ediyorum. Sarı saçlarım açık ve Aşağı Ortallılara ayrılan dört dakikalık buz gibi duştan sonra hâlâ nemli.

Müthiş görünmüyor ama saç şekillendirmede Maggie gibi iyi değilim. Gönülsüz bir şekilde karıştırıp omuz silkiyorum. Artık olduğu kadar. Sonra bakışlarım düz ve geniş burnuma, oradan da gözlerime gidiyor. Koyu mavi ve ayrıklar. Yarım ay şeklinde olmaları dışında dikkat çekici bir şeyleri yok.

Yüzüm bugünkü dövüşten zarar görmedi. Umursamam gerektiğini biliyorum ama bir yanımdan bundan mutlu. Bir kulağımın hâlâ acıyla çınlaması ve kafa derimin yanması dışında incinmemiştim. Sadece rakibimi yenmek için harcadığım çabadan yorgunum.

Saate bakınca gitme zamanının geldiğini görüyorum. Kalbim, Wren'le buluşma düşüncesiyle, onun dairesini görme düşüncesiyle küt küt atıyor. Yaşadığı yeri böyle adlandırmıştı. Daire, hücre değil. Ancak işin çekici yanı bu değil, tam olarak değil. Beni heyecanlandıran onun başka bir yanını görecek olmak.

Kapıyı titreyen parmaklarla kilitliyorum. Belki yorgunluktan, belki bozulmuş sinirlerimden, muhtemelen her ikisinden de.

“Makyaj mı yaptın sen?” Arkamı döndüğümde Emerald'ı kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada dikilirken görüyorum. Hay sıçayım.

“Yoo. Tabii ki hayır.”

“Evet, yapmışın. Gözlerin farklı görünüyor. Ve yanakların da alacalı bulacalı.”

Boynumdan yukarı bir kırmızılık tırmanıyor. Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. “Hiç de bile.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Jules. Hatırladın mı? Yemekte söylemiştim size. Jules'le planlarım var.”

“Hayır.” diyor yavaşça. “Hatırlamıyorum ama olsun. Jules, diyorsun. İkiniz ne yapacaksınız?”

Kum torbalarına vuracağımızı söyleyemem. Beni mak-
yazılı yakaladıktan sonra olmaz. "Bilirsin işte." diyorum onun
yerine. "Öylesine takılacağız."

Gözlerini kısıyor. "Bir ihtimal bir erkekle planın yok,
değil mi? Mesela, beşinci kattan yakışıklı birileriyle?" Bilir-
miş gibi başını öne eğerek bana bir bakış atıyor.

"Hayır!" diye bağırırsam da gülümsüyorum ve gülümse-
memi durduramıyorum. "Hayır. Tabii ki de yok. Ayrıca biz
sadece arkadaşız."

"Tabii, öylesinizdir. Dinle, diğerlerine söylemeyeceğim,
tamam mı?" Göz kırıyor.

İleri geri sallanıyorum ve sonra koluna bir yumruk atı-
yorum. "Sağ ol." diyorum beceriksizce, sonra da yanından
geçip gidiyor, koridora çıkıyorum. Giderken kalan allığı da
siliyorum. Emerald'ın bilmesi o kadar da kötü değil. Ama
Maggie büyük olay yapardı ve Hunter'sa... Eh. Hunter'ın bil-
mesini istemem.

Gizlice dolaşmaktan nefret ediyorum. Yalan söylemek-
ten nefret ediyorum. Ama şu anda bunlardan herhangi biri
için fazla kötü hissetmek zor. Hoplaya hoplaya yürümek
zor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ama aslında üçer
üçer çıkasım var, kaslarımın ağrmasına rağmen.

Yine de aptal gibi gülümsüyorum.

Sonra ışıklar kesiliyor, etrafıma tümüyle yoğun, nüfuz
edilemez bir karanlık çöküyor ve bıçağımla el fenerimi hüç-
remde unuttuğumu ve bunun kötü olduğunu fark ediyorum.
Çok çok kötü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hangi kata daha yakın olduğumu bilmiyorum. Elektrikler gitmeden önce ne kadar süredir tırmanıyordum? Muhtemelen üçüncüyle dördüncü arasında bir yerdeyim. Ortalı katıyla Yukarı Ortalı katı arasında. Olasılıklar karanlığın yerini alarak önümde yanıp sönüyor ama beynim doğru işleyemiyor ve hiçbirini anlamlandıramıyorum. Onun yerine, ayaklarım yer üstündeki ağaçlar gibi beton basamaklara kök salmış, toprağa bağlanmış hâlde hareketsiz duruyorum.

Yutkunuyor ve kulaklarımdaki baskıyı hissedebiliyorum. Şu anda işe yarayan tek duyum onlar. Tamam, Eve. Bir şeyler yapmalısın. Önüme doğru, karanlığın içine hızla bir elimi savuruyorum. Gevşek bir şekilde yanıma iniyor.

Yapamam. Hiçbir şey yapamam.

Ayak parmağımı öne doğru uzatıyorum, yavaşça bir santim yana gidiyor.

Sanki felç oldum.

Belki de aşırı düşünüyordumdur; belki de hiçbir şey yapmama gerek yoktur. Belki de ışıklar geri gelene kadar burada

bekleyebilirim. Sonra da Wren'i görmek için yoluma devam ederim. Evet, yapacağım şey bu.

Göğsümdeki gümbürtü dengemi kaybetmeme neden oluyor ve el yordamıyla sırtıma batan tırabzanı arıyorum. İki elimle sıkıca kavıyorum. Bugün ringde duyduğum güçsüzlük hissi şimdikiyle karşılaştırıldığında hiçti; bu, gerçek hayat. Bu, gerçek savunmasızlık. Bu, dehşet.

Aşağıda bir yerde bir kapı itilerek açılıyor ve birinin sessizce "lanet olası yerleşke" diye tısladığını duyuyorum. Ses kulağıma biraz tanıdık geliyor ancak tanımak için tekrar duymam gerek, zira beynim inanılmaz derecede yavaş hareket ediyor. Ara sıra yemekhanede kızarmış ekmekle servis edilen melas gibi. O her kimse bir el feneri var ve ışığı merdiven boşluğunu aydınlatıyor. Gözbebeklerim ışığa tutunarak heyecanla büyüyor.

Gözlerim konuşanı, ışık saçanı, bulduğunda kalbimin çarpıntısı yavaşlamıyor. Rahatlamayla karışık bir kahkaha kabarıp çıkmıyor yüzeye. Çünkü oradakiler Daniel'la Landry ve ikisi de beni gördüklerinde yavaşlıyor, ikisinin de omurgaları dikleşiyor. Eskilerin dediği gibi, kedinin gördüğü fare gibi hissediyorum.

"Bu gece koruman yok mu?" diye soruyor Daniel bana, buz gibi bir sesle. "Çok yazık."

"İhtiyacım da yok."

"Senin sorunun ne biliyor musun, Eve?" diye soruyor, el fenerini vücudum boyunca yukarı aşağı sallayarak. "Kendinden fazla eminsin. Diğer kızların bu kadar sert davrandığını hiç görüyor musun?"

"Tabii ki."

"Cık. Kastettiğim ortada dolandığın o erkek Fatma dövüşçüler değil. Gerçek kızlardan bahsediyorum. Senin gibi, Eve. Sen gerçek bir kızsın, öyle değil mi?"

Beynim şimdi daha hızlı işliyor ve bakışlarım merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Daniel hâlâ konuşuyor. "Ve senin şu tavırların. Sayın kusurundan yalnızca bir başkası." Bana bakıyor ama gözlerini göremiyorum. Göz çukurları siyah bir bulut gibi. "Sen ne düşünüyorsun, Landry? Zira ben Eve'e o çok vermek istediğimiz dersi vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Geri çekil, Daniel." demeyi başarıyorum. Umarım midemde fokurdayan telaşı duymuyorlardır. Saf asit olmalı, zira kırbaç gibi vuruyor, yakıyor. Tek düşünebildiğim, bugün dövüşmüş olduğum ve bunun ne kadar adaletsiz olduğu. Bugün dövüştüm ben. Fiziksel olarak bitkin, yorgun ve savunmasızım. Ve savunmasız olmak korkunç bir şey. "Geri çekil, yoksa sonun arkadaşın gibi olacak."

Daniel, "Ödemen gereken bir şey daha." diyor ve dudakları alayla kıvrılıyor. El fenerinin ışığını oynatırken gözlerindeki o şeytani parıltıyı görüyorum.

Kaybedecek daha fazla zaman yok. Yalpalayarak onlardan uzaklaşıyor; her bir kas lifinin ve maksimum enerjiyi harekete geçiren her bir hücrenin yardımıyla merdivenlerden yukarı çıkıyorum fakat yeterince hızlı değilim. Bileğimden kavranıp düşüyorum. Yüzüm bir basamağın kenarına çarpıyor ve elmacık kemiğim acıyla feryat ediyor.

Lütfen limon suyu olsun. Lütfen geleceği kesin olan darbelerin geri kalanı üzerime fark edilmeden gelsin.

"Şuna bakar mısın, Landry. Eve panikliyor." diye alay ediyor Daniel. "Bugünü hiç göremeyeceğimi sanırdım. Tanrım, terlediğini izlemek nasıl da iyi hissettiriyor; gerçi itiraf etmem gerekir ki biraz üzücü. Hatta acınası." Diğer ayağı-mı da tutup çıplak karnım soğuk betona yapışana dek beni hızla merdivenlerden aşağı indiriyor. Bir merdiven sahanlığındayım -muhtemelen Ortalıların sahanlığıdır- ve artık tek

umudum çığlık atmak. Ben de ciğerlerimin tüm gücüyle öyle yapıyorum ama daha çığlığım devam ederken dahi boşuna olduğunun farkındayım. Hiç kimse gelmeyecek. Bu kahrolası yerleşkede hiçbir zaman hiç kimse gelmez. Her erkek, kadın ve çocuk kendi başının çaresine bakmak zorundadır ve gerçek şu ki bir gün daha görmeme yetecek gücüm yok.

Başım arkadan kavranıp yere çarpılıyor ve çığlığım kesiliyor. Acı ve şokla fazlasıyla erken kesiliyor. Gözlerimle dişlerimin arasına kan sızıyor ve parmaklarım yüzüme doğru ilerliyor, avuçlarım çok ihtiyacım olan sıcaklığı sunuyor. Daniel üzerime çıkıp elleriyle kollarımı kavırıyor, bacaklarını benimkilere kilitliyor.

"Ters çevirsene," diyor Landry ve hiç şansım olmadığını anlıyorum. O benim tek umudumdu ama sesi duyduğu zevki ele veriyor. Daniel'in tarafında. "Hep güzel bir yüzü olduğunu düşünmüşümdür."

Daniel kabaca, "Öyleyse, onu parçalamam yazık olmuş." diyor. "Ve bilgin olsun, Eve, her saniyesinden zevk aldım." Bunu diyerek vücudumun bir yanından çekiyor ve ben ellerim hâlâ yüzümde, onu tek parça tutmaya çalışır hâlde ters dönüyorum. Hâlâ üstümde, hâlâ hareket edemiyorum. Keskin sabunun kokusu boğazımı yakıyor.

"Ah, şuna bir bakar mısın." diyor Landry. "Utangacı oynuyor." Parmakları çıplak karnıma dokunuyor, hafifçe ileri geri okşuyor, acı ve dehşetten ayrı olarak içimde bir şeyler düğümleniyor. Donuk ve haklı bir korku duygusu.

Serbest kalma arzusu beynimde ateşlenen diğer her şeyi boğuyor ve ben tüm gücümle debeleniyorum. Fakat yeterli gelmiyor. Yeterli değil çünkü bu adil bir dövüş değil, bu geceki değil. İkisile birden değil.

"Vücudu hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor Daniel. Beni yerimde tutarken harcadığı eforu sesinden du-

yabiliyorum ancak sesini sakın tutmaya çalışıyor. Serinkarak tutmaya çalışıyor. "Benim bir şikâyetim yok."

"Meh, benim zevkime göre fazla sert. Üstelik uzun da değil mi? Ve acayip düz, erkek gibi."

Daniel soğuk ve keskin bir kahkaha atıyor; ellerim ~~sanki~~ bu beni şeytani planlarından koruyacakmış gibi gözlerimin üzerinde yumruk hâline geliyor. Hâlâ debeleniyor, hâlâ Daniel'i üzerimden atmaya çalışıyorum.

"Hey, Eve." diyor şimdi. "Hey, Eve, biraz sakın ol, tamam mı? Hareketsiz kalırsan bu çok daha az acıtacaktır. Bana güven, tamam mı?"

"Bunu yapamazsınız!" Çığlık atıyorum, kelimeler ağzımdan fırlıyor. Tatları kusmuk gibi. "Bunu bana yapamazsınız"

"İşte orada yanılıyorsun, Eve." diye tıslıyor sıkılı dişlerinin arasından. Ama beni yerimde tutarken harcadığı çabayı gözlerinde görüyorum. Çabuk yoruluyor. "İstediğimizi yapabiliriz çünkü biz Yukarı Ortalıyız ve sense kimsenin umurunda olmayan küçük, pis bir kızsın. Ve sana şunu söyleyeyim." diye ekliyor dudağı bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Biz gardiyan olduğumuzda, bir daha bir an olsun huzur bulacağımızı sanma. Uyurken değil, yemek yerken değil. Bir. An. Olsun."

Cevap veremiyorum çünkü yine çığlık çığlığayım. Landry'nin parmakları kotumun beline dolanıyor ve o an bacaklarım bir hışımla cana geliyor; göğsüne geçirdiğim topuğumla bir pat sesi duyuluyor.

Daniel neler olup bittiğini görmek üzere arkasını dönüyor ve tekmeleyen bacaklarımın momentumuyla altından yana kayıyorum. Neredeyse özgürüm.

"Tut onu!" diye bağılıyor Daniel ama vücudumdaki her bir hücre adrenalin ve yorulmak bilmez yaşam mücadelesiyle tutuşmuş durumda.

Şimdi ellerimle dizlerimin üzerindeyim. Daniel'in sura-

tına bir dirsek geçiriyor, boğuşuyor da boğuşuyorum. Ama sonra arkadan saçlarımdan yakalanıyorum ve uzun parmaklar boynuma dolanıp öyle bir sıkıyor ki gözlerimde kan damarları patlıyor, mücadele gücü gidiyor, ölüyor.

Ancak henüz pes etmeye hazır değilim ve bir parmak kapıyorum, sadece bir tane - yüzük parmağı olmalı, çünkü zayıf- ve dünya kararırken onu geriye doğru büküyorum, sonra bir pop sesi duyuyorum ve boynumdaki eller gevşiyor. Beynime oksijen yükseliyor.

Hayattayım, hayattayım, hayattayım.

“Lanet olası sürtükl!” diye çılgık atıyor Daniel. “Lanet parmağımı kırdı!” Bir köşede eğilip kalıyor ve koşmaya başlıyorum; peşimde Landry’le merdivenlerden yukarı fırlıyorum ve beni itiyor ve kafamı beton duvara geçiriyor ve her yer eskisinden daha karanlık bir hâl alıyor ve burada öleceğim kafama dank ediyor. Hiçbir zaman annemle babama, arkadaşlarıma ya da Wren’e doğru dürüst veda edemeyeceğim. Hiçbir zaman temiz havayı soluyamayacak, rüzgârı yanağım-da hissedemeyeceğim. Hiçbir zaman Jack’i bulma ya da öz-gürlüğü tatma şansım olmayacak.

Telaşlı ayak sesleri duyuluyor -bu kadarı hırpalanmış beynime sızabiliyor- ya da belki de bağırışlar; ancak bunlara bir anlam veremeyecek kadar uzaklardayım. Hayır, yanılıyor olmalıyım çünkü şimdi etraf sessiz, tabii bu duyduğum benim adım değilse. O kadar zayıf ki yerleşkenin diğer ucundan fısıldanıyormuş gibi geliyor, dolayısıyla da cevap vermem mümkün değil. Belki de adımı fısıldayan Kehanet’in dışındaki ağaçlardır. Ben de geri fısıldamak istiyorum; gerçekten istiyorum.

Fakat şimdi sağa sola sallanıyorum, bir saat gibi ya da bir ağaç; o konuşan ağaçlardan biri gibi. Ever, işte bu. Kendi adımları fısıldıyorum, başka bir şey değil ve yalnızım, her zaman

yalnız. Şimdi zihnim sakin ve artık hareket mi ediyorum, uyanıyor muyum, işitiyor mu yoksa konuşuyor muyum, uyuyor mu yoksa ölüyor muyum, bilmiyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Loş ışıklı bir odada gözlerimi açıp kırıştıyorum. Başım gözlerimin ardında öyle derinden zonkluyor ki bir kez olsun karanlık bir lütuf gibi geliyor; ışık kesinlikle kafatasımı ikiye yarardı. Ağrıdan midemde bir bulantı yükseliyor ve tekrardan gözlerimi kapatıyorum.

Muhtemelen Daniel veya Landry'deyim. Muhtemelen ellerim zincirliydi, ayaklarım da. Gözlerimi gerçekten açmam gerek. Hayatta olmam bile bir mucize.

"Eve." diye alçak bir ses geliyor ve hissettiğim acı ne kadar büyük olursa olsun gözlerimi açtığım bir ses bu. Damarlarımdan şeker gibi rahatlama akmasına neden olan bir ses. Wren.

Yüzüne karanlık ve hayvani bir şey kazınmış hâlde bana bakıyor.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama ağızımdan sadece bir gurultu çıkıyor. Kan tadı dilimi kaplıyor.

"Eve." diye tekrarlıyor. "Kimdi?"

Sesi çok sakın, konuşması çok yavaş, gözlerindeki parıltı

çok şiddetli. Yutkunuyorum, sanki boğazımda zımpara kâğıdı var gibi hissediyorum, ve sonra beni bile şaşırtan basit bir kelime çıkıyor ağzımdan. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Tane tane konuşuyor. "Bilmiyorum derken ne demek istiyorsun? Adlarını mı bilmiyorsun?"

Bana saldıranları korumamalıyım. Tabii ki korumamalıyım. Öyle bir isteğim de niyetim de yok. Ne var ki şu an yalan söylemek zorundayım çünkü aksi takdirde Wren korkunç bir şey yapacak. Şu an içindeki o acımasız canavarı hissedebiliyorum, hummalı gözlerinin ardında kıpırdadığını görebiliyorum.

"Hayır. Demek istediğim, onları görmedim. Hem de hiç."

Hızla ayağa kalkıp benden uzaklaşıyor. İki eliyle yüzünü sıvazlıyor, sonra da tavana bakarak ellerini başının arkasında birleştiriyor. Gergin kaslarıyla kolları hayli iri.

"Nasıl görmezsin?" Sesi çaresiz çıkıyor.

"Görmedim işte."

Şimdi odayı adımlamaya geçiyor ve gözlerim onu takip ediyor. Hareketlerini izlemeyi seviyorum; ısırap içinde olduğunda bile, buna sebep olduğum için boğazımı kesmek istediğimde bile. Ama her hareketi o kadar nazik, ölçülü bir güçle parlıyor ki başka tarafa bakmak imkânsız. Onu izlemek beynimin içindeki acıdan alıyor dikkatimi.

"Eve..."

"Neredeyim ben?"

Bana bakıyor ve konuyu değiştirmek istemediğini anlaşıyor. Fakat iç geçirmekle yetiniyor. "Bendesin. Burada güvende olursun."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sırtı bana dönük ve giderek

küçülüyor. "Gitme." diyorum, onu yanımda istediğim için, varlığının avuntusunu istediğim için zayıf olsam da umurumda değil. Belki de dostluğu, güveni arzulamama sebep olan zayıflık değildir; belki de insan doğasıdır. Daniel ve Landry gibi yıkıcılıktan, kötülükten beslenenler, kanları hayatlık bağlamış olanlar; belki de mutant olan onlardır.

Belki de sadece bir insanken bir mutant olmaya çalışıyordum.

Wren omzunun üzerinden bakıyor. "Sana ağrı için bir şeyler getiriyorum. Geri döneceğim."

Onu bir daha gördüğümde, bir süre uyuyakalmış olduğumu düşünüyorum çünkü şimdi üzerinde kapüşonlu bir sweatshirt var ve başı ellerinin arasında yanımda oturuyor. Onu izlediğimi hissetmiş olmalı çünkü hemen bana dönüyor.

Dudaklarımın arasına bir şey koyup bir bardak su tutuyor ağzıma. "İç bunu. Şişliği indirir."

Dediğini yapıyorum, su mideme akarken bana yabancı geliyor; tadı metal gibi. Kafamda öncekinden daha az şimşek çakıyor ve zorlu bir dövüşten çıktığımdaki gibi hissediyorum. Tabii bir dövüşten sonra kendimi güçlü hissederim ama şu an güç dışında her şeyi hissediyorum. Daniel'in üzerimdeki halleri hızla geçiyor zihnimden; Landry'nin karnımdaki parmak uçlarının hissi asit gibi yakıyor.

Parmaklarım titriyor ve titremenin midemdeki düğümünden geldiğini fark ediyorum; zihnimi oyalamaya ihtiyacım var. Bu nedenle dirseklerimin üzerinde yükselip öfkeli başımı kaldırarak etrafa bakınıyorum. Üzerimi örten ince bir battaniyeyle bir yatağın üstünde uzanmaktayım. Bluzum kanla kaplı.

Ağlamak istiyorum ama ağlayamam çünkü gözyaşlarım asla durmaz. Belki de Wren'in beni bir çocuk gibi ağlarken

"Ee sonra... Seslerini tanımadın mı?" diye soruyor. Sesi inanmazlık yüklü ya da belki de bana öyle geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Ardından kana bulanmış ağzımın izin verdiği kadar net konuşuyorum. "Hayır. Seslerini tanımadım. Yüzlerini görmedim. Kusura bakma."

"Yine de bir tanesinde el feneri vardı. Merdivenlerin tepesinden görebiliyordum."

Omuz silkiyorum. "Fark etmemişim."

"Fark etmedin." diye tekrarlıyor gözleri kısılarak. "Hem de sen. Karanlıktan ölümüne korkan sen. Aniden görebildiğini fark etmedin mi?"

Gözlerimin arkasına yanan dikenler batıyor, eskisinden daha da sert.

"Biraz meşguldüm, Wren, canımı kurtarmak için savaşıyordum, tamam mı? Bana şey yapmak istediler..." Gerisini getiremiyorum.

Öne eğiliyor. "Ne?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne olduğunu düşünüyor-sun?"

Betondan oyulmuş gibi, tümüyle hareketsiz. "Peki yapılar mı?"

Başımı sallayınca gözyaşlarım yerinden oynayarak düşüyorlar. Kontrolü mümkün değil, artık değil. "Kaçtım." diye çıkartıyorum. "Stadyum'dan sonra çok zayıftım, onlarla savaşımadım. Fakat sonra başardım, bir şekilde onları üzerimden attım. Sonra içlerinden biri beni boğuyordu ve ben de..."

Kendimi tutuyorum, ama son anda. Daniel'in parmağını kırdığımı ona söyleyemem. Wren'in onu bir sonraki görüşünde bariz bir işaret olurdu.

"Ve?"

"Ve kaçtım. Yine. Merdivenlerden çıkarken biri beni yakalayıp kafamı duvara geçirdi. Beni o sıra bulmuş olmalısın."

Ellerimle yüzümü kapatıyor ve tekrar uzanıyorum, hıçkırıklarım artık üzerlerinden veya etraflarından konuşamayacağım kadar gürültülü. Yatağın kenarı yükseliyor ve Wren'in gittiğini, yalnız olduğumu anlıyorum. Daha fazla ağlayamayacak hâle gelene dek ağlıyorum.

"Sana yüz havlusu getirdim." diye geliyor sesi bir süre sonra. Karanlıktan göremeyince gözlerimin yapıştığını fark ediyorum. Havluyu körü körüne alıyorum; sıcaklığıyla çürük ve yaralı cildime iyi geliyor. "Haplar yardımcı oldu mu?"

Başımınla onaylıyorum. "Teşekkürler." Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünün hâlâ öfkeyle bulutlu olduğunu görüyorum. "Ne?"

Sert bakışları benimkilere akıyor. "Sana bunu yapanları bulacağım, biliyorsun." diyor sessizce.

Aşağı eğiliyor ve dudakları alnıma değiyor, temiz kokusunu alıyorum. "Onları bulacağım ve onları öldüreceğim."

Bir şey demiyorum.

Başımı öpüyor ve gözlerimiz birbirini bulabilmesin diye geriye yaslanıyor. "Geç oldu. Biraz uyumaya çalışmalısın. Sabah daha iyi hissedeceksin."

Cevap veremeden gözlerim kapanıyor ve kısa süre sonra nefesim düzenli hâle geliyor, nabzım yavaşlıyor.

Sessizliğe uyanıyorum ve bir an için panik beni ele geçiriyor. Ama sonra nerede olduğumu hatırlayınca midemdeki yumruk gevşiyor. Başım sadece hareket ettiğimde kötüleşen sıkıcı bir zonklamayla ağrıyor ama yine de katlanılabilir durumda ve bu nedenle doğrulup battaniyeyi bir kenara atıyorum.

Dün kaslarım bana iyi hizmet etmişti; bir yandan zihnim artık kafatasımın içinde ikamet eden dehşetleri geri sararken, yavaşça ovuyorum onları. Travmanın kötü yanı budur: Asla

bitmez. Hafızada kalır.

Elimi yüzümü yıkadığım lavabonun üzerindeki aynada, benim olduğunu zar zor çıkardığım bir yüz görünüyor. Daha önce görmediğim kadar siyah ve mavi; beton yumruktan daha serttir. Ama Wren'in şişlik için verdiği şey her ne idiye ise yaramış: Deri, altındaki damar patlamalarıyla şişmiş olsa da tahrip hiçbir yerde derinlere inmiyor. Bir yanağımda boyulu boyunca bir kesik var ancak yıkayınca tekrar kanamaya başlamıyor; bu iyiye işaret.

Boynum en kötüsü. Mavi ve sarı çizgiler; beni mengene gibi tutan parmakların izi. Bunlar diğerlerinin de fark edeceği izler.

Daniel'ı ya da Landry'yi tekrar görme düşüncesi bir titremeyle sakinliğimi elimden alıyor. Aynaya bakıp sırtımı dikleşmeye zorluyorum. Güçlü olmalıyım ve bu bir sorun değil, benim için değil. Ancak titreme dinmiyor ve silahları ve yetkileriyle bu yerleşkenin yöneticileri olduklarında bana bir an bile huzur vermeyecekleri konusundaki uyarılarını düşünüyorum. İşe başlama zamanı gelmeden önce gitmeye karar vermiş olmam bir lütuftu. Tehditleri boş, anlamsız; sadece henüz bilmiyorlar. Düşüncelerim, ben Kehanet'te dikilene ve ağaçlar hafif bir esintiyle salınana dek oradan oraya sürükleniyor. Güneşi gözlerimde hissediyorum; ellerimin altındaki camın kırıldığını görüyorum. Bir gülhatmi tarlasına ulaşana dek kuzeye doğru koştuğumu hissediyorum. Şimdi titremem geçmiş, nefesim yine sakin.

Tuvaletten çıktığımda Wren'i yatakta otururken buluyorum. Üzerinde bir eşofman altı var, başka da bir şey yok ve gözlerim pürüzsüz cildinde geziniyor. Benimki gibi soluk tenli değil. Sıcak zeytuni bir ten, neredeyse şiirsel bir şekilde kaslarının üzerinde yükseltiler oluşturuyor. Şu ana kadar üzerine pek düşünmemiş olsam da Landry vücudum konusun-

da haklı: Sert. Düz. Yükselip alçalmıyor, güzelliği zarif değil, gücü korkutucu değil.

Wren'inkiyse bunların hepsi ve daha fazlası.

Ayağa kalkıyor ve üzerinde bu kadar az şeyle hareket etme biçiminden, bedeninden memnun olduğunu anlayabiliyorum. "Şişlik inmiş."

Başımınla onaylıyorum.

Bana doğru yürüyor, gözleri boynumda duruyor ve parmakları da oraya gidiyor. Yavaşça, bende iz kalan çizgileri okşuyor. Kaşları, aralarında bir çizgi -küçük bir endişe çentigi- belirecek kadar birleşiyor.

"Bu sık rastlanır bir şey mi?" diye soruyor. Sesi kesik kesik ve doğallıktan uzak.

"Neyi kastediyorsun?"

"Saldırıyı. Sık rastlanır bir şey mi? Yani, Ortalılar için."

Omuz silkiyorum, hatta zoraki de olsa gülümsemeye çalışıyor ama başarısız oluyorum. "Sana söylemiştim. Bu bir yaşam biçimi."

Kollarını bana doluyor ve çıplak teni etrafımı sararken bir an için nasıl nefes alındığını unutuyorum. Bir yandan, dokunulmak istemiyorum; şu an değil. Fakat bu Wren, diye hatırlatıyorum kendime ve kollarımı etrafına doluyorum; parmaklarım onun sıcaklığının, her nefeste harekete geçen kan ve kas hissinin tadını çıkarıyor. İyi hissettiriyor, düşündüğümünden de iyi. Zihnimi oyalayan bir şey. Zihnimin oyalanmaya çok ihtiyacı olduğunu fark ediyorum; dolayısıyla sadece ona, tenine, güçlü bedenine odaklanıyorum. Bir an için dün gece meydana gelen olayları unutuyorum. Başımı kaplayan, göğsümün içine oturan acıyı unutuyorum.

"Ne kadar kötü olduğuna inanamıyorum. Ne kadar adaletsiz." diyor Wren saçlarımın içine. "Bize aşağıda farklı bir kültürün olduğu öğretiliyor. Böyle isimlendiriyorlar. Ortalı

kültürü sadece... Farklı." İç çekiyor.

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Şiddet gerçekten de bir yaşam biçimi. Maggie, Emerald ve Hunter benim için üzülecekler, evet. Ama şok olmayacaklar, en azından uzun süre. Saldırıya uğradım ve neredeyse öldürülüyordum ancak birçokları arasında sadece biriyim ben. Şanslı olanlardanım; hayatta kaldım. Dolayısıyla cevap vermek yerine daha dik duruyor, Wren'i daha yakına çekiyorum, böylece vücutlarımız birbirine yapışıyor. Böylece teninin kokusunu alabiliyorum.

Derin bir nefes alıp midemden ağır kelimeleri çekip çıkarıyorum. "Hiç siyah-mavi yüzlü bir kızı öptün mü?"

Bana bakıyor; ifadesi gergin, kafası karışmış ama sonra çözülüyor. Gülümsüyor. "Senin gibi bir kızı daha önce hiç öpmedim, nokta. Yüzünün durumu ne olursa olsun."

Başını aşağı eğiyor ve dudakları bir an için de olsa ihtiyatlı bir şekilde benimkilere değiyor. Ayrıldığımızda ona, "Bana bir iyilik yap, tamam mı?" diye fısıldıyorum.

Gözleri üzerimde, başını onaylarcasına sallıyor.

"Benim için kötü hissetme. Bana farklı bakma. Tamam mı? İyi olacağım."

"İyi olacaksın." diye tekrarlıyor. Başını sallıyor. "Bunu söylemeni bekliyordum ama bu kadar çabuk değil. Tanrım, Eve, acı çekmene izin var, biliyorsun değil mi?"

"Zaten çektim."

"Daha yeni uyandın."

Kendimi bir kayıtsızlık gösterisiyle omuz silkmeye zorluyorum. "Ben çelikten yapılmışım."

Nazıkçe gülüyor. "Evet. İnan bana, orasını anladım."

Parmaklarımı çıplak sırtında gezdiriyor, acı yerine yalnızca bu hisse odaklanıyorum; sesimi bir oktav yükselterek olduğundan daha hafif çıkmaya zorluyorum. "Ve Seçkin olduğun için kendini suçlu hissetmeyi aklından bile geçirme.

Şu an değil. Demek istediğim, bir süredir sana suçluluk duygusu yüklemeye çalışıyorum ve sonunda bunu yapanın bana saldıranlar olduğunu düşünmekten nefret ederim.”

Kaşlarını çatıyor ama bakışları yumuşak. “Suçlu hissettiğimi sana düşündüren ne?”

“Sen bir canavar değilsin.” diye yanıtlıyorum gerçekçi bir sesle. Parmaklarımin altında kasları geriliyor. Ama ben onu yakına çekmekle fazla meşgulüm, buna dikkat edemiyorum.

Bu sefer beni sertçe öpüyor, hırpalanmış tenim için fazla sert ve göğsünden itiyorum. Geri çekildiğinde derin derin nefes aldığını görüyorum; gözlerinde açığa çıkmış bir şey var. Hızlıca kayboluyor.

“Üzgünüm.” diyor. Sonra kendini gülümsemeye zorluyor. “Peki, tam olarak ne zaman daha iyi hissedeceğini düşünüyorsun?” Gözleri muzip olması amaçlanan bir şekilde vücudumdan aşağı kayıyor. İşleri kolay, rahat ve gerçekliğimin tam tersi kılmak için benim kadar uğraşıyor.

Beni gülümsetiyor bu çabaları, bu sefer neredeyse gerçekten. “Bana birkaç gün ver, olur mu?”

Beni yakından izliyor. Başıyla onaylayıp yatağın üzerinden düzgünce katlanmış bir giysi yığınıni alıyor eline. “Al bakalım.” diyor. “Büyük olacaklar, ama en azından temizler.”

O ortadan kaybolunca iç çekiyorum. Sonra kendimi bir sarsıp kanlı kıyafetlerimi dikkatlice çıkarıyor ve çöp kutusuna atıyorum. Wren’in siyah sweatshirt’ü birkaç beden büyük olsa da onun gibi kokuyor ve asla üzerimden çıkarmak istemiyorum.

Pantolonun paçalarını da katladıktan sonra yatak odasından çıkıp ilk kez dairesinin geri kalanını görüyorum. Gözlerim ikinci kattaki hücremden her yönden farklı, siyaha boyanmış büyük bir odada gezinirken hareketsiz kalıyorum. Hayır, her yönden farklı demek tam olarak doğru değil. Be-

nimki gibi, burası da az süslenmiş, yanımda asılı kelimeler barıcında duvarlar bomboş: Burada karanlıkta ben kendimi biliyorum. Uzak köşede, kanla kaplı bir kum torbası, altındaysa el bandı duruyor.

Oda, alt kattaki ana koridordan daha geniş.

Bu kadar alanla ne yapacağımı bilmiyorum; çok gereksiz, çok füzuli geliyor.

"Oo, Seçkin." diyorum kollarımı kavuşturarak. Bir kez daha sesimi hafifletmeye çalışıyorum ancak bu sefer başarılı olamıyorum. Bazen Wren'le birlikteyken, farklılıklarımız bizi ayırmıyormuş gibi geliyor. Sanki farklı yerlerden gelen aynı kişilermiş gibi. Ama diğer zamanlarda, tıpkı şimdiki gibi, farklılıklarımız hayli büyük görünüyor. O kadar büyük ki birbirimizi her iki tarafından görebilmemiz bir mucize.

Şimdi üzerinde bir kapüşonluyla beton rengi bir kanepede oturuyor. Önündeyse bir ucunda bir klasör, diğerindeyse tabanca olan bir sehpa duruyor. "Büyük bir mesele değil." Omuz silkiyor.

"Ever, büyük bir mesele değil. Sadece devasa."

Tekrar omuz silkiyor. "Boşa harcanmış alan. Burada fazla zaman geçirmem."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Hücremin tamamı senin yatak odandan daha küçük, biliyorsun değil mi?"

Başını aşağı yukarı sallıyor. "Buraya gel."

Yanına oturuyorum ve elini benimkinin içine kaydırıyor. "Sana bir şey göstermek istedim." Diğer eliyle klasöre uzanıp yakınımıza çekiyor.

"Bu ne?"

"Sana güneş panellerinden annemin sorumlu olduğunu söyledigimi hatırlıyor musun?"

Başım la onaylıyorum.

"Son birkaç yıldır hava modellerini takip ediyorlar. Bun-

ların yardımıyla." Klasörün kapağını savurarak açtığı anda ağzım açık kalıyor. İçi gökyüzünün fotoğraflarıyla dolu ve ellerim parlak yüzeylerinde dolaşüyor, merakla göz gezdiriyorum. Ateşle kükreyen güneşi görüyorum; şişkin ve turuncu olduğunu, yer kabuğunu zar zor aştığını görüyorum; Ay'ı, Wren'le Kehanet'te yan yana yattığımız zamankinden bin kat daha yakın görüyorum.

"Bu... Bu muhteşem."

"Beğeneceğini düşünmüştüm."

"Bunu neden yapıyorlar?" Konuşurken gözlerim resimlerden ayrılmıyor.

"Son zamanlarda panellerin kötü çalışmasıyla bir ilgisi var. Hava durumu modellerini inceleyerek etkinliklerini optimize etmeye çalışıyorlar." Omuz silkiyor.

"Renklere bak." diye mırıldanıyorum, başparmağım gökyüzünde alçakta, önünde pembe bulutlarla duran güneşin bir fotoğrafını okşarken. Etrafı peş peşe mor ve kırmızı şeritlerle dolu.

"Buna gün batımı deniyor. Hiç duymuş muydun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Günün sonunda oluyor. Bir ara izlemeliyiz." Klasörü kapatıp elim onun elinin içinde, kanepede geri yaslanıyor. Ben de onu takip ediyorum ve beni yumuşakça öpüyor.

"Hey." diyorum, vızıltılı bir sesle, "Daha önce hiç benim gibi bir kızı öpmediğini söylemiştin ya?"

"Evet."

"Şey işte..." Derin bir nefes alıyorum. "Çok kızı öptün mü?"

Bakışları tavana kayarken dudaklarını birbirine bastırıyor. Sanki derin düşüncelere dalmıştı. Eliyle çenesini okşuyor. "Hmm. Bir. Düşünüyüm."

Ona bir yumruk atıyorum. "Çok komik."

Gülüyor. "Bu konuşmayı yapmak istiyor musun, Eve? Bu, resmî bir erkek arkadaş-kız arkadaş işi gibi geliyor."

"Eh, sen de benim erkek arkadaşımsın, öyle değil mi?"

"Yalnızca ikimizin bildiği üzere, diye eklemek zorundayım."

"Peki. Yine de sayılır." Dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Gözlerimi her kırdığımda yüzüm ağrıyor ama şu anda Wren dikkatimi dağıtıyor ve bu iyi bir şey. Neler olduğunu düşünmek istemiyorum. İstemiyorum.

"Yine de sayılır." diye tekrarlıyor yavaşça, sonra da başını öne doğru sallıyor.

"Hem sen benim acıklı geçmişimi çoktan biliyorsun."

"Neyi, daha önce kimseyle öpüşmediğini mi? Hadi ama, sadece birazcık acıklı." Kolumu dürtüyor. "Tamam, peki. Ama senden iki yaş büyük olduğumu unutma."

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum. "Tamam."

"İki kız arkadaşım oldu. Biri pek sayılmaz çünkü ikimiz de gençtik. Hatta çocuktuk. Diğeriyse... Diğeriyse tanıştın aslında." Şimdi oturduğu yerde kıpırdanan o. Bakışları benimkilere kayıyor ama uzun süre orada kalmıyor.

Kafamda bir ampul yanıyor. "*Lütfen, lütfen, lütfen* bana o olmadığını söyle." Seçkin koridorunda gördüğümde ondan nefret etmiştim. Uzun kıvılcık saçlarından ve Wren'in koluna dokunma biçiminden nefret etmiştim. Şimdiyse ondan gerçekten nefret ediyorum.

Bir eliyle yüzünü sıvazlıyor, sonra kapüşonunu kafasına geçiriyor. Bu hareketinin tek etkisi belirgin elmacık ve çene kemiğine, düz burnuna, düz gözlerine daha çok dikkat çekmek oluyor. "Adı Addison. Aralıklarla birkaç yıl çıktık. Birkaç ay önce aramızdaki her şeyi temelli bitirdim."

"Senden hâlâ hoşlanıyor."

Yüzünde ciddi bir ifade, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ee yani? O benim için hiçbir şey değil. Bir süredir değil." Kelimeleri tükürüyor âdeta. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye ekliyor.

Sessizim. Düşünebildiğim tek şey o kız. Ve daha önce ciddi bir ilişkisi olduğu gerçeği. Ama ne beklemeliydim ki? Ona bakıyor ve sözlerini yineliyorum: "Benden iki yaş büyüksün."

"Evet, Eve. Ne olmuş?"

Omuz silkiyorum. "Bilmem. Sence bu bir sorun mu?"

"Dürüst olmam gerekirse, farkına bile varmadım. Sen vardın mı?"

"Hayır." diye itiraf ediyorum. "Ama Hunter yakın zamanda kendinden bir yaş büyük biriyle çıkıyordu ve sonu iyi bitmedi."

Benimkilere bakan gözleri gülümsemiyor. Sonunda bakışlarını döndürüp başını aşağı yukarı esnetiyor. Kapı yüksek sesle ve tamamen beklenmedik bir şekilde çalındığında aklından ne geçtiğini sormak üzereydim. Kapının sesiyle ürküp sığıyorum.

Ürküyorum çünkü tam bir sessizlik içindeydik, rahatsız edici gerçeklerden konuşuyorduk çünkü dün geceki saldırıdan sonra kendimi hiç olmadığı kadar savunmasız hissediyordum. İrkilerek kendimi tutamadan eline uzanıyorum.

Ayağa kalkarken bana bakıyor. "Çelikten yapıldığını sanıyordum."

Kelimeleri canımı yakıyor ve o kapıyı açarken, biri dairelerine girerken başımı çevirmiyorum. Wren bazen kibar, bazense tam tersi oluyor. Sanırım ben de farklı değilim.

"Almana izin vermediğim o klasör nerede?" diye bir kaddın sesi geliyor; soğuk ve belli belirsiz tanıdık bir ses.

"Bana bir hırsız yetiştirmediyimi söyle, gerçi bu beni hiç şaşırtmazdı."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne." diyor Wren ve kadının sesinin neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Önceden duyduğumdan değil, aynı kayıtsız konuşma tarzını paylaştıkları için. Ancak Wren'in sesi alçak ve pürüzsüzken, onunki buz gibi soğuk.

"Sululuğu bırak." diye tersliyor. "Buna zamanım yok."

"Bana yeni bir şey söyle."

"Beni deneme, Wren. Klasör. Hızlı."

"Klasör şurada." diyor tembelce. Annesinin bakışlarının başımın arkasına değdiğini hissedince gözlerimi kapatıyorum. "Kendin alabilirsin."

Sessizlik.

Wren'in annesiyle tanışmak istemiyorum. Özellikle de şu an, yüzüm böyle görünüyorken. Yine de dişlerimi sıkıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum; gözlerim onunkilerle buluşuyor. Wren'in aksine orta boylu ve jilet gibi ince. Ama burnu aynı; aralıklı, zeki gözleri de. Ama annesinininki ince yanıklar gibiyken onunkiler ılık kaynağı.

"Anne, bu Eve. Eve," diyor omuz silkerek, "Annemle tanış." Gözlerim kısaca Wren'e kayıyor ve rahat olduğunu görüyorum. Bedeninden annesine yönelen herhangi bir sıcaklık yok, gözlerinde de saygı yok. Fakat korku da yok.

"Aman Tanrım." diyor bakışları yüzümde gezinirken yavaşça. Kızarsam, morluklar tarafından iyi gizlenirdi. Ama kızarmıyorum. Gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Wren'e dönüyor. "Bir dahaki sefere hasarı sakladığınızdan emin olun."

"Bir dahaki sefere hasarı saklayalım mı?" diyorum tükürük saçarak, dikkatli bir şekilde ayağa kalkarken. "Bunu bana onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

Eğlenmiş görünüyor. "Oğlumun kıyafetlerini giymiş olabilirsin ama bir Ortalıyı her yerde tanırım. Bir dahaki se-

fere, bir Seçkin senden konuşmanı isteyene kadar dilini tutmayı unutma.”

Evet. O bir Seçkin, hem de önemli bir tane. Kumandan Katz’ın Ortalı kafeteryasına ziyaretini düşünüyorum, sefalet dolu bir hayatı düşünüyorum, Jack’i düşünüyorum... Ve öylece dün geceki yaralarım tamamen unutulmuş oluyor.

“Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.” diyorum alaycı bir şekilde, öne bir adım atarak ve emirlerini tümüyle görmezden gelerek. “Bu kadar hırpalanmış birine karşı bu kadar lakayt olmak mı yoksa kendi oğlunun bunu yapabileceğini düşünmek mi.”

“O hâlde oğlumu pek iyi tanıdığını sanmıyorum.” diyor ve o böyle konuşurken ben Wren’e bakıyorum. Bu sözlerle tepki vermesini bekliyorum fakat o daha ziyade pasif görünüyor. Kollarını kavuşturmuş, annesine sertleşmiş bakışlarla bakıyor, evet. Ancak gözlerinde hiç öfke yok, hiçbir duygu yok.

Bir anda Hunter’ın sözleri geliveriyor aklıma. Asla... Ama asla bir Seçkin’e güvenemezsin.

“Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?” diye soruyor oğluna. “Bunu, bu yarattığı evine getirip ona kendi kıyafetlerini giydirerek? Hazır başlamışken herkesin görmesi için onu ortak alanlarda da gezdir bari.”

“Dört gözle bekliyorum.”

“Nasıl istersen. Kendi aptallığını zamanla anlayacaksın. Yine de bana bir iyilik yap ve böyle bir kişinin nasıl insanlarla yan yana olması gerektiğini aklından çıkarma.” Bana bir kez daha bakarak kaşlarını çatıyor. “Böylesi bir şiddete maruz kaldığına göre...”

“Belki de arkanı kollamalısındır, o hâlde.” diyorum berak ve sakın bir sesle. “Büyük şiddete uğramışlar, büyük şiddete muktedirlerdir.”

Gülümsüyor. "Belki de Wren'le ortak bir yanınız vardır."
Sonra kapıya dönüyor. "Bana bir saat içinde klasörü getir."
diyor ters ters. Kapıdan çıkarken yere vuran topuklularından
tık tık ses geliyor.

Wren'e bakıyorum ama gözleri benimkilerle buluşmuyor
ve sanki başka bir yerdeymiş gibi, kaybolmuş gibi görünü-
yor. "Ben gidiyorum." diyorum sadece, annesinin peşinden
çıkarken.

Sersemliğinden uyanmış olmalı, zira anında arkamda bi-
terek omzuma elini koyuyor. "Seninle geliyorum."

"Unutuyorsun." diyorum kendimi çekip kurtarıırken,
"Ben çelikten yapılmışım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün kendimi daha iyi hissediyorum. Göğsüm hafifledi ve başım artık ağrııyor. Yüzüm dokunulamayacak kadar acıyor; hâlâ siyah ve mavi ama şimdiden morlukların bir kısmı solarak sarıya döndü. Hipnoz edici bir görünümü var; Wren'in göstermiş olduğu, renklerin birbirine karıştığı, ışıqla karanlığın çarpıştığı gün batımını hatırlatıyor bana hafiften.

Dün beşinci kattan asansöre bindim ve kimseyi görmeden hücreme ulaşmayı başardım. Kalbim her adımda güm-bürdüyor, gözlerim etrafımdaki yüzleri tarıyordu ama ne Daniel ne de Landry ortadaydı. Onları gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum ama onları göreceğim. Aksi imkânsız.

Yapmayı reddettiğim şey korkup sinmek. Beni verdikleri yaralarla kaplı hâlde görececek olmaları yeterince kötü. Üzerimde bir tesir bıraktıklarını düşünmelerine izin vermeyeceğim.

Bırakmadılar, bırakmadılar, bırakmadılar.

Bir yanımla ödeşmek istiyor. İçimdeki dövüşçü; içimdeki zalim, vahşi canavar. Ama bir yanımsa Daniel ya da Landry'le

öleşmek istemiyor. O sulara girmek istemiyor, böyle bir şiddetle bir daha tanık olmak istemiyor. Bir parçam artık Stad-yum'da dövüşmek istemiyor. Bir parçam sadece huzur istiyor. İçimdeki bu iki parçayı nasıl uzlaştıracığımı bilemiyorum. Ve hangi tarafın galip çıkacağını.

Yine de bu sabah, her sabah olduğu gibi, kahvaltıya gidiyorum. Dün hücremden çıkmadım ve arkadaşlarımdan kapıyı tekrar tekrar çalışmalarını görmezden geldim. Hücremde kayıp silahlı arayan gardiyanlara sırtımı döndüm, ellerini bacaklarımda ve yastığımın altında gezdirirlerken gözlerimi sımsıkı kapattım, sonuna dek hak etmiş olsam da çevirdiğim numardan hiç zevk almadım. Çoklukla uyudum; uyumadığım zamanlar da Kehanet'i, dışarıyı, vahayı düşündüm. Ne zaman karanlık beni alt edecek gibi olsa kendimi orada, güvende ve mükemmel bir özgürlük içinde, Jack'in narin parmaklarını eskiden olduğu gibi kıyafetlerime sakladığım küçük bir nesneyi ararken hayal ettim ve yeniden bütün oldum.

Botlarımı giyip sustalı bıçağımı içine sokuyorum; el fenerini de. Çıkarken hücremin karşısındaki neon ışık gözlerimi alıyor ve beyaz sweatshirt'ümü hastalıklı bir yeşil tonuna çeviriyor. Üstümü çekiştirip düzeltiyorum. Örgü hâlinde omzuma düşen saçlarımı da düzeltip nefes alıyorum. Veriyorum. Sıradan bir gün, başka bir şey değil. Burası Yerleşke On Bir, Eve. Nerede olduğunu sanıyordun?

"Sonunda." diyor Hunter'ın sesi yanımdan. Maggie'yle dün seni arıyorduk, biliyor muydun? Emerald biraz-"

Yüzümü görünce donuyor, bir eli havada asılı kalıyor.

"Hunter..."

"Ne oldu?"

"Hunter..."

"Eve. Anlat bana." Sonra ben daha cevap veremediğim kol-ları beni sarıp sımsıkı kucaklıyor.

Defalarca, "Bir şey yok." dediğimi duyuyorum ama başını iki yana sallayıp duruyor.

"Bir şey var." diye ısrar ediyor, beni daha iyi incelemek için geri çekilirken. "Var işte. Kim yaptı bunu? Stadyum'daki kavgadan olmadı. Maggie kolayca kazandığını söylemişti." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Boynun. Lanet olsun, boynuna bir bak. Biri seni öldürmeye çalışmış."

Midemde bir taş varmış gibi hissediyorum ve Hunter'ın söylediği her sözle daha da ağırlaşıyor. Daha da çabuk batıyor.

"Seçkin miydi? Öyleydi, değil mi? Onun belalı olduğunu biliyordum..."

"Ne, Wren mi? Hayır, Hunter, hayır. Tabii ki o değildi."

Ama beni dinlemiyor. İtirazlarımı duymaksızın Maggie'nin kapısını yumrukluyor; kapıyı açtığı anda Maggie'nin gözleri şaşkın ve uykulu. Sonra bakışları yüzüme kayıyor ve aniden ayılarak en az Hunter kadar telaşlanıyor.

"Aman Tanrım, dün bu yüzden mi ortadan kaybolmuşsun? Neden bize söylemedin? Kim yaptı bunu?"

Çok fazla soru, çok fazla dikkat. Sadece rahat bırakılmak istiyorum. Konuştuğumda çıkan normal sesim değil, yılgınlıkla karışmış bir ses. "Kesin şunu. Ben iyiyim, o yüzden rahat bırakın." Onlara ters ters bakıyorum ama onlar bana sadece kocaman açılmış gözlerle karşılık veriyor. "Açıkçası," diyorum daha yumuşak bir sesle, "Açıkçası. Bu şekilde daha kötü, daha da kötüleştiriyorsunuz. Saldırıya uğradım. Burada her zaman olan bir şey ve sanırım benim şanslı günümdü. Bu konuda konuşmasak olur mu? Lütfen?"

Bakışıyorlar. Maggie sonunda, "Eğer gerçekten istediğin buysa," diyor. "Peki. Tamam. O zaman... Hmm. Gidip üzerimi değiştireceğim. Sonra da kahvaltı?"

"Mükemmel." diyorum. Rahatlama hissi damarlarımı

dediriyor. Ama kapısı kapandığında, Hunter'ın yüzünün endişesiyle çizgi çizgi olduğunu görebiliyorum. Bana karşı her zaman fazla korumacı olmuştur.

"Bana en azından kim olduğunu söylemelisin." diyor

sessizce.

Tabii ki yapamam. Wren'in işitme ihtimali var. "Görmedim. Elektrik kesintisi sırasındaydı. Artık bu konuyu bırakabilir miyiz?"

Bana bakıyor, bekliyor.

"Lütfen?"

Bir süre sonra iç çekiyor. "Bıraktık say."

Belinden sıkıyorum. Bir dakika sonra Maggie hücrelerinden çıkıyor ve birlikte Aşağı Ortalı koridorlarından geçiyoruz. İkisi kahvaltıdan sonra yapılacak meslek turlarından konuşuyor ama ben pek dinlemiyorum. Aklım daha ziyade merdivenlerde; basamakların nasıl da kana bulanmış olması gerektiğini düşünüyorum. Benim kanıma. "Asansöre binebilir miyiz?" diye sözlerini kesiyorum lobiye yaklaştığımızda ve bana bakıyorlar. "Bacağı ağrıyor." diye yalan söylüyorum.

Başlarıyla onaylıyorlar. Onlar yardıma hazır, iyi arkadaşlar ve onlara bağırduğım için sessizce kendimi azarlıyorum. Özellikle de tek suçları beni önemsemekken. İkisine de minnetle gülümsüyorum.

Kafeteryaya vardığımızda ne Daniel'ı ne de Landry'yi görüyorum. Midemdeki korku balonu biraz olsun sönüyor. Onlara bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum; şimdi değil. Henüz değil. Ama zaman her şeyin ilacıdır ve bir iki gün içinde her şey yoluna girecek. Bunlar eski yaralar olacak; benim canımı sıkmayacak.

Her zamanki yerimize oturuyoruz ve boğazımı temizliyorum. "Sully'den haber var mı?"

Hunter omuz silkiyor. "İyileşiyor. Görünüşe göre, başına

gelenleri eyleme geçirmenin yollarını bulmaya başlamış bile. Daha sık protestolar, başlı başına bir hareket; ana fikri anlamışsındır işte."

"Mm. Peki ya diğerleri?" Etrafıma bakınca atmosferin normalden daha durgun olduğunu fark ediyorum.

"İşler yavaş yavaş normale dönüyor." diyor Maggie iki lokma arasında. "Ne olaylı bir hafta."

"Evet, gerçekten öyle. Ee, Kyle nasıl?"

Kızarmış ekmek payını -tek bir dilim- yağlarken bana bir bakış atıyor. "Cidden mi? Git başımdan, Eve." Bıçağını bana doğrultuyor. "Kyle'dan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bunu her zaman biliyordum ama... Artık gerçekten biliyorum."

"Neden, ne yaptı ki?" Hunter ilgiyle öne doğru eğiliyor.

Görünüşe göre yaralarım yüzünden ikisi de bana farklı davranmıyor, en azından şimdilik ve kendimi daha hafif, daha çok kendim gibi hissediyorum.

"Evet, ne yaptım ki?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Ah, ne, geçen gün yüzünden mi? Dövüşten önceki?"

"Ee, yani. Ayrıca dövüşten sonraki de. Dövüştüğün o kaçığın boynunu kırdıktan hemen sonra kafanı kaldırıp ona baktığını gördüm."

"Kyle da fark etti mi?"

Gözlerini deviriyor. "Sence?" Sonra sesini alçaltıyor, sesi gergin. "Bak, böyle şeyler yaptığında sadece hayatı benim için daha da zorlaştırmış oluyorsun. Tamam mı? Bu onu sadece kötü bir ruh hâline sokuyor ve..."

"Ve?"

"Ve o zaman da onunla baş etmek zor oluyor. Tamam mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Maggie, güven bana. Çok daha iyisini bulabilirsin."

"Senin için söylemesi kolay." diyor muzipçe.

"O da ne demek oluyor?"

Ama başımın üzerinden bakmakla yetiniyor ve arkama döndüğümde Wren'in yanıma oturmakta olduğunu görüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve gözleri yüzümü aşağı doğru tarayıp boynumda oyalanıyor.

"Fena değil."

"Bundan haberin var mıydı?" diye soruyor Hunter, etrafından Wren'i görebilmek için öne doğru eğilerek. Gözleri hâlâ bana dönüyor.

"Evet."

"Tam olarak ne zaman oldu bu, Eve?" diye soruyor şimdi Hunter.

"Sana söylemiştim, elektrik kesintisi sırasında. Dün gece değil, ondan önceki gece."

"Jules'la takıldığın zaman."

Bakışlarım yukarı kalkıyor ve Maggie'nin beni izlediğini görüyorum. Wren yanımda sessiz. "Evet. O zaman."

Onlara gerçeği, Wren'i görmek için yukarı çıktığımı söyleyebilirdim. Arkadaş olduğumuzu zaten biliyorlar ve arkadaşlar birlikte vakit geçirir. Ama artık çok geç ve yalan söylediğimi kabul etmek şu anda toplayabildiğimden daha fazla cesaret gerektiriyor.

"O kaçabildi mi?"

"Kim?"

"Jules."

"Ha. Evet, aslında onu görmeye giderken oldu. Dolayısıyla neyse ki onluk bir şey olmadı."

"Ve dün de kendi kendine kalmak istedin."

"Evet. Dinlenmek en iyi gelen şeydir, değil mi?"

"Peki o zaman o nereden biliyor?"

"Soruşturma filan mı yürütüyorsun?" diye soruyor Wren, sinirli bir sesle.

Sesimi yükselterek, "Herkes bir sakinleşebilir mi? Sana söyledim, Hunter, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Belli ki bu konu hakkında onunla konuşmuşsun."

Ona bezgin bezgin bakıyorum ama sonra elini benimkinin içine koyuyor ve sıcaklığını, aşinalığını duyuyorum ve son zamanlarda ondan bu kadar çok şey saklamanın suçluluğu neredeyse dayanılmaz bir hâl alıyor. Sonra Emerald görünüyor birden, yabancı gözlerle; bakışları anlamaksızın yaralarımın arasında geziniyor. Maggie'nin yanına oturarak başını ellerinin arasına alıyor. Geri kalanımız birbirimizle bakışıyoruz.

"Emerald?" diye konuşmaya yelteniyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başını iki yana sallıyor, ardından dikleşiyor.

Elleri yüzünden düşüyor ve bana bakıyor. "Bruno öldü."

Maggie gürültüyle nefesini tutuyor, bense hareketsizim. Kıpırdamıyorum, nefes bile almıyorum. "Nasıl?"

"Stadyum'daki dövüşte." Son kelimedede sesi titriyor ve hıçkırıklarını bastırıyor. Ağlamayı seven biri değildir, Emerald. Önümüzde ağlamak istemez, biliyorum. Bu yüzden ona kendini toplaması için bir dakika veriyorum ve bu zamanı aynısını kendim için de yapmaya kullanıyorum.

Bruno. Öldü.

"Yeşil Devreli bir profesyonelle dövüşüyordu." diyor Emerald, sesi sabitleştiğinde. "Dövüşüyorlardı, müthiş bir dövüştü ve sonra Bruno düşüyordu ve... Ve... Yeşil Devreli adam kafasına tekme attı. Düşüşünün ortasında. Boyununu kırdı." Derin derin nefes alıyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor. "Yere düştü ve bir daha da kalkmadı."

Başımı iki yana sallıyorum. Dışarı çıkmak isteyen duygu

eli yükseliyor. Bu olamaz. Bruno ölmüş olamaz.

Sonunda konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Dövüş dündü. Bu sabah da vefat etti." Gözleri hiç uyanmamış gibi kıpkırmızı. "Dünden beri revirdeyim. Ben, Erick ve Anil. Seni bulmaya çalıştım ama bulamadım."

"Ah." Daha fazla suçluluk, sürekli suçluluk. "Ben... Meşgulüm."

"Ever, görünüşe bakılırsa işler senin için de Bruno'dan daha iyi gitmemiş."

Sesim fısıltı düzeyinde bile değil. "En azından ben hayattayım."

Ama dinlemiyor; elleriyle yüzünü aşağı yukarı ovuşturuyor. "Sen ya da ben de olabilirdik, Eve. Ringdeki ikimizden biri olabilirdi, sıradan bir dövüştü sadece."

Yuckunuyorum, duygularımı derinlere itiyorum. "Yaptığımız şey tehlikeli. Bunu her zaman biliyorduk."

"Orada değildin. Görmedin. Çok hızlı olup bitti. Bir an gayet güçlü ve müthiş bir maç çıkarıyor, anlıyor musun? Ve sonra, bam. Gitti. Sonsuza dek." Gözleri benimkilerle buluşuyor, içinde bir şeyler kırılmış gibi görünüyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neyi?"

"Profesyonel olmayı."

"Emerald, sen dövüşmeyi seviyorsun. Ve güven bana." diye ekliyorum, yüzüme doğru işaret ederek, "Hayatın ringin dışında da içinde olduğu kadar çabuk bitebilir."

Bana bakarak kaşlarını çatıyor, sonra da başıyla onaylıyor. "Belki de haklısındır."

Maggie kolunu beline doluyor. "Hunter'la ben kahvaltıda sonra fabrika turuna gideceğiz. Sen de gelmelisin. Bilirsin, aklını bir şeylerden uzaklaştırır."

“Ne fabrikası?” diye soruyor Emerald ama sesi duygusuz.
Uzak.

“Kıyafet, değil mi Hunter?”

Başıyla onaylıyor. “Giyim demişlerdi sanırım.”

“Doğru. Giyim turuna çıkıyoruz. İlginç olabilir.”

Emerald cevap vermiyor; bakışları kucağına ve kilometrelerce öteye sabitlenmiş durumda.

Maggie bana bakıyor. “Eve, var mısınız?”

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Otomatik bir hayır.

Gözleri kısılıyor. “Sadece bir tura çıktın.”

“Sayıyor musun?” Yüzümü buruşturuyorum.

“Birinin yapması gerekiyor.”

“Bak, bugün tura çıkacak havada değilim pek, tamam mı? Yakın zamanda daha fazlasına katılırım. Karar vermemi-ze daha birkaç hafta var, bu epey bir zaman.”

Başını aşağı yukarı sallıyor. “Sanırım her hâlükârda profesyonel olmayı planlıyorsun, öyle değil mi? Yoksa bu olanlar,” -Emerald’a bakıyor- “Senin için de bir şeyleri değiştireyor mu?”

Wren yanımda hâlâ tümüyle kıpırtısız. Omuz silkmekle yetiniyorum. “Zaman gösterecek.”

Kahvaltıdan sonra sadece Wren’le ben kalıyoruz ve birbirimizi son gördüğümüz zamanı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Kavgaya etmiştik; küçük bir şeydi, elbette. Ama aynı zamanda kim olduğunu hatırlatmıştı bana. Ne olduğunu. Bir Seçkin; On Bir’in liderlerinden birinin, içgüdüsel olarak güvenemeyeceğimi bildiğim bir kadının oğlu. Bu, dolaylı olarak Wren’e de daha az güvenme mi sebep oluyor?

Bu duyguya engel olmak zor. Ayrıca, bir de o söyledikleri -ruhaf olanlar- ve tüm morluklarımdan onun sorumlu olduğu varsayımı var...

Belki de her şeye rağmen meslek turuna gitmeliydim. Diğerleri şimdi oraya doğru ilerliyor, Emerald dâhil. Yerleşke On Bir'de ölümler için uzun süre yas tutmanın bir faydası yoktur. Medeniyet yer altına taşınmadan önce geleneğin getirdiği gibi cenaze törenleri yoktur. Bedeninden çoktan kurtulmuşlardır bile. Yine de Emerald'ın başka bir şey düşünemeyeceğini biliyorum. Ben de onu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Son konuşmamızı düşünmemek için.

Beni takıma davet etmişti ve bir an için ciddi ciddi düşünmüştüm teklifini. Bir an için ciddi ciddi Yerleşke On Bir'de kalmayı düşünmüştüm.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye soruyor Wren asansörlere yönelirken.

"Bilmem. Çeliğime cila çekerim."

Sırıyor. "Çok komik. Yanında birini ister misin?"

Ona göz ucuyla bakıyorum. "Ne, benim hücremde mi?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ama sadece bir saniyeliğine. "Kafanı dağıtmak iyi gelebilir gibi duruyorsun."

"Bana iyilik yapma."

"Eve?"

"Ne?"

"Seninle konuşmak hâlâ inanılmaz derecede zor."

Gözlerim Daniel ya da Landry için küçük alanı taradıktan sonra asansöre biniyoruz. Ona dönüyorum. "Her neyse. Aşağı geliyor musun gelmiyor musun?"

Başparmağıyla ikinci katın düğmesine basıyor.

"Bruno'yu iyi tanır mıydın?" diye soruyor indiğimizde. Onu Aşağı Ortalı kalabalığının içinden hücreme doğru yön-

lendiriyorum. Gözlerim Daniel ve Landry için tetikte ama sadece buna engel olamadığımdan. Zayıfça bir hareket, kor. kakça. Ama yine de bakıyorum.

“Bruno’yu mu? Evet. Aynı takımdaydık filan.”

“Spor için dövüşmek zor. Tehlikeli.”

“Evet. Bunu kahvaltı masasında ele almıştık.”

“Hâlâ yapmak istiyor musun?”

“Tuhaf bir kazaydı, Wren.”

“O yüzden sormuyorum, Eve.”

Ana koridordan geçerken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Dudakları sımsıkı, ince bir çizgi hâlini almış.

“Hadi ama.” diyor sonunda. “Ölümden döndün. Biraz dinlen filan işte.”

“Ve yumuşayayım mı? Geçen gece olanlardan kurtulmamın tek nedeni tam da spor için dövüşüyor olmam. Çünkü bunda iyiyim, çünkü güçlüyüm.”

“Doğru ama madem yerleşkeyi yakında terk etmek için tutuşuyorsun, neden kalan zamanının tadını çıkarmayasın? Tabii dövüşmeyi sevmiyorsan.”

“Başka bir şeyden konuşabilir miyiz lütfen? Şu an Bruno’yu da Stadyum’u da, genel olarak dövüşmeyi de düşünmek istemiyorum gerçekten.”

“Şuna ne dersin? Şu anda önünden geçseler sana saldıranları tanıma şansın var mı?” Gözlerim büyüyor, panik hissi midemde kıpırdanırken çevremdeki yüzleri araştırıyorlar. Ama ikisi de hiçbir yerde görünmüyor.

Kaldı ki Wren’in kim oldukları hakkında hiçbir fikri yok. Nasıl görecekti ki? Kendine gel, Eve; sadece bir soruydu.

“Bilmem.” diyorum. “Belki. Ama bunun ihtimali ne ki?” Ona bakıyor ve ağzımın kenarını yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmaya zorluyorum. “Öyle değil mi?”

“Kim olduklarını görmediğine emin misin? Çünkü-

“Sana söylemiştim.” diye çıkışıyorum. “Kim olduklarını görmedim. Karanlıktı. Panikliyordum. Tamam mı? Peşini bırakabilir misin aruk?”

İfadesi sertleşiyor ama biz ana koridordan kalabalığın daha az olduğu bir yere doğru ayrılana kadar başka bir şey söylemiyor. İç geçiriyor. “Yerleşkeden ayrılma planına geri dönelim. Bunu nasıl yapmayı umuyordun?”

Ona bakıyorum. “Neden?”

Bana muzipçe, öncekinden daha oyuncu bir ifadeyle bakıyor. “Diyelim ki Katz’ı kaçırmaya kalkıştığına dair görüşlerim var ve bu da beni geceleri uyutmuyor.”

“Kimin için daha çok endişeleniyorsun, o mu yoksa ben mi?”

“Eh, etrafta kendi silahlı gardiyan maiyetiyle dolaştığına göre sen karar ver.”

Hafifçe itiyorum onu. “Rahatlayabilirsin. Planım çok daha az şaşaalı.”

“Peki nedir?”

“Bir gardiyanın silahını kaptım, hepsi bu. Biz konuşurken o depoda gizlenmiş hâlde.” Sade bir şekilde söylesem de sözcüklerimde gurur pırıltısı var.

“Kehanet’ten bir kurşun atarak çıkacağını mı düşünüyorsun?” Başını iki yana sallıyor. “Kurşun geçirmez camdan, Eve, sekiz santim kalınlığında. Yerleşke inşa edilirken güvenlik, bariz nedenlerden dolayı bir öncelikti. Gerçekten de atalarımızın onu sıradan malzemelerle yaptığını mı sanıyorsun?” Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi görmüş olmalı, zira ekliyor, “Yine de etkileyici bir çalışma. Gardiyanların silahlarından kolay kolay vazgeçtiğini sanmam. Ve hücrenin dışında bir yere saklaman da kayda değer. Dürüst olmak gerekirse, her bir detay senden beklediğim gibi hesaplanmış.”

Zar zor dinliyorum. Kulaklarımda çok fazla uğultu; gö-

rüşümü bulandıran çok fazla nokta var.

Cam çok kalın. Kurşun geçirmez. Kurşun geçirmez.

Planım işe yaramayacak. Özgürlük biletim gitti. Öylece gitti. Gülhatmi tarlası, vaha, Jack; hepsi parmak uçlarımda ötesinde titreşip kayboluyor gibi sanki...

Sakin ol, Eve. Gözlerimin arkasına batan yaşlar kuruyana dek tekrar tekrar söylüyorum bunu. Başka çıkış yolları var. Başka bir çıkış yolu bulacağım, tabii ki bulacağım. O cennet benim olacak. Orada Jack'le tekrar bir araya geleceğim. Bunu yapacağım.

Yapacağım, yapacağım, yapacağım.

"Keşke burada kalışını uzattığım için kendimi kötü hissettiğimi söyleyebilseydim, ama..." Beni kolumdan kavırıyor.

Karşılığında zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Uzatma yok." diyorum zayıf bir şekilde. "Bir yolunu bulacağım."

Sonraki iki koridoru sessizce yürüyoruz. Bu işi canımı acıtıyor. Kesinlikle, acıtıyor. Bunu midemde, göğsümdede, kafamda hissediyorum. Yine de beni olması gerektiği kadar derinden mahvetmiyor. Bir iki hafta içinde başka bir çıkış yolu bulamazsam belki mahveder. Ama şu anda duyularım fazlasıyla körelmiş durumda, hem de tümü. Zaten ezilmiştim, daha fazla ufulanamam.

Koridorumun yakınında, Wren, Kahrolsun Seçkinler yazan siyah boyayı fark ediyor. Ona bakarak dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Aramızdakileri gizli tutmak istemene şaşmamalı." diyor ağır ağır. "Seni tehlikeye sokuyor. Neden bana söylemedin?"

Bir homurtu çıkartıyorum. "Bundan korktuğumu düşünüyorsan Seçkin, beni tanıımıyorsun demektir."

"Ciddi ol, Eve."

"Ciddiyim. Ayrıca ellerini ceplerinde tuttuğun sürece tam olarak bir Seçkin gibi de görünmüyorsun. Hiç fark yok."

"Ama eğer bazı insanlar bilseydi..."

"Evet." diye kabul etmek zorunda kalıyorum. "Eğer bazı insanlar bilseydi."

Koridorumdaki ampullerin neredeyse tamamı yanmış -kahlaltı için ayrıldığımdan beri iki tanesi daha gitmiş- bu yüzden etraf karanlık ama bu beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Belki de yıkıcı haberler ve korkunç hayal kırıklığı dikkatimi dağıttığı ya da Wren burada olduğu için, ama sanmam. Sanırım karanlık korkumun üzerine limon suyu sıkılmıştı.

"Bunları düzelden birileri var mı?" diye soruyor gözleri tavanı tararken. Kolu yukarı uzanıyor ve hücremin dışındaki ışsız gri bir ampule dokunuyor.

"Eninde sonunda."

"Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Eh, içeriyi görene kadar bekle." Neon ışığının parıltısı altında ona anlamlı bir şekilde bakıp kapımı açıyorum. "Önden buyur."

Muhtemelen ilk defa bir Aşağı Ortalı hücresi görüyor. Gözleri küçük alanı tarayarak çabucak yatağın üstündeki duvarda asılı duran nakış parçasına takılıyor, benim tek süsüm. Desene bakarken, annemin imzasını fark ederken yanaklarım yanıyor. Sessizce odanın diğer tarafına geçiyor, sadece birkaç adım öteye, ve hafifçe masamdaki nesnelere dokunuyor; bir top, Hunter'ın bana ödünç verdiği bir kitap.

Bir kâğıt parçasını alıp yüksek sesle okuyor: "Ölüm çok güzel olmalı. Çimenler başının üzerinde sallanırken yumuşak kahverengi toprakta yatmak ve sessizliği dinlemek. Dünün ve yarının olmaması. Zamanı unutmak, hayatı affetmek, huzur içinde olmak."²

Bir kaşını kaldırıyor.

"Bu bir alıntı. Bir yazardan. Uzun zaman önce." Omuz silkiyorum. "Yukarıdaki bir kitaptan kopyalamıştım."

² Oscar Wilde, *Canterville Hayaleti* (ç.n.)

"Buna katılıyor musun? Ölümün güzel olduğuna?"

"Bir keresinde öyle bir şeyin olmadığını okumuştum. Ölüm diye bir şeyin. Bunun sadece bir dünya değişikliği den ibaret olduğunu, başka bir şey olmadığını."

"Soruma cevap vermedin."

"Verdiğimi sanıyorum." diyorum.

Başıyla onaylayıp elleriyle yüzünü ovuşturarak yatağa oturuyor. Görünen o ki hücremi hiçbir küçümseyici yorum ya da acıyan bakış olmaksızın, olduğu gibi kabul etmişti. Aklında başka bir şey var gibi.

"() hâlde... Sanırım harika annemle geçen dün sabah hakkında konuşmamız gerek. Şu an yeterince derdin olduğunu biliyorum ve..."

Haklı; var. Fazlasıyla. Dikkatli olmazsam her an beni boğabilecek kadar çok keder. Hiçbirini düşünmek istemiyorum. Kavgamızı da onun Seçkin annesini de düşünmek istemiyorum. Belki de gerçekten kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardır... Gözlerinin zevkle kalın, zeytuni ön kolları ve siyah gömleğinin altında dalgalanan kaslarıyla doluyor. Geniş ve nazık ağızını görüyorum, tıpkı onca zaman önce gördüğüm gibi. Çarşaflarını ve yatak örtüm beyaz; bu da onu daha da öne çıkarıyor ve aniden başka hiçbir şeye bakamaz oluyorum.

"Üstünü çıkar." diye araya giriyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Ne?"

"Seni öpmek istiyorum ve bunu üzerinde tişörtün yokken yapmayı tercih ederim."

"Ah. Pekli? Aslında bir açıklama isteyeceğini düşünmüştüm, annemle ne..."

"Wren. Tişörtün."

"Sen elddidın?"

"Öyleyim."

Siyah tişörtünün alt kısmını kavrayıp tek hamlede başı-

nın üzerinden çekip çıkarıyor. Anında üzerine oturuyorum. "Çok daha iyi." diye mırıldanıyorum. Sonra onu öpüyorum ve başımın üzerindeki kara bulutlar biraz olsun dağılıyor. Bir elim sıkı göğsünde geziniyor ve nabzım hızlanıyor çünkü daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştım. Bulutlar biraz daha dağılıyor.

Ama başını geri çekerek göğüs geçiriyor. "Sana kaba davrandığımı biliyorum ama bunu umursayacağını düşünmemiştim. Mesele başka bir şey. Şiddete meyilli olduğumla ilgili şeyler..."

Parmaklarım yumuşak saçlarını kavırıyor ve onu tekrar öperek kelimeleri ağzında durduruyorum. Ama bir kez daha geri çekiliyor. "Eve, bu önemli."

"Benim için değil."

"Senin için önemli olan bir şey var mı?"

Omuz silkiyorum. "Seni öpmek. Seni öpmek benim için çok önemli."

Gözleri sert ve kızacak gibi görünüyor ama sonra gülümüyor. Gülüyor. "İnanılmaz derecede tuhafsın." Elleri belime sarılıyor ve parmakları tişörtümün altına kayıyor. "O hâlde hâlâ işleri ağırdan alıyor muyuz?"

Hayır demek istiyorum. Ama sonra aklıma Addison geliyor ve midemde kurşundan bir top oluşuyor. Daniel ve Landry'yi üzerimde hissediyorum ve top ağırlaşıyor. Başımla onaylıyorum.

"Hmm. Ama eğer sevişeceksek benim soyunup senin soyunmaman hayli adaletsiz görünüyor."

Gözlerimi kısıyorum.

"Hadi." diyor, yatağa uzanıp beni de kendiyile beraber çekerek. Onca zaman önce Stadyum'da gücüne şaşırdığım gibi, beni bu kadar kolayca hareket ettirebilmesiyle bir kez daha şaşıyorum.

"Haksızlık filan değil. Çünkü biliyorsun. Sen böyle görünüyorsun." diyorum yanından ve parmaklarım karnının üzerinde, ardışık kas ve çukur kümelerinin üzerinde dolanıyor; kas ve çukur. Nabzım tehlikeli derecede hızlı.

"Nasıl?" diye soruyor kaşları birbirine yaklaşmış hâlde.

"Biliyorsun işte." Göğsünden hafifçe öpüyorum. "Mükemmel."

Şimdi sırtıyor. "Mükemmel? Vay canına, sanırım bu bana söylediğin ilk güzel şeydi." Beni kendine çekiyor, dudakları benimkilerin üzerinde ve eli tişörtümün altından sırtıma tırmanmakta. Omurgam boyunca bir titremeye neden oluyor bu.

"Ne kadar mükemmel olduğun hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum, Eve."

"Hadi ama. Bunu bana yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bana palavra sıkma."

Aynı anda hem beni öpüyor hem de gülüyor. "Gördün mü? Sana hiçbir fikrin olmadığını söylemiştim. Sorun değil. Bu şekilde hoşuma gidiyor."

Ben de gülümsüyorum ve bir şekilde, şimdi altüst olmuş kaçış planıma, siyah-mavi bir yüze ve kararmış bir kalbe rağmen mutlu, hatta arzu edilir hissediyorum. Şimdi onu daha sert öpüyor ve omuzlarını sıkıca kavıyorum. Üstüme uzanacak şekilde kendini döndürüyor.

Yutkunuyorum. Bu bana onları hatırlatmamalı. Yapmamalı. Ben güçlüyüm, hem geçen gece Daniel ve Landry'le olanlar o kadar da kötü değildi. Değildi. Bunu yapabilirim.

Wren'in eli vücudumda aşağı kayıyor ve kalbim daha da hızlı atıyor ama artık bunun arzudan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamıyorum. Parmakları pantolonumun beline yaklaşırken cevabı öğreniyorum.

Gözlerim aniden açılıyor ve ellerim göğsünü sertçe itir-

yor. "Ne? Sorun nedir?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kırıp gözyaşlarımı akmadan durduruyorum. "Önemli bir şey değil."

Beni izliyor, bakışları hem karanlık hem düşünceli, imkânsız bir kombinasyon.

"Önemli bir şey değil." diye tekrarlıyorum. Ama yine de ellerim göğsündeki yerlerinden hareket etmiyor.

Sonunda başını aşağı yukarı sallıyor. Üzerimden yanıma gelecek şekilde kayıyor. Dudakları alnıma değiyor. "Sorun değil, Eve."

"Sorun."

"Bununla şöyle bir ilgisi..."

"Evet."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Bak, anlıyorum. Üzerinde hiçbir etkisi olmasaydı garip olurdu, tamam mı? Çelikten yapılmış olduğunu filan biliyorum..." Gözleri kısılıyor ve dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılıyor. "Ama bence derinlerde bir yerde sen aslında, bilmiyorum... İnsansındır belki?"

Elini elimin içinde tutuyorum, bana güvenli ve emniyetle hissettiriyor. "Evet. Fazla insan."

"Ben öyle düşünmüyorum." Yüzü ciddi. "Sen tanıdığım en sert insansın ama aynı zamanda iyisin de. Hem sert hem yumuşaksın. Bir insanın aynı anda her ikisi de olabileceğini gerçekten sanmazdım."

"Ama sen öylesin. Sen de benim kadar sertsin."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Ama iyi olduğumu kim söyledi?" Ben cevap vermeden başını kaldırıp dudaklarımdan öpüyor. "Peki o zaman." diyor kulağıma. "Hunter."

"Hunter mı?"

"Evet."

“Ne olmuş ona?” diye soruyorum. Başucu lambam sıcak bir sarı renkte parlıyor ve ışığı teninde eriyor. Bal rengi gözlerini, bal rengi saçlarını aydınlatıyor. Dudaklarını daha belirgin, çenesini daha köşeli gösteriyor.

“Yakın mısınız?” diye soruyor.

“Kendimi bildim bileli arkadaşız. Yani evet, bunun oldukça yakın olduğunu söyleyebilirim.”

“Mm.”

Başımı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. “Ne?”

“Hiç. Sadece ikinizin arkadaş olması biraz garip geldi.”

“Neden? O erkek, bense kız olduğum için mi büyükba-ba?”

“Hayır.” Sırıttıyor. “Sen çok farklı olduğun için.”

“Ha.” Gözlerimi uzaktaki sade ve süssüz duvara dikiyorum. Sonra omuz silkiyorum. “Sanırım hiç fark etmemişim.”

“Mm.”

“Wren?”

“Hı?”

“Lütfen bana kıskanmadığını söyle.” Gülüyorum; içinde tutamıyorum.

Çıplak kolumda gezinen parmakları şimdi hareketsiz. “Tabii ki kıskanmıyorum.”

“İyi. Zira Hunter’la ben neredeyse aile gibi olduğumuzdan -istersen ona sor- endişe etmen biraz gülünç olur.”

“Mesele bu değil.”

“Pekâlâ, ne dememi istiyorsun? Onu seviyorum. O benim en eski arkadaşım.”

“Onu seviyorsun.”

“O anlamda değil.” Gözlerimi deviriyorum. Çünkü Hunter’ın en iyi arkadaşımdan daha fazlası olabileceği düşüncesi gülünç. Neredeyse onun bana karşı daha fazlasını hissedebileceğini düşünmek kadar gülünç.

Başını aşağı yukarı sallıyor. “Biliyorum. O anlamda olmadığımı biliyorum.” Bir elini saçında gezdiriyor ve kolundaki kasların harekete geçmesini izliyorum. O kola dokunabilecek olmam, dokunup, sıkıp, öpebilecek olmam gerçeği damarlarımdan sıcak bir şeyler süzülmesine neden oluyor. Yanına kıvrılmış hâlde yattığım bu noktadan hiç ayrılmak istemememe neden oluyor.

Tekrar konuştuğunda sesi sakın. “Bununla nereye varmak istediğimden emin değilim.”

“Endişeleniyorsun.” diyorum hafifçe.

“Çok komik. Hunter’ı gözlerim kapalı öldürebilirim.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da bana. Gözlerime düşen saçları kenara itiyor.

Tuhaf bir laf.

“Sen de öldürebilirsin, Eve.” diye mırıldanıyor kulağıma.

Gerçekten de tuhaf.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Salıncak da var mı?”

Maggie gülümsüyor. “Elbette salıncak da var... Gerçi eğer doğru hatırlıyorsam, sadece yarısı çalışır durumda. Sakın bana sevdiğini söyleme.”

Connor, “Onun gibi bir şey.” diyerek gülüyor. “Bir dakika, bunu kabul etmek garip bir şey mi?”

“Hiç de bile.” At kuyruğunu düzeltmek için duraklıyor. “Sanırım büyürken kendi Seçkin oyun alanınız vardı, değil mi?”

Başıyla onaylıyor. “İkinci veya üçüncü katlarda da var mı?”

Bu soruya bir homurtuyla karşılık veriyorum. Tabii ki yok.

“Pekâlâ, Yukarı Ortalılarınkini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Sizinkinin yarısı kadar bile güzel olmayacaktır.” diye uyarıyor Maggie.

“Sorun yok. Bizimkine en son gittiğimizde, aman Tan-
rım. Muhtemelen beş yaşında filandık, değil mi?”

Wren omuz silkiyor. “Ben hep senin ailenle birlikte git-
tim, dolayısıyla benden daha iyi bilirsin.”

“Evet, ama hep bir kavgaya karıştın, bu yüzden asla
uzun süre kalamazdık.”

Wren’e bakınca omuz silktiğini görüyorum. Hunter ma-
sanın diğer tarafında Maggie’nin yanında oturuyor, Emerald
da benim yanımda. Ortalı kafeteryasında öğle yemeği zama-
nı.

“Peki siz nasıl içeri giriyorsunuz?” diye soruyor Connor.

“Ayda bir kapısı kilitlenmeden açık bırakılır.” diye açık-
lıyorum tabağımdaki bezelyelerle oynarken. Ancak pek dik-
katimi verdiğim söylenemez, daha ziyade gözlerim kalabalık
kafeteryada Daniel ya da Landry’den bir işaret arıyor. Sal-
dırının üzerinden üç gün geçti ve o zamandan beri onları
görmedim. Artık sadece an meselesi.

Her şeyi daha da vahimleştirence hiçbir çıkış yolumun
olmadığını bilmek. Arka cebimde bekleyen bir özgürlük bi-
leti yok. Burada sıkışıp kaldım, mahsur kaldım, hapsedildim,
ağzım yüzüm dağıtılmış hâlde ve sırtımda kocaman kırmızı
bir X işaretiyle.

Daha da kötüsü, Daniel’la Landry gardiyan oldukların-
da X’in çok daha belirgin hâle gelecek olması. Önceden, uy-
garlığın yaz dediği şey bitmeden On Bir’den kaçmak zorun-
daydım çünkü Kumandan Katz’a hizmet etme, bir Seçkin’in
önünde diz çökme ya da en kötü anılarımla damgalanma
düşüncesine katlanamıyordum. Hâlâ da öyle. Fakat artık o
zamana kadar buradan gitmiş olmam iki kat daha önemli.

“Temizlikçiler için.” diye ekliyor Hunter ve ben de ken-
dimi başımla onaylamaya zorluyorum.

“Aynen. Temizlikçiler için.”

Maggie at kuyruğunun ucunu kıvrıyor. "Evet, temizlik-çiler gittikten sonra, genellikle saat onda, gizlice içeri gireriz. Genellikle sadece biz ve eh, başka kim gelmek isterse o olur. Bazen büyük bir grup, bazense küçük. Ve her zaman içki de olur." diye ekliyor göz kırparak.

Connor gülüyor. "Bu hafta sonu mu?"

"Cumartesi gecesi. Dördüncü kat, meslek turlarından sorumlu yönetici ofislerinin olduğu yerin yanında."

"Dört gözle bekliyoruz. Değil mi, Wren?"

Wren başını aşağı yukarı sallıyor.

"Ona aldırmayın. Dediğim gibi, oyun alanındaki zamanının çoğunu yumruk yumruğa kavga ederek geçirdi. Muh-temelen tüm bunlar epey acı verici bazı anıları geri getiriyor-dur. Pekâlâ, meslek arayışında herhangi bir gelişme var mı?"

Arkadaşlarımız konuşmaya devam ederken sesimi alçal-tarak Wren'e dönüyorum. "Orada bir şeyler mi oluyor, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Görüştüğü biri var, öyle değil mi?"

Başımınla onaylıyorum. "Ama kıza bok gibi davranıyor."

"Ah."

Tabağının büyük ölçüde el değmemiş olduğunu fark ediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

"Gelmene gerek yok, biliyorsun."

Bana bakıyor. "Partiye mi?"

"Evet. Biraz..."

"Sen gidiyorsan ben de varım." Bakışlarını üzerime di-kiyor.

"Ayrıca, seni daha önce hiç sarhoş görmemiştim."

Kaburgalarına dirsek atıyorum. "Çok komik." Ama iki figür kafeterya kapılarından içeri girerken gülümsemem uçup gidiyor. Daniel. Landry. Kalabalığın gürültüsü sanki

hayatın içinde kayboluyor, en fazla hafif bir mırıltı hâlini alıyor ve benim tek duyabildiğim kulaklarımdaki kanın uğuldası oluyor.

Gayet rahat, hayatlarından gayet memnun görünüyorlar. Masanın uzak ucuna oturana kadar gözlerimle onları takip ediyorum. Onlar beni göremiyor, ben de onları. Ama varlıklarını hissedebiliyorum, kötülüklerinin beni boğduğunu, boğazıma bastırıldığını, Daniel'in parmakları gibi boynuma kapandığını hissedebiliyorum. Üstelik artık On Bir'den yılmamam da. Çıkış yolum yok. Kaçmanın yolu yok.

Kusacak gibi hissediyorum. Ama bunu saklamakta iyi bir iş çıkarmadığımın farkındayım ve eğer dikkatli olmazsam Wren'le diğerleri bir şeylerden şüphelenmeye başlayacak. Wren şüphelenmeye başladı bile sanırım.

"Bu sabahki protestoları duydunuz mu?" dediğimi duyuyorum. Normalden daha tiz çıkıyor sesim.

Maggie başıyla onaylıyor. "Annemlerin oradan farklı bir rota izlemek zorunda kaldım. Birkaç gün önce öldürülen bir adamı sürüklüyorlardı. Aşağı Ortalı koridorlarının yarısı kanla kaplı. Gerçekten iğrenç."

"Birkaç gün önce mi?" diye soruyor Hunter. "Genellikle cesetlerden kurtulmakta oldukça hızlıdır."

"Sanırım yetkililer bir ölüm olduğunun farkına bile varmadılar..."

Emerald'in yumruğu masaya iniyor ve sessizleşiyoruz. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?" Gözleri kan çanağı gibi ve son zamanlarda uyumadığını sormama gerek kalmaksızın anlıyorum.

"Üzgünüm, Emerald." diyor Maggie. "Düşünemedim böyle..."

"Sorun yok. Sadece konuyu değiştirin. Lütfen." Onun tıbağı da el değmemiş.

Kafeterya kapısı bir kez daha açılıyor, bu sefer gelen Kyle. Bir an sonra elleri Maggie'nin omuzlarına konuyor.

"Hadi gidelim." diyor ve Maggie'nin vücudunun gerildiğini görüyorum. Yanında, Connor tabağına bakıyor. Bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalkıyor ve Kyle ona bir bakı atıyor. "Saçını toplaman konusunda ne demiştin sana? Böyle korkunç görünüyor. Bir Yukarı Ortalıyla çıkmak istiyormusun istemiyor musun?"

Bir şeyler mırıldanıyor -muhtemelen bir özür- ve Kyle'a dik dik bakıyorum.

Ama benim rengi değişmiş yüzümü fark edince ağzı alayla kıvrılıyor. "Senden biraz daha iri biriyle karşılaşmışsın gibi görünüyor, ha? Umarım sana biraz görgü öğretmişlerdir."

"Çok dikkatli ol." diyor Wren ben daha konuşmadan. Sesi sakın ve ölçülüydü; eğer dişlerimin arasından hava geçirebilseydim, benimkinin olamayacağı her şey.

Kyle'ın gözleri Maggie'ye dönüyor. "Çabuk ol." diyor ona tükürürcesine.

Ona burada bizimle kalmasını söylemek istiyorum. Saygı gördüğü, güvende olduğu yerde kalmasını. Ama yapamam çünkü bu onun için işleri daha da kötüleştirir.

Ayrıca, şu anda fazla bir şey söyleyemeyecek kadar tedirginim. Buradalar, buradalar. Bana saldıranlar. Ayağım seğiniyor ve başparmağımı çiğnemediğim duramıyorum.

Daniel ayağa kalkıp kısa bir süre sonra kafeteryadan ayrılırken iki şeyi fark ediyorum. Birincisi, Wren'in sırtının dikleşmesi. Daniel'ı benim kadar yakından izliyor. İkincisiyse parmağında beni biraz olsun gülümseten bir atel olması. Umarım yavaş iyileşir.

Daniel gittikten sonra derin bir nefes alıyorum. Fakat Landry geride kalıyor ve çıkarken yanından geçmek zorunda kalacağım. Parmaklarını karnımda hissediyor ve onu parça-

ları ayırmak istiyorum. Bu nedenle bu duygu geçene kadar nefes alıp vermeye odaklanıyorum. Şu anda kavga çıkarmak akıllıca olmaz; tam olarak iyileşmedim. Kavga çıkarmak akıllıca olmaz, nokta. Sanırım her şeyden çok istediğim Daniel'in, Landry'nin ve Zaar'ın beni rahat bırakması. Ben huzur istiyorum.

Kafeteryadan ayrılırken Wren hemen arkamda ve varlığı güven veriyor.

Fakat gözlerim Landry'nin sarı saçlarına takıldığında baktığımı hissetmiş olacak ki ben yaklaşırken başını döndürüyor ve gri gözleri beni tanıyarak canlanıyor. Daniel'la birlikte bana çektirdikleri acıyı tanıyarak. Bir anda sırtı kalkıp kolunu omzuma doluyor ve bacaklarım uyuşuyor. Her yanımda buz kesiyor. Hareket edemiyorum.

"Vay, Eve. Görünüşe göre ağır bir darbe almışsın, hem de tam yüzüne. Çok yazık." Sonra ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir dahaki sefere, başka bir yerine daha, ağır bir darbe almanı sağlayacağım."

Sözcükleri midemi bulandırıyor ama daha kusma, karşılık verme ya da yamulmuş beynim artık ne yapmak istiyorsa onu yapma fırsatım olmadan öne fırlatılıp el ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Nedenini anlamam bir saniye sürüyor.

Wren, Landry'yi tişörtünün yakasından tutmuş, ileri, kafeteryanın masaların uzanmadığı kenarına doğru itiyor. Landry'nin gözleri şaşkınlıkla açılmış, sırtı silinmiş ve avuçları şimdiden açılarak yukarı kalkmış. Barış işareti.

Wren'in elleri açılıp onu serbest bırakıyor; onlar da yukarı kalkıp Landry'nin ellerini taklit ediyor. Barış. Sonra Wren'in sırtındaki kaslar elektriğe bağlanmış gibi seğiriyor ve yumruğu Landry'nin göz çukuruna iniveriyor.

Landry geriye savrulsa da ayakta kalmayı başarıyor.

Gözlerimi kırpmıyorum ve bir kez daha Wren'in elleri

havada, Landry'ye bir şeyler söylediğini görüyorum. Muhtemelen bir şeyler yapmalıyım. Muhtemelen oraya gitmeliyim. Ama hareket etmiyorum. Olduğum yere kök salmış gibiyim.

İkinci yumruk Landry'nin çenesini kırıyor. Sesini buradan duyabiliyorum; gözlerinden geçen şoku görebiliyorum. Ardından Wren'in boştaki eli Landry'nin kafatasını sarıyor ve Landry'nin dizleri boşalana dek hızla tekrar tekrar yumrukluyor, sonra da bırakıyor. Landry yere düşüyor. Wren sakince kanlı eklemelerini inceliyor; yerde merhamet dilenen rakibini inceliyor.

Artık bacaklarım hareket ediyor, beni ileriye götürüyorlar, Wren'in gülümsediğini görebiliyorum. Göğsü harcadığı eforla inip kalksa da Landry'nin üzerine eğilirken onunla işinin bitmediğini anlıyorum; ışık Landry'nin gözlerini sonsuza dek terk edene dek onunla işi bitmeyecek.

İlk başta yalan söylememin nedeni buydu işte. Bu, bir parçam istemese de, son vermem gereken bir şey.

Wren şimdi onun tepesinde, gözleri tehlikeyle parlıyor ve ben adını haykırıyorum. Fakat bir işe yaramıyor; saldırı devam ediyor, zeytuni kollarına kan sıçıyor, Landry'nin gözleri kapanıyor. Ve muhtemelen yapmamam gereken bir şey yapıyorum. Wren'in yumruğunu kavırıyorum; önüne geçiyor, görüş alanına giriyorum. Hayli vahşi gözleri varlığını zar zor algılıyor.

"WREN!" diye çığlık atıyorum. "DUR! DUR!" Yüzüne bir tokat atıyorum, gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an için kendi hayatım için endişeleniyorum... Ama sonra Wren de bana bakıyor ve beni duyabildiğini biliyorum. "Dur." diye tekrarlıyorum olabildiğince kararlı bir şekilde. "Lütfen. Dur yoksa ölecek. Dur yoksa yer üstüne gönderileceksin."

Ve sonra, daha bir Seçkin'in bir Yukarı Ortayı öldürdüğü için cidden dışarı gönderilip gönderilmeyeceğini çöze-

den donup kalıyor ve Landry'yi, hatta Wren'i unutuyorum. Çünkü artık
rafımdaki ve önümdeki her şeyi unutuyorum. Çünkü artık
bir çözümüm var. Artık bir çıkış yolum var, düzgün bir tane.
asından beri gözümün önümdeydi ve şimdi nihayet onu
irebiliyorum, elimi uzatsam kavrayabilecek kadar yakını-
ı olduğunu görebiliyorum.
Tek yapmam gereken bir insan öldürmek.
Ardından özgürüm.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yumruğum kum torbasına iniyor ve çıkardığı boğuk ses bana Landry'nin göğsüne geçirdiğim topuğumu hatırlatıyor. Landry'yi düşünmek bana Wren'i, Wren'in dün onu neredeyse öldüreceğini düşündürüyor. Belki de öldürmüştür, bilmiyorum. Sonunda Wren'i oradan zorla uzaklaştırdığımda Landry hareket etmiyordu. Biri onu revire götürmüştü. O zamandan beri de haber alamadım.

Torbayı tekrar yumrukladığımda kanın ıslaklığını duyuyorum.

Maggie, antrenman odalarını Stadyum'a bağlayan silindirik tünelde duvara dayanarak oturmuş beni izliyor. Bugüne programlanmış herhangi bir dövüş yok; tüm alan bizim.

"Hâlâ Paydaları besliyor musun yoksa o işi bıraktın mı?" diye soruyor. Sesi ağır, normal hâli gibi değil.

Cevap vermeden önce elli yumrukluk bir set bitiriyorum. "Aslına bakarsan bugün gidiyorum."

"O hâlde o gardiyan başka yere atandı?"

"Öyle duydum."

"Kimden?"

"Jules'dan. Görünüşe göre Melissa kahvaltı görevini yaparken birkaç haftalığına onun yerine bakmış. Ona bakıp seni silkiyorum. "Şimdi Melissa öğle yemeğine geri döndü, seni aruk gitmemde bir sakınca yok."

Başparmak ırnağını kemiriyor. "Biliyorsun, uzak bir ihtimal de olsa cidden gardiyanlık pozisyonuna başvurmalısun. Özellikle de Daniel'in sana bir an olsun huzur vermeme konusunda söylediklerinden sonra. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Ama ilgilenmiyorum." diyorum iki vuruş arasında. "Ayrıca, bu bir Yukarı Ortalı işi. Bir milyon yıl geçse bile bir Aşağı Ortalıyı almazlar."

"Saçma. Gardiyan olursan seni rahat bırakırlar, hem silahlı da olacaksın. Ve sakın bana başvurunu en azından dikkate almayacaklarını söyleme. Dövüş geçmişin ve tüm o gönüllü."

"Maggie, gardiyan olmaktansa-"

"Ölmeyi tercih mi edersin? Evet biliyorum. Daha önce söylemiştin. Ama belki de işin ucunda ne olduğu hakkında daha ciddi düşünmeye başlamalıdır artık. Daniel seni öldürmeye çalıştı, Eve. Bu bizim çocukluğumuzdakiyle aynı bok değil."

Sözleri üzerine kalın deri yerine Daniel'in yüzünü hayal ederek öfkeyle saldıyorum kum torbasına ve alnımda boncuk boncuk ter oluştuğunu hissediyorum. Hakkı var; hiç de aynı bok değil.

Her şey değişmişti.

"Dün kulağa oldukça çılgın bir günmüş gibi geliyor." diyor bir süre sonra. Nefesimi düzene sokunca dönüp ona bakıyorum. Kollarıyla dizlerini sarmış, kahverengi saçları gevşekçe omuzlarına dökülüyor. Kısmen şişip kapanmış,

mor bir gözü var. "Sana bunu yapanların Daniel'la Landry olduğuna inanamıyorum. Onların pislik olduğunu biliyorum ama yine de. Ve Wren'e de inanamıyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Çılgınca." diye katılıyorum, sesimi bilerek kayıtsız olarak.

"O... Korkutucu."

Omuz silkiyorum.

"Wren'e güveniyor musun?"

Ona bıkkın bir bakış atıp kum torbasına geri dönüyorum. Taze bir enerji patlamasıyla saldırıyorum.

Asıl yapmam gereken şey odaklanmak. Formuma veya kas geliştirmeye değil, elimdeki göreve. Birini öldürmem gerek ve bunu yapabilmek için de kimi öldüreceğime karar vermem gerekiyor. Daniel veya Landry bariz seçimler, ancak muhtemelen Wren birinin icabına çoktan bakmıştı.

Bu düşünceyle titriyorum. Tehlikeyle parıldayan gözleri, sakın kararlılığı, o gülümseme; hepsi beni titretiyor. Ama büyük ölçüde böyle bir kapasitenin içimde olduğundan emin olmadığımndan. Belki de içimdeki o acımasız canavar fark ettiğimden daha küçüktür. Belki de ben katil değilimdir.

Odaklan, Eve.

Daniel. Ya da Landry. Ama başka seçenekler de var. Ölmeyi hak eden diğer insanlar. O siyah, boncuk gözlü gardiyan mesela...

"Artık yalanları bırakabilir miyiz, Eve?" diyor Maggie duvarın oradan yüksek sesle. "Yoksa ömür boyu süren arkadaşlığımız hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Ona dönüyorum, kum torbası bir anda unutulmuş hâlde. Kafamdaki düşünceler de unutulmuş hâlde. "Pardon?"

"Sen ve Wren birliktesiniz." diyor basitçe.

"Ne?"

"Hadi ama. Ayak yapma. Durumu sadece daha da kötüleştiriyor. Ben senin en iyi arkadaşınım ve sen bunu bir sır olarak sakladın. Oldukça büyük bir şey bu, biliyorsun; daha önce erkek arkadaşın filan olmadı. Neden bana bile açılma-
racığını düşündün, asla bilemeyeceğim."

Ona soğuk soğuk bakıyorum. "Sır saklamak hakkında ders verecek son kişisin, tamam mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturup öne doğru eğiliyor. "Bu da ne demek?"

"Yüzüne bir bak." diyorum tükürürcesine, sesim yüksek ve kızgın çıkıyor. "Çürükleri fark etmediğimi mi sanıyorsun? Diğerlerinin fark etmediğini mi düşünüyorsun?"

Donup kalmış hâlde bana bakarak gözlerini kırıştırıyor, sonra kumıldanmaya başlıyor. "Onunla her şeyi bitirdim." Şesi tünelin içinde çınlıyor; yüklendiği duygularla titriyor. "Dün gece. Her şey bitti."

Hemen önünde çömeliyorum. Hatırladığımdan daha zayıf görünüyor. Gözleri benimkilere bakmıyor; titriyor. Dilime gelen hiçbir şey yeterince iyi ya da doğru değil gibi ve ben de sessizce kollarımı ona dolayıp sımsıkı tutuyorum onu.

Başta hareket etmiyor ama sonra vücudu benimkinin içinde gevşiyor ve ağladığını duyabiliyorum, gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Gözyaşları yavaşladığında geri çekilip onu inceliyorum. Maggie'den ziyade bir insan kabuğuna benziyor ve fazla yüksek sesle konuşursam çatlayacak; sonsuza dek kırılmış olacak. "Doğru olanı yaptın." diyorum sessizce. "Doğru olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başıyla onaylasa da gözleri hâlâ benimkilerle buluşmayı reddediyor.

"Sen o saçmalıkları hak etmedin. Kimse etmez." diye devam ediyorum.

"Artık senin için her şey daha iyi olacak, tamam mı? Söz veriyorum. Bu iyi, Maggie. Bu çok, çok iyi."

Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırıp kaşlarını çatıyor. "Gerçekten öyle mi ama? Sonunda yalnız kalmak istemiyorum. Kulağa ne kadar acıması geldiğinin farkındayım ama bilmiyorum. Şimdi okul olan da bittiğine göre... Artık çocuk değiliz, anlıyor musun?"

Zoraki bir kâhkaha atıyorum. "Ne büyük bir pans olduğunun farkında mısın sen? Ayrıca okulun bitmiş olması tüm hayatına şu an karar vermen gerektiği anlamına da gelmez. Akıl nereden senin?"

Kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum. Ama o kadar çekiciydi ki, anlıyor musun? Yukarı Ortalı işi ve paylarıyla, o yakalı mavi gömleğiyle..." İçini çekiyor.

"Maggie, sen harika bir insansın. O pislikten milyonlarca kat daha iyisini bulabilirsin. Milyonlarca kat daha iyisini hak ediyorsun."

Gözlerini deviriyor.

"Ciddiyim. Öylesine söylemiyorum."

"Peki. Teşekkürler."

"Bunu sana ne zaman yaptı?" Parmaklarım yüzüne almayan şişmiş mor halkaya dokunuyor hafifçe.

Cevap vermeden önce iki yana başını sallıyor. "Öğle yemeğinden sonraydı. Öskeliydi..."

"Benden dolayı. Ve Wren'den."

Bakışlarını kaçırarak hafifçe omuz silkiyor. "Her zaman ki gibi defalarca özür dilemeye başladı, bir daha yapmayacağına söz verdi. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer çok ileri gitti." Gözleri benimsikillerle buluşuyor. "Yüzüne yumruk attı. Eve. Buna yumruk attı."

Sonra yeniden ağlamaya başlıyor ve iki eliyle gözlerini kapatıyor ancak elleri damlaların süzülmesini engelleyem-

Hiçbir şey engelleyemez. Kendimi çaresiz ve işe yaramaz hissediyorum ve tek yapmak istediğimi Kyle'in canını yakmak. Bruno'nun dediği gibi onun canına okumak fakat Bruno'nun sözlerini hatırlamak sadece kendimi daha da kötü çok daha kötü hissetmeme neden oluyor ve benim de gözlerim yaşlarla yamıyor.

Hayat ne zaman bu kadar karmaşık bir hâl aldı? Bu kadar yoğun? Bu kadar gerçek?

Hiçkırıyor. "Ya beni rahat bırakmazsa?"

"Merak etme, Maggie." diye mırıldandığımı duyuyorum. "Merak etme. Bir kilometre yakınına gelmediğinden emin olacağım. Seni rahat bıraktığından emin olacağım. Söz veriyorum."

Titriyor ve sonra parıldayan limon yeşili gözlerle bana bakıyor. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Eve. Gerçekten bilmiyorum."

Ve yine o eski duygu: Suçluluk. Zira gittiğim zaman artık onun yanında olamayacağım. Onu Kyle'dan koruyamayacağım.

Tabii onu öldürmezsem. Kyle'ı öldürebilirim.

Giltmeden önce bir ayrılık hediyesi olur.

Gözlerini silip başını sallıyor. "Hadî, Kyle meselesinden konuşmayalım artık. Onu düşünmek bile istemiyorum, şu an değil. Onun yerine senin hakkında konuşalım." diyor ve her zaman gülümsemesi gereken güzel yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştiriyor. "Yani, Tanrım, Eve. Bir erkek arkadaşın olduğuna inanamıyorum."

"Evet. Ben de."

"Öpüştünüz mü peki?"

"Maggie..."

"Ne? Sadece bir soru! Hadî ama, biraz şımart beni. Şu anda biraz kız sohbeti bana o kadar iyi gelir ki, güven bana."

"Tamam, evet. Yani, evet, tabii ki öpüştük."

Biraz daha dik oturuyor. "İyi öpüşüyor mu? Kesin öyle, değil mi?"

Başımı eğiyorum ama dudaklarımdaki gülümsemeyi bastıramıyorum.

"Evet."

"Birden ona kadar bir ölçekte..."

"Yüz."

Kolumu sıkıp gülüyor. "Peki siz?"

"Hayır." diyorum yüksek sesle. "Kesinlikle, hayır." Kafalarını kaldırarak bana bakıyor ve omuz silkiyorum. "Öyle işte... Bilmiyorum, gerçekten."

"Hazır değilsen, bu tamamen..."

"Öyle değil." diyorum. "Ben sadece... Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve onunsa açıkça var, yani..."

"Aman Tanrım, o kadar endişelenmen gereken bir şey değil ki... Bu konuda bana inan, bu çocuğun ikiniz arasında ki herhangi bir, hmm, yakınlaşmadan hayal kırıklığına uğrama ihtimali sıfır. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Ama son kız arkadaşı benden farklıydı. Onun bedeni. Öyle işte, biliyorsun."

"Yoo?"

"İşte... O kadar kas yok. Daha... Kadınsı."

Gülüyor ve ona bakıyorum. "Üzgünüm. Gülmemem gerektiğini biliyorum. Sadece bu konuşmayı yaptığımıza inanmıyorum. Hadi ama, Eve. Bu sensin. Ne zamandan beri yeterince kadınsı olmayı umursuyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım daha önce düşünmek zorunda kalmamıştım. Biliyorsun, hiç erkek arkadaşım filan olmadığından." Ellerime bakıyorum. "Bir de Landry'nin söylediği bir şey var. Şey sırasında... Bedenimin bir erkeğinkine benzediği hakkında..."

"Dur." Bakışları içten, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Sadece dur. Şu an ne kadar güzel olduğunu, şu ya da bu olduğunu söyleyerek seni şımartmayacağım bile. Bu kadar alçalmana izin vermeyeceğim. Landry'nin ne düşündüğü kimin umurunda? Sen Eve'sin, güçlüsün ve bunun için özür dilemiyorsun. Anladın mı?"

Bakışlarım tünel boyunca asılı duran çoğu lekeli ve eski püskü kum torbalarında geziniyor. Başımla onaylıyorum. "Anladım."

"Seni gerçekten önemsiyor, biliyorsun değil mi?"

Ona bakıyorum. "Neden öyle dedin? Dün yüzünden mi?"

"Ee herhâlde yani. Seni temin ederim ki eğer biri bana saldırsaydı, Kyle bırak onu öte dünyaya bir kalana dek dövmeyi, parmağını bile kıpırdatmazdı." Hareketsiz duruyor. "Ayrıca Wren'in seve seve yaptığı gibi arkadaşlarımla da takılmazdı."

Göğsüm sözleriyle kabarıyor ve dikkatimi dağıtmak için kollarımı sallıyorum. "Hunter'a söyleme ama tamam mı? Ondan nefret ediyor."

"Hunter'ın anlamayacağını mı sanıyorsun? Demek istediğim, buna inanmak için aranızda bir şey olmadığına gerçekten inanmak istemen gerekiyor."

"Yine de söyleme." Duraklıyorum. "Beni endişelendiren sadece Hunter değil. Hiç kimseye söyleme."

"Neden?"

Ona bir bakış atıyorum. "Sence en başta bunu neden gizli tuttuk?"

"Doğruyu istersen hiçbir fikrim yok."

"Çünkü o bir Seçkin."

"Yani?"

"Yani mi? Yani'si, bu önemli bir nokta. Öyle olduğunu

biliyorsun.”

“Kimin için önemli? Senin için mi onun için mi?”

“Benim için.” diyorum yumuşak bir sesle. “Hayatım boyunca onlardan nefret ettim. Hepsinden. Ve şimdi...”

“Ve şimdi birinden nefret etmediğini anladın. Birkaçından, aslına bakarsan, arkadaşları da o kadar kötü görünmüyor zira.”

Ona katılarak başımı salladığımı hissediyorum. Belki de bütün bir topluluktan nefret etmek hiçbir zaman pek mantıklı olmamıştı; belki de oradakilerin *hepsinin* kötü olması hiçbir zaman mantıklı olmamıştı. Azınlığın eylemleri asla çoğunluğu temsil etmemeli; bu zaten bildiğim bir şey. Ayrıca, doğum yerinin ne önemi var?

Fakat sonra aklıma yeni bir şey geliyor. “Anne babamın ne diyeceğini bir düşün. Hatta diğer Aşağı Ortalıların, tıpkı... Tıpkı Sully gibi.”

“Peki, tamam, bazıları bu durumdan o kadar da memnun kalmayabilir elbette. Belki anne babana yakın zamanda söylemezsin ama yani Sully mi?” Gülüyor. “İkinizin birlikte takıldığını fark etmemiştim.”

“Yine de nasıl olduğunu biliyorsun.” diye bastırıyorum. “Seçkinlerle Aşağı Ortalıları beraber olmaz. Hem de hiç. Kimse buna razı olmayacak.”

“O zaman sen de belki ilan etmezsin. Belki fazla ileriye düşünmeyi de bırakırsın. Sadece şu an olan şeyin tadını çıkarın. Ve arkadaşlarını ya da onun arkadaşlarını dışarıda tutmayın; zira bu konuda düşüneneğimiz tek şey, Wren’in senin gibi afet biriyle çıktığı için ne kadar şanslı olduğu.”

Gözlerimi devirip ayağa fırlıyorum. “Senin zırva dolu olduğunu her zaman biliyordum. Şimdi, yumruklarım üzerinde çalışmam gerek.”

“Bu kadar kolay kurtulacağını sanma.” diye sesleniyor.

"İşin bitene kadar burada bekleyeceğim, sonra da Eve'le Wren hakkında güzel, uzun bir sohbet edebiliriz."

Başımı sallıyorum ancak bu yüzümdeki gülümsemeyi silmeye yaramıyor.

Paydaların yemek hattında çalışmak için geldiğimde birinin çoktan burada olduğunu görüyorum. Gardiyan kapıyı açmış, ışıklar açılmış ve yiyeceklerin çoğu porsiyonlara ayrılmıştı.

"Anne."

Omzunun üzerinden bakarak tek kaşını havaya kaldırıyor. Yüz hatları, benimkilerin aksine, narin. "Selam, Eve." diyor, sesi tıpkı küçüklüğümden hatırladığım gibi. "Bıraktığını söylediler bana."

Kafamda milyonlarca düşünce uçuşurken gözlerimi onunkinin arkasına dikiyorum. "Bırakmadım. Sadece... Bir ara verdim. Epey meşguldüm." Söylediğim yalan büyük ölçüde doğru. Ona gardiyandan bahsetmeye gerek yok.

"Anlıyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim inanılmayacak kadar zayıf çıkıyor. "Bugün geleceğimi biliyor muydun?"

Başını iki yana sallıyor ve içimde bir şey iğne batırılmış balon gibi söniyor.

"Yine de seni görmeyi umuyordum. Babanla beni görmeye pek sık gelmiyorsun."

"Davet edildiğim yok."

"Bu adil değil, Eve."

Sessiz kalıyorum. Sonra botlarım öne doğru sürükleniyor ve onun yanında, son porsiyonların hazırlanmasına yardım ediyorum.

"Takımınızdaki çocuğu duydum. Nasıl öldüğünü." Gözleri yaralarımın üzerinde dolanıyor. Neyse ki şimdiye kadar büyük oranda iyileşmişlerdi. Muhtemelen Stadyum'dan kal-

dıklarını düşünüyor ve ben de onu düzeltmeye uğraşıyorum.

“Mavi Devre. Mavi Devre için dövüşüyorum. Ve onun adı da Bruno. *Bruno*’ydu yani.”

“Korkunç bir ölüm.”

Bana bunu söylemesine ihtiyacım yok. Gün boyu düşüncelerimi işgal etmesini engellemek için, özellikle de son konuşmamızın, elimden geleni yapıyorum. Sonra bir de Emerald’ın ölümüne dair yaptığı tasvir var. Beni takip ediyor. Geceleri rüyalarımına giriyor. “Babam biliyor mu?”

“Bana söyleyen o.”

“Ah.” Artık, bir uğramamış olduğu gerçeği canımı daha çok sıkıyor.

“Hâlâ profesyonel olarak dövüşmeyi planlıyor musun?”

Bir mercimek paketi hazırlıyorum. Yavaşım, paslanmışım. “Bilmiyorum. Kararımı vermedim. Babam hâlâ istiyor mu?”

“Kendin için karar ver, Eve. Hayatın, başkalarının istekleriyle harcanamayacak kadar önemli.”

Dudaklarım aralanmış hâlde ona bakıyorum ama o öne doğru eğilip başka bir söz söylemeksizin bizi aç Paydalardan ayıran bölmeyi kaydırıp açıyor. Onu izlerken bu kadını pek az tanıdığımı fark ediyorum. Bu düşünceyle göğsümü keskin bir acı kaplıyor.

Hemen hemen hiç böyle değildir; normal değildir. Genellikle nakışlarına ya da kendi düşüncelerine dalmış olur ve geri kalanımız fark edilmeden geçip gideriz. Daha çok istediğim hiçbir şey olmasa da dikkatini uzun süre üzerimde tutmayacağımı tecrübelerimden biliyorum.

Kendin için karar ver, demişti. *Kendim için karar vermek.*

Tekrar konuşmaya başlamadan önce aç Payda selinin bitmesini bekliyorum. “Ya kararım bencilceyse?”

“Bir balonun içinde yaşamıyorsun, Eve, tıpkı sana çok-
çukken öğrettığım gibi. Eylemlerinin çevrendekiler üzerin-
deki olası etkisini her zaman hesaba katmalısın. Bunu sevdik-
lerine ve genel olarak topluma borçlusun.”

Başımınla onaylıyorum. Böyle bir şey söyleyeceğini bili-
yordum.

“Fakat. Bazen bencilce davranman gerekir.”

Başımı ona bakmak için kaldırıyor ve gözlerinden geçen
dayanılmaz kederi görüyorum. Yıllar öncesindeki çığlıklarını
duyuyorum, yanağımdaki kızgın esintilerini hissediyorum.
“Ne demek istiyorsun?” diye sessizce soruyorum bakışlarımı
yere indirirken. Ona bakmaya dayanamıyorum. Belki de na-
kışlarıyla meşgul olduğunda daha iyidir. Bana ve dünyanın
geri kalanına kapalıyken sonsuza dek ayrılmayı düşünmek
kesinlikle daha kolay.

“Demek istediğim hayatın zalim, acımasız ve insafsız ol-
duğu. Bazen başkalarını düşünmeden hareket etmeyi kendi-
mize borçluyuzdur.”

Başkalarını düşünmeden ne yaptığını, insafsız dünyamız
çocuğunu elinden aldıktan sonra kendine nasıl bir bencillik
hediye ettiğini merak ediyorum. Hayır. İnsafsız dünya değil,
fazla belirsiz oluyor bu. Fazla cömert. Kumandan Katz; On
Bir'in lideri. Ted Bergess; Nüfus Kontrolü Başkanı. Gardi-
yanlar. Çocuğunu onlar aldılar.

Monica'yla oğlu Avery pencerede oldukları için sorma
şansım olmuyor. Kaldı ki bana bir cevap vereceğini de san-
mıyorum.

“Selam, Eve. Seni özledim.” diyor Monica utangaç bir
şekilde. “Bu küçük adam da öyle.”

Kendimi topluyorum. “Ben de sizi özledim çocuklar.”
diye yanıtlıyorum arkadaşımı ve bu dediğimde ciddiyim.
“Özellikle de seni.” diye ekliyorum Avery'ye göz kırparak.

Elleriyle gözlerini kapatıyor ve gülüyorum. "Birileri daha iyi hissediyor gibi."

Başıyla onaylıyor Monica. "Biraz zor zamanlar geçirdi. Bütün gün ve gece ateşliydi. Ama şimdi daha iyi, yani hayı güzel. Değil mi, küçük adam?" Ona kalbinin derinliklerinden gülümsüyor ve ilk kez gamzelerini fark ediyorum, bana Emerald'ı hatırlatıyorlar. Annem iki paket ve iki yuvarlak etmek ayarlarken eliyle oğlunun saçlarını okşuyor.

"Görüşmek üzere, Avery." diyorum bir asker selamıyla.

"Görüşmek üzere, Bayan Eve." diye cevap veriyor cılt sesiyle. Yine gülüyorum.

El ele yürüyerek gidişlerini izlerken annemin sırtı dik. Bir anneyi küçük oğluyla beraber görmek canını acıtıyor mudur, merak ediyorum. Acaba ona Jack'i düşündürüyor mudur? Onu özlemesine sebep oluyor mudur...

Yıllar önce amacının kuralları çiğnemek olduğunu sanmıyorum. O kadar çok şey riskteyken ikinci kez hamile kalmayı planladığını sanmıyorum. Fakat şişmiş göbeğinin tek bir anlama gelebileceği belli olunca kuralları çiğnemeye başlamıştı.

Hamileliği bildirmek, fetüsü aldırarak yerine kendini gözlerden saklamıştı. Ve zamanı geldiğinde babamın, çalıştığı fabrikadan aşırıldığı plastik ürünler karşılığında Jack'in doğumunu gerçekleştiren yasa dışı bir uzman çağırmıştı.

O doğduktan sonra ne kadar rahatlamış olmalı. Güvende ve sağlıklıydı. Sıkıca kollarının arasında. Muhtemelen, her şey ta başından onun aleyhinde olmasına karşın, şansın yanında olduğunu düşünmüştü.

Şarkıyı düşünüyorum; bir zamanlar her gece uykuya dalmamı sağlayan ve aynısını şimdi yine yapan şarkıyı. Şu an ona bu konuda soru sorma fırsatım var ama tam ağzımı açacakken gözlerim giysisini yukarı sıyırdığı kollarına, çok ender

görülen o dövmeye takılıyor. Babamın adı ve doğum tarihiyle beraber benimki de damgalanmış. İşte orada. Hayat hikâyesine en istenmeyen ekleme: *Kural 43.5(a)-45.8'e aykırı olarak doğan ikinci çocuk Jack Hamilton, Kural 48.1(a)-49.7(-d)'ye aykırı olarak yetkililerden gizlenmiş, Kural III uyarınca yerleşkeden çıkartılmıştır.*

Zar zor okunuyor. Yara dokusu her harfin şeklini bozmuştu; bu kelimelerin kazınmasını izleyen günlerdeki hâlini düşünüyorum; çaresizce o anılardan kurtulmak için kanayana kadar deriyi pençelemiş, durmaksızın kaşımıştı; öyle ki babam onu dizginlemek, ellerini arkasından bağlamak zorunda kalmıştı; deri ve doku parçaları her yerdeydi...

"N'aber, Eve. Selam, Eve'in annesi." Gözlerimi kırıştı-rıyor ve Jules'un anneme el salladığını görüyorum.

"Elaine. Adım... Elaine."

"Çok çok eskiden bu işi yapıyordunuz, değil mi?"

Başıyla onaylıyor. "Başka bir hayatta."

Jules'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, üzerinde bir zamanlar benim olan dirsek kısımları siyah, beyaz bir sweat-shirt olduğunu fark ediyorum. Paydalara çok nadir bir şeyler dağıtılır. "Nasıl gidiyor, hanımefendi?"

Omuz silkiyorum. "Bir şikâyetim yok."

"Görünüşe bakılırsa biraz şikâyet hakkın var." Bakışları yüzümde dolaşüyor.

"Stadyum işte; nasıl olduğunu biliyorsun."

Yine de gözleri kısılıyor. Belki de bana inanmadı. "Yakın zamanda bir ara takılalım." diyor.

"Parti bu hafta sonu, biliyorsun değil mi?"

"Bilmiyordum ama hafta sonum bomboş ve orada olacağım. O yakışıklı yardımcını da getiriyor musun?"

"Ha? Ah. Sadece bir arkadaş. Ve orada olabilir, ever..." Ona yan bir bakış atıyorum. Annemin önünde Wren hak-

kında konuşmak istemiyorum. Kısmen erkek olduğu için; büyük ölçüdeyse bir Seçkin olduğundan.

Jules başıyla onaylıyor, sanırım ne demek istediğimi anladı. "Tamam o zaman. Yemek için teşekkürler, Elaine." Bana bakıp göz kırıyor.

"Cumartesi görüşürüz, Eve."

Vedalaştıktan sonra boğazımı temizliyorum. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Bana istediğin kadar soru sorabilirsin. Bunu biliyorsun."

İç çekiyorum. Bazen çoğunlukla ulaşılmaz olduğunun farkında olmadığını düşünüyorum. Sakin bir sesle soruyorum. "Affetmek tam olarak nasıl işler?"

Anında kaşlarım çatılıyor. Ona sormayı planladığım farklı bir şeydi. Şarkıyla ilgili de değil; geçmiş gündeme getirmek adil olmazdı, artık bunu biliyorum. Bunun yerine ona, eğer o can kötüyse, bir can almanın yanlış olup olmadığını soracaktım. Belki de cevabı zaten bildiğim için yapmamışımdır. Ya da belki de doğru ya da yanlış umurunda olmadığından.

Cevap vermeden önce bölmeyi kaydırarak kapatıyor. Küçük oda, geçen sefer Wren'le olduğundan daha sessiz. O zaman kalbim gümbür gümbür atıyordu; şimdiyse kımıldaz. Ölü. Yüzünü bana dönüp ellerini omuzlarıma yerleştiriyor.

Omuzlarım da geri kalanım gibi kaslı. Annemin elleri ve kollarıysa çelimsiz, bir deri bir kemik. Ama üzerimde öyle bir ağırlık yapıyorlar ki dizlerimin üzerine düşecek gibi hissediyorum. Kıpırdanma, kendimi çekip kurtarma dürtüsüne direnmem gerekiyor.

"Bu garip bir soru, Eve. Aklında affetmeyi gerektiren nasıl bir bencil seçim varsa..." Ayaklarına bakarak başını sallıyor. "Korkarım konu af dilemek olduğunda konuşulacak

doğru kişi ben değilim."

Gözlerinin içine bakıyorum ve derinlerde, çok derinlerde kokuşmuş, sarı bir nefretle yanan bir şey görüyorum. Jack'i alanları bir parça, bir gıdım olsun affetmemişti. Ve bahse girerim ki sık sık arkasına saklandığı o sis, tek bencil eylemiydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün, Kehanet'te bağdaş kurmuş Wren'i bekliyorum. Bu sabah kapımın altından, onunla burada buluşmamı isteyen bir not atılmıştı. Landry'ye saldırdığından beri onu görmemişim.

Dışarıda güneş arkamda parlıyor, ışınları gözlerim için fazla parlak. Tepemde gökyüzü canlı bir mavi ve ağaç yaprakları sıcak esintiyle birlikte tembelce salınıyor. Isıyı görebiliyor; vızıltısını duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyor, zihnimin gezinmesine, hiçliğe sürüklenmesine izin veriyorum. Kuzeye koştuğumu hissediyorum.

“Bana yalan söyledin.”

Gözlerim açılıyor ve karın kaslarım omurgamı dikleşiyor. Wren görüş alanıma giriyor ama oturmuyor, gülümsemiyor. Sağ yumruğu göz hizasında önümde asılı duruyor, bozuk para büyüklüğündeki yaraların üzerinde oluşmaya başlamış mor kabukları görüyorum.

“Wren...”

"Kim olduklarını bilmediğini söylemiştin." Sesi gergin, bakışları sert. "Görmediğine tekrar tekrar yemin ettin."

"Evet, tamam, anlıyorum." diyorum. "Yalan söyledim. Artık bu meseleyi bir kenara bırakabilir miyiz?" Onunla kavga etmek istemiyorum. Ama yalan söylediğim için kendimi körü de hissetmiyorum.

Aramızda santimler kalacak şekilde önümde çömeliyor. "Bu kadar mı? Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

İç çekiyorum. "Sana tam olarak da o yaptığın şeyi yapma diye gerçeği söylemedim. Hâlâ hayatta mı o bile belli değil."

"Kim takar?" diye hırlıyor. "Ne zamandan beri senin gibi biri, tüm o yaptıklarından sonra Landry gibi birini umursuyor? Ne zamandan beri senin gibi biri kendine saldırı-
ranları koruyor, tıpkı bir..."

"Onları korumaya filan çalışmıyordum." diyorum, sesim yüksek ama titriyor. Şu anda güçlü değil. Bakışlarım yere dönüyor.

"Onları korumaya çalışmıyordum."

"Peki neden?"

Gözlerimi ondan kaçırarak uçuşan yapraklara dikiyorum. Güneş ışığında görkemli bir şekilde parıltıyan, uzak-
taki kırık dökük kaya yığınlarına. "Dışarı gönderilmeni istemedim."

"Neden?" diye soruyor önemsemez bir sesle. "Sen gitmek istiyorsun oraya."

"Evet, istiyorum, Wren. Ben istiyorum. Ama sen istemiyorsun. Dolayısıyla... Öyle bir şeyin gerçekleşmemesinden emin olmaya çalışıyordum sanırım."

Gözleri hâlâ sert ama şimdi oturuyor; kasları gevşiyor.

"Beni korumana gerek yok, Eve. Hiçbir şeyden; özellikle de bundan."

"Ne demek istiyorsun?"

“Hadi ama. Bu bok çukuru yerleşkenin nasıl işlediğini şimdiye kadar öğrenmişsindir. Kafanı kullan.”

Derin bir nefes alıyorum. “Sen gönderilmezdin, değil mi? Onu öldürmüş olsan bile. İkisini öldürmüş olsan bile. Sen bir Seçkin’sin; ceza almazsın.”

“Ben sadece bir Seçkin değilim, Eve. İyi bağlantıları olan bir tanesiyim, bu nedenle, evet, haklısın; yanmak üzere oraya gönderilmezdim.”

Başımı iki yana sallıyorum. Kurallar nasıl sadece bazıları için geçerli olabilir? Adaletsizlik midemi bulandırıyor. Ona dik dik bakarak kollarımı kavuşturuyorum ama bunu yaparken bile bunun onun hatası olmadığını farkındayım. Bir dakikalık sessizliğin ardından, “Yaptığım şeyden yine de memnunum.” diyorum.

“Bana yalan söylediğin için memnunsun.”

“Evet, öyleyim. Doğru olanı yaptım, Wren. Sana söyleseydim ne yapardın biliyorum. Ben durduramadan ikisini de öldürürdün, öyle değil mi? Ve evet, bunun için cezalandırılmazdın ama katil olmuş olurdun. Benim gözetimimde. Bunu istediğimi mi sanıyorsun?”

Öne eğilip sesini alçaltıyor. Gözleri yarık hâline gelecek kadar kısıyor. “Ama sen olmaya isteklisin, öyle mi? Kimde karar kıldın? Zira az önce Landry’nin paçayı yırttığı haberini aldım, yani eğer Daniel’ı pas geçmeye karar verirsen o da bir aday olarak düşünülebilir.”

Hareketsiz kalıyorum. Nefes bile almıyorum “Nereden biliyorsun?”

“Yerinde olsam Daniel’ı gözüme kestirirdim.” diye devam ediyor. “Landry zaten günahlarının bedelini ödedi, dolayısıyla eğlenceyi paylaşırmanın zamanı geldi, öyle değil mi?”

“Bana bunu nasıl bilebildiğini söyle.”

"Ben de dün doğmadım, Eve. Bunu kafeteryada gözle-
rinde görebiliyordum. Ben de senin yaptığın gibi ikiye ikiye
topladım. Yani," -omuzlarını silkiyor- "Bir çıkış yolun var.
Birini öldürürsen sen de ölebilirsin. Tebrikler."

"Seninle buluşmamı bu yüzden mi istedin? Beni bok
gibi hissettirmek için?"

"Bana nerede yanıldığımı söyle."

Omuz silkiyorum. "Yanılmıyorsun. Benim ölmem kısmı
dışında, yapacağım şey tam olarak bu."

"Katil olmadığın gerçeği dışında."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Landry'yi öldürmeme izin vermedin. Çünkü
onurlusun, çünkü iyisin."

Gergin bir kahkahadan sonra elimi öne uzatıp onunkini
kavıyorum. "İyiliğimi fazla abartıyorsun. Gitmem gerek ve
önümde hiçbir şey duramaz. Özellikle de yaşamayı hak et-
meyen birinin hayatına son vermek."

"Senin için işleri daha iyi hâle getirebilirim, biliyorsun.
Burada, Yerleşke On Bir'de. Bir iş mesela. Sana üst katlardan
birinde iş ayarlayabilirim. Mal mülk, ihtiyacın olan her şey."

"Mal mülk?"

"Seçkinlere alt katlardaki gibi pay dağıtılmaz. Bir şeye
ihtiyacımız olursa, bir şey istersek, o bizimdir. İsteddiğini se-
nin yapabilirim."

Ona bakıyorum.

"Ve ikisinden de kurtulabilirim." diye devam ediyor.
"Daniel'la Landry. Arkadaşları da. Ve seni rahatsız eden baş-
ka herhangi biri."

Sözleri karşısında ürperme dürtüsüne direniyorum. Nü-
fuzu, gücü karşısında. Bunun yerine elinin tersini çevirip
parmaklarımı hasarlı deride gezdiriyorum. "Bütün bunları
benim için yapar mısın?"

“Kalman için mi? Her şeyi yaparım.”

Gözlerimi kırpıştırarak dışarı fıskırmaya hazırlanan milyonlarca gözyaşını geri bastırıyorum. Bastırıyorum çünkü güçlü kalmam gerek.

“Ben çoktan kararımı verdim. Geri dönüşü yok. Ne şimdiki ne de başka zaman.”

Öne eğilip beni dudaklarımdan öpüyor ve bir yanımda onunla kalmak için yanıp tutuşuyor. Hiçbir zaman onu bırakmamak için. Son bir kez veda etme düşüncesi neredeyse kaldıramayacağım kadar ağır. Neredeyse.

Geri çekilerek iç geçiriyor. “Keşke kararını vermeden önce tanışsaydım seninle.”

Birdenbire ben de bunu diliyorum.

Bir an sonra bana komik bir bakış atıyor. “Orada ölmeyi planlamadığını söylediğini mi duydum?”

“Pek değil.”

“Biraz açmak ister misin?”

Biraz gülüyorum. Annemin şarkısı kafamda yankılanıyor. Ama tek söylediğim, “Şimdiye kadar hayatta kalmakta ne kadar iyi olduğumu öğrenmişsindir. Sıradaki soru.”

Sırıttıyor. Sonra Kehanet’in ortasından gelen yüksek sesli bir uğultu ikimizin de dikkatini çekiyor ve ona baktığımda çoktan ayağa fırlamış olduğunu görüyorum.

“*Hemen gitmemiz gerek.*”

Asansör. Ve sadece beşinci kattan çalıştığı için fark edilmeden önce yalnızca birkaç saniyemiz var. Elimden tutarak beni güneşli alandan kapıya doğru çekiyor.

Asansör yerine oturuyor ve kapıların kayarak açıldığını duyuyorum.

“Mesele alan.” diyor bir kadın ve sesin Wren’in annesine ait olduğunu fark ediyorum.

“Öyle mi, Cynthia? Bana kalırsa, elimizde sadece alan-

dan daha büyük sorunlar var.”

“Eğer çözüm başka bir panel grubuysa,” diyor ters ters ve topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyuyorum, “O zaman alan gerçekten de ele almamız gereken ilk meseledir.”

“Atla.” diye hırlıyor Wren kulağıma.

Dediğini yapıyor ve bir saniye sonra aşağıdaki zemine yapışıyorum. Cığerlerimdeki hava boşalıyor, nefes alamıyorum; sadece kapağı sessizce çekip merdivenin tepesinden yanıma atlamasını izleyebiliyorum. Benden daha zarif bir iniş yapıyor ve hızla odanın kenarına doğru ilerleyerek ışıkları kapatıyor. “Gitmemiz gerek.” diyor karanlığın içinden.

Beni omuzlarımdan altından kavrayarak kolayca kapıya doğru çekiyor; sonra, tepedeki kapağın açıldığını duyuyorum ve ışık küçük alanı delip geçiyor. Botlarımı hızla göğsüme çekerek odanın ortasından uzaklaştırıyorum. İkimiz de nefes dahi almadan donup kalıyoruz.

“Bir şey görüyor musun?”

Ağır bir sessizlik oluyor ve sonra...

“Bir şey yok. Rüzgârdan olmalı.” Kapı kapanıyor ve bir kez daha karanlıkta kalıyoruz.

“İyi misin?” Sesi sert geliyor; nefesimi toparlamaya çalışırken ağzımdan bir kahkaha baloncuğu kaçıyor, ardından bir tane daha. Sonunda, daha fazla tutamıyorum ve susturmaya çalışmak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum. Omuzlarım sarsılıyor, gösterdiğim çabadan karnım ağrıyor.

“Hadi.” diyor sonunda ve sesinden onun da güldüğünü duyabiliyorum. Beni fazlasıyla rahatça kaldırıp duvarların etrafımızda bembeyaz parıldadığı koridora çıkarıyor.

Tişırtımın üzerinde kan olduğunu fark ediyorum ve Wren’in parmak eklemlerindeki yaraların açıldığını görüyorum. Elini elime alıp incelerken alnım kırışıyor.

“Cidden mi, Eve?”

“Ne? Benim yüzümden yaralanmanı istemiyorum.”

Başını sallıyor. “İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Sadece parmak eklemlerinin kanadığını söyledim diye bana fırça atmıştın.”

“Ne, daha önce hiç kan görüp görmediğini sorduğumda mı? Basit bir soruydu. Ortada herhangi bir fırçalama yoktu.” Ellerimiz hâlâ birbirine dolanmış hâlde kaburgalarından dürtüyorum. Elinin kanı benimkine akıyor ama umurunda değil.

Yürürken o da beni geri dürtüyor ve ben yine gülüyorum. Sonra nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi bilmediğimi fark ediyorum. Ona dönüyorum. “Burada serbestçe dolanma iznim yok, biliyorsun.”

“Rahatla, Eve. Benimlesin.”

Ben de *rahatlıyorum* çünkü içinde bulunduğumuz şu an mutluyum. Yanımda olduğu için mutluyum. Landry ölmediği için mutluyum, Wren benim için katil olmadığı için. Ve Kehanet’ten güvenli bir şekilde çıktığımız için mutluyum.

“Az kalsın yakalanacağımıza inanamıyorum.”

“Evet, hem de tüm insanların arasında benim canım annem tarafından. Tanrım, bir yanım sırf yüzündeki ifadeyi görebilmek için keşke kaçmasaydık diyor.”

Daha kalabalık bir koridora dönüyoruz ve otomatik olarak elimi Wren’in elinden çekip cebime tıkıyorum. Alışkanlık. Bir an sonra gözlerim iki kişiye takılıyor: Biri dövüşçü gibi yapılı, diğeryse Addison.

Addison gözlerini bana diyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, Wren’in elini benimkinin içinde ya da ne kadar yakın yürüdüğümüzü, belki de nasıl gülümsediğimizi gördüğüne bahse girerim. Sevinmemem gerektiğini bilsem de yine de seviniyorum.

“Seni turlarda pek görmedim.” diyor yapılı çocuk Wren’e

ve ellerini pantolonunun içine sokup başını geriye atarak üs-
ren üstten bakıyor. Gülümsemiyor. "Gözün annenin birimin-
de o hâlde?"

"Addison'a da söylediğim gibi, annemin birimiyle ilgi-
lenmiyorum."

Wren konuşurken ben de eski kız arkadaşına daha ya-
kından bakıyorum. Dirseklerine kadar uzanan yeni taranmış
kızıl saçlarına bakıyor ve görünüşünün dışında onda ne bul-
duğunu merak ediyorum. Belki de serinkanlılığıdır. Becerik-
liliğidir. Çünkü her ne kadar doğru olmasını istemesem de
o her iki özelliğe de sahip görünüyor. Bu farkındalık kaşları-
mın çatılmasına neden oluyor.

"Arkadaşın Long'un yolunu açmıyorsundur umarım?"

"O ne demek oluyor?" diyor Wren, gözleri kısılarak.

"Tam olarak ne demek olduğunu biliyorsun." diye ters-
leniyor çocuk. "Onu yanında taşımaktan ne zaman vazgeçe-
ceksin?" Soğuk gözleri üzerimde geziniyor ve sanki daha faz-
lasını söyleyecek gibi oluyor ancak dilini tutuyor. Bu çocuk
her kimse, Wren'i kızdırmaması gerektiğini biliyor.

Fakat Addison dilini şaklatıyor. "Wren." diyor araya gi-
rerek. "Seni bir dakika görebilir miyim?" Başıyla aksi yöne
doğru işaret ediyor.

"Hayır." diye yanıtlıyor Wren tereddüt etmeden. O, ço-
cuğa dönerken gözlerim Addison'inkilerle buluşuyor. Gözle-
rini iyice kısarak küçümser bir edayla bakışlarını boğlarıma
indiriyor. Aşağı Ortalılara duyduğu küçümsemeyle. Dudak-
larım yarım bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. Zira alt kattan gele-
bilirim ama güçlüyüm ve aniden başka türlüşünü istemeye-
ceğimi fark ediyorum.

"Onun hakkında endişelenmemeye çalış, Strike." diyor
Wren. "Sonuçta sadece bir kez kız arkadaşını çaldı."

Bir an için Strike'ın saldıracağını düşünüyorum, zira

yüzü kıpkırmızı oluyor. Ama sonunda geri çekiliyor. "Hadi gidelim Addie." diyor omzunun üzerinden.

Fakat o geride kalıyor. "Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" diyor Wren'e ve bakışları onunkilerden ayrılmaya da benden bahsettiğini anlayabiliyorum. Gözlerindeki arzuyu görebiliyorum ya da belki de sadece benim hayal gücümdür. Sonra huzursuz olmuş gibi eteğini düzeltiyor. "Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Wren başını iki yana sallıyor. "Sadece hayatımı yaşıyorum. Sen de yapmalısın."

Bir saniye daha bakıp, gözleri beni delip geçerek Strike'in peşinden gidiyor.

Wren'in yüzü ifadesiz. "Gidelim mi?"

Çoktan yürümeye başlamıştı ve yetişmek için acele etmem gerekiyor. "Bu neydi şimdi?"

"Beşinci kat, yerleşkenin geri kalanının toplamından daha fazla hiyerarşiye sahiptir. Arkadaşım Long da merdivenin alt basamağına denk düşmüş. Bu da her hareketinin, biri bir şey yapacak diye ödü kopan Strike gibi pislikler tarafından incelendiği anlamına geliyor."

Demek istediğim bu değildi ama yine de kafamı sallıyorum. "Sen merdivenin neresindesin?" Sanırım cevabı biliyorum.

"Annemin birimi güçlüdür." diyor.

Beklediğim bir şey olmasına karşın, bu kabul tüylerimi diken diken ediyor. Elbette, tüm Seçkinleri kapsayan nefretimin akılsızca olduğu belli olmuştu. Hatalıydı. Ancak yerleşkeyi yöneten güçlü Seçkinlere yönelik nefretim gayet haklı.

O, *annesi gibi değil*, diye hatırlatıyorum kendime. Onlar farklı insanlar. Birbirlerini *hor görüyorlar*.

"Neden orayla ilgilenmiyorsun?" diye gelişigüzel soruyorum.

Omuz silkiyor. "Politika bana göre değil."

"Çünkü?.."

"Çünkü palavra sıkamak ve boş gevezelik etmek, yapmayı yeğlediğim iki şey."

"Gayet makul." Dencesem bile Wren'i bunlardan birini yaparken hayal edemiyorum. Onu sevmemin sebeplerinden biri de bu. "Peki Long'un hikâyesi nedir? Seçkin hiyerarşisinin nasıl alt basamaklara düşülüyor?"

"O, gayri meşru dedikleri şeyden." Bana bakmak için başını çeviriyor. "Annesi bir Seçkin. Babasıysa Yukarı Ortalı. Long, kısa kaçamaklarının ürünü."

Sözleri beynime yerleşirken sessizce yürüyoruz. Benî şaşırtmıyorlar ama yine de acıtıyorlar. Seçkinlerle Ortalıların beraber olmaması gerektiğinin bir başka hatırlatıcısı.

"Ama sormak istediğin Long değildi, öyle değil mi?" diyor sonunda.

"Hayır. Addison'ı soruyordum."

Sessiz bir koridora dönüyor. Bir taraf cam kaplı ve camın içinden, üstleri kırmızı keçe kaplı bir dizi büyük masa görüyorum. Bilardo masası, deniliyor sanırım, gerçi daha önce hiç görmemiştim. Ama Seçkinlerin bilardo oynadığını duyduğumu hatırlıyorum. Sanırım spor için dövüşmekten daha medeni.

"Pekâlâ, o hâlde," diyor. "Sen ne kadar anladıysan ben de o kadar anladım."

"Mm."

"Ne?"

"Hiç."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Daniel'ın kimin umurunda olduğunu düşünüyorum. Belki de onun yerine Addison'ın işini bitiririm."

Wren'in gözleri kısılıyor ama yüzüne yayılan gülümse-

meye engel olamıyor. "Ne o, kışkandın mı, Eve?"

"Hiç de bile. Sadece yerleşkenin bundan bir bütün olarak fayda sağlayabileceğini düşünüyorum."

"Hı hı. İşte benim tanıdığım Eve. Annemi tehdit ettiğinde -ki yüzüne karşı diye eklemem gerek- eski sevgilimi halletmeyi düşünüyorsun. Çok ilginç."

Bir yumruk atıyorum. "Çok komik. Daniel'la Landry'yi halletme konusunda sen de aşağı yukarı aynı şeyi söylemiştin."

"Benimki ciddi." diyor bana geri yumruk atarak.

"Benimki de öyle." diye başlıyorum ama elleri beni sarıyor, beni sarsıyor ve gülüyorum, o da gülüyor. Dudakları benimkilerin üzerinde ve gözümü yakacak kadar parlak ışıkların altında bir Seçkin koridorunun ortasında olmamız umurumda bile olmuyor. Ellerim beline dolanıyor ve onu öpüyor, öpüyor, öpüyorum.

"Uzak sayılmayız, biliyorsun." diyor iki nefes arasında, sesi alçak ve gırtlaktan. Karnımda bir kıvılcım yanmasına sebep oluyor.

"Nereye?"

"Benim daireme."

Hafifçe gülümsüyorum. "Hadi gidelim."

"Buranın aydınlatması çok daha iyi." diyorum dairesine girer girmez.

"Parlak sevdiğini sanıyordum."

"Loşluğu sevmeye başlıyorum."

"Neden öyle?"

"Çünkü bunu yapmak biraz daha az utanç verici oluyor." Ellerim tişörtümü altından kavrayarak başımın üzerine çekip çıkarıyor.

Wren bana bakarak donup kalıyor.

"Düşündüm ki son sevişmemizde kıyafetlerimi üzerimde tutmam gerçekten hiç de adil değildi."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri parlıyor. "Tam olarak benim düşüncem." Sonra beni elimden tutup yatak odasına doğru çekiyor ve yol boyunca kontrolsüz bir şekilde gülüyorum.

Yatağa yığılırken kulağıma "Ayrıca," diyor, "Bir daha sakın vücudunla ilgili 'utanç verici' sözünü kullanma. Tamam mı?"

Dudaklarım onunkileri buluyor; ellerim gömleğinin altında, sırtında dolaşıyor. Temiz, erkeksi kokusu beni istila etmeden önce, "Mm-hımm." demeyi başarıyorum. Kendini geri çekiyor ama sadece gömleğini yırtıp atmak için, sonra seni benimkinin üzerine geliyor; daha önce hiç bu kadar sıcak ve mükemmel bir şeye dokunmamıştım ve daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Kalbim göğüs kemiğıme vuruyor. Vücudumdaki her hücre elektriklenmiş gibi.

"Tanrım, mükemmelsin." diye mırıldanıyor beni öperken. Parmaklarım boynunun etrafında bağlanıyor, onunkilerse saçlarımdan geçiyor ve onu içime çekiyormuş gibi hissediyorum, o da beni; ve bu manyakça, vahşi, özgür bir şey.

Dudakları köprücük kemiğıme ulaştığında titriyorum.

"Her şey yolunda mı, Eve?"

"Bir şikâyetim yok."

Elleri sırtımdan aşağı iniyor, sonra parmak uçları belime dolanıp karnımı okşuyor. Bir anda kaslarım geriliyor; katılıyor. Fark etmediğini umuyorum ama bana bakıyor, iç çekiyor. "Sana dokundular."

"Sorun değil. Hadi, sorun değil." Ağzımı onunkine bastırıyorum ama o başını sallıyor.

"Çok erken."

“Günler oldu.”

“Aynen öyle. Günler. Aklına bunun gelmesini istemiyorum. *Aklına* bunun gelmesini istemiyorum.” Kaşlarını çatıyor. “Fırsatım varken Landry’nin işini bitirmeliydim.”

Dudaklarım göğsünde gülümseyip onu kendime çekiyorum. “Ee, Wren? Olanları tamamen *aştığımda* bile büyük olasılıkla, bilirsin işte... Gergin olacağım.”

“Şey yaptığımızda mı?..”

“Evet.” Işıkların loş olduğuna şükrediyorum; ne kadar kızardığımı göremiyor.

“Mm.” diye mırıldıyor kulağıma. “İyi bir nokta.” Beni kollarında sıkıca tutup alnımı öpüyor ve yine aynı şeyi hissediyorum. Asla beni bırakmasını istemediğimi. Ama hiç mantıklı değil çünkü ömrüm boyu tek istediğim, tam tersiydi. Özgürlük.

Ve yer üstüne gittiğimde elde edeceğim şey bu. Bir insanı öldürdüğümde elde edeceğim şey bu. Bu düşünceyle midemde sert bir çukur oluşuyor ve bir an için Wren’in üzerimde yattığını, kalplerimizin birbirlerinin ritmiyle çarptığını unutuyorum. Tek düşünebildiğim, o yılan gözler ne kadar karanlık olursa olsun, birinin gözlerindeki ışığı söküp almanın ruh için ne kadar yıkıcı olması gerektiği. Tek düşünebildiğim, içimin bunu alamayabileceği. Dolayısıyla Yerleşke On Bir’den asla kaçamayabilirim. Sonsuza kadar burada, Wren’in kollarında kalmam gerekebilir.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün, cinayet fikri o kadar da kötü görünmüyor. Bakışlarım Daniel'in üzerinde ve ben ona bakarken onun bakışları da bana kayıyor. Baktıkları noktaya kilitlendiklerinde karanlık bir gülüşle; uğursuz, kötü niyet dolu bir gülüşle parladıklarını görüyorum. Kafeteryanın zıt taraflarındayız ama yine de parıldadıklarını görebiliyorum. Yine de içlerindeki kötülüğü ayırt edebiliyorum.

"Her şey yolunda mı, Eve?"

Hunter'a bakıp başımla onaylıyorum. "Daniel orada. O kadar."

Maggie görmek için boynunu uzatırken, "Wren'in burada olmaması çok kötü." diyor.

"Wren'in beni savunmasına ihtiyacım yok." diyorum üsüne basa basa, keskin bir sesle. Belki de bunun doğru olmasından korkuyorumdur.

"Tamam." diyor yavaşça. "Şey, demek istediğim bu değildi." İç çekiyor. "Yarın gece için heyecanlı mısınız?" Sesi gösterdiği çabadan gergin; normalde hafif ve rahattır ancak

son zamanlarda ağırlaşmış, gerçeklikle boğulmuştu. "Hepimizin eğlenceli bir geceye ihtiyacı var." diye ekliyor.

Hunter ona utangaç gülümsemelerinden birini gönderiyor. "Nasıl oldu da okul bittiğinden beri hayat..."

"Bok gibi mi?"

Gözlüğünü düzelterip kaşlarını çatıyor. "Bok gibi değil. Sadece... Zor."

Emerald, "Umarım yaşayacaklarımızın bir işareti değildir." diye mırıldanıyor. "Yani gerçek dünyada. Kendi başımıza."

"Bir süre şansımız ters gitti, hepsi bu." deyip oturduğu yerde dikleşiyorum. "Ve eğer bunun bizi alt etmesine izin verirsek, onlar kazanır. Dünyanın Danielları, Kyleları, Anitaları kazanır."

"Vay canına, Eve." diyor Hunter. "Sanırım bu, yıllardır söylediğini duyduğum en olumlu şey. Yok, bir dakika, milyar yıldır. Kelimenin tam anlamıyla milyar yıldır."

Gözleri sayıyormuş sayı sayıyormuş gibi tavanda geziniyor ve sonra başını aşağı yukarı sallıyor. "Milyar yıldır."

Onu masanın altından tekmeliyorum. "Çok komik"

"Son zamanlarda sana neler oluyor?" diye devam ediyor Hunter. "Neredeyse hiç ortalarda yoksun."

Maggie'nin gözleri hızla benimkilere kayıyor, ben de ona yan bir bakış atıyorum. Emerald'ın da bana baktığını hissediyorum. İkisi de biliyor; nerede olduğumu biliyorlar. Wren'le olduğumu. Ve eğer son zamanlarda daha olumlu davranıyorsa, muhtemelen onunla da bir ilgisi vardır. Onu öpmeyi, ten tene beni saran kollarının verdiği hissi düşünüyor ve gülümsüyorum.

"Orada mısın?" diye sesleniyor Hunter. Elini yüzümün önünde sallıyor. "Aptal gibi sırtıyorsun. Kalıcı bir hasar vermeden önce Stadyum'a bir ara vermen gerek bence."

Onu tekrar tekmiyorum, bu sefer daha sert. İkimiz de gülüyoruz.

"Belki de yarın gece biraz koyvermek için sabırsızlanıyordum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Eve?" diye soruyor Maggie. Limon yeşili gözleri parıltıyor.

"Sakin söyleme."

"Süslenmek!"

Gözlerimi deviriyorum. "Sana söyleme demiştim. Geçen sefer ne olmuştu, hatırlıyor musun?"

Emerald'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ah evet, hatırlıyorum. Kanişe benzemiştin."

"Harika görünüyordu." diye itiraz etti Maggie. "Ama peki, tamam. Saçlarına dokunmayacağım. Aklımdaki sadece biraz makyaj. O kadar."

"Kötü bir fikir değil, Eve." diyor Emerald, göz kırparak. "Bir teşebbüsüne denk gelmiştim ve biraz yönlendirme cidden işine yarayabilir." Hafifçe itiyorum onu.

Hunter lokmalarının arasında "Makyaja ihtiyacı yok." diyor. "Böyle zaten harika görünüyor."

Ona bakıyorum ama daha cevap veremediğim arkamdan birinin itmesiyle kafeterya masası göğsüme giriyor. Bacaklarımı döndürüyorum ama Daniel'in eli göğsüme inerek tişörtümü kavırıyor ve beni yerimde kalmaya zorluyor.

Bu bana o geceyi hatırlatıyor, tek başına yüzü bile bana o geceyi hatırlatıyor ama bir de beni tutması...

"Yüzün iyileşmiş gibi görünüyor, Eve. Tüh."

"Defol buradan." diyor Hunter, masanın diğer tarafından sert bir şekilde. Emerald ayağa fırlıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Bu, kendi başıma halletmem gereken bir şey.

"Ne istiyorsun Daniel?" diye fısıldıyorum.

"Mesele şu ki... Korumanın en iyi arkadaşına yaptıklarını kişisel algılıyorum, hayli kişisel. Anlıyor musun?"

"O zaman bunu onunla görüş. Seninle sohbet etmeye çok istekli olacağından eminim."

Omuz silkiyor. "Ona gerçekten acıyan yerinden vurmayı tercih ederim ve sanırım şu an tam da ona bakıyorum." Alayla gülümsüyor. "Senin gibileri neden umursadığını ancak tahmin edebilirim ama hiç şüphe yok ki Aşağı Orta çekiciliğinin tesirinden yakında kurtulacaktır. Bu zaman zarfında kendini uyarılmış say." Göz göze gelem diye eğiliyor. "Senin için geliyorum."

Sonra gidiyor ve ben kalbim ağzımda atar bir hâlde kalakalıyorum. Daniel'in üzerinde nasıl bir nüfuzum vardıysa hepsi uçup gitmişti. Bunun nedeni benim adıma dövuşen Wren mi yoksa saldırının kendisi mi bilmiyorum. Ama eğer Daniel'in benden gözünün korktuğu zamanlar vardıysa bile, artık bitmişti. Ayaklı bir hedefim artık.

Ayaklı bir hedef olamam.

"Sonra görüşürüz çocuklar." diyorum.

"Eve..." diye başlıyor Maggie ama başımı iki yana sallıyorum.

"Sonra görüşürüz çocuklar." diye tekrarlıyorum keskin bir sesle. Hunter'la Emerald birbirlerine bakıyorlar ama ben çoktan gitmiştim. Kafeteryadan Daniel'in asansöre bindiğini görmek için vaktinde çıkıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Cehennem anlarıma tanık olan basamakların üzerinden geçmek avuçlarımı terletiyor ama ben hızlanıyorum. Kararlılık ve öfkeyi rehber edinip onunla aynı anda dördüncü kata çıkıyorum. Koridorlar kalabalık ve beni görmüyor.

O koridorun yarısına varana dek bekliyor, sonra da onu takip ediyorum. Bu sefer ben kediym, o fare. Wren, Landry'den intikam almış olabilir ama Daniel'in kanı ta-

manen benim. Günahlarının bedelini ödeme zamanı geldi. Öldürecek midem olup olmadığını görmenin zamanı geldi.

Sanırım var.

İlkinden daha sessiz olan bir koridora dönüyor. Yine de etrafı çok fazla insan var ve bir sonraki koridor da aynı. Ama ondan sonraki mükemmel. Tamamen boş ve ışıklardan birinin, süslü Yukarı Ortalı avizesi kayıp. Bu da ampulün göz kamaştırıcı parlaklıkta ve rahatsız edici olduğu anlamına geliyor. Parlak. Böylece ıstırabını ayrıntılı olarak görebileceğim.

Kalbim artık gümbürdemiyor; heyecanla çarpıyor. Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum ve kendimi Stadyum'daki gibi hissediyorum. Saldırıdan bu yana çok fazla çalışmadım, dolayısıyla kaslarım dinç; çalışmak için bahane arıyorlar. Ve artık ne yaralı ne de yorgunum. Her zaman Daniel'i yenebileceğimi düşünmüşümdür, şimdi göreceğiz. Benden iri ve formu fena değil ancak dövüş tecrübesi yok.

Kafasının arkasına, kısa kesilmiş kahverengi kıvrıkcık saçlarına bakıyorum. Saf kötülüğü örtüyor olmasalardı ne-redeyse sevimliydi o saçlar. Tuhaf bir şey; ne o ne de Landry özellikle sıkıntılı tipler gibi görünüyor. Ama yüzeyi biraz kazıyınca kanları kara akıyor. Ne kadar kara olduğunu da öğrenmek üzereyim.

Şu anda iki şeyden birini yapabilirim. Arkasından koşup saldırabilir ya da adını söyleyip adilce dövüşebilirim.

Ben adil bir insanımdır ama o değil. Bana bu nezaketi göstermezdi, ben de ona göstermeyeceğim. Gülümsüyorum, sonra bacak kaslarım seğiriyor ve elimden geldiğince hızlı koşuyorum; o daha beni duyup kafasını çevirdiği an üzerine çıkıyorum. Yere devirip arka arkaya üç kez yumrukluyorum, göz yuvalarını gevşeten üç hızlı öfke patlaması. Artık uyandı ve beni hatırı sayılır bir güçle geri itiyor. Gözleri kıpkırmızı;

kavga sürüyor.

İlk yumruğunu bloke ediyorum ama ikincisinde o kadar şanslı değilim. Yere yığılıyorum. Normalde tekrar ayağa fırlardım ama bu sefer değil. Hayır, bu sefer parmaklarım, botumun ağzından içeri uzanıyor, soğuk metale değiyor. Daniel bana doğru hareket ederken parmaklarımı daha da derine dalıyor, bıçağı kavrayıp yumruğumun içine sıkıştırıyorum.

"Senin gibi yerini bilmeyen küçük sürüklerden nefret ederim." diyor kısık sesle ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Beni duvara yapıştırmasına izin veriyorum. Onu bugün öldürmeyi planlamıyordum. Sadece yapabilir miyim diye görmek istemiştim. Ama o zehir kustukça, ben de zamanın geldiğini düşünmeye başlıyorum.

"Ee, Daniel?" diyorum, son derece sakın bir sesle. "Ne yani, sonunda bana yerimi bildirecek kişinin sen olacağını mı düşünüyorsun? Bu mudur?"

"Evet, onun gibi bir şey." Ve beni serbest bırakıp sonra tüm gücüyle duvara geri itiyor. Çarpmanın etkisi beni sersemletip kafatasımın arkasının yanmasına sebep oluyor ama sadece bir anlığına. Bacaklarının arasına tekme atıyorum ve acıdan iki büklüm olup zayıf bir pozisyona düşüyör.

Onu hızla yere deviriyorum ve yumruğum çözülüyor. Avucumda ısınan bıçak açılıyor. Daniel'in gözleri onu fark ederek genişliyor. Bir saniye önce orada pusuya yatmış olan nefretin yerini korku alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Ödeşiyorum. Beni öldürmeye çalıştığın zaman için!" Gözlerimin ardında yaşlar yanıyor ve nefesim kesik kesik. Altımdaysa o, kendini kurtarmak, beni kendinden uzaklaştırmak için mücadele ediyor ve eğer çabuk olmazsam bunu başaracak. Parmaklarım hızlı hareket ediyor ve bıçağı yumruğumun kenarına alarak suratına bir

yumruk geçiriyorum. Bu hareketimle bıçak derisini kesiyor.

Çığlık atıyor.

Ilık kanı her yerde ve panik tüm duyularını ele geçiriyor.

Ancak bu, olacakların sadece bir ön tadımıydı...

Çabuk hareket etmeliyim. Onu şimdi öldürmeliyim yoksa beni üzerinden atacak ve gitmiş olacak. Şimdi harekete geçmem gerek.

Nabzım hızlanıyor ve tek gördüğüm kırmızı.

Ben bir canavarım ve zalimim, ışığın yılan gözlerini sonsuza dek terk ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum, tüm günahları için küçük bir bedel. Ben bir katilim.

Ama her şeyden çok, ben bir yalancıyım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Attığım her adım bir öncekinden daha çok acıtıyor. Acıyan bacaklarım değil, kollarım değil; fiziksel herhangi bir şey değil. Ağrıyan yer içeride ve daha kötü bir duygu düşünemiyorum. Mosmor olmak, kırık kemiklerle dolu olmak daha az acı verici. Şimdi umutsuzlukla doluyum ve baktığım her yerde karanlık var.

İlk kaçış planım çöktüğünde yeterince kötüydü. Sonra bir başkası geldi, sanki cennetten gönderilmiş gibi tesadüfen kucağıma düştü. Ama dün Daniel'ı öldürme fırsatım olmasına rağmen yapamadım. Ve eğer onu öldüremezsem, kimseyi öldüremem. Ne Landry'yi ne Kyle'ı ne de gardiyanı. Ben bir katil, bir canavar değilim ve bu da kaderimin mühürlendiği anlamına geliyor.

Asla temiz havayı hissetmeyeceğim; asla özgürlüğü tadamayacağım. Asla Jack'i bulma şansım olmayacak. Onun yerine, hayatımı onu olası bir ölüme sürgün etmekten sorumlu olanlara hizmet ederek geçireceğim.

Muhtemelen artık hücreme dönmeliyim. Maggie'yle diğerleri parti için heyecanlılar; belki günü onlarla geçirmek beni neşelendirir. Son iki saatim Aşağı Ortalı koridorlarında düşüncesizce yürümekle geçti ve ayaklarım beton zeminlerden ağırmaya başladı. Toprağın üzerinde yürümek nasıl bir duygudur merak ediyorum. Çimenler, toprak. Ayaklarının altında olmaları nasıl hissettiriyordur acaba?

Jack bunu deneyimledi; umarım hâlâ da deneyimliyor. Asla bilemeyeceğim.

Bunu düşünmek bile boğazıma bir hıçkırıgın takılmasına sebep oluyor.

Daha hızlı yürüyorum.

Etrafımdaki kapılar artık daha sık ve çocukların oyun oynadığını duyabiliyorum; aile hücrelerinin yakınında olmalıyım. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve çok geçmeden kendimi iyi bildiğim bir kapıyı çalarken buluyorum. Alt kısımdaki boylu boyunca göçük, anahtar deliğinin yanındaki sürtme izleri, kulpun etrafındaki parmak izleri, hepsi ruhumu sonsuza dek damgasını vurmuş olan çok özel ayrıntılar. Bugün yarın ailem daha küçük bir hücreye taşınacak ve bu küçük ayrıntılar başka birinin ruhuna damgasını vuracak.

Babam kapıyı açıyor, beni görünce kolları yukarı kaldırıyor. Ne bir gülümseme ne de birkaç hoş söz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Omuz silkiyorum ve gözlerim annemi arayarak odayı tarıyor. Köşede; ona bakarken umutlarım suyu düşüyor. Kucağında nakış işi, gözleri bana bakmak için kalkmıyor. İfadesi durgun, bakışları boş. Sessiz sessiz tik tak diye mırıldanıyor.

Bir kez daha gitmişti.

Ona bağırarak istiyorum. Ona bencil olmayı bırakmasını, benim hâlâ var olduğumu ve ona şu anda ihtiyacım olduğunu söylemek istiyorum. Ancak bunu yapamam. Yumuşak,

zayıf ve iyiyim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Babam boğazını temizliyor. "Programı kontrol ediyordum. Neler olduğunu açıklamak ister misin?"

İlk başta ne dediğini anlamıyorum ama sonra Stadyum'dan bahsettiğini fark ediyorum. Son zamanlarda hiç dövüşmemiştim; hiçbirine yazılmamıştım da. "Bir şey olduğu yok."

"Bunun Bruno'yla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Ne, ringde *ölmesiyle* mi? Çoğu ebeveynin böyle bir şeyden sonra çocuklarının dövüşmesini istemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sakince bana bakması öfkenin içimi yakmasına neden oluyor. "Sadece bir şanssızlıktı, Eve, başka bir şey değil. Uğruna çalıştığın her şeyi bir şanssızlık yüzünden kenara atma."

"Aslına bakarsan bu, senin uğruna çalıştığın her şey. Ben sadece uyum sağlamıştım, hatırlıyor musun? Çünkü ödül için dövüşenler tonlarca pay alıyor, öyle değil mi? Bana da sana da yetecek kadar."

Kollarını kavuşturup dikleşiyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Seni kullandığımı mı? Dövüşmekten hoşlanmadığımı mı?"

"Nefret ediyorum!" diye bağıryorum ona. Kelimeler midemden fıskırıyor. Hücrenin diğer tarafındaki annemse kıpırdamıyor; duyduğundan dahi emin değilim. "Her zaman nefret ettim ve biliyor musun? Bana bunu yaptırdığın için senden de nefret ediyorum!" Odadan çıkıp kapıyı elimden geldiğince sert bir şekilde çarpıyorum. Şimdi bacaklarım hızla hareket ediyor; beynim hızla çalışıyor. Belki bunu hak etmemişti. Belki de etmişti.

Belki de önemi yoktur; zira yakında gitmiş olacağım.

Sonuçta, her zaman yer üstüne çıkmayı planlamıyordum, hayır. Kehanet'e girmeden önce, sadece Yerleşke On

Bir'le işimin bittiğini biliyordum ve bu hâlâ gerçekleştirebileceğim bir şey.

Tıpkı planlamış olduğum gibi başka bir yerleşkeye gidebilirim.

Ne var ki Yerleşke On'a veya Yerleşke On İki'ye giden rünellerin nerede olduğunu hiçbir zaman keşfedememiştim, Ortalı katlarında son on altı yılda katettiğim kilometrelere rağmen. Bu da muhtemelen zemin kattan veya Seçkin katından başladıkları anlamına geliyor.

Düşün, Eve.

Ayaklarım beni en yakın merdiven boşluğuna taşıyor ve oradan aşağı dönüyorum. Yerin derinliklerinde tünel açmaları daha mantıklı. Yer seviyesinin hemen altına bir tünel inşa etmek akıllıca olmazdı. Çok kolay göçebilir; zehirli gün ışığı içeri sızabilirdi.

Birinci kat, yerleşkenin geri kalanının toplamından daha tehlikeli ama umurumda değil. Ayaklarım bunun sorun olması için fazla hızlı hareket ediyor, ayrıca şu anda midemdeki zehirli ağrı azalıyor. Şu anda, bir amacım var.

Daha önce hiç bu kadar aşağı inmemiştim, sadece Paydaların yemek hattında çalışmak için ikinci kattan inilen beslenme durağına gitmiştim. Mecbur kalmadıkça kimse buraya gelmez. Her yer karanlık, Aşağı Ortalı katından bile daha karanlık ve sonunda koşmayı bırakarak Paydaların bir tanesini taşıdığı şüpheli olsa da el fenerimi çıkarıyorum. Bu şekilde uzaktan bile, daha yüksek bir kattan izinsiz giren biri olduğumu belli etmiş oluyorum. Akıllıca değil.

Sonra bir şey fark ediyorum: Ayaklarım burada daha az ağrıyor. Eğilip elimi yerde kaydırduğimde nedenini anlıyorum. Toprak. Sıkıştırılmış toprak. İncelemek için çömelerek avucumu zemine bastırıyorum. Soğuk ve sert. Derin bir nefes alıyorum, küf kokuyor, hemen hoşuma giden bir koku.

Toprağın üstünün nasıl olduğunu asla bilemeyebilirim ama en azından şimdi onun kısmen nasıl olduğunu biliyorum.

Bir süre sonra anlamsızca dolanıp, her zaman dönüş yolunu hatırlayarak yürümeye devam ediyorum. Gözü kara ve pervasız olabilirim ama dikkatsiz değilim. Etrafımdaki koridorlar boş, sessiz, görünüşe göre Paydalar başka bir yerde. Belki de beslenmeleri yaklaşıyordur, bugün onları kim besleyecek merak ediyorum. Annem olmadığı kesin.

En sonunda taktik değiştirmeye karar veriyorum. El ferimimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Tamamen karanlık sayılmaz -her köşede tellerle çevrili tek bir ampul var- ama yine de yolumu görmem birkaç dakikamı alıyor. Bana doğru yönü gösterebilecek birini bulmaya çalışarak kapıları çalmaya başlıyorum. Sonunda biri kapıyı açtığında, "Bir gardiyana ihtiyacım var!" diyorum pat diye. Zira bu yerleşkeden bir başkasına açılan kapı önemli bir kapıdır. O kadar önemli ki korunuyor olsa gerek. Kadın bana soğuk bir şekilde bakıyor -muhtemelen üst kattan olduğumu anlıyor- ve sonra koridoru işaret ediyor.

"İki kere tam sağa." diye mırıldanıyor ortadan kaybolmadan önce.

İki sağ sonra hareketsiz kalıyorum. Önümde sırtı duvara dayalı, eldivenli ellerini göğsünde kavuşturmuş bir gardiyan duruyor. Kılıfında bir silah görebiliyorum. Sıkılmış görünüyor ama sonra orada durduğumu fark ederek dikleşiyor. Tanıdığım bir gardiyan değil ve geçmişime bakılırsa bu iyi bir şey.

Uzun boylu ve zayıf, genç değil. Diğer gardiyanlara çoğu kadar kötü niyetli görünmüyor ve bu belki bir lütf, belki değil. Çünkü bu adamın yanından zorla geçmem gerekabilir ve bu da şiddet anlamına gelir. Bildiğim tek güvenli yol.

Yine de şimdilik... Şimdilik, sadece yanındaki kilitli kapının, peşinde olduğum kapı olup olmadığını keşfetmem gerek.

Birbirimize bakarken gözleri kısılıyor. "İstediğin bir şey mi var?" diye soruyor sonunda.

"Burası senin her zamanki yerin mi?" Cesur hissediyorum.

Tekrar duvara yaslanıp bir botunu diğerinin üzerinden atıyor. "Burası benim her zamanki yerim. Kim soruyor?"

"Diğer yerleşkelere giden yolun epey bir yürüme gerektirdiğini duydum." diyorum başımla kapıya işaret ederek. Sonra nefesimi tutuyorum.

Tereddüt ediyor ama azıcık. "Bu, yapılabilir olmadığı anlamına gelmez."

Damarlarımda bir şeyler kıpırdıyor. Belki rahatlama ya da heyecandır. Hatta belki de korkudur. Her ne ise, aradığım yer burası. Bu, yeni bir hayata bağlanan kapı. "Merak ediyorum da On ve On İki'ye buradan mı gidiliyor?"

"Sadece On'a."

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Bizim yerleşkemizi içerde tutmaya mı yoksa On'u dışarıda tutmaya mı çalışıyorsunuz?"

"İkisi birden. Adını duyamadım." Yanakları kuru, Paydalarındaki gibi içe çökük ama elbette Paydalar gardiyan olmaz. Onlar için hiçbir meslek mevcut değildir.

Çenemi kaldırıyorum. "Eve."

"Buraya ait gibi görünmüyorsun."

"Bir kat yukarıdan geliyorum." Kanıt olarak ellerimi uzatıyorum.

"Peki burayla neden bu kadar ilgilisin, Eve?"

Omuz silkiyorum. "Yakında bir meslek seçmem gerekiyor."

“Ve gardiyan olmakla mı ilgileniyorsun?”

Tekrar omuz silkiyorum. “Pek değil.” diye itiraf ediyorum. Nasılsa öyle bir işe girebileceğimi düşünmüyordur. “Yine de tüneller ilgimi çekiyor.”

“Tüneller.” Bana bakıyor, bekliyor.

“Bakım, inşaat, bu tür şeyler.” diye ekliyorum. Gözüm kapıda, tuş takımında geziniyor. “Meslek turunu kaçırdım da benim için kapıyı açma şansın var mı? Sadece şöyle bir bakayım diye?”

Sırıtıyor. “Korkarım ki hayır.”

“On İki’ye giden tünel nerede?”

“Burada değil.”

“Peki, nerede?”

“Çok soru soruyorsun.”

“Beşinci katta mı?”

“Bence artık gitmelisin.”

“Fakat...”

“Dedim ki,” diye araya giriyor, “Artık gitmen gerek.” Ağırlığını öne doğru vererek dikleşiyor.

Otomatik olarak alarmla geçiyorum; koşmaya hazırım. Botlarım geri geri gidiyor.

“Paydaların beslenmesi yakında bitecek.” diye devam ediyor, “Ve bu koridorlar tıklım tıklım olacak. Onlar gelmeden gitmelisin.”

Bir an için sadece ona bakıyorum. İyilik yapıp yapmadığını anlayamıyorum. İyilik burada, Yerleşke On Bir’de yabancı bir kavramdır, bu nedenle ayırt etmesi de zordur. Hele de bir gardiyanın geldiğinde daha da zor. Bir anlık bir tereddüdün ardından, kısaca başımla onaylayıp geldiğim yöne doğru uzaklaşıyorum.

İstesem, o gardiyanın yanından geçebilirim. Şifreyi tahmin edebilirim. Tünelden geçip Yerleşke On’da neler olur-

ğunu görebilirim. Başlangıçtaki planım buydu. Başka bir yerleşkeyi denemek. Şimdiyle o zaman arasındaki tek fark, yer üstünü görmüş olmam ve başka bir yerleşkenin cevap olmadığını bilmem.

Hayır, bu tamamen doğru değil. Başka bir fark daha var.

Wren.

Varlığı hiçbir şeyi değiştirmemeli ama değiştiriyor. Her şeyi değiştiriyor. Sonra botum ayağımın altındaki sıkıştırılmış toprağa takılıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Avuç içi çizgilerime kum doluyor ve sessizliğe doğru bir küfür sarıtırıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıp kendime geliyorum. Wren'le olan şeylerin geleceği yok, burada değil. Gayri meşru Long bir milyon örnekten yalnızca biri. Wren bir Seçkin, bense bir Aşağı Ortalıyım ve birbirimize uygun değiliz. Bu kadar basit.

Eğer varlığı bir şeyleri değiştiriyorsa bunun tek nedeni, benim basit bir gerçeği unutuyor olmamdır.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Neden sonra hücremin kapısını iyi giyimli ama kasvetli görünen Maggie'ye açıyorum. "Zamanı geldi." diyor düz bir sesle. Üzerinde ince, siyah bir saç bandı ve kilotlu çorapla beraber kısa, yeşil bir elbise var. Omzunda bir çanta asılı.

"Zamanı geldi." diye tekrarlıyorum.

Yumruğunu açarak bir tüp maskara çıkarıyor ortaya ve gözlerimi deviriyorum. Yanımdan geçerken gülüyor. Hemen arkasından Emerald giriyor, ancak ifadesi sert. Bruno'nun vefatından beri onu başka türlü bir ifadeyle gördüğümü sanmıyorum. Üzerinde mavi bir kazak -standartlarına göre gayet şık- ve kumaş pantolon var.

"Hunter bizimle orada buluşacak." diyor Maggie çantasını masama koyarken.

"Neden? Her zaman birlikte giderdik."

"Mutfak ekibinden birileriyle buluşacak. Onun yeni en iyi arkadaşları gibi bir şeyler." İç çekiyor. "Yakında bu büyük hayat değiştirici kararı vermem gerektiğine dair bir hatırlatma daha. Merak ediyorsanız, başka herkes kararını vermiş

gibi görünse de benim hâlâ ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

“Herkes derken?” diyor Emerald. Ayakkabılarını fırlatarak sertçe yatağına oturuyor. “Ben vermedim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

Boğazımı temizliyorum. Büyük, hayat değiştirici kararlar vermek şu anda konuşmak istediğim en son şey. “Kyle hâlâ uzak duruyor mu?” diye soruyorum Maggie’ye onun yerine.

“Şimdiye kadar, gayet iyi.” diye yanıtlıyor. Ama aniden suratı asılıyor ve bu konuyu açtığıma pişman oluyorum. “Zor ama. Her gün zor gibi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Limon yeşili gözleri yana kayıyor. “Ayrılıklar berbatır, öyle değil mi? Pisliğin teki olsa bile. Ve her şey o kadar çabuk sona erdi ki, sanki... Bilemiyorum.”

“Sanki ne?”

“Sanki gerçekten olmamış gibi. Belki de sadece bir kapanış filan istiyordumdur. Bunda bir yanlışlık var mı?”

“Yanlışlık mı?” Kendimi gülümsemeye zorluyorum. “Şey, kulağa kesinlikle yanlış geliyor.”

“Ayrılıklardan bahsetmişken,” diyor Emerald, “Hunter’la Anita’dan yeni bir haber var mı?”

“O tren kaçtı, kızın yeni bir erkek arkadaşı var filan. Gerçi Hunter için de artık tamamen geride kaldı. Zaten hiçbir zaman pek bağlanmış olmadığına dair bir his var içimde.” Çantasından bir şişe içki çıkarıp, kapağını çevirip açıyor. “Fondip, hanımlar. Babam son zamanlarda payını kullanmıyor, bu yüzden içkiler benden.” Göz kırpıp bir yudum alıyor, sonra da beni baştan aşağı süzüyor. “Hazır değilsin, anladığım kadarıyla.”

Aynaya bakıyorum ve yorgun bir yüz, gevşek bir at kuyruğu hâlinde toplanmış saçlar görüyorum. Omuz silkiyo-

rum. "Sadece bir parti."

"Eve." Kollarını kavuşturuyor. "Tişörtünde bir delik var."

Hızlı bir incelemenin ardından haklı olduğunu görüyorum. Kenarının da aşınmaya başladığını görüyorum.

"Ve bugün saçını taramamışsın. Dün gece de böyle görünüyordu."

Sessizce parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Emerald bana bakıyor.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Yalan söylemek istemiyorum ama tabii ki söylüyorum. "Her şey yolunda. Üstümü değiştireceğim; söz. Ve cidden çılgınca bir şey duymak ister misin? Saçlarımı bile tarayacağım."

Alnı gevşiyor ve gülüyor. Duvara yaslanarak bir bacağı diğerinin üzerinden atıyor. "İşte benim kızım. Wren'le Connor bizimle orada buluşacaklar, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle." Sonra da bu sefer ben Maggie'ye gözlerimi dikiyorum. Uzun bir gün olmuştu ve birdenbire biraz eğlenmek istiyorum. "Connor hoş çocuk, sence de öyle değil mi?"

"Wren de hoş." diyor çabucak. Şişeyi elime tutuşturuyor ve bir yudum alıyorum. Boğazımı yaksa da aldırmiyorum.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum. *Erkek arkadaşım* sonuçta." Onu itiyorum. O, Emerald'a, Emerald da ona bakıyor. Sonra anlıyorum. "Ha. Doğru. Wren'le ben birlikteyiz. İkiniz de biliyorsunuz, sadece birbirinizin bildiğini bilmiyorsunuz."

"O nereden biliyor?" diye bağılıyor Maggie. "Ve nasıl olur da bana bildiğini söylemezsin?" diye ekliyor Emerald'a doğru, koluna vurarak.

"Çünkü tabii ki bildiğini bilmediğimden." Sonunda Emerald'ın dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

"Bir gece onu yüzünün her yerine allık bulaşmış hâlde dışarı çıkarken yakaladığımda parçaları bir araya getirdim."

Maggie ağzı açık bir şekilde bana dönüyor. Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama yatağa atlıyor. "Tanrım, keşke bunu görebilseydim. Ben de Wren kafeteryada Landry'nin kışını tekmeledikten sonra parçaları bir araya getirdim."

"Vay be, ben ondan çok önce biliyordum, kızım."

Maggie ağzı açık, başını sallıyor, Emerald'sa gülüyor. Ellerimi kaldırıyorum, "Tamam çocuklar. Çok komik. Dinleyin, Hunter bilmiyor, o yüzden ne yaparsanız yapın, onun önünde bundan bahsetmeyin."

"Muhtemelen iyi bir fikir." diye mırıldanıyor Maggie. Yanında, Emerald'ın gülümsemesi kayboluyor. Ellerini yüzünde gezdirip inliyor.

Duraklıyorum. Maggie'ye ne demek istediğini sormak üzereydim ki Emerald'a dönüyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her şey. Sadece, ne zaman eğlenmeye başlasam ya da başka bir şey düşünsem, bam. İşte önümde. Onun suratu." Başını sallayıp kaşlarını çatıyor.

Maggie'yle birbirimize bakıyoruz. Aniden, aklıma bir şey geliyor. "Emerald, seninle Bruno şey... Değildiniz, değil mi?"

Bana bakıyor. "Aman Tanrım." diyor. "Hayır. Hayır, kesinlikle, kesinlikle hayır." Bakışları yana kayıyor ve sırları olan bir tek ben olmadığımı fark ediyorum.

Sesimi alçaltıyorum. "Demek istediğim sadece... Yani, elbette ben de zorlanıyorum, ama... O, kaybettiğimiz ilk arkadaşımız değildi."

"Biliyorum, tamam mı? Ondan değil. Yani, bir kısmı ondan."

"Gerisi?"

"Dövüşmeyi seviyorum, Eve. Senin de hoşuna gittiğini biliyorum filan ama söz konusu olan benim *hayatım*. Söz ko-

nusu olan her şey. Ve şimdi o ringe tekrar adım atmak istemiyorum. Sadece istemiyorum.”

Önünde topuklarının üzerine oturuyorum. “Anlıyorum. Bu yüzden Bruno’dan bile daha büyük bir kayıp.”

“İç kararttığımın filan farkındayım ama-”

“Hiç de bile. Al” -şişeyi ona uzatıyorum- “İç biraz. İstemiyorsan partiye gitmemiz filan gerekmiyor. Ama olanlar üzerine kafa patlatmaya devam edemezsin, yoksa hiçbir zaman atlatamayacaksın.” Bugün kendi sorunlarım üzerine kafa patlatmaktan başka bir şey yapmadıktan sonra, böyle bir tavsiyede bulunmaya hakkım yok. Ama Maggie cesaret verir bir şekilde başını salladığından bakışlarım sabit kalıyor.

“Sizce Mavi Devre hakkında ne yapmalıyım?” diye fısıldıyor Emerald. Büyük kahverengi gözleri ikiye bölünmüş görünüyor.

“Dövüşmeye devam et.” diyorum tereddütsüz. “Dışarısının da aynı derecede tehlikeli olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Dövüşmeyi seviyorsun, dolayısıyla ister hobi olarak isterse profesyonel olarak yapacağın şey bu. Sadece kendine biraz zaman tanı. Ayrıca şu anda bir meslek seçmek için kendine bu kadar baskı yapmayı da bırak. Daha iki haftamız var.”

Gülüyor, ben de gamzelerine bakıyorum. “Keşke meslek seçimi konusunda senin kadar rahat olabilseydim.”

“Evet.” diyor Maggie. “Ben de. Sırrın ne?”

Şişeden, hücum eden suçluluk duygusunu zihnimden atmaya yetecek kadar uzun bir yudum daha alıyorum. “Bu gece sadece hafif, eğlenceli şeylere odaklanmaya çalışalım, olur mu? Ağır bir şey yok, işle ilgili bir şey yok, üzücü bir şey yok. Anlaştık mı?”

Emerald biraz daha dikleşiyor. “Sadece hafif şeyler. Sanırım bunu yapabilirim.”

Maggie yanımda diz çöküyor. "Kıpırdama. Maskaraya başlıyorum."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Ah, güven bana Eve. Seninle işim bittiğinde Wren ona neyin çarptığını anlamayacak. Bu gece onu çıldırtacaksın."

Aniden gülüyorum, o da öyle. Emerald da öyle. Memnuniyeti andıran bir şey göğsümü dolduruyor ve Onuncu Yerleşke düşüncesi zihnimde, sadece bir gıdım, geriliyor.

Yukarı Ortalı oyun alanına vardığımızda, çoktan insanlarla dolu. Çoğu kişi oyuncakların arasında elinde şişelerle dikiyor ancak bazıları gerçekten de üzerlerine biniyor; tahterevalliler dolu ve kaydırığın arkasında da gürültülü bir sıra var. Odanın her köşesinden kahkaha sesleri yükseliyor ve de müzik. Tek ışık kaynağı, yumuşak ve zayıf ışıklarıyla fenerler. Wren'i çabucak fark ediyorum çünkü tamamen siyahlar içinde ve gözlerimin fark etmeye ilk meyilli olduğu şey o olduğundan. Belki formundandır; uzun ve zayıf ama kaslı bir beden. Geniş omuzlar, yuvarlak ön kollar. Belki de köşelerden hafifçe yukarı kıvrılan nazik ağzından ya da geniş aralıklı, parıltıyan gözlerindendir.

Her neydiyse, baktığımı fark ediyor ve gözleri kısıyor.

Evet, varlığı benim için bir şeyleri değiştiriyor. Kesinlikle.

Kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum ve şu anda onun bir Seçkin olması ya da benim bir Aşağı Ortalı olmam umurumda değil. Geçirdiğim günden sonra, kollarımı ona sarmamak, ona yaslanmamak, onu öpmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Ben de ellerimi arkamda bağlayıp onu hafifçe dürtüyorum. Bakışlarım, kaslarını hafifçe ortaya çıkararak tişörtünde geziniyor. Biraz çakırkeyifim, umarım fark etmez.

"Farklı görünüyorsun." diyor doğrudan. Gözleri, Maggie'nin maskarası ve dudak parlatıcısıyla vurgulanmış yüzümde ve Emerald tarafından yapılmış örgülü bir saç bandı dışında açık olan saçlarımda geziniyor. Maggie'nin ısrarıyla dar bir kot giymiştim. Kendi ısrarımla da düz beyaz bir üst.

"Kim, ben mi? Tuhaf..."

Bir elini sırtıma, ağzını ise kulağıma bastırıyor. "Ateş ediyorsun, Eve."

Kalbim daha hızlı atıyor. Birbirimize bakıyoruz ve bir an için kulaklarımdaki müziği, etrafımızı saran ve yanıltma baskı yapan insanları unutuyorum. Babama bağırığımı, Yerleşke On'a giden tüneli keşfettiğimi ve Daniel'i öldürmedeki beceriksizliğimi unutuyorum. Hepsini unutuyorum çünkü Wren'in gözlerinde açıklayamadığım, hatta anlamaya bile yaklaşamadığım bir paradoks hissetmeme neden olan bir şeyler var. Kendimi aynı zamanda hem kozaya sarılmış ve güvende hissediyorum hem de dünyadaki tüm özgürlüğe sahipmişim gibi.

"Ateş mi ediyorum?" diye gülüyorum. "Sanırım biraz fazla içmişsin."

Gözlerini kısıp başını hafifçe yana eğiyor. "Hayır," diyor sonunda. "Ondan değil." Eli hâlâ sırtımda ve hareket ettirmesini istemiyorum. Diğerlerinin görmesi kaçınılmaz olsa da.

"O burada ne yapıyor?" diye soruyorum uzun kızıl saçları görünce.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bir bakalım. Maggie, Connor'a söyledi. Connor, Long'a söyledi. Long da herkese söyledi. Aşağı yukarı bu şekilde gerçekleşti."

"Adımı mı duydum?" Bir el omzumu ve Wren'inkini sıkıyor. "En sevdiğim iki muhabbet kuşum bu güzel akşamda nasıllar?"

Wren'e bakıyorum, o da bana bakıp omuz silkiyor. "Eğer anlamadıysan, her şeyi biliyor. Connor da."

"Yasak aşkınız hakkında mı?" Long göz kırpmıyor. "Evet, biliyorum."

Gülmemeye çalışsam da başaramıyorum. Anlamsız olduğunu biliyorum ama Wren'in, arkadaşlarına bizden bahsetmesi hoşuma gidiyor. Bir şekilde daha resmî hissettiriyor.

"Senin arkadaşlarından bilen var mı?" diye soruyor Wren, Long bir şişeden yudumlar alırken. Odanın diğer tarafından kahkahalar yükseliyor.

"Aslına bakarsan var. Emerald'la Maggie."

"Peki ya Hunter?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Seni daha iyi tanımak için bir şansa ihtiyacı var."

"Ah. Ve bana onay mührünü sonrasında verecek."

"Aynen öyle." diyorum tişörtünün altını çekiştirirken. Birbirimize bakıyoruz ve sanırım şu anda benim onu öpmek istediğim kadar o da beni öpmek istiyor.

"İy. Siz ikiniz iğrençsiniz." Long kalabalığın içinde kayboluyor ve ben gülüyorum. Etrafımızda çoğunlukla tanıdığım yüzler var; ikinci, üçüncü ve dördüncü katlardan Ortalı yüzler. Ancak Seçkinler de burada, belli ki Long nedeniyle. Çevrelerindeki Ortalı kalabalığa pek az ilgi gösteriyorlar ve Ortalı kalabalık da aynısını onlara yapıyor. Kemikleşmiş bir düşmanlık söz konusu ve her iki taraf için de geçerli. Ama yine de buradalar. Yine de aynı alanı paylaşıyoruz.

Birkaç ay önce -Wren'le tanışmadan önce- Seçkinler yabancıydı. Kötüydü. Şimdi daha genç olanlar, bu gece dördüncü kata inmeye cesaret eden, demir yumruklu, acımasız bir liderlik geçmişi olmayanlar da aynı gibi görünüyor. Artık yerleşke daha küçük geliyor.

Duymamayı tercih ettiğim bir ses, "Bu etkinliği gerçek-

ten babamın ofisine bildirmeliyim, biliyorsun.” diyor. “Böyle bir güvenlik ihlali onaylamazdı.” Addison, Wren’e o kadar yakın duruyor ki kolu onunkine değiyor.

“Alt tarafı bir parti.” diyor Wren.

“Alt tarafı bir parti mi?” diye tekrarlıyor. “Annen de böyle mi derdi?”

“Annemin ne söyleyeceği biraz olsun umurumda değil.”

“Wren, ona fazla sert davranıyorsun.” Üçüncü kat Ortallılarından biri ona değerek geçerken duraklıyor. İfadesinden rahatsız olduğunu görebiliyorum ama hakkını vermek gerekirse bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

“Sevgili annen,” diye devam ediyor, “Biz flörtleşirken kendimi özel hissetmem için her zaman elinden geleni yaptı. Nezaketini ne kadar anlatsam az.”

“İkinizin, sizinle benim sahip olduğumuzdan daha fazla ortak yanınız vardı.”

“Evet, azim. Ayrıca bir zamanlar bende takdir ettiğin bir nitelik olduğunu söyleyebilirim.”

“Belki de gerçekte ne olduğunu görmeden önce.” Sesi sakın ve kayıtsız.

“Neymiş?”

Omuz silkiyor. “Açgözlülük.”

“Kabul et, Wren.” diye gülüyor. “Bütün bu Ortallı saçmalıkları, bunlar sadece ona saldırmanın bir yolu. İlk başta hedefin ben olduğumu düşünmüştüm ama sonra kendime geldim. Yaşadıklarımızın ardından beni asla kasten incitmeyeceğini biliyorum. Ama ya annen? Babanın öldüğü günden beri ondan nefret ediyorsun, tüm kötü şansını onun omuzlarına yükledin. Ve şimdiyse onu en aleni şekilde küçük düşürmenin bir yolunu buldun.” Kaşlarını oynatıyor. “Seni senden daha iyi tanıdığımı unutma.”

Bu iddiası Wren’in pek hoşuna gitmiş görünmüyor. Aslı-

na bakılırsa kaşlarını çatıyor. "Ne kadar konuşursak Addison, beni o kadar az tanıdığını düşünüyorum."

"Seni çok iyi tanıyorum." diye kendinden emin bir şekilde yanıtlıyor, onun tavrına tamamen kayıtsız kalarak. "Baharatlı yiyecekleri ve hafif yiyecekleri sevdiğini biliyorum ama ikisi arasında hiçbir şeyi sevmezsin. Bilardo oynamaktan hoşlanmadığını biliyorum çünkü son derece rekabetçisin ve kaybetmekten nefret edersin. Diz boyu siyah deri çizmelere karşı zaafın olduğunu biliyorum..."

"Bu kadar yeter, Addison." diye tersliyor Wren.

Belki nasıl tepki vereceğimden endişeleniyordur. Belki de onu yumruklayacağımı düşünüyordur. Sayıp döktüğü liste ben işiteyim diye olduğuna göre bunu yapmamam bir mucize. Baharatlı yemekler, bilardo oynamak, diz boyu çizmeler... Benim gibi Aşağı Ortalıların bilmediği tüm uçarılıklar. Bunlar benim Wren hakkında bilemeyeceğim ayrıntılar. Bunlar kafama kakabileceği ayrıntılar.

"İyi." diye iç çekiyor. "Ama şunu söylememe izin ver. Tüm bunların bilançosunun ne olduğunun farkında değilsin. Üstelik asiliğinin kalıcı yankıları olabileceğinin de farkında değilsin. Ciddi yankılar. Şu odaya bir bak; Seçkinler ve Ortalılar, sosyalleşiyor? Gelecek nesilleri bir düşün, Wren. Ayrıca bana gelince, sonsuza dek seni beklemeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum." diye hatırlatıyor ona. "Partiyi ihbar etmek istiyorsan keyfine bak. Bu arada da akşamın tadını çıkar." Sonra elini dirseğine dolayarak beni kalabalığın arasından salıncaklara doğru itiyor.

Yine de kısa bir an, Addison'ın haklı olup olmadığını merak ediyorum. Onun için bir intikam aracı, annesine karşı bir misilleme yolundan başka bir şey olup olmadığını. Addison'a güvenilemeyeceğinin farkındayım. Ama Wren'i benden çok daha uzun süredir ve benim tanıyamayacağım, tanıma

imkânının olmadığı bir tarzda tanıyor. Mahrem bir tarzda. Diz-boyu-siyah-deri-çizme tarzında.

Bu düşünceyle dudaklarım hoşnutsuzlukla büzüşüyor.

Maggie ve Connor salıncaklarda yan yana oturuyorlar, arkalarındaysa Emerald, Erick'le sohbet ediyor. Söylediği bir şeye gülüyor, öncekinden daha neşeli görünüyor.

Elime bir şişe tutuşturuluyor, tenime değen camı soğuk. "İç." diye buyuruyor Maggie. "Connor hepsini içip bitirmeden önce." Onu kolundan dürtüyor ve sırtıyorlar.

Bir yudum alıyorum ve o sırada Wren'in gözlerinin oda-yı yavaşça taramakta olduğunu fark ediyorum. Bir dirsek atıyorum. "Birine mi bakıyorsun?"

"Sadece sevgili dostun Daniel kendini göstermeye karar verdi mi diye merak ediyorum." diyor belli belirsiz tehditkâr bir sesle.

Ben cevap veremeden Maggie'nin başı bize doğru dönüyor. "Burada değil ama bunun tek nedeni Eve'in dün ona bir şey yapması ve şimdi de bu konuda acayip ketum davranması."

"Teşekkürler, Maggie." diyorum yüzümü buruşturarak. "Paylaştığın için teşekkürler."

"Ne demek!" Göz kırıp Connor'a dönüyor. Salıncağını yakalayıp çekmesini, birbirlerine çarpmalarını izliyorum. Bu arada Wren de beni izliyor.

"Ne yaptın?" diyor sakince.

"Hiçbir şey."

"Hadi, Eve."

"Onu biraz hırpaladım, tamam mı?"

Bana bakarken gözlerini kısıyor. "Hayır, tek yaptığının bu olduğunu sanmıyorum. Çünkü sana göre dövüşmek burada bir yaşam biçimi, hatırladın mı? Böyle bir şey için ketum davranmazdın. Gerçekte ne oldu?"

Tereddüt ediyorum ama uzun sürmüyor. Bunu Wren'den saklamanın bir anlamı yok, onunla çoktan bunca şey paylaştıktan sonra. Diğerleri duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Kafeteryada dibime kadar girdi ve benim için geleceğini söyledi. Ben de onu takip ettim. Yalnız kalana kadar bekledim..."

"Ee?"

Omuz silkiyorum. "Saldırdım ona." Bakışlarımı yere çeviriyorum. "Bıçağımla."

Öne doğru eğiliyor. Gözleri ölümüne ciddi. "Yoksa onu?.."

Başımı sallıyorum. "Kestim. Suratını. Öldürmedim."

Wren'in neden yapmadığını soracağını sanıyorum ama onun yerine sırtını dikleştirip ellerini başımın etrafına sarak beni göğsüne çekiyor. Nedenini zaten biliyor.

Dudakları alnıma değiyor ve kıpırdamadan duruyoruz.

"Seni rahat bırakacağını düşünüyor musun?"

"Artık bıçak taşıdığını bildiğine göre mi? Evet, öyle zannediyorum. En azından şimdilik." Gözlerimi kapatınca bıçağın derisini kestiğini görüyorum. Kırmızılığı görüyorum ve bir parçam irkiliyor. Geri kalanımsa zayıflığımdan dolayı utanç duyuyor. Onu öldürememenden. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz lütfen?"

"Bu bana o gardiyandan saklandığın zamanı hatırlatıyor." diye mırıldanıyor sonunda.

"Evet. Paydaları beslemeden önce."

"Cazibeme hâlâ direndiğin zamanlar."

"Mm. Onun adı bu muydu? Anlamamışım..."

Gülüyor. "Kendimi savunacak olursam, sen de pek sevimli sayılmazdın. Ayrıca feci morluklara sebep olduğunu da ekleyebilirim."

"Öyleyse neden beni cezbetmeye çalışıyordun?"

Yüzü bir anda ciddileşiyor ve göğüs kafesinin kollarının altında genişleyip büzüştüğünü hissedebiliyorum. "Seni yukarıda gördüğüm zaman, Kehanet'e girmenin ardından, gözlerin öyle... Canlıydı ki... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Duraksıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ayrıca, bir kız beklemediğin anda suratına yumruğu geçirdiğinde onu kafandan atmak biraz zor oluyor. Seninle sıkıcı geçen bir an bile yok, Eve."

Alnımı öpüyor, ben de dudaklarımı onunakilere kaldırıyorum ve beni oradan öpüyor. Nerede olduğumuzu -etrafımız insan dolu- hatırladığımda gözlerim açılıyor.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sakin ol, Eve. Bu kalabalıkta bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Ayrıca herkes fark edemeyecek kadar sarhoş ve yanılıyorsam bile kimin umurunda ki." Ancak o bu kelimeleri söylerken bile birinin gözlerini üzerimde hissediyorum. Hunter. Midemin acı içinde büzüşmesine neden oluyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde hemen mutfaktan arkadaşlarına dönüyor.

"Görünüşe göre herkes son gelişmeleri öğrendi." diyor Wren sessizce.

Yutkunuyorum. "Öyle görünüyor."

Ben daha Hunter'ın yüzündeki ifadeyi veya midemdeki hissi sindiremeden omzumun üzerinden neşeli bir ses bağırtıyor. "*Biliyordum!*"

Jules'un sesini duyunca sırtıtıyorum. "Hiç de bile." Wren'den uzaklaşıp Jules'u dostça itiyorum.

"Sizi görür görmez adını koymuştum, öyle değil mi? Sen hatırlıyorsun, değil mi seksi şey? Bu arada, Eve, bu," -parmağıyla yüzümü gösteriyor- "Hoşuma gitti. Parlatılmış bir savaşçı prenses gibi görünüyorsun."

"Sana söylemiştim, Eve!" diye bağırtıyor Maggie salıncaktan. "Makyaj işinde bana güvenmelisin, tamam mı?"

"Çok komik."

"Şaka yapmıyorum." diye ısrar ediyor, gülümsüyor olsa da. "Ne düşünüyorsun Wren? Kendine hâkim olabiliyor musun?"

"Himm.. Bilindiği üzere Eve'in yanında bunu başarmak çok zorlanıyorum." diyor beni incelemiş gibi yaparak. "Bu gece de bir istisna değil."

"Peki ya onun pestilini çıkardığın zaman?"

Hızla döndüğümde Hunter'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada dikildiğini görüyorum. Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle Wren'e bakıyor.

"O zaman kendine hâkim olabilmiş miydin?" diye sürdürüyor.

"Hunter." diye başlıyorum ama Wren elini kaldırıyor.

"Bırak bitirsin."

"Ne, şimdi de ona ne yapacağını mı söylüyorsun? Zira arkadaşlarımın etrafında dolanan ve kontrol sorunları olan ilk üst-kat pisliği sen olmazsın."

"Hunter." diyorum.

Bu arada Wren gülümsüyor. Ancak gözlerine ulaşmayan bir gülümseme bu. "Kontrol sorunları olan bir pislik. Az önce bana böyle mi dedin?" Bir adım daha yaklaşıyor. Hunter uzun boyludur ve zayıf değildir ama yine de aralarında feci bir güç farkı var ve Wren'in intikam dolu sözlerini hatırlıyorum: *Hunter'ı gözlerim kapalı öldürebilirim.* Wren zalim değildir ancak bir insanı öldürebileceğini biliyorum ve arkadaşım onu ne kadar sevmiyorsa onun da arkadaşımı o kadar sevmediğini biliyorum.

"Sadece kontrolcü de değil." diye yanıtıyor Hunter sakin bir sesle. "Aynı zamanda istismarcı. Kızları tokatlamayı seven. Bundan zevk alan biri."

Wren'in vücudu hareketsiz kalıyor -fazla hareketsiz- ama

sonra gülüyor. "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bana nerede yanlış olduğumu söyle."

"Eve'e Stadyum'un dışında parmağımı kaldırmaktansa ölürüm daha iyi, işte orada. Ve benim bir pislik olduğumu düşünmek istiyorsan, tamam. Devam et. Senin gibi manipülatif bir korkak olmaktan iyidir."

Hunter başını sallıyor. "O sana güveniyor olabilir." diyor tükürürcesine, "Ama ben güvenmiyorum."

Wren bir adım daha yaklaşarak başını eğiyor. "Bu çok komik çünkü ben de sana aynı şeyi söylemek üzereydim."

Hunter'ın yüzü öfkeyle kızarıyor ve Wren'i yakasından kavıyor. Daha Wren tepki bile veremeden anında aralarına giriyorum. "Kesin şunu!" Hunter'ın elini çekerken bağırıyorum. "İkiniz de kesin şunu."

Hunter bana bakıyor ve bir anda gözlerindeki öfke sönüyor. İçlerinden yeni bir şey geçiyor, çıplak ve korunmasız bir şey; beni de çıplak ve korunmasız hissettiren bir şey. Sonra kalabalığın arasından çekip gidiyor. Wren koluma dokunuyor ama başımı iki yana sallıyorum ve tam da o an hiç de görmek istemediğim birini fark ediyorum.

Kyle.

Onu Maggie'den önce fark ediyorum. Dikkati dağılmış, Connor'la derin bir sohbetin içinde. Dizleri birbirine değecek kadar yakın oturuyorlar ve Kyle'ın bu anı onun için mahvetmesini istemiyorum. Bir daha onu düşünmek zorunda kalmasını istemiyorum.

Kyle'in önünü kesmek üzere kalabalığın arasından ilerlemeye başlasam da artık çok geç. Çoktan hızla ona doğru gidiyor.

Daha Maggie'ye ulaşmadan kendimi onun önüne atmayı başarıyorum. "Git buradan." diyorum kulağına yüksek sesle. "Sizin ilişkiniz bitti. Seninle herhangi bir ilgisi olsun

istemiyor.”

Kyle'in genellikle kendini beğenmiş gözleri öfkeyle dolu. Bana dik dik bakıyor. “Bir de kendi ağzından duyalım bakalım.”

Karşı çıkmak üzereyim ki -sonuçta ona bir söz vermiştim- omzumun üzerinden Maggie'nin sesini duyuyorum; bol miktarda alkole rağmen hayli net. “O haklı, Kyle. İlişkimizin birliğini söylemiştim. Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim.”

“Hadi ama, Maggie. Sadece bir kavgaydı ve bir Yukarı Ortalinın dizlerinin üzerine çöküp kendini küçülteceğini sanma. Sana biraz alan tanıdım. Artık devam etme zamanı.”

“Devam ettim zaten.” Sesi sakın. “Sadece seninle değil.”

Kyle'in bakışları Maggie'nin etrafından dolanarak Connor'un üzerine konuyor. Öfkeyle parlıyorlar.

Maggie başını sallıyor. “Onunla da değil. Kimseyle değil. Kendim için, kendimle ilerledim. Sen ve ben bittik.”

“Bana bunu yapma, Maggie.”

Kyle'in sözlerini içine çekiyor, sesi titriyor. “Çizgiyi aylar önce aştın sen. Belki de kaldığım için hata benimdir ama öyle olduğunu düşünmüyorum. Tek bildiğim, benim sana hiçbir şey yapmadığım.”

Maggie'ye doğru yürümeye başlıyor ama elimi göğsüne koyuyorum. “Aklından bile geçirme.” diyorum. “Kendini gayet net açıkladı.”

“O iğrenç Aşağı Ortalı elini...”

Ağızına bir yumruk geçiriyorum, dudağındaki bir kesikten kan getiren tek bir vuruş. Bruno'nun umduğu gibi bir canına okuma değil ama yine de dikkatini Maggie'den uzaklaştırmak için yeterli.

Hafifçe kana dokunduktan sonra gözleri sertleşip boncuk halini alıyor. Bana geri yumruk atmaya hazırlanıyor ki...

Bakışları omzumun üzerinden bir şeye kayıp hareketsiz kalıyor.

“Hadi yapsana.” diye sataşılıyor Wren arkamdan sessizce.

Kyle son bir kez Maggie’ye bakıp arkasına dönüyor, omuzlarını yükseltip kalabalığı iterek ilerliyor. O gittiğinde Maggie’nin elini tutuyorum. “İyi misin?”

“Ben mi?” Gülüyor. “Fena bir sağ kroşen varmış, biliyor muydun? Belki bana bir iki şey öğretebilirsin.”

“Stadyum’a bir dahaki gidişimizde.” diye onaylıyorum. Fakat midemde bir düğüm oluşuyor. Eğer gidersem, bunu yapamayacağım. Gidersem pek çok şeyi yapamayacağım. Wren’i hâlâ yakınımda hissediyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Dönüp onu bedenime doğru sıkıca çekiyorum. “Arkamı kolladığın için teşekkürler.” diye fısıldıyorum.

“Mm. Dediğim gibi, seninle sıkıcı geçen bir an bile yok, Eve.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Küçükken annemin bana hazırladığı gibi, kızarmış ekmeğimi yağlayıp üstüne reçel sürüyorum. Maggie masanın karşısında diğerleriyle yüksek sesle sohbet ediyor. Partiden beri daha neşeli, daha eski hâli gibi. Belki Kyle'a karşı çıktığından, belki de Connor'la vakit geçirmekten ya da belki de ikisi birden.

Ben de iyi bir ruh hâlindeydim. Olmamalıyım. Bir meslek seçmem, On Bir'de mahsur kalmış hâlde yetişkinliğe geçmem, hayatımı yerleşkeye ve kumandanına hizmete adamam beklenen zamana iki haftadan az bir süre kaldı artık. Ve saatın her vuruşunda, gerçek özgürlüğü tatma, o ünlü vahaya ya da Jack'e ulaşma ihtimalim gitgide daha da azalıyor. Böylece geriye tüneller kalıyor, diğer yerleşkelere giden tüneller. Tehlikeli ve sonu şaibeli bir yolculuk. Bu yüzden açıkçası neden bu kadar iyi bir ruh hâlinde olduğumdan pek emin değilim.

Belki de arkadaşlarımdan, Hunter'ın bile, Wren'i bildiği gerçeğindendir, bu da aramızda bir sır daha azaldığı anlamına gelir. Ya da belki de Addison'ın partinin sonunda Wren'le benim el ele tutuştuğumuzu görmesindendir... Bunu düşü-

nerek ekmeğimin üzerinden gülümsüyorum.

"Hadi Stadyum'a gidelim." diyorum aniden. Kızarmış ekmeğin geri kalanını ağzıma tıkıp onlara bakıyorum. "Eğlenceli olacak. Sana nasıl yumruk atılacağını gösteririm." diye ekliyorum Maggie için.

"Şu anda mı? Daha yeni uyandım!"

"Ne olmuş? Yemeğimizi bitirdik, ayrıca bu sabah yapacak başka hiçbir şeyimiz yok. Bugün meslek turu filan da yok, öyle değil mi?"

Maggie omuz silkiyor. "Sanırım gidebiliriz..."

"Eğlenceli olacak." diyorum tekrar.

Emerald boğazını temizliyor. "Şeyden beri o yerden kaçınıyorum, biliyorsun..."

"Gitmemiz için bir neden daha. Hadi ama, burada oturup bir şeyler hakkında kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyoruz."

Bana bakıyorlar.

"Tamam, yaptığımız tek şey bu değil. Ama ciddiym, eğlenceli olacak. Bunu bana daha kaç kere söyleteceksiniz?" Ayaklanıyorum ve -yavaşça, isteksizce- onlar da ayağa kalkıyor.

Eski günlerdeki gibi sabahı arkadaşlarımla geçirip, Maggie'ye nasıl dövüşüleceğini öğretmek için heyecanlanarak onları kafeteryadan çıkarıyorum. Koridoru tıkayan Ortalı kalabalıklar bile keyfimi kaçıramıyor.

Sonra omzumun üzerinden ismimin bağırıldığını duyuyorum, ya da en azından benim ismim olduğunu sanıyorum. İnsanların gürültüsüyle anında yutuluyor, bu nedenle etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra yürümeye devam ediyorum. Fakat biri kolumu tutuyor ve hazırlıksız yakalandığımda hep olduğu gibi sağ elim yumruk hâlini alıyor. Yerleşke On Bir'de olması gerektiği gibi.

Wren'miş, elim gevşiyor. Ne var ki yanlış bir şeyler olduğunu hemen anlıyorum. Gözleri her zamankinden daha sert ve kaşlarının arasında bir çizgi var. Çenesi kilitlenmiş.

"Ne?" diye soruyorum, bir adım daha yaklaşarak. Çevremizde insanlar bizi iterek geçiyor. "Ne oldu?"

Bir an düşüncelere dalmış gibi bana bakıyor, sonra başını iki yana sallıyor. Bakışları köprücük kemiğime kayıyor. "Yok bir şey. Dinle, bu kulağa tuhaf gelecek ve açıklayacak zamanım da yok ama..." Başka kimsenin duyamayacağı şekilde başını kulağıma dayayıp sesini alçaltıyor. "Jules'u yukarı davet etmelisin. Ve diğer arkadaşını. Monica. Çocuğunu da."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Ne yapmalıyım?"

Ama çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Geç kaldım, Eve. Connor bekliyor. Sadece bana güven, tamam mı? Onları yukarı al. Şimdi."

"Hemen şimdi mi?"

"Şimdi."

Sonra insanların arasında gözden kayboluyor ve ben de orada durup bıraktığı boşluğa bakıyorum. Diğerleri etrafıma toplanıyor.

"Neydi şimdi bu?"

Başımı sallıyorum. "Gerçekten emin değilim."

"Bu sabah Connor'la olacağını sanıyordum."

Maggie'ye dönüp bir Yukarı Ortalı tarafından yana savrulduktan sonra dengesini bulmasını bekliyorum. "Nereden biliyorsun bunu?"

Omuz silkiyor. "Connor söyledi. Seçkin meslekleri birbir farklı işliyor. Kimi pozisyonlara başvurmak için bile bazı anaavırlardan geçmen gerekiyor. Bugün bilgisayar işlerine girmek için gereken ana testlerden biri var. Wren sana söylemedi mi?"

Hunter'la Emerald bana bakıyor ve kafamı sallarken

neredeys e aptal gibi hissediyorum. Hayır, bana söylemedi. Ağrlığımı bir ayağımdan diğerine vererek birkaç adım ötede ağlayan bir çocuğun sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

“Dinleyin.” diyorum yavaşça. “Sanırım Stadyum’a giderken bir yere uğramamız gerekiyor.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Besleme durağına.”

“Açıklamak ister misin, Eve?”

“Pek değil.”

Sonra onları sessizce merdivenlerden aşağı indiriyorum ve kalabalık azalıp da biz yaklaşıp dek loş ışıklı Aşağı Orta koridorlarından geçiyoruz. Her adımda ayağımın altında kırık camlar gürültülü bir şekilde çatırdayarak botlarımda tabanına saplanıyor. Neredeyse farkına bile varmıyorum. Wren’in beni gardiyandan sakladığı yeri geçerken midem rahatsız bir şekilde kasılıyor.

“Siz burada bekleyin.” diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden. “Uzun sürmez.”

Kapı açık ve ışıklar yanıyor. Merdivenlerin dibinde, kalın çerçeveli gözlükleri ve siyah dövmele kollarıyla kısa boylu bir adam bölmeden ekmek uzatıyor. Beni görünce gözleri kısıyor.

“Birini arıyorum.” diyorum, sakın bir sesle. “Paydaları iyi tanır mısın?”

Cevap vermek yerine, “Ziyaretçiye izin yok.” diyor. “Çık dışarı yoksa bir gardiyan çağırırım.”

“Bak, ben de bu işi yapıyorum. Öğle yemeği. Jules adında bir kı zı arıyorum. Ve Monica adında bir kadını. Onları tanıyor musun?”

Bana soğuk bir bakış atıyor. “İsim sormuyorum.”

“Biri benim yaşımda. Beyaz-sarı saçlı. Atak bir ü p. Diğ eri biraz daha yaşlı, yanına yapışmış küçük bir oğlan var.

Omuz silkiyor.

"İzin var mı?.." Açık bölmenin tam önündeki yeri işaret ederim. "Yiyecekleri dağıtım."

Birkaç saniye bana bakıp başını iki yana sallıyor. "Bunu daha önce rüçğimden yaptığımı mı sanıyorsun? Yapmıyorum. Akılsız bir suç için aldığım bir ceza say. Eğer içeri girip bunu yapmama engel olmana izin veririm, beni akşam yemeği görevine de koymayacaklarını kim söyleyebilir? Kusura atama. Riske atamam." Gelip gidenlere ekmek uzatıyor, hiç biri de benim arkadaşım değil.

Bu arada ellerim yumruk oluyor. Buna zamanım yok ve bana hayır denilmesinden de hoşlanmıyorum. Fakat sence sınırlı. Öncelikle bir miktar tehlikeli görünüyor, ama ben hayatımda daha fazla değil, daha az şiddet olsun diye uğraşıyorum.

"İyi" diye homurdanıyorum. "İşini yapmana karışmaya değil. Mutlu musun?"

"Onun yerine tüm bu zaman boyunca başımda mı dikiyorsun?"

"Ne fark eder?" diye tersliyorum. Dönüp bana bakıyor, ben de ellerimi yukarı kaldırıyorum. Sakin ol, Eve. Sesimi azaltması için zorluyorum. "Burada olduğumu fark etmemeksin bile."

Bölmeden biraz daha ekmek geçiriyor ve gözlerim karanlık odayı sarı saçlar ve kahkahayla parlayan gözlerden beklemler için tarıyor. El ele bir anne ve oğul için.

Wren neden onları yukarıya almamı söyledi? Neden şimdi? Neden rüm geleceğini belirleyebilecek bir sınavı kaçırma riskini almasına sebep olacak kadar önemliydi? Bana ilk başta bu sınavdan neden bahsetmediği sorusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sonunda birini -Jules'u- görmeden önce orada birkaç

dakika dikiliyorum; bölmeye yaklaşıırken kafası karışmış görünüyor. "Burada ne yapıyorsun? Sen hiç kahvaltı görevine gelmezsin."

"Hımm." diye başlıyorum. Çok fazla sır, çok fazla yalan. Daha yeni arkadaşlarımla aramda dikilen önemli bir tanesini halletmiştim, gerçekten başka bir taneye başlamak istiyormuyum? Belki de tüm bunlar bir saçmalıktan ibarettir. Belki Wren öyle demek istememişti, belki şaka yapmıştı ya da yanılıyordu. Ona bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Kahvaltını al ve benimle en yakın merdivende buluş. Biz Stadyum'a gidiyoruz ve sen de geliyorsun."

Bir Seçkin olmasına rağmen, bizzat annesi yerleşke liderlerinden biri olmasına rağmen, Wren'e güveniyorum. Birdenbire emin olduğum bir şey bu.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Şu an mı?"

Başımlla onaylıyorum.

"Biraz erken sanki."

Emin görünmüyordu, ben de kolları dövme dolu adamın önüne geçiyorum. "Eğlenceli olacak, söz veriyorum," diye başlıyorum ki kalçasında bir çocukla ince bir figür dikkatimi dağıtıyor.

"Selam, Eve." diyor Monica gülümseyerek. "Vardiyanı mı değiştirdiler?"

"Hayır. Sizi biraz yukarı davet etmek için uğrayayım dedim. Benimle birkaç arkadaş Stadyum'a gidiyoruz ve ekipmanla oynamak Avery'nin hoşuna gidebilir."

Sessizce kahvaltılıklarını alıp yarısını mutlulukla gülümseyen oğluna veriyor. "Gidebilir miyiz, anne?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "Kusura bakma, tatlım. Sen de kusura bakma Eve ama gelemeyiz."

"Fakat..."

"Yerleşke kurallarına aykırı. Paydaların Ortalı katlarına

girmesine izin yok, bunu biliyorsun. Yakalanırsak ne olur?" diye soruyor sessizce, başıyla Avery'i işaret ederek.

Bir şey demiyorum. On Bir'de gizlice dolaşmak tabii ki riskli ve kimse kuralları çiğnediği için Paydalar kadar sert muamele görmez. Bir çocukla... Tehlike daha da büyük oluyor.

"Davet için teşekkürler." diye ekliyor. "Üst kattan birinin bizi düşünüyor olabileceğini bilmek... Şey. Çok şey ifade ediyor. Öğle yemeğinde görüşürüz o zaman, değil mi?"

"Dört gözle bekliyorum." diye onaylıyorum. Avery'ye göz kırpıp huzursuz bir hisle veda ediyorum.

"En azından sen gelir misin?" diye soruyorum Jules'a.

"Tamam." diyor ona uzattığım ekmekten bir ısırık aldıktan sonra. "Bir saniye sonra görüşürüz."

"Sadece orada duracağını sanıyordum." diyor arkamdaki adam. Kollarını kavuşturuyor.

"Bunun için çok üzgünüm." diyorum iğneleme dolu bir sesle. "Ve tüm yardımların için de çok teşekkürler." Sonra ayrılıp merdivenlerden çıkıyor ve hiçbirisi açıklanamaz sapışımızdan pek mutlu görünmeyen arkadaşlarıma dönüyorum. "Gidip Jules'la buluşmalıyız." diye açıklıyorum onlara.

"Neler oluyor, Eve?" diye soruyor Hunter.

Yavaşlamaksızın omzumun üzerinden bakıp iç çekiyorum. "Tek bildiğim, Wren'in bana onu yukarı davet etmemi söylediği ve ben de öyle yaptım. İnan bana, senin kadar kafam karıştı benim de."

"Tuhaf." diyor Maggie yavaşça, ben merdivenlere yönelirken. "Sosyal hayatını dikte etmek pek onluk değil gibi, öyle değil mi? Yoksa başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum.

Birkaç dakika sonra Jules merdivenlerden bana doğru geliyor. "Artık bir kız kahvaltısını huzur içinde yiyemeyecek mi?"

Kendimi gülmeye zorluyorum. "Bana ayak yapma. Bir şeyleri yumruklamayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Seni dışarıda bırakabilir miydim hiç?"

"Tabii ki hayır." Hunter'ı dürtüyor ve Emerald'la Maggie'yi başıyla selamlıyor. "Parti hoşunuza gitti mi?"

"Ertesi sabahından çok daha fazla." diye yanıtlıyor Maggie.

"Bana mı anlatıyorsun?"

Dördü de gülüyor. Stadyum'a ulaştığımızda, yanımda duran Emerald'ın gerildiğini hissediyor ve koluna vuruyorum. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyor. "Mükemmel. Teşekkürler."

"Bruno burayı çok severdi. Sana kötü gelen bir yere dönüşmesini istemezdi." Sonra elinden tutarak onu kapıdan Stadyum'a giden silindirik tünele doğru çekiyorum. "Hadi ama. Büyük bir dövüşten önce burada ısındığın zamanları hatırlıyor musun? Kalabalığın sesini?" Bize en yakın olan kum torbasına yumruk atıyorum. "Bu sesi hatırlıyor musun?"

"Güzel bir ses." diye kabul ediyor ve dudakları yarım bir gülüşle yukarı kıvrılıyor. O, torbaya bir iki yumruk atarken ben de kenarda duruyorum.

Hunter Stadyum'a dönüyor. "Şu anda ne kadar boş olduğunu düşünersek, bugün için planlanmış herhangi bir kavga olmasa gerek." Arkamızda Maggie'yle Jules eldivenleri deniyor, kesik kesik kahkaha atıyorlar.

"Hayır, yok."

"O zaman hadi ringe girelim. Bizi dövüştürecekse, bari iyi bir yerde olsun."

Emerald'a bakıyorum ve alnında boncuk boncuk parılayan ter damlalarını görüyorum. Odaklanmış, huzurlu gör-

rünüyor.

“Sahne ortasına mı çıkmak istiyorsun, Hunter?” Gülüyorum. “Muhtemelen izin verilmeyordur ama... Peki, tamam. Ben varım.” Birkaç tane darbe yastığı ve bant kapıp onları rünelin sonundan Stadyum’un kendisine doğru yönlendiriyorum. Bakışlarım yukarıya ve etrafa kayıyor. Tribünler tamamen boşken, tek ses zemine vuran botlarımızın sesiyken burada olmak tüyler ürpertici.

“Aslına bakarsan epey iyiymiş.” diyor. Bakışları binlerce boş koltuğu tarayarak arkasını dönüyor.

“Evet.” diyor Jules. “Fena bir şey. Tribünlerde zibilyon kadar insan varken bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum.”

“Onları fark etmiyorsun bile.” diyor Emerald hızlıca ve ona baktığımda kahverengi teninin kızardığını görüyorum. Gözleri canlanmıştı. “Yani hem ediyorsun hem etmiyorsun. Öyle yoğun, anlıyor musun?”

Stadyum’un ortasındaki ringe giriyoruz ve içten içe gülümsüyorum. Şimdiye kadar, Monica ve Avery dışında planım oldukça iyi gitmişti. Emerald dövüşe yeniden âşık oluyor, Jules Wren’in önerdiği gibi üst katta ve Maggie de kendini nasıl savunacağını öğrenmek üzere. İşler kesinlikle daha kötü olabilirdi.

Tam o sırada ilk silah seslerinin patladığını duyuyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Stadyum etrafında dönüyor, Ortalı katların tepesine dek yükselen sayısız koltuk sırası bulanık çizgilere dönüşüyor. Fakat hareket eden odanın kendisi değil; benim.

Bam, bam, bam, bam.

Sesin kaynağını ararken gözümü kırpmayı unutuyorum, gözlerim yanıyor. Sesler kulağa yakın geliyor; uzak geliyor. Yayılım ateşi, kısa bir mola, bir tur daha. Tekrar baştan.

Tümünün arka planında çığlıklar.

Dönüyor da dönüyorum.

Sonunda silah sesleri kesildiğinde arkalarında bıraktıkları sessizlik kulaklarımı tırmalıyor. Stadyum dönmeyi kesiyor ve diğerlerine bakıyorum.

Hepimiz hareketsiziz, ağızlarımız açık. Yavaş yavaş dünyaya dönüyoruz; gözlerimizi kırpıstırıp yutkunuyor, dudaklarımızı yalıyoruz. Konuşmadan ringin dışına çıkıyoruz ve adımlarımız, sanki ilk kez yürümeyi öğreniyormuşuz gibi temkinli ve kararsız. Vücudumdaki her bir sinir ayakta ve avucumun parmaklarımla birleştiği yerdeki kıvrım boyunca ter birikmiş durumda. Silindirik tünelden geçerken onları

duyabiliyorum.

Birbirine girerek tek bir form hâlini almış seslerini duyabiliyorum, enerjilerini buradan hissedebiliyorum. Kapıyı açıp dışarıdaki gürüha katıldığımızda kendimizi kaosun içinde buluyoruz. Tam bir kaos. Kimi korku içinde çığlık atıyor; kimiye öfkeyle bağırıyor; her taraftan insanlar ite kaka iletliyor. Nereye gittiklerini bilmiyorum ve onlar da biliyor görünmüyor.

Wren'le atış poligonunda olduğumuz zamanın anısı önümde yanıp sönüyor ve elimde soğuk, ağır ve boyun eğmez metali hissedebiliyorum. Merminin namludan hızla çıkarken silahı sarsmasını hissediyorum, geriye doğru savrulan dumanın kokusunu alıyorum. Ölümcül, yıkıcı ve korkunç.

İtiyorum ve itiliyorum; sonra kalabalığın arasından içlerinden ilkini görüyorum. Birbiri ardına çıkageliyorlar, hepsi de cam gibi, şoktan açılmış gözlerle. Paydalar. Öne yakın olanı yan tarafını kavramış hâlde, tişörtünde mor bir leke görüyorum. Onu götüren adrenalin olmalı ancak uzun sürmez. Ben izlerken leke gitgide büyüyor. Gözlerim yavaşça diğerlerini tanyor. İki sıra geride, bir adamın sık sakalı kırmızı damlalarla kaplı ve sonraki adamın avucu boyaya batırılmış gibi görünüyor.

Yani silah sesleri aşağıdan geliyormuş.

Jules hızla yanımdan onlara doğru fırlıyor ve ben daha onu takip edemedim, karşı koyamayacağım kadar güçlü bir el sırtıma baskı uyguluyor.

"Gitmemiz gerek, hemen!" diye bağırıyor Emerald kulağıma.

"Ama... Ama Jules."

"Onun ailesini bulması gerek."

"Ve bizim de ona yardım etmemiz!"

"Birinci kata hâkim misin, Eve? Ben de öyle düşünmüş-

tüm. Hadi, çabuk!”

Ve sonra aklıma korkunç bir düşünce geliyor. “Monica! Ve Avery! Kalamam... Emin olmam gerek...”

“Hayır! Hayır. Yürümeye devam et.” Eli beni kalabalığın arasından ittirerek sırtıma daha çok bastırıyor. “Tehlikenin sona erdiğini nereden biliyorsun, Eve? Zira tek bildiğimiz, etrafta dolanarak önüne geleni vuran bir manyağın olduğu! Dolayısıyla. Yürümeye devam et.”

Başımı sallayıp mırıldanıyorum, “Bitti, Emerald. Bittiyi biliyorsun.”

“Belki manyak açısından öyledir ama burada bir kalabalığın ne kadar çabuk başka bir yöne sapabildiğini biliyorsun. Kendimizi bir isyanın ortasında bulmamıza gerek yok, teşekkürler.”

Omzumun üzerinden bakınca Maggie’nin yüzünün solgun olduğunu görüyorum ve burnu kanıyor; muhtemelen yanlışlıkla ona doğru savrulan bir dirsekten. O kadar korkmuş görünüyor ki kaosa arkamı dönmekten başka seçeneğim yok.

Yeterince uzaklaştığımızda Emerald dönüp yüzündeki teri siliyor. Parmak eklemleri Stadyum’dan dolayı hâlâ pembe. “Bu. Da. Neydi.”

“Bilmiyorum.” diye mırıldanıyorum. Bildiğim tek şey, Wren’le konuşmam gerektiği. Huzursuzluk midemin içini tırmalıyor ve midemin bulanmasına sebep oluyor. Birinci katta silah sesleri patlamadan hemen önce Jules’la Monica’yı davet etmemi söylemesi pek olağan değil. Bu bir tesadüf olmaz; orasını biliyorum.

Ama nasıl bilebilirdi ki?

Muhtemelen sınavı henüz bitirmemiştir ama bir saniye daha burada, yaralı Paydaların görüntüleri beynimde yanıp söner hâlde durmaya katlanamam. “Kendinizi gidip hücre-

lerinize kilitleyin.” diye talimat veriyorum. “Orası dışarıdan daha güvenlidir.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Sonra döneceğim!” diye bağıriyorum omzumun üzerinden, onlar beni durduramadan. Ana koridora doğru fırlıyorum.

Ayaklarım hızla hareket ediyor, tıka basa enerji doluyum ancak ana koridor insan dolu olduğundan yavaşlamak zorunda kalıyorum. Tavan normalden birazcık daha aşağı inmiş sanki ve bu tavanla beni itekleyen dirsekler arasında, ciğerlerime tam bir nefes çekmek zor oluyor.

Sonra sert bir şekilde kenara itiliyorum. Nedenini biraz sonra anlıyorum; gardiyanlar koridorun ortasından omuz omuza yürüyor. Her biri maskeli ve her biri, üzerinde beyaz bir *Yerleşke On Bir* damgası olan uzunca, katlanmış gri plastik yığını taşıyor. Bu görüntü mideme taş oturmasına neden oluyor.

Ceset torbaları. Yüzlercesi.

Aşağıda kötü bir şeyler oldu. Çok kötü bir şeyler.

Monica ve Avery aklıma gelince kusmamaya çalışıyorum.

Etrafımda insanlar bağıriyor. Neler olduğunu soruyor. Açıklama talep ediyor. Bir cevap bekliyorum ancak tabii ki gelmiyor. Gardiyanlar sanki bizi duymuyor, varlığımızı fark etmiyorlarmış gibi yürümeye devam ediyorlar.

İnsanlar mırıldanıyor, küfrediyor ve hayal kırıklığıyla ellerini sıkıyorlar ama duygularının kapsamı bu kadar. Öfke daha sonra gelecek. Aşağıda her ne olursa, öfke gelecektir. *Yerleşke On Bir*'de insanlar her zaman öfkeli.

Asansör kapısına vardığımda, sık sık yaptığım üzere ana merdivenlere dönüyorum. Daha az kalabalık, sıra da yok. Fakat duraklıyorum. Asansörlere geri dönüyorum; boş bir yer

bekliyorum. Şu anda kendimi zayıf hissediyorum ve kendimi zayıf hissederken merdivenlerde olmak istemiyorum bir daha. Ayrıca bunlar tehlikeli zamanlar; kokusunu alabiliyorum.

Başparmağım beşinci katın düğmesine basıyor. Beynimde silah sesleri yankılanıyor. Derin nefes al, ver. Diğerleri üçüncü ve dördüncü katlarda asansörden boşalıyor. En tepeye çıkan tek kişi benim.

Beşinci kata adım attığımda, farklı bir dünyaya giriş yapıyorum. Sadece tepede ısıllı ısıllı parıldayan lambalardan değil; onlar hep öyle. Buna alıştım artık. Beyaz, pırıl pırıl koridorların sessizliğinden. Boş. Sakin.

Aşağıda zincirden boşalan kaosla alakası yok.

Sınav salonlarının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığından Wren'i burada, atriumda beklemeye karar veriyorum. Uzakta kütüphanenin cam ön cephesi uzanıyor ama şimdi oraya gitmiyorum. Onun yerine, alanın ortasında duran büyük bronz küreye yöneliyorum.

Dört hafta önce tam burada durmuş, bu heykeli incelemiştim. Dünyanın büyük bir yer olduğunu, Yerleşke On Bir'in çok küçük bir parçasını kapladığını fark etmiştim. Dışarıda şaşırtıcı sayıda yerleşke olması gerektiğini, ait olduğum evi bulmak için sürekli aramaya devam edebileceğimi fark etmiştim...

Ya da edebilir miyim gerçekten?

Ya bir gün uyanır da tüm hayatımı var olmayan bir şeyi arayarak geçirdiğimi öğrenirsem? Ya tüm hayat... Bundan ibaretse? İniş çıkışları, yükselip alçalmalarıyla. Tarifsiz bir zulüm, dostlarla gülüşmeler. İstenmeyen şiddet, oğlanlarla öpüşmeler. Sevmek, çalışmak, vakit öldürmek, büyümek, değişmek, keşfetmek.

Bunların hepsine burada da sahip olabilirim.

Hayatta daha fazlası var mı, yoksa hepsi bu kadar mı?

Burada ne kadar zaman dikilip bunları düşündüğümü bilmiyorum ama yavaş yavaş insanların geçtiğini, ortamın hareketle canlandığını fark ediyorum. Başımı kaldırıncı gözlerim onunkilerle buluşuyor. Bir an için neden burada olduğumu hatırlayamıyorum ama sonra tüm yaşananlar olanca hızıyla geri geliyor ve silah sesleri bir kez daha kafamda çınlarken ona doğru ilerliyorum.

Hareketsiz, çenesi kilitlenmiş, gözleri ulaşmaz.

"Zemin katta olanlar neydi öyle?" diye tıslıyorum ona. "Ve sakın bilmediğini söylemeye cüret etme çünkü başka neden olaylar başlamadan hemen önce bana, Jules'la Monica'yı yukarı almamı söyleyesin ki?"

Dirseğimden tutup beni atriumun en sessiz köşesine götürüyor, orada sarı giysili küçük bir kız Wren'in kolunu çekip taşıyor. Nell. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı; gözleri şaşkın şaşkın bakıyor. İçgüdüsel olarak eli, akıntıya kapılıp gitmeden önce içini rahatlatmaya yetecek kadar, başını okşuyor.

"Onları yukarı aldın mı peki?" diye soruyor, bir kez daha kısa ve öz.

"Jules'u evet. Ayaklarımızın altında bin kadar silah sesi yükseldiği sırada biz Stadyum'da takılıyorduk." Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Ama Monica yukarı çıkmayı reddetti. Çünkü bu, yerleşkenin kurallarına aykırı ve düşünmesi gereken küçük bir çocuğu var. İyi olup olmadıklarını kim bilebilir. Jules'un ailesinin iyi olup olmadığını kim bilebilir?"

Amacına ulaşamamış gibi yüzü asılıyor. Ama çabucak geçiyor ve daha önce olduğu gibi köprücük kemiğine bakıyor. "Bak. Bu olanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ve kimseye bir şey söylememem gerek ama..." Gözlerimin içine bakıp iç çekiyor. "Buna arınma diyorlar. Her bir ya da iki ne-

silde bir bunu yapıyorlarmış, en azından ben öyle duydum.”

Bir şey göğsümü eziyormuş gibi hissediyorum ve bu, beynime oksijen ulaştırma yetimi kısıtlıyor. Paydaların Seçkinlerin gözünde ne kadar gözden çıkarılabilir olduğuna dair o fısıltıları hatırlıyorum ve ezilme hissi daha da kötüleşiyor. “Onlar kim?”

Tereddüt ediyor. “Bu kararlardan hangi ofisin sorumlu olduğundan emin değilim...”

“Ama emirler bu kattan geliyor.”

“Evet, Eve. Bu kattan geliyor. Bu kat tüm yerleşkeyi kontrol ediyor.”

Seçkinlere karşı o eski nefret içimde bir kez daha dolup taşmaya başlıyor. “Bana yerleşkemizin liderlerinin az önce kendi halkından Tanrı bilir kaç tanesini katlettiğini mi söylüyorsun...”

Başını aşağı yukarı sallıyor. “Ben de bundan senden daha fazla hoşnut değilim...”

“Saçmalık!” diye patlıyorum kendimi durduramadan.

Beni omuzlarımdan yakalıyor. “Eve. Dur. Öfkeli olmanı anlıyorum ama buradaki kötü adam ben değilim. Bunu aklında tutmaya çalış. *Lütfen* bunu aklında tutmaya çalış.”

Gelip geçen yüzlere bakıyorum. Buradaki herkes zeminler kadar pırıl pırıl görünüyor. Pırıl pırıl ve hâinden memnun, aşağıdakinin tam tersi. Bu durum midemi bulandırıyor. “Bunu neden yapsınlar, Wren?” Sesim zayıf.

“Aşağıdaki nüfusu kontrol etmek için. Tek bebek politikası tam olarak işlemiyor.”

Hareketsiz kalıyorum ve yanaklarımı sıcak basıyor. “Yani utanmam gerektiğini mi söylüyorsun, Wren? Annem ikinci bir çocuk doğurduğu için? Bilirsin, tek bebek politikasına aykırı bir şekilde filan? Sanırım tüm bunlar onun hatası -onun gibi insanların- ve bir grup masum insan vurulduğu için suç-

lanması gereken de o, değil mi?"

"Dur." Gözleri parlıyor ve göz göze gelebilmemiz için başını eğiyor. Omuzlarımı o kadar sıkıyor ki neredeyse geri çekileceğim. "Dur. Bana demediğim şeyleri atfetmeyi bırak. Alakam olmayan bir şey için bana kızmayı bırak. Sadece dur."

Ama kızgınlım. Varlığımın her bir teli öfkeyle titreşiyor. Milyonlarca farklı yönde yanıyor ve ben bu yangının kaynağına hangi teli izleyerek varacağımı bilemiyorum. Bir adım geri çekilip derin bir nefes alıyorum. Bir kenara bırakabiliyim; bunu yapabilirim. "Tamam." diyorum sonunda, sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "Tamam, peki. Başka bir şeyden konuşalım. Mesela sınavından."

"Sınavım mı?" Omuz silkiyor. "Beklediğim gibiydi."

"Bunu bilmeme şaşırdın mı? Maggie söyledi. Sanırım Connor ona, senin bana söyleme zahmetine katlandığından daha fazlasını anlatıyor."

Gözlerini deviriyor. "Eve, bu çok saçma. Son birkaç haftadır bir sürü boktan şey yaşadın, bu yüzden canını bir de bununla sıkmak istemedim."

"Neyle, Wren, hayatınla mı? Bahaneler uyduruyorsun. Tüm geleceğini belirleyen önemli bir sınav kız arkadaşınla paylaştığın türde bir şeydir."

Bana bakıyor. "Tamam, not alınmıştır. Artık bu konuyu bırakabilir miyiz?"

Başımı sallayarak bakışlarımı kızgın kızgın yanımdaki duvara dikiyorum. Sınav şu anki durumla pek alakalı görünmüyor ancak bunu yüzüne karşı kabul etmek istemiyorum. Neyi kabul etmek, ne hakkında konuşmak istediğimi bilmiyorum.

"Yani muhtemelen sırada bizim katımız vardır, öyle değil mi?" diye söyleyiveriyorum. "Önce Paydaları vururlar, sonra da ikinci kata çıkar, Maggie'yle Hunter'ı, hatta belki

de ailemi öldürürler, değil mi?”

“Ortalı katlarında bunun olduğunu hiç duymadım. Ortalılar, yerleşkenin işleyişi açısından değerli; fabrikalar, yiyecekler, aklına ne gelirse. Ama Paydalar... Yetkililer için onlar farklı bir hikâye.” Kaşlarını çatıyor. “Ve eğer kendi kendine anlayamadıysan ben söyleyeyim, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Arkadaşlarına yardım etmek için elimden geleni yaptım.”

Asansör kapıları tam o sırada açılıyor ve dört gardiyan asansörden çıkarak sakince yanımızdan geçip gidiyor. Her biri bir ceset torbası taşıyor ve her ceset torbası da dolu. Görünce içim sıkışıyor. Başım dönüyor, kusacakmış gibi hissediyorum.

Muhtemelen Kehanet’e, oradan da dışarı gidiyorlardır. Muhtemelen yakınlarda bir toplu mezar vardır, ölüleri atacak bir yer. Dışarı çıkmak için ölü numarası yaptığımı hayal ediyorum ve bu öyle saçma, öyle ürkütücü bir düşünce ki neredeyse yüksek sesle güleceğim. Neredeyse.

Wren beni yakından izliyor, kendimi topluyorum.

“Bunu ilk ne zaman öğrendin?” diye soruyorum kısık sesle. Giderek daha fazla gardiyan asansörlerden çıkıyor, hepsinin kolları dolu. Bazılarındakiler büyük ve ağır görünüyor, bazılarıysa yürek burkacak denli küçük.

“Bu sabah olacağını duydum. Bu sebepten seni uyarmak için aceleyle aşağı indim.”

Hareketsiz kalıyorum. “Birincisi, Seçkin, beni uyarmadın. İkincisi, bunun olacağını mı bu sabah öğrendin yoksa ne zaman olacağını mı bu sabah öğrendin?”

“Şey... Ne zaman olacağını.”

Kollarımı kavuşturuyorum. “Yani bunun olacağını biliyordun.”

“Hiçbir şey bildiğim yoktu, tamam mı? Ama bir süredir

konusulan bir şeydi. Ben de durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.”

“Saçmalık!” diye bağıriyorum tekrar. Kalbimin atışını boğazımda hissedebiliyorum. Konuştuğumda sesim kısık; bir fısıltıdan az daha yüksek çıkıyor. “Peki ya seni besleme için aşağı indirdiğimde?”

İki elini kaldırıyor. “Eve...”

O eski şiddet eğilimi çabucak su yüzüne çıkıyor ve ona vurmak için elimi kaldırıyorum, ama o elimi yakalıyor ve ardından asansörden gelen, kapılar açılırken daha da artan bir ağlama duyuluyor. O kadar ıstırap dolu bir ağlama ki kaslarım gevşiyor ve elim serbest kalarak yanıma düşüyor. Asansöre, içinden boşalan gardiyanlara bakıyorum. Son gardiyan daha yavaş çıkıyor, zira kollarındaki ceset torbasına yapışmış bir çocuk var.

Kalbim bir anlığına atmaya bırakıyor.

Keşke yeniden başlamasaydı ama başlıyor. Yaşamaya devam ediyorum ve dolayısıyla da mecburen Avery’yi görüyorum; yüzü kıpkırmızı ve gözyaşlarına boğulmuş, küçük elleri plastiğe o kadar sıkı kenetlenmiş ki parmak eklemleri bu çabayla bembeyaz kesilmiş.

Annesi o ceset torbasında. Şüphe yok. Monica, arkadaşım.

Hayır. Ayaklarım beni ileriye taşıyor, benim de gözyaşlarım akıyor, çığlık atıyorum. Hayır. Ama ben çocuğa ulaşmadan bir gardiyan onu ölü annesinin yanından çekip alıyor ve içinden çıktığı asansöre itiyor. Adını haykırıyorum, kapıyı yumrukluyorum ama faydası yok. Gitmişti. Ve tekrar arkamı döndüğümde Monica’yı taşıyan gardiyan da kaybolmuş ve her şey bitmişti; her şey bitti.

Gözlerim Wren’i buluyor ve şimdi bir şeyler hissettiğini biliyorum; genel, zorunlu bir iğrenmenin ötesinde bir şeyler.

Sırtı dik, çenesi gergin ama gözleri onu açık ediyor.

Gözlerinde suçlulukla karışık bir duygu parıltısı var ve bu beni sadece daha da çıldırtıyor.

Hızlı hızlı solumamın dışında soğukkanlıyım. Ateşe bulanmış olması dışında sesim normal. “Yakınıma gelme. Benimle konuşma, bana bakma, benim katıma ayak basma. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Sonra botlarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdiven boşluğunun kapısını itip çıkıyorum. Gidiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Karanlıkta yatağıma yüzüstü uzanarak gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Uyuyamayacağımın farkındayım. Bu hareketleri yapmamın sebebi toplumun öyle söylemesi. Her gün belli bir saatte üzerimizi değiştirip, saçımızı fırçalatıp lambayı kapatırsınız. Uyku zamanı.

Ama silah sesleri beynimde tekrar tekrar yankılanıyor. Avery'nin çığlıkları da aynı şekilde, tıpkı götürüldüğü zaman Jack'in attıklarına benziyor ve kendime durmamı, durmamı söylüyorum. Fakat karanlıkta bununla savaşmamın imkânı yok. İnanamayarak, dehşet içinde alnının tepesine kaldırdığı kaşlarıyla Avery'nin küçük yüzünü; tenini teninde hissetmek için, uyanması, onu sakinleştirmesi, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için çaresizce annesine kenetlenen ellerini düşünüyorum. Onun için hiçbir şey yolunda olmayacak; ne şimdi ne sonra. O daha bir çocuk ve annesinin ölümünü izledi.

Umarım ne olduğunu anlayamadan bir an önce gitmiştir. Sevgili oğlunun izlediğini, hayatının o an olabilecek en korkunç şekilde değişmekte olduğunu fark etmeden. Dört

gözle bekliyorum. Bunlar Monica'ya son sözlerimdi. Onu ögle yemeğinde görmeyi dört gözle beklediğim; asla gelmeyen bir zaman. Bir daha asla gelmeyecek. Neden onu yukarı çıkarmak için daha fazla çabalamadım ki? Düşündükçe çılgılık atasım geliyor.

Tüm bu dehşet, acı ve sefalet, sadece nüfus artışını kontrol etmek içindi. Mutlaka daha iyi bir yol olmalı. Daha adil ve insancıl bir yol. Ama Nüfus Kontrolü'nden sorumlu adamdan, Ted Bergess'ten başka ne beklenirdi ki? Jack'in uzaklaştırılmasını emreden adam, o olmalı. Onun için bugün diğerleri gibi sıradan bir gündü.

Acaba Kumandan Katz "arınma" emrini imzalarken herhangi bir pişmanlık hissetmiş midir? Kaleminin bir hareketiyle işlenen muazzam can kaybını düşünürken kılı kıpırdamış mıdır? Sonra Sully'ye ne kadar kolay işkence ettiğini hatırlıyorum ve zorlanmadığını biliyorum.

Yastığım zaten gözyaşlarıyla sıırılsıklam ama yine de daha çok ağlıyorum, daha da çok ağlıyorum. O kadar şiddetli ve uzun süre ağlıyorum ki dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda başım dönüyor; hücremin karanlığı katran gibi etrafımı sarıyor. Sakinleşmeye ihtiyacım var; nefes almaya ihtiyacım var.

En azından bir şey artık benim için çok net. Yerleşke On Bir'den ayrılıyorum.

Burada, bu tür iğrenç insanlık dışı eylemlerin Katz, Bergess ve diğer liderlerimiz tarafından sadece hoş görülmele kalmayıp bizzat onlar tarafından emredildiği bir yerde kalmıyorum. Başlangıçta planladığım gibi meslek seçimlerini bile beklemeyeceğim. Bir iki gün içinde, işlerimi yoluna koyar koymaz artık On Bir vatandaşı olmayacağım.

Ve bana bir parça huzur veren tek düşünce bu.

Yatağımda doğrulup başparmağımı kan tadı gelene dek

kemiriyorum. Karanlık beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Başparmağımı kemiriyorum çünkü onu düşünmemek için elimden geleni yapmama rağmen yine de onu düşünüyorum.

Yapma Eve, yapma.

Ancak kendime engel olamıyorum. Gözlerimi her kırptığımda, onu bir daha asla görmek istemediğimi söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi görüyorum. Dudakları hafifçe aralık, genellikle anlam dolu gözleriyse donuktu. Ama kahretsin, donuk olmalılar zaten.

Suçluluk ve kederle dolu olmalılar çünkü biliyordu, biliyordu. Bunun gelmekte olduğundan emin olmasa bile bundan şüphelenmişti ve ne derse desin bu konuda hiçbir şey yapmamıştı ve ben kendimi daha önce hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. Ona güvendiğim için ne kadar da aptaldım; o bir Seçkin, baştan aşağı annesinin oğlu. Onu yumruklamak istiyorum, onu kana bulamak istiyorum. Ama her şeyden çok, canım yanıyor çünkü üzgünüm, onu özleyorum, ona sarılmanın verdiği teselliye arzuluyorum.

Sırtımı dikleştirip gözyaşlarımı siliyorum. Bu şekilde daha iyi. Artık hoşça kal demek zorunda olmaksızın gitmek daha kolay olacak. Bir botun topuğu tarafından ezilip toza dönüştürülmüş bir milyon kırık cam parçası gibi hissediyor olabilirim ama bu daha sonra daha az acı çekeceğim anlamına geliyor.

Bu iyi. Bu iyi.

Wren'le olan ilişkim nihayetine ulaştı; olacağını her zaman bildiğim bir şeydi ve ilişkimizin bu kadar şiddetli bir şekilde bitmesini beklemesem de ilk başta başlamasını da pek beklemiyordum. Ve hayat hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kesinlikle tahmin edilemez olduğudur.

Devam edeceğim, kalbim iyileşecek ve kendimi toparlayacağım.

Sadece bu Tanrı'nın cezası yerleşkeden çıkmam gerek.

Yine yüzüstü yatıyorum ama bu sefer etrafım arkadaşlarımla sarılı. Hunter, ayaklarım kucagında, yatağın ayak ucunda oturuyor. Emerald yerde oturuyor, sırtı duvara dayalı, iki eli arasında yavaşça bir top geçiriyor. Maggie, başı dizlerinin arasında, onun yanında oturuyor. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Söylenecek çok az şey var. Söylenecek ne çok şey var ne az şey var.

Arınmanın haberi, yerleşkenin dört bir yanına ulaşmıştı. Hükümet destekli bir toplu katliam. Akla hayale gelmez bir şey.

Sonunda Maggie başını kaldırıyor. "Büyükbabam, o çocukken de aynı şeyi yaptıklarını söyledi. Ne olduğunu anlamayacak kadar küçükmüş ama silah seslerini ve insanların, bilirsiniz işte... Deliye döndüğünü hatırlayacak kadar büyük. Sesin aynı dünkü gibi olduğunu söyledi. Hiçbir farkı yokmuş."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Eğer ara ara böyle bir şey yapıyorlarsa, nasıl oluyor da kimse bunu durduracak bir şey yapmıyor?"

Omuz silkiyor. "Ne gibi? Burası Yerleşke On Bir. Hoşuna gitmiyorsa, çok yazık. Gidecek başka bir yer yok."

"Aslında gidecek başka bir yer var." diyorum ve derin bir nefes alıyorum. Diğerleri bana bakıyor. "Başka bir yerleşke."

"Geç bunları." diye mırıldanıyor Hunter sessizce.

Ona bakabilmek için sırtüstü dönüyorum. "Neden? Dünyanın ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikrin var mı? Dışarıda yüzlerce, hatta belki binlerce yerleşke olmalı. Gerçekten bana hiçbirinin bu bok çukurundan daha iyi olmadığını mı söylüyorsun? Etrafına bak, Hunter. Burası bir çöplük. Her yerde kir, çöp ve pislik görmekten bıktım. Kan-

Bedenler. Yanmış ampullerden ve kırık cam üzerinde yürümekten bıktım. İkinci katta doğdum için bok gibi muamele görmekten ve düzgün bir iş seçeneğim olmamasından bıktım. Hepsinden bıktım.”

“Belki haklısın. Belki buradan daha iyi başka yerleşkeler de vardır. Belki. Ama bunlardan herhangi birine tam olarak nasıl ulaşacaksın ki? Kaldı ki oraya vardığında ne yapacaksın? Bir süre kalabilir miyim diye mi soracaksın?”

Ayaklarımı kucağından çekerken, “Ne yapacağımı bilmiyorum.” diye itiraf ediyorum. Dik oturuyorum. “Ama oraya nasıl ulaşacağımı biliyorum.”

Bana bakıyor. “O nasıl olacak?”

“Onuncu Yerleşke’ye giden tünel alt kattan geçiyor. Gördüm. Önünde sadece bir gardiyan var; zorla geçmek sorun olmayacaktır.”

“Şu an ciddi misin?”

Derin bir nefes alıyor ve başımla onaylıyorum. “Bu gece gidiyorum.”

Koridorda bir kargaşa, bağırışlar, yükseliyor ancak bu tüm gündür oluyor ve duymazdan geliyorum. “Bununla uğraşırken gardiyanların dikkati dağılacaktır.” diye ekliyorum, arınmanın neticesini belirtmek için kapıya doğru başımla işaret ederek.

“Bu gece.”

“Bu gece.”

Maggie’nin sırtı dikleşiyor. “Cidden bana bu gece en iyi arkadaşımı kaybedeceğimi mi söylüyorsun?” Ağzı açık kalıyor ve kan çanağı gözleri hayretle büyüyor.

“Öyle olması gerekmez...” Tereddüt ediyorum. “Siz de gelebilirsiniz. Hepiniz.”

Hiçbir şey söylemiyorlar ki bu elbette çok şey söylüyor. Normal şartlar altında gelmelerini hiç beklemiyordum. Nor-

mal şartlar altında, bundan bahsetmezdim bile. Ama arınmayı hesaba katınca...

Başımı sallıyorum. “Bakın, bu aceleyle getirdiğim bir şey değil. Uzun zamandır düşünüyorum. Neden meslek turlarına katılmadığımı sanıyorsunuz? Profesyonel dövüşçü olmayı planladığımdan değil; buradan gitmem gerektiğinden. Buradan nefret ediyorum. Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Bu kadar adaletsiz ve insafsız olmasından nefret ediyorum. Tavanların bu kadar alçak olmasından nefret ediyorum. Jack’e yaptıklarından nefret ediyorum. Nefret ediyorum.”

Onlara Kehanet’ten bahsetmenin bir anlamı yok. Gerçek özgürlüğü ne kadar çok istediğimden, annemin şarkısının gerçek olup olmadığını görmeyi ne kadar çok istediğimden, nafile olsa bile kardeşimi aramayı ne kadar istediğimden... Tüm bunların bedeli muhtemel bir ölüm olsa bile. Anlamayacaklardır, çok azı anlar. Ancak bunu özellikle de şimdi, özellikle de arınmadan sonra anlayabilirler. Neden gitmek istediğimi anlayabilirler; kim kalmak ister ki?

Hunter gırtlığının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. “Sanırım kendini yeterince açık ifade ettin, Eve. Fakat On’un da On Bir kadar bok çukuru olduğuna eminim. Bu yerleşkelerin aynı grup insan tarafından kurulduğunu unutma.”

“Evet.” diyor Emerald. “Başta harikulade Katz hanedanı olmadan bile burası kadar adaletsiz olabilir.” Topu bana atıyor, ben de tutuyorum. “Tavanlar daha bile alçak olabilir.”

“Biliyorum. Ama bu, almaya gönüllü olduğum bir risk.”

“Peki ya biz?” diyor Maggie ve ona baktığımda yanağından bir damla yaş süzüldüğünü görüyorum. “Peki ya biz? Wren? Annenle baban? Bütün bunları nasıl bırakıp gidebilirsin?”

“Lütfen ağlamaya başlama Maggie, yoksa ben de ağlarım. Lütfen yapma.” Duygularımı kontrol altında tutma çar-

başıyla daha dik oturuyorum.

Gözyaşını silip kaşlarını çatıyor. "Ee?"

"Annemle babamın nasıl olduğunu biliyorsunuz. Umursamayacaklardır. Ayrıca Wren'le aramızdakilerin bittiğini de biliyorsunuz." Adını anınca sesim titriyor. Şu an onu düşünmeye dayanamıyorum. Ne şimdi ne de başka bir zaman. Çünkü ne zaman yapsam, midem kurşunla dolmuş gibi oluyor ve o kadar çok ağrıyor ki beni korkutmaya başlıyor. "Ve size gelince çocuklar..."

Ellerim yüzümü örtüyor; kaçmadan önce gözyaşlarını bastırmaya çalışıyorlar.

"Ne, Eve? Yeterli değiliz, değil mi? Kalman için yeterli değiliz."

"Bu kadar uzun süre kalmamın sebebi sizsiniz! Uzun zamandır mutsuzum. Ve artık... Ve artık hiçbir şey yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olamaz. Dün onca masum insana ne yaptıklarını düşünün. Jack'e ne yaptıklarını düşünün!" Yüzüm ıslak ve alt dudagım titriyor. "Sizi acayip özleyeceğim ama kararımı verdim."

Maggie bana doğru fırlıyor ve başını omzuma yaslıyor. O ağlıyor, ben ağlıyorum.

Sonunda gözyaşları dindiğinde, Emerald'ın, ıslak kah-verengi gözleriyle diğer tarafımda oturduğunu görüyorum. Elimi tutuyor. "Gitmeni istemiyorum." diyor boğuk bir sesle, "Ama yoluna çıkmayacağım. On istediğin her şey ve daha fazlası değilse, geri dönmenin bir yolunu bulacağına söz ver bana."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Söz." diyorum.

Hunter artık dolu olan yatağımın ucunda oturuyor, gözleri kuru. Yüz hatlarının sertliği tüm kaslarımı geriyor, değişiklikten hoşlanmıyor; anlamayacak. Ama anlamasına ihtiyacım var.

"Hunter." diye başlıyorum ama başını sallıyor.

"Madem bu kadar mutsuzdun, nasıl oluyor da benim haberim olmuyor? Biz en iyi arkadaşız." Bana soğuk bir bakış atıyor. "Ya da en azından eskiden öyleydik. Artık seninle aramızda sıklardan başka bir şey yok."

Wren'den bahsettiğini biliyorum ve haklı olduğunu bilsem de başımı iki yana sallıyorum.

"Yapma. Yalan söylemeyi bırak. Bundan çok sıkıldım artık." diyor gergin bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyecek bir şey yok, gerçekten yok. Onun anlamasını sağlayacak hiçbir şey yok. Dolayısıyla, aramızda ömür boyu süregelen bir dostluk, samimiyet ve yakınlıkla birbirimize bakmakla yetiniyoruz; ta ki üç keskin vuruş rahatsız edici sessizliği delip geçene dek. Hunter'a hiçbir işe yaramayan son bir çaresiz bakış atıp yatağımdan kalkıyor ve kapıya gidiyorum.

Jules.

Hemen son gözyaşlarımı da silmek için yüzümü ovuşturuyorum. O çok daha iyi görüldüğünden değil. Yanakları yol yol olmuş, sarı saçları düğümlerle karışmış hâlde.

"Seninle konuşmam gerek." diyor kendimi toplayamadan. Beni iterek içeri geçiyor, sonra diğerlerini görünce donup kalıyor. "Ah. Mükemmel. Hepiniz buradasınız." Alaycılık. Bana dönüp parmağını göğsüme bastırıyor. "Biliyordun." diyor tükürürcesine. "Biliyordun. Biliyordun, değil mi?"

"Tabii ki bilmiyordum." diye bastırıyorum, yüzümün kızardığını hissetmeme rağmen. Yalan söylemesem de yalan söylüyormuşum gibi görünüyor. Bilmiyordum; gerçekten bilmiyordum.

"Bütün katıma ateş açılmadan hemen önce beni yukarı öylesine davet ettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Ailemden ve arkadaşlarımdan bir sürüsü öldürülmeden önce?" Şimdi

bağırıyor. "Ayrıca Monica da. Çocuğunun kalbi paramparça. Kahretsin, kahvaltıda yüzünü görür görmez bir şeyler olduğunu anlamıştım. Stadyum'a gitmek, benim de gelmemi istemem, hepsi palavraydı, değil mi? Bana yalan söyleme, Eve."

"Palavra değildi; gerçekten değildi." Hunter'ın sözleri kafamda çınılıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ama... Seni yukarı davet etmem için uyarılmıştım. Tüm gerçek bu, Jules. Yemin ederim. Gerçekten de Stadyum'a gidiyorduk ve..."

"Ne demek *uyarılmıştın*? Kim tarafından?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Duştan dola-yı hâlâ ıslak ve parmaklarım düğümlere dolanıyor. "Wren. Stadyum'a giderken bana yetiştin. Seninle Monica'yı yukarı davet etmemi söyledi ama tek söylediği buydu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu Jules, bana inanmak zorundasın."

"Ama o biliyordu. Öyle mi?"

Midemde o tanıdık ağırlığı hissediyorum. Konuştuğumda sesim zar zor duyuluyor. "Eğer durumu biraz olsun düzeltecekse, onunla aramdakileri çoktan bitirdim."

Bana bakıyor ve tekrar konuşması birkaç uzun dakika alıyor. "Düzeltilmiyor." diyor sonunda nefes vererek. "Ve bilgin olsun, seninle benim aramızdakiler de bitmiştir." Kapıdan çıkıp gidiyor, kapıyı o kadar sert çarpıyor ki ses göğüs kafesimde yankılanıyor.

Sırtımı hücremin soğuk beton duvarına dayıyor, çenem dizlerime dayanana kadar aşağı doğru kayıyorum. Beş dakika önce, daha kötü hissedebileceğimi düşünmezdim ama yanlışmışım.

"Gideceğini göz önüne alırsak bunun pek önemi yok ama eğer sana huzur verecekse söyleyeyim, sana kızgın kalmayacaktır."

Maggie'ye bir bakış atıyorum. "Onu duymadın mı? Ben-

den nefret ediyor. Hakkı da var.”

“Hayır, Eve. *Sen yanlış bir şey yapmadın. Olsa olsa onun hayatını kurtardın.*”

Başparmaklarıma bakıyorum. “Wren’e güvendim.” diyorum sessizce. “Bir Seçkin’e güvendim.”

“Evet... O konuda.” Yataktan kayarak önümde yere iniyor. “Tam olarak ne yaptı demiştin?”

Gözlerim hızla onunkilere dönüyor. “Sen ciddi misin?”

Omuz silkiyor. “Evet, öyleyim. Üzgünüm, nedenini anlayamıyorum. Neler olduğunu öğrendi ve arkadaşlarını güvende tuttuğundan emin olmak için hayatının en büyük sınavını kaçırma riskini aldı.” Ellerini açıp kapatıyor. “Ve sen ona kızgınsın, neden?”

“O kadar basit değil.”

“Belki de. Ama bence düzgün bir vedayı hak ediyor. Sen öylece ortadan kaybolduğunda nasıl hissedeceğini düşünüyorsun?”

“Onunla aramızdaki her şeyi *bitirdim*. Onu bir daha görmek istemediğimi söyledim. Şimdi gidip ona veda edecek değilim.”

Bana bakıyor, sonra da başını sallıyor. “Sen bilirsin.” Gözlerimi ona dikiyorum. Haklıyım; haklı olduğumu *biliyorum*. Öyleyse neden midem burkulup düğüm olmuş gibi hissediyorum? Hayat ne zaman bu kadar kafa karıştırıcı oldu? Siyah beyaz olması gerektiğini düşünürdüm ama onun yeri ne arada bir milyon farklı piksel var.

Hunter ayağa kalkıyor. “Yapacak başka işlerim var, Eve.” diye mırıldanıyor. “Yerleşke On’da iyi eğlenceler.”

Jules’la olanları zihnimin arkasına itiyorum, Wren’i de. Sonra ayağa fırlıyorum. Bu gece gitme konusunda şaka da yapmıyorum blöf de. Bu, en iyi arkadaşımı son görüşümü ve onunla bu şekilde ayrılmayacağım.

Hızla yolunu kapatıyorum.

"İzin verir misin?" diye soruyor.

"Vermem."

"Eve, kımıl da."

"Hayır. Bu şekilde ayrılamazsın. Bana bir veda etmek zorundasın."

Kollarını kavuşturuyor. "Sana hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Hadi ama, Hunter. Demek istediğim o değildi. Sadece... Bana kızgın kalmana izin veremem, yapamam işte. Sen benim en eski arkadaşımsın ve seni çok seviyorum, seninle bu şekilde ayrılamam."

"Öyleyse ayrılma."

Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Gidiyorum, Hunter. Ben kararımı çoktan verdim. Tek ihtiyacım olan senin, en iyi arkadaşımın onayı. Lütfen. Buna ihtiyacım var." Yanağımda ıslak bir şey var, sil-diğimde ağladığımı fark ediyorum.

Sadece gülüyor. "Son iki aydan öğrendiğim bir şey varsa o da senin için o kadar da önemli olmadığım."

"Bu da ne demek oluyor? *Tabii ki* benim için önemlisin. Sen benim her şeyimsin." Omuzlarından tutuyorum ve artık gözyaşlarım hızla dökülüyor. Aniden çaresiz hissediyorum. Sanki eğer almayı başarabilirsem, onun onayı hayatımdaki her şeyi tekrar düzeltecekmiş gibi. "Lütfen, Hunter. Anlamaya çalış lütfen. Lütfen benim için her şey olduğunu bil."

Kolları benimkileri sarıyor. Alçak sesle, "Her şey mi? Peki ya o?"

"O?" Her bir beneğini tanıyacak kadar iyi bildiğim o gözlerle bakıyorum. Onlara bakıyor ve anlamaya çalışıyorum.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Wren.

Kafam sallanıyor. Nabzım dengesiz. Ağzımın içinde kelimeler oluşuyor ancak karışık ve belirsizler. Hunter benim *her şeyim*. Hunter benim her şeyim.

İhtiyacım olan *onun* onayı.

Ama hayır... Hunter bir arkadaş. Daha da fazlası; benim ailem. Kaybedeceğim çok şey var. Ayrıca çok az zaman var; yakında gidiyorum, o kadarından eminim. O kadarını aklımda tutmam gerek.

Bu yüzden bir adım geri çekiliyorum ve kollarımız açılıyor. Bir adım daha atıyorum ve gövdemizin yanımıza düşüyorlar. "Onun bununla ne ilgisi var?" diyen bir ses duyuyorum. Sesin bana ait olduğunu biliyorum ama yine de kulağa yabancı geliyor.

İfadesi ekşiyor. Fakat öfkesi geldiği gibi çabucak tekrardan kayboluyor. Sesi kontrollü. "Önemli değil. Artık değil. Madem gitmeyi o kadar çok istiyorsun, uğurlar olsun." Beni itip geçiyor ve içimi asit kaplıyor.

Onun onayını alamayacağım.

Fakat kapıda duruyor. "Yalnız şöyle de bir şey var." diyor. "Yerleşke mensuplarına istedikleri gibi gelip gitme izni verilmiyor, Eve, ve buradan çıkan tünelin nerede olduğunu biliyor olabilirsin ama bu, içinden geçeceğin anlamına gelmez. O sebeple, belki yarın görüşürüz, belki de görüşmeyiz."

"Hiçbir şey beni durduramaz, Hunter." diyorum gözyaşlarıyla boğuklaşmış bir sesle. Ama önemi yok; çoktan kapıyı arkasından çarpmıştı, ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatan başka bir ilişki daha.

Öğleden sonranın geri kalanını depodan silahı alıp Maggie ve Emerald'la vakit geçirerek harcıyorum. Ortam ağır olsa da sohbeti hafif tutmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. *Hunter için endişelenme*, diye teselli ediyorlar beni.

Ya da Jules için. İyi dostların yapacağı gibi bu isteğime destek oluyorlar. Birlikte Yerleşke On'da beni bekleyen tüm harika şeyler üzerine -sınırsız kruvasan, yer üstünde inşa edilmiş hücreler, müzik- beyin fırtınası yapıyoruz ve tüm saçmalığına rağmen, gitmek için daha da heyecanlanmama neden oluyor. Maggie'nin dediği gibi; bu bir macera ve hayat muhteşem bir macera değildiyse neydi?

Yerleşke On Bir'de geçirdiğim zaman muhteşem bir maceranın tam tersi olmuştu ve şimdi bu yanlış düzeltmenin zamanı. Eşyalarımı toparlar ve aşağı sığılmaya, bu koridorları bir daha asla görmemeye hazırlanırken nabzım hızla atıyor.

Bu iyi haber.

Kötü haber şu ki, saçımı fırçalarken elim titriyor. Kötü haber şu ki, nabzım sadece hızlı değil; o kadar hiddetle atıyor ki cildimi hafif bir parlaklık kaplıyor ve hafiften midem bulanıyor. Stres, suçluluk ve kederden harap hâldeyim. Bir yanım gitmek istemiyor; o eski hisleri tekrar yaşamak istiyor. Arkadaşlarımla birlikteyken, annemin aklı başındayken ya da Wren'le ayrılmadan önce olanları.

Aynada kendime bakıp nefes alıyorum. Ben güçlüyüm. Ve ben On Bir'den fazlasını hak ediyorum.

O sırada kapıda bir şey duyuyorum, daha önce hiç duymadığım bir şey. Sürtünme, metal sesi, bir pat sesi. Ama ardından bitiyor ve yeniden sessizlik hâkim oluyor. Aynaya dönüyorum.

Bugün morluk yok. Sadece düz, şiddet emaresi olmayan bir yüz. En azından yüzeyde. Bu pürüzsüz ve aynı renk cilt neredeyse yabancı görünüyor. Daha fazla incelemek istiyorum ama onun yerine tekrar kapıya bakıyorum.

Dışarıda birisi vardı. Ama kim? Ve neden? Başımı sallıyorum. Aklımın nereye kaydığının farkındayım ve onu durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Belki

de af dilemeye hazır olan Hunter'dı. Ya da belki de oydu.

Elimde değil; gözlerim kapı çerçevesinin altını tarıyor.

Hiçbir şey yok ve midem hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor.

Ne kadar gafilce, ne kadar sığca, ne kadar zayıfca. Nasıl da umutsuz bir romantik olmuştum böyle. Bu sebepten kendimi tokatlıyor ve yeniden odaklanmaya zorluyorum.

Gitme zamanı. Elimden geldiğince arkadaşlarımla veda etmişim ve aynı nezaketi aileme de göstermeyi düşünmüyorum. Onları ne zaman düşünsem midemde öfke fokurduyor. Hayır, hayır, benim ailem arkadaşlarım ve onlara da düzgünce veda etmişim.

Bodlarıma yöneliyorum ama onları ayağıma geçirmeden önce içgüdüsel olarak kapıya doğru gidiyorum. Bir bakmaktan zarar gelmez, sonuçta alışılmadık bir sestir.

Ve sonra garip bir şey oluyor.

Kapıyı çektiğimde açılmıyor. Parmaklarım kilide gidiyor; kendimi içeri kilitlemişim.

Yo, hayır, olan bu değildi.

Kendimi içeri kilitlemedim... *İçeri kilitlendim.*

Kapıya asılıp tekrar çekiyorum. Kapı kolunu çevirip büküyor, tüm gücümle çekiyorum ama yerinden bile kıpırdamıyor. Bir adım geri çekilip ona bakıyorum. Beynim pekmez gibi. İçeri kilitlenmişim.

Neden içeri kilitlenmişim?

Kilidin kendisi sıkışmış veya arızalı olabilir. Diğerleri fark edecektir; hücreme gelecekler, kapıyı çalacaklardır... Tabii çoktan gittiğimi düşünmezlerse. Kaderin ne acımasız bir cilvesi olurdu bu.

Ya da belki... Belki de Yerleşke On Bir yetkilileri kilitlemişti beni. Ancak bunun imkânı yok. Elbette bu başıma gelmiş olamazdı. Ayrıca, yerleşke neden beni hücreme kilitlemek istesin ki? Ben yanlış bir şey yapmadım.

Fakat beynimin arkasını tırmalayan bir şeyler var. Yerleşke On'a gitme planlarım kurallara aykırı. Hunter haklıydı; istediğim gibi gidip gelmemeye izin yok. Eğer yetkililerin haberi varsa, cezam belirlenene kadar burada kilitli kalırım.

Ama bilmeleri mümkün değil.

Kapıyı tekrar açmayı deniyor ve nefesim kesilene, alınma ve enseme ter damlacıkları birikene kadar kolu tıngırdatıyorum. Bu çaba beni susatıyor, gidip banyoda teneke bir bardağa su dolduruyorum. Tek yudumda mideme indiriyorum.

Bilemezler. Tabii ki bilemezler. Kaçmak üzereyken kapının kilitli olması bir tesadüf. Daha fazlası değil.

Ne var ki ben tesadüflere inanmam. Sırtım dik bir şekilde yatağıma oturuyor ve önümdeki duvara bakıyorum. Ağzımda biriken salyayı yutup düşünmeye koyuluyorum. Ya kılıdım bozuldu ya da biliyorlar.

Ve eğer biliyorlarsa, bunu onlara sadece üç kişiden biri söylemiş olabilir. Maggie, Emerald veya Hunter. Bu geceki planlarımdan başka kimsenin haberi yoktu.

Derinlerde, üçünden hangisini suçlamam gerektiğini biliyorum. Ancak bunu kabul edemem ve buna inanmayı reddediyorum. Bu düşünce aklımdan çıkana dek başımı durmaksızın iki yana sallıyorum.

Zaman geçiyor ama ben hâlâ yatakta oturduğum yerde kalıyorum. Bu nedenle, kapının diğer taraftan bir vuruş ve bağırış geldiğinde ürküyorum. Ayaklarımdan tekrar hisse kavuşması biraz vakit alıyor ama sonunda hızla beni kapıya götürüyorlar; avucumun içiyle durmadan vuruyorum.

"Eve?" diye bağırıyor Maggie; dudaklarını kapıya bastır-
mış olsa gerek, zira bu kapılar kalın ve kolayca ses geçirmiyor.

"Maggie. Yardım et, buradan çıkamıyorum!" Beni anlayabilecek mi bilmiyorum ama burada olduğumu anlaması için

sürekli olarak kapıyı dövüyorum.

Kapı tokmağını kurcaladığını, kendine doğru çektiğini hissedebiliyorum, metalin çıkardığı hafif sesleri duyuyorum ama kapı hâlâ açılmıyor.

Faydası yok. İçeri kilitlendim. Yerleşke On Bir sırrımdan haberdar. Güvenlik biliyor, gardiyanlar biliyor -olası bir güvenlik ihlalini bilmesi gereken herkes biliyor- ve şimdi buraya kilitlenmişim. Sonra da cezalandırılacaktım. Bu düşünceyle omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Bir keresinde bir adamın işaret parmağını -aslına bakılırsa Sully'nin- kestiklerini duymuştum ve şimdi işaret parmaklarının ikisi de yoktu. Beş koca yıl boyunca her gün tuvalet temizlemek zorunda kalan küçük bir çocuk olduğunu duymuştum. Bir aşağıdaki katta yaşamaya gönderilen insanları, aile ve arkadaşlarından koparılanları, önüne geçilmiş iş fırsatlarını duymuştum. Yıllar boyunca pek çok şey duymuştum ve şimdi hepsi beynimin içinde dönüyor, artık Maggie'yi duyamıyorum, artık hiçbir şey duyamıyorum. Yere oturuyorum, tekrar kendime geldiğimdeyse hücrem sessiz.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Biraz uyumaya çalışmalıyım.

Yapacak başka bir şey yok. Açlıktan karnım ağrıyor ama görmezden geliyorum çünkü bu, şu anda çözebileceğim bir sorun değil.

Aklıma *çözebileceğim* bir sorun gelmediğinden, beyaz *sweatshirt* ümü çıkarıp düzgün bir kare şeklinde katlıyorum. Masamın üzerine koyuyorum. Ardından pantolonumu çıkarıyor ve onu da katlıyorum. Normalde bu tür ritüellerle uğraşmam ama şu anda bunları düşünmeden yapıyorum. Annem bana küçükken kıyafetlerimi katlamayı öğretmişti; o gittikten sonra da babam zorla yaptırmıştı. Kendi hücreme taşındığımdan beri böyle bir şeye zahmet etmemiştim.

Şimdi tutsağı olduğum hücreye.

Çarşafların arasına giriyorum; çıplak tenime karşı soğuk ve rahatsız ediciler. Yatağımın yanındaki lambayı söndürüyor ve karanlığa bakıyorum. Garip, bu his, sanki aynı anda hem yaşıyor hem de ölüymüşüm gibi. Gözlerimi her kırptığımda Hunter'ın ihanetiyle yanıyorlar ama bu aynı zamanda kalbi-

min atmasını da sağlıyor. Nedenini bilmiyorum. Özellikle intikamcı bir ruh hâlinde değilim; tek hissettiğim, midemi yumruklayan keder. Ama yapacağım. Sanırım bu son noktaydı. İntikam alacağım; dolayısıyla da bugüne kadar değer verip sevdiğim ve beni sevdiğini sandığım birinden intikamımı alıncaya kadar sabretmeliyim.

Ne komik, küçüklüğümden beri bana bağışlayıcı olmak öğretilmişti; bu düşünce dişlerimin arasından bir kahkahanın kaçırvermesine sebep oluyor. Şimdi bana bağışlama hakkında hiçbir şey bilmediğini, böyle bir yetisi bulunmadığını itiraf eden kadın, bana hayatta bocalayanları her zaman bağışlamayı öğretmişti.

Belki de çocuklarımıza bildiklerimizi değil, sadece bilmemiz gerekenleri öğretiyoruzdur.

Kendi çocuklarım olsaydı, onlara bağışlamanın gerçekte nasıl bir sahtekârlık olduğunu öğrettirdim. Hayal kırıklığına uğramasınlar diye onları soğuk ve sert yapardım. Onları acımasız yapardım çünkü bu dünya öyle. Acımasız. Yüreği yumuşak olanlar hayatta kalamaz, en azından huzur içinde.

Soğuk çarşafı tekmeleyip yan dönüyorum. Kollarımı karnıma sararak kendi kendime düşünüyorum: *Babamın yaptığı da buydu.*

Beni bir canavar yapmaya çalışmıştı. Sert, hissiz, vahşi bir canavar; Yerleşke On Bir'de sağ kalabilecek kadar acımasız bir canavar. Karanlığa bakıyor ve bu flkri zihninde döndürüyorum. Belki de pay peşinde değildi; belki de bir oğlun hasretini çekmiyordu. Belki de başından beri benim lehlime hareket ediyordu. Belki onun hakkında yanılmışımdır.

Diğer tarafıma dönüp başımı sallıyorum. Yalanlar. Akılını kaybetmek böyle bir şey olmalı. Düşünceler çarpıklığı bir kasını dahi oynatamayacak kadar kafın karışana dek zihnin içinde dönüp dururlar. Her şeyden çok ihtiyacım olan

şey zihnimi susturmak. Akıl sağlığının anahtarı bu olmalı.

Tıpkı annem gibi. Akıl sağlığını korumak için zihnini susturmuştu o.

Bir kahkaha daha.

Yani belki de bizi delirtenler sessiz zihinlerdir. Belki de deli onlardır.

Sırtüstü dönüp avuçlarımı yanaklarıma vuruyorum. Aklımı kaybetmeye başlıyorum. Bunu biliyorum, zira sürtünme ve pat pat diye sesler duyuyorum, beynimin içinde gök gürültüsü gibiler. Şimdi de neon ışığı görüyorum, görüşüm de artık doğru değil.

"Eve."

Kollarım çarşafıma düşüyor. Dehşet. Fakat kafamı kaldırdığımda tepemde dikilenin tanıdık bir figür olduğunu görüyorum. Aynı zamanda koridordan parlayan neon ışığıyla yüzünün karanlıktan biçimlendiğini görüyorum ve bu da hücre kapımın açık olması gerektiği anlamına geliyor.

Üstelik bu sadece tanıdık bir yüz de değil.

Bu o.

Hareketlerim üzerine düşünmüyorum; sadece hareket ediyorum, sadece tepki veriyorum. Midemdeki balon beni yataktan kaldırıp onun sert gövdesine götürüyor. Sert ve hareketli, yine de kollarımı ona doluyorum.

Kapımı açan Wren'di. Özgürüm.

Eli başımın arkasını kavıyor, ağzı kulağıma dayanıyor. "İyi misin?"

İçinde milyonlarca düşünce yuvarlanırken kafamı sağa sola sallıyorum. İyi değilim. Değilim ama iyiyim çünkü o geldi. "Beni kurtardın." diye fısıldıyorum.

"Sadece geldip kendini kurtarabil diye." Cırtı çekilerek ben bir şekilde ekliyor. "Kapıyı kapatmam gerek."

Koridordan gelen neon ışığını kapatırken uzun bedenini

izliyorum. Parmaklarım ılık düğmesine dokunana kadar karanlıkta kalıyoruz. Elinde tuttuğu üzerinde tuş takımı olan asma kilidi masamın üzerindeki katlanmış kotumun yanına koyuyor. Atlet ve iç çamaşırı dışında neredeyse çıplak olduğumu hatırlıyorum fakat dert etmiyorum. Son zamanlarda dert edilecek onca şeyden biri değil bu.

O tekrar bana dönmeden önce kollarımı göğsüne dolayıp aramızda kalan tüm hava boşluklarını kapatıyorum. Belki onu yeterince yakın tutarsam en iyi arkadaşımın bana ihanet ettiği gerçeğini unuturum. Ya da birazdan Yerleşke On'a gitmek üzere buradan ayrılacağımı. Ya da ondan ayrıldığımı ama yine de beni kurtarmaya geldiğini.

Belki ayaklarımın altında gerçekleşen katliamı ya da Jack'in annemle beni çağıran çığlıklarını unuturum.

Derin bir nefes alıyor ve bırakıyorum teni ve tişörtünün kokusu beni yatıştırсын, işe de yarıyor olmalı; zira nabzım yavaşlıyor ve neredeyse huzurlu hissediyorum.

Sonra, başımın arkasındaki bir el dışında beni tutmadığını fark ediyorum. Ona asla bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyorum ama onun kollarından biri gevşekçe yanında sallanıyor. Bu basit bir şey olsa da göğsüme bir acı yayılmasına sebep oluyor.

Aramızdakileri bitirdiğimi biliyorum. Yaptığımın doğru mu yanlış mı olduğunu bilmememin, bunu yapmış olduğum gerçeğini değiştirmediğini biliyorum.

"Eve."

Çok fazla düşünce, çok fazla duygu. Hepsini bir kenara iterek ellerimi boynuna doluyorum. Parmak uçlarıma çıkıp onu öpüyorum ve bir an için direneceğini düşünüyorum ama sonra yanında asılı duran koluyla beni sarıp kendine çekiyor ve kısacık bir an için hayat güzelleşiyor.

Fakat uzun sürmüyor. Kendini birkaç santim geri çekip

tekrar adımı söylüyor. Sesi ağır, kasvetli.

Başımı sallıyorum. Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Söyleyeceği her neyse kabul edemem. Ayrıldığımızı ve şu anda öpüşmememiz gerektiğini hatırlatmak istemiyorum. Her şeyin karmakarışık ve kafa karıştırıcı olması umurumda değil; şu anda, o benim dayanağım. Öne bir adım atıp tekrar öpüyorum onu.

Bu sefer onu sertçe öpüyor, omuzlarını sıkarak yatağa doğru itiyorum. Direnmeye başladığını hissedince Stadyum'da dövüşüyormuş gibi daha fazla itiyorum ve yatağa oturduğunda da iki bacağımı açarak kucağına oturuyorum. Parmaklarım tişörtünün kenarından içeri kayıyor, onun parmaklarıysa çıplak bacaklarımı bulup etimi kavırıyor. Şimdi, o da beni, benim onu öptüğüm kadar sert öpüyor.

Tam dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken, kucağından uzaklaştırılıp masama doğru itiliyorum.

"Üzerini giy." Sesi soğuk ve ölçülü. Avuçlarını yüzünde gezdirip bana bakıyor.

"Neden?"

"Ne demek neden? Çünkü bu bir hata. Bunu neden yaptığını biliyorum. Ve bunun bir parçası olmayacağım."

"Neyin bir parçası?"

Bana bir bakış atıyor. "Ben çocuk değilim, Eve. Bunu yapmanın nedeni, enkaz hâlinde olman ve dikkatini dağıtacak bir şeyler istemen."

"Hayır, bunu yapmamın nedeni senden hoşlanmam. Hem de çok."

"Hızlı bir fikir değişikliği olmuş."

"O dündü. Sinirliydim. Şimdiyse şimdi."

"Benden ayrıldıktan bahsetmiyorum ki muhtemelen bu konu hakkında da konuşmamız gerek. Benim bahsettiğim, birkaç saat önce burada kilitli kalana kadar Yerleşke

On'a gitmeyi planlıyor olman. Bu gece."

Hareketsiz kalıyorum. Yutkunmaya çalıştığımda boğazımın kupkuru olduğunu fark ediyorum.

"Hoşça kal bile demeyecektin." diye fısıldıyor. "Onca şeyden sonra." Bakışları yere düşüyor ve bu canımı yakıyor.

"Wren..."

"Canavar olduğumu düşünmek istiyorsan, sorun değil. Anlıyorum, inan bana. Ancak arınmayı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Senin için elimden gelenin en iyisini yaptım Eve ve yeterli gelmediği için üzgünüm."

"Canavar mı?" Sinirli bir kahkaha atıyorum. "Bir saniye bile -tanıştığımız andan itibaren ve sen Stadyum'da yüzümü gözümü dağıttıktan sonra bile- senin bir canavar olduğunu düşünmedim." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Değilsin ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Gözlerini üzerime diyor. Sanki bana değil de içime, zihnimin en karanlık köşelerine bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne?" diye soruyorum sonunda.

"Sen ciddi misin?"

Avuçlarımı tavana çeviriyorum. "Tabii ki de öyleyim."

"Dünden sonra bile mi?"

Derin bir nefes veriyorum. "Dünden sonra bile."

Yine başını sallıyor ama bu sefer gülümseyerek. "Az önceki karşılaşmadan anlıyorum ki ayrılmamızla ilgili fikrini değiştirmişsin."

Omuz silkiyorum. "O bir hataydı."

"Yine de... Olanları pek iyi idare edemedim. Gelecekte daha iyisini yapacağıma söz verirdim ama sanırım bir anlamı yok." Birden gülümsemesi yok oluyor.

"Yok, hayır." Konuyu değiştirmem gerekiyor. Hızlıca.

"Ee. Burada kapana kısıldığımı nereden biliyordun? Yerleşke

On'a gitme planlarımdan haberdar olduğuna göre, seni bulanın Maggie olduğunu varsayıyorum." Bir ayağımı diğerinin üzerinden atarak geriye doğru masama yaslanıyorum.

Gözleri kalçalarımı süzüyor. "Doğru varsayıyorsun. Bir şeyler giyebilir misin?" Kımıldanıyor ve bakışları yana kayıyor. "Lütfen."

Gülümseyerek kazağımı kafamdan geçiriyorum. "Yani seni buldu ve sen de şifreyi biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz."

Anlar anlamaz gözlerimi kapatıyorum. "Addison." Yeterince kez bahsetmişti; güvenlik işlerini babasının birimi denetliyor. Jeffrey Sitwell, derinden nefret ettiğim gardiyanların efendisi.

Başıyla onaylıyor ve içimden bir kıskançlık dalgası geçiyor.

"Beni babasının ofisine sokmayı kabul etti."

"Gecenin bir yarısı."

"Öyle bir şey."

"Bizi partide beraber gördükten sonra senin için bunu yapmasına şaşırdım."

Kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemiyor. Neden yaptığını hemen anlıyorum. Ayrıldığımızdan haberi var. *Derin nefes al, ver*, diye hatırlatıyorum kendime. Ben gidiyorum. Yerleşke On Bir'den ayrılıyorum. Wren'in bundan sonra zamanını nasıl geçireceği beni ilgilendirmez. Bana düşmez.

"Maggie başka bir yerleşkeye gitme planlarımdan nasıl sızdırıldığından bahsetti mi?"

"Bahsetmedi ama bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok."

Utancımı gizlemek için arkamı dönüyorum. Kotumu geçiriyorum üzerime.

"Evet, tam bir aptal olmalıyım çünkü bir milyon yıl geç-

se bile bunu yapacağı aklıma gelmezdi.”

“Bazen sevdiğimiz insanlardaki kusurları görmek zordur.”

“Belki de sorun budur.” diye mırıldanıyorum bir süre sonra. Yatakta yanına oturup botlarımı giyiyor, silahımı belime sokuyorum.

Bitirdiğimde ellerini ellerimin arasından geçiriyor, inanılmaz derecede sıcaklar. Bir an için neredeyse iyileşmiş gibi hissediyorum. Hunter’ın ihanetinin kalbimde bıraktığı delik şu an acımıyor. Hiçbir şey acımıyor. Wren’e bakıyorum ve derin bir nefes almasını izlerken gözlerinden garip bir şey geçtiğini görüyorum. Bir duygu parlaması, ardından hemen kayboluyor ve o muhteşem zihninden neler geçtiğini merak ediyorum.

“Senin için bir şeyim var.” diyor sonunda. Her kelimesi zorlama, yapay sanki. Hiç Wren gibi değil.

“Peki...”

“Vermek istemiyorum çünkü...” Sesi gitgide azalıyor ve başını sallıyor. “Sana bunu vereceğim çünkü yapılacak doğru şey bu ve bunu her şeyden çok istediğini biliyorum.”

Ellerine geçmiş ellerim kenetleniyor. Omurgam dikleşiyor. “Peki.” diyorum tekrar, bu sefer fısıltı hâlinde. Zar zor nefes alıyorum.

“Özgürlük. Bu... Özgürlük.”

“Ne...”

“Bağlantılarımı bir kez olsun iyi bir şey için kullandım. Senin için yer üstüne çıkmanın bir yolunu buldum.”

Tamamen hareketsizim ama görüş alanımın ucunda hücremin kenarları titreşiyor gibi görünüyor. Wren’i görebiliyorum ama göremiyorum; dünya hem net çizgilerle belirli hem de bulanık.

Yavaşça ellerimi onunkilerden kurtararak boynuna do-

lıyorum. Alınlarımız birbirine değiyor ve gözlerimden akan yaşlar aşağıdaki çarşafıara düşüyor. Özgürlük. Özgür olacağım. Vahaya ulaşacağım; Jack'le tekrar bir araya geleceğim.

Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki göğsünü benimkinin içine sokabileceğimi ve kalplerimizin gerçekten bir atacağını düşünüyorum. "Teşekkürler, Wren."

Başını aşağı yukarı sallıyor. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bıçağım ve el fenerim botuma sıkıştırılmış hâlde Aşağı Ortalı koridoruna çıktığımızda Wren'in eli benimkini kavıyor.

“Depoya gitmemiz gerek.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum; yüzü, hücremin karşısında asılı duran neon ışığın parıltısı altında gölgelerle dolu. “Mutfaktan geçerek gidilebilir.”

Başıyla onaylıyor. “Yolu sen göster.”

Elim onunkinin içinde sıcacık, onu koridorda yönlendiriyorum. Karanlık artık beni korkutmuyor olabilir ama bu koridorlar tehlikeyle dolu olduğundan -özellikle de şimdi yanımda olmasından gayet memnunum. “Kehanet’e gideceğimizi düşünmüştüm.” diyorum.

“Yanlış düşünmüşsün.” diye yanıtlıyor sessizce.

“Biraz açmak ister misin?”

“Başka bir çıkış daha var.”

“Ne?” Adımlarımın ortasında durup karanlığın içinden ona bakıyorum. “Şaka yapıyorsun.”

Bana bakıyor. "Ne var ki ulaşılması kolay bir çıkış değil. Ama kesinlikle korunmuyor ve dışarı çıkmak için bir şifre ya da el izi de gerekmeyecek."

Başka bir çıkış. Kalbim heyecanla çarpıyor. "Nerede?"

"Güneş panellerinin kumanda sisteminin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Tepenin eteğindeki ek binada.

Konuşurken bana bakıyor. "İçeride, deponun en üst ağına açılan bir kapak var. Mühendisler için yapılmış; alet edevata erişebilmeleri için."

"Ama depo dört katlı."

"Dediğim gibi, çıkmak kolay olmayacak." Bana bakıyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Ama her nedense bir yolunu bulacağımı düşünüyorum."

Başka bir çıkış. İnsanların geçmesi için tasarlanmamıştı ama onu bu kadar dâhice yapan da bu. Bu kadar mükemmel. "Nasıl öğrendin?"

Gürültülü bir nefes veriyor. "Dün öğleden sonrayı annemin birimini gezerek geçirdim."

"Vay, önce güvenlik birimi, şimdi de enerji. Her şeye rağmen siyasetin sana göre olduğuna mı karar verdin?"

"Çok komik. Sanki anlamamışsın gibi söyleyeyim, bu bir oyundu. Niyetimin ciddi olmaktan uzak olduğunu öğrendiğinde mutlu olmayacaktır. Benim için bir mesele yok, benim için de olmamalı."

"Yani onun birimini gezmenin tek amacı..."

"Temiz hava soluma hayalini gerçekleştirmenin bir yolu bulmak mı?" Elini elimden çekip cebine sokuyor. "Öyle bir şey."

Kafası karışık; bunun farkındayım. Bana özgürlük arıyor ancak ikimiz de bunun muhtemel bir ölüm emniyeti olduğunu farkındayız. Ona sorun olmadığını söy-

lemek istiyorum ama bunu yapmaya dayanamam. Çünkü bu konuda konuşursak, onunla birlikte olmaktansa ölmeyi tercih ettiğimi söylemek zorunda kalabilirim ve bu, şu anda -ya da herhangi bir zamanda- üstesinden gelebileceğim bir şey değil. Çünkü bu doğru değil. Doğru ama değil.

Belki de benim kafam da onunki kadar karışıktır.

“Neden benim için bunu yapıyorsun?” diye soruyorum sonunda. Sesim zayıf çıkıyor. “Şeyden sonra...” *Senden ayrıldıktan sonra*, demek istediğim bu.

“Belki de aptal olan benimdir.”

Kolunu tutuyorum; onu durduruyorum. “Benim için değil. Sen harikasin. Özverilisin. Sen tanıdığım en muhteşem insansın.”

İnanılmaz derecede utangaç bir kahkaha atıyor. “Bu kadar iltifat edebildiğini bilmezdim, Eve.”

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum ancak hızla yaklaşan ağır ayak sesleri duyulunca dikkatim dağılıyor, kaslarım geriliyor.

Koridorun sonundan parlak bir ışık fışkırıyor; yalnızca bir gardiyanın fenerinden gelebilecek denli kör edici bir ışık. Wren'i tutarak onu ışıktan uzağa, geriye doğru çekiyorum.

“Orada dur!” diye bağılıyor gardiyan ve dar koridorda sesi tiz bir şekilde çınlıyor. Her zaman yaptığım gibi, yetkili kişi ne emrediyorsa onu dinliyor ve tam tersini yapıyorum. Bacaklarım hızla koşmaya koyuluyor ve elim de Wren'i çekiyor. Köşeyi dönüyoruz, hem de tam zamanında, zira arkamızda bir silah patlaması duyuyorum ve çok, çok yakından geliyor.

Sessizce koşuyoruz ama beynim çığlıklar içinde. Gardiyanın silahını bu kadar çabuk ateşlemesi tuhaftı. Genellikle sizi öldürmeye çalışmadan önce onları yumruklamanızı beklerler. Fakat bunlar zor zamanlar.

Ayak seslerinden, gardiyanın da şu anda bizimle aynı koridorda olduğunu anlıyorum. On adım sonra köşeyi dönüp o tekrar yaklaşıp dek bir parça güvende olabiliriz. *Dokuz.* Savunmasızlık kulaklarımı çınlatıyor. *Sekiz. Yedi.* Bir kurşunun beni ya da daha kötüsü Wren'i delip geçmesini bekliyorum. *Altı. Beş. Dört.* Ne olur ona gelmesin. *Üç.* Benim için çok şey yaptı. *İki.* Çok fazla şeyi göze aldı. *Bir.*

Ben yere dalarken gelen patlama sesi gök gürültüsü gibi. Parmaklarım Wren'in parmaklarından sıyrılıyor ve ben yere düşerken geri uzanıyorlar ama kavradıkları havadan ibaret oluyor. Nerede, nerede, nerede?

Yere iner inmez tekrar ayaklarımın üzerine fırlıyor ve ateş hattına doğru hızla geri dönüyorum. Ne pahasına olursa olsun Wren'i bulacağım.

Ama sonra biri elimi kavırıyor ve işte o, burada ve bunun hâlde. Karanlığın içinden bana tuhaf bir bakış atıyor ve koşmaya başlıyoruz ama artık gülümsüyorum. Onu hemen sağa, ardından bir sağa daha dönmeye zorluyorum. Zeminin duvarla birleştiği yerdeki yarık boyunca uzanan küçük yuvarlak lambalar uzun ışık şeritlerine dönüyor ve bir an için uçuyormuş gibi hissediyorum.

"Gülüyor musun sen, Eve?" diye soruyor nefes nefese.

Cevap veremeyecek kadar soluksuzum. Rahatlama hissi tüm damarlarımı dolduruyor, zira artık gardiyanı atlatabiliyim. Bunlar kısa kısa ve iyi bildiğim koridorlar. Ayrıca bir an için Wren'in vurulduğunu sanmıştım. Şu ansa bir kâbusun ardından hissettiğim gibi hissediyorum: Uyanmış olmaktan dolayı mutlu.

Onun için ölebileceğimi bilmiyordum ama artık biliyorum. Ayrıca daha önce Jack dışında kimse için ölmeye hazır olmadığımı da -ciddi ciddi değil- biliyorum.

Kardeşim söz konusu olduğunda bu kolay bir şey, onu

seviyorum. Her zaman sevdim, her zaman da seveceğim, orada her şeye rağmen hayatta kalmış olsa da olmasa da. O hâlde Wren 'e gelirsek... Bu onu da sevdiğim anlamına mı geliyor?

Wren'e âşık mıyım?

Hızımızı düşürürken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Artık panik içinde olmaksızın, gardiyan tarafından takip edilmeden yürüyoruz. Muhtemelen oralarda bir yerlerde, tekrar ateş etmeye hazır bir hâldedir ama şimdilik güvendedyiz.

Wren kolunu sırtıma doluyor, başparmağı çıplak tenime değiyor. "Eğer o Ben değildiyse, kaçman için bir neden olmadığının farkında mısın?"

"Ben mi?" Kahkaham kesiliyor.

"Kilidi kapına takan o. Şu anda görevde olan diğer gardiyanların hiçbiri hücrende olman gerektiğinin farkında değil."

"Sanırım eski alışkanlıklar zor bırakılıyor." diye yanıtlıyorum acı acı.

Beni izleyecek kadar yaklaşıp duruyor ve göğsüne çekiyor beni. Hareket etmemiz gerektiğini biliyorum, tetiği çekmeye dünden hazır gardiyanla aramıza daha fazla mesafe koymamız, mutfığa geri dönmemiz gerektiğini. Ama bunun yerine kollarımı ona dolayarak avuçlarımı kürek kemiklerine koyuyorum. "Bütün hayatın boyunca bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Sesi, tıpkı hatırladığım gibi, alçak ve gırtlaktan.

"Bu son iki ayı seninle geçirmek hepsine değdi."

Sözlerim karşısında kaşları kalkıyor ama çabucak arkama dönerek onu gecenin içinde yönlendiriyorum. Çok fazla şey söylemişim.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor, Eve?" diye soruyor arkamdan.

Beni ele vermeyen bir şey söylemeye çalışırken birkaç saniye sessizce yürüyorum. "Seninle takılmayı sevdiğim an-

lamına geliyor.”

Kendi kendine gülüyor. “Elbette. Eh, eğer bir yardımı olacaksa ben de seninle takılmayı seviyorum.” Tekrar el ele tutuşup bu sefer adım seslerini dinleyerek daha dikkatli bir şekilde mutfığa yöneliyorum.

“Dışarı çıkınca ne yapacaksın?”

“Kuzeye doğru koşacağım.” diye açık açık söylüyorum. Gerçekçi bir şekilde. “Olabildiğince hızlı koşacağım. Gün boyunca güvenli ve gölgeli bir yerde uyuyup sonra tekrar devam edeceğim. Ta ki Jack’i bulana dek. Cenneti bulana dek.”

Kafası karışmış hâlde bana bakıyor. “Şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum.”

“Önemi var mı?”

Cevap vermek yerine elimi sıkıyor. Yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğü içime işlemeye başlıyor, bu yüzden elimi geri sıkıyor ve kendimi daha sakin hissediyorum. Yanımda yürüyüşüne, nefesinin ritmik sesine odaklanıyorum ve daha da sakin hissediyorum.

Elinden çekerek mutfaktan önceki son köşeden döndürüyorum onu ve donup kalıyorum.

İleride, üniformasından gardiyan olduğunu anladığım bir figür duruyor. Az önce kaçtığımız değil, bana hafifçe tanıdık gelen bir başkası bu. Eski alışkanlıklar gerçekten de zor bırakılıyor, şu anda dönüp kaçmamak için içime işlemiş tüm içgüdülere karşı savaş veriyorum. Ama Wren haklı; Ben olmadığım sürece, şu anda gardiyanlardan kaçmaya gerek yok. Önümüzdeki adam da kesinlikle o değil.

Derin bir nefes alıyorum. Sadece yürüyüşe çıkmıştık, o kadar. Hoş karşılanmıyor, evet. Ama sıkı sıkıya yasaklanmış da değil. Bize ne yaptığımızı soracak, biz de ona söyleyeceğiz ve yürüyüp gitmemize izin verecek. Bir iki dakika içinde, önce mutfakta, sonra da depoda olacağım.

Böylece el ele ilerlemeye devam ediyoruz, Wren'in varlığı beni sakinleştirse de yeterli gelmiyor. Gardiyan bir şekilde tanıdık; bundan eminim.

Yarım metre yakınına gelene dek nedenini anlamıyorum. Ardından omuzlarımı bir titreme alıyor, botlarım oldukları yerde saymaya başlıyor. Kaçmam lazım, riskli olduğunu biliyorum ama mecburum. Fakat Wren'in eli benimkini çok sıkı tutuyor, denesem bile gidemezdim; gitgide beni öldürmeye çalışan adama daha çok yaklaşıyorum. Burnunu kırdığım adama.

Kılıfındaki silahının dış hatlarını görüyor ve tekrar titriyorum; ayaklarımı sürüyorum. Dönüp bize bakıyor, fenerini üzerimize tutunca yüzümü ışıktan, meraklı gözlerinden koruyorum. Eğer beni tanırsa, öldüm demektir.

"Yatakta olmamak için tuhaf bir zaman, değil mi?" diyor, sesinin tonuyla titriyorum. Siyah boncuk gözleri ters ters bize bakıyor.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorsan değil." diye yanıtlıyor Wren sakince. El feneri tavana doğrultulmuş olmasına rağmen elim hâlâ yüzümün önünde. Neredeyse yanından geçip gidiyoruz ki hızla harekete geçerek önümüzde duruyor ve biz de olduğumuz yerde kalmak zorunda kalıyoruz.

"Sen tanıdık geliyorsun." diyor bana. Ona bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil ve beni tanımasıyla yüzünün aydınlandığını görüyorum.

"Seni tanıyorum." diyor bana tükürürcesine. "Bana saldırmıştın, kaltak."

"Sanırım beni başkasıyla karıştırıyorsun." diyorum, sesimin ne kadar cesur çıktığına şaşırarak. Kalbimin ne kadar hızlı attığını ele vermiyorum.

"Kimseyle karıştırdığım filan yok." diye tıslıyor ve boş taki eli çabucak silahını kaparak mideme dayıyor. Beynimde

panik duygusu alev alıyor. "Yüzlerle aram iyidir. Şimdi arkana dönüp asansörlere doğru yürü yoksa seni vururum. Seve seve."

Wren'in eli benimkini bırakıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Daha az şiddet. Tek istediğim daha az şiddet. Bu yüzden, o daha ne yaptığımı anlamadan elimi belimin arkasına kaydırarak zor kazanılmış silahımı gardiyanın yanına dayamak bana hiç zevk vermiyor.

"Beni vurmaya cesaretin edemezsin." diye hırlıyor.

"Tabii ki ederim." diye yanıtlıyorum, ciddi olup olmadığımı bilmesem de. Fakat sonra, bu ana nasıl geldiğimi hatırlıyorum. Burada, On Bir'de yaşadığım umutsuzluğu ve çaresizce bir çıkış yolu arayışımı hatırlıyorum. Kaçma planları hazırlarken çıktığım yükseklikleri ve bu planlar suya düşükçe deneyimlediğim ezici düşüşleri hatırlıyorum. Şimdi... Her şeye rağmen, bir gardiyana karşı ölüm tehdidinde bulunabiliyorum. Ve o gardiyan, kendi seçimim olan bir gelecekle aramda duran tek şey.

Buraya kadar geldim; sonunda özgürlüğün tadına varmaya, Jack'i bulma şansına çok yakınım... Ve aniden ciddi olduğumu anlıyorum.

Tabii ki ederim. Tabii ki onu vurmaya cesaret ederim.

"Eder." diye onaylıyor Wren, sanki aklımı okumuş gibi.

"Ama buna ihtiyacı yok."

"Neden bahsediyorsun?"

Wren'in onun üzerine atlayıp silahsızlandırmasını bekliyorum. Onun yerine, "Jeffrey Sitwell. Tanıdık geldi mi?"

Gardiyanın kasları geriliyor. "Patronum." diyor sıkı dişlerinin arasından.

"Patronunun patronu. Güvenlik Başkanı. Bir aile dostumuz. Bu yüzden adının Dennis Grove olduğunu biliyorum. Karın Penny, İkinci adı Lynn. Annen Gertrude Grove

ama kızlık soyadı olan Frank'i kullanıyor. Baban Evan. Sen ve eşin, dördüncü katta, 16K numaralı koridorda oturuyorsunuz. Devam edeyim mi?"

Dennis Grove'un yüzü kâğıt gibi beyaz oluyor; bunun Wren'in sözlerinden mi yoksa yan tarafına bastırılmış silahın mı olduğundan pek emin değilim.

"Tabancanı bırak ve uzaklaş." diye emrediyor Wren. "Arkana bakma. Geri gelme. Sitwell'den ricada bulunmamı gerektirecek hiçbir şey yapma."

"Ricada bulunmak." diye tekrarlıyor yavaşça. Sonra pis pis sırıtıyor. "Ne yani, beni kovduracak mısın?"

Wren de gülümsüyor. "Pek sayılmaz."

Gardiyan ona bakıyor. Bana bakıyor. Bir göz kapağı çok hafif seğiriyor. Ama sonra olmayacak bir şey oluyor ve yavaş yavaş, kalçama doğrultulan tabanca yere düşüyor; metal gürültüsüyle betona çarpıyor. Buz gibi bir yüzle, karanlığın içine doğru yürüyor. Adımları yerleşkenin başka bir bölümüne doğru kaybolurken dikkatle dinliyorum ve bir, iki, üç kez nefes alıyorum.

Wren atılan silahı alıyor. "İyi misin?"

Göğsüm hızla inip kalkıyor ama onun dışında sakinim. İyi olup olmadığımı bilmiyorum. Sadece bana doğrultulmuş bir tabanca vardı; sadece ben de birine bir tabanca doğrultmuştum. Aynı türden silahların daha dün Avery'nin annesi de dâhil olmak üzere yüzlerce hatta binlerce masumu katletmiş olduğu gerçeği dışında, bu durum beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum. Bu aletten nefret ediyorum. Onu kullanmış olanlardan nefret ediyorum.

"Neden ona saldırmadın?" diye soruyorum. "Neden silahla dikkatini dağıttığımda elinden silahı zorla almadın?"

Wren gözünün ucuyla bana bakıyor. "Sanırım daha fazla şiddetin hiçbir şeyi çözmeyeceğini düşündüm." diyor dikkatle.

Bunun üzerine Wren'in elini tutuyor, avucunu benimkine sıkıca bastırıyorum. Sonra onu mutfak kapısına doğru yönlendiriyorum. Yaklaştık. Çok yaklaştık.

Parmaklarım, Wren'in dikkatli bakışları altında şifreyi giriyor ve kapı savrularak açılıyor.

İçeride, iş gezisinden tanıdığım bir adam kesme tahtalarından birinde soğan doğruyor. Onu Hunter'la birlikte partide de görmüştüm. Eski dostumu -şimdiki düşmanımı düşününce midem sıkışıyor.

Adam bize bakıyor. "Bu oda kamuya açık değil. Hem içeri nasıl girdiniz ki zaten?"

Öne çıkarak kapının kapanmasına izin veriyorum. "Hunter." diye yanıtlıyorum, ağzıma yayılan gülümsemeyi basturmaya çalışsam da başaramadan. "Bizi Hunter gönderdi. Ona biraz limon tatlısı götürmemizi söyledi."

Adam rahatsız görünüyor. "Buna izin yok. Hunter bunu bilmeliydi. Ne yani, size mutfağın şifresini mi verdi?" Dikleşiyor. "Bunu ona sır olarak söylemiştim, o da sadece, başvurusu kabul edilirse yakında işe başlayacağı için."

"Bize söyledi. Muhtemelen başka pek çoklarına da. Yarın gidip onunla hesaplaşırsın ve limon tatlısından bahsetmeyi de unutma. Şimdi çık dışarı."

"Dalga mı geçiyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum. Sabah için hazırlık yapmam gerek. Siz ikiniz dışarı çıkın yoksa bu raya derhâl bir gardiyan..."

"Bir saat sonra geri gel." diye araya giriyor Wren, ağır bir sesle. Adamın onu net bir şekilde görebilmesi için arkamdan kenara çıkıyor. Daha doğrusu, hâlâ yanında tuttuğu silahı görebilsin diye.

Adamın gözleri şaşkınlıktan hafifçe büyüyor, sonra ellerini önlüğüne silip başının üzerinden çekip çıkarıyor ve kesme tahtasının üzerine bırakıyor. Kapıdan dışarı çıkarken,

"Hunter'ın bundan haberi olacak." diye mırıldanıyor.

"Mükemmel." diyorum o gittikten sonra.

"Limon tatlısı. En sevdiğin, değil mi?"

"Evet. Bunu bir çeşit kartvizit olarak düşün. Eh, sormayı unutmadan; bana o gardiyanın adını nereden bildiğini söyleyecek misin?"

"Grove mu? Seni öldürmeye çalışmıştı." Omuz silkiyor. "Besleme durağından sonra onu araştırdım."

Onu mutfaktan depoya götürüyorum; yüzümü görmediği için memnunum, zira gülümsememe engel olamıyorum. O gün daha çift değildik ama yine de ödevini yapacak kadar önemsemişti. Bundan sonra ne olacağını düşündüğümde gelen duygu yoğunluğuyla midem bulanıyor. Onu terk edeceğim. Sonsuza dek.

Kendimi toparlayarak deponun şifresini giriyorum. 11000200.

"Değişik." diyor Wren omzumun üzerinden. "Aynı modeli takip etmiyor."

"Önemli bir oda bu."

"Peki sen nasıl biliyorsun?"

Cevap vermeden önce kapıyı iterek açıyorum. "Bir kez gelmiştim... Onunla. Hunter'la. Bir meslek turu için, katıldığım tek tur. İşin komiği, katılmamın tek nedeni onunla aramızı düzeltmeye çalışmaktı."

"Ve?"

"Ve turun lideri bizi buraya getirdi. Ben de yakın durmaya özen gösterdim."

Wren kapıyı arkamızdan kapatırken ışıkları yakıyorum.

"Oo." diyor döndüğünde.

"Daha önce hiç gelmediğini varsayıyorum."

"Doğru varsayıyorsun."

"Ve şimdi sen diyorsun ki, yukarıda, en yüksek ağın üzer-

rinde, güneş panellerinin kumanda sistemini barındıran binaya açılan bir kapı var.”

“Tam olarak söylediğim bu.”

“Ve oraya vardığımda dışarı çıkmamı engelleyecek hiçbir şifre ya da başka bir şey yok.”

Başını sallıyor. “Yok. Binanın dışında bir tuş takımı var. Şifresi 1100061, her ihtimale karşı...” Bir saniye derin derin nefes alıyor, ne düşündüğünü biliyorum. Fikrimi değiştirme ihtimaline karşı. Sonra sakince devam ediyor. “İçeride hiçbir şey yok. Kapı, insanlar için değil, aletler için bir erişim kapısı.”

Başımı sallayıp arkaya eğiyorum. Buradan pek bir şey görmenin imkânı yok. Sadece kule gibi yükselen odanın tepesine kadar aralıklarla asılmış ağlar.

“Yüksekten korkmuyorsundur umarım?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

İç çekiyor. “O zaman sanırım... Sanırım burada ayrılıyoruz.”

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Wren’e veda etmek istemiyorum, istemiyorum işte.

Kollarımı beline doluyor, gözyaşlarımı uzak tutmak için derin bir nefes alıyorum. Her zamanki gibi kokuyor, keşke bu kokuyu yer üstünde yanıma alabilseydim. Cennete varamazsam, kokusu beni sararken ölmekten mutluluk duyardım.

Ağlamayacağımı hissettiğimde kendimi gülümsemeye zorluyorum. Erkek arkadaşıyla sıradan bir sohbet. “Şimdi ne yapacaksın?” diye soruyorum.

Beni tutarak omuz silkiyor. “Yukarı döneceğim. Bebekler gibi uyuyacağım. Sabah da biraz bilardo oynarım.” Alnımı öpüyor.

“Çok komik. Ayrıca, şu anda demek istemedim. Demek

istediğim... Genel olarak.”

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor. “Bilgisayar testini geçtim, dolayısıyla hangi pozisyonu istersem ona girebileceğim. Arkadaşlarımla vakit geçireceğim. Bilmiyorum. Bu konuyu gerçekten düşünmek istemiyorum; sensiz hayatı.”

Ben de düşünmek istemiyorum. Bu beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Hunter’ın bana ihanet ettiğini anladığım zamanki gibi. Ne var ki o sadece midemi acıtmıştı, buysa her yerimi acıtıyor. “Peki seninle... Addison...?”

Geri çekilip bana bakıyor. Gözleri aniden sertleşmişti. “Aynı anda her şeye sahip olamazsın, Eve. Ayrılmaya *karar veriyorsun* ve buna benden ayrılmak da dâhil. Bunun yapmak zorunda olduğun bir şey olduğunu anlıyorum. Anlıyorum, gerçekten, ama aynı anda her şeye sahip olamazsın.” İçini çekiyor ve elmacık kemiğim göğsüne çarpacak kadar sert bir şekilde beni tekrar kendine çekiyor. “Ama soruna cevap vermem gerekirse, hayır.”

Bu aptalca ve hakkı var ama yine de gülümsüyorum. “Çok güzel kokuyorsun.” diyorum, sesim tişörtü sebebiyle boğuklaşarak, kalbimi sıkın kemer nedeniyle de zayıf çıkıyor.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu.”

Hareketsiz kaldığını hissediyor ve o kelimeyi söylediğimi fark ediyorum. Sevmek. Gözlerimi öyle sıkıyorum ki karanlığın içinde beyaz yıldızlar çakıyor ama gözyaşlarımı durduran tek şey bu. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Yalanlardan, sırlardan gına geldi. Son birkaç ayın üzerine sis gibi çökmüşlerdi ve artık göğsümü boşaltmam, bu ağırlığı atmam gerek. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim çünkü ben cesur, güçlü ve çetinim.

Gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum.

“Wren.”

"Eve."

Alnımı çenesine yaslıyorum. Şu anda onun gözlerine bakamam; yapamam. "Ben..." Nefes alıyorum. Al, ver. "Ben sana... oldum."

Başımı sallıyorum. Gülünç davranıyordum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra küçücük bir kelimeyi söylemek neden bu kadar zor?

Başını geri çekiyor, elini çenemin altına koyup birkaç santim yukarı kaldırıyor ve güneşe benzeyen o parıldayan gözlerle bakmak zorunda kalıyorum. "Ben de sana... oldum."

Dudaklarımın arasından hızla fırlayan kahkahayı kendi dudaklarıyla yakalıyor. Beni öpüyor ve birbirimizin kollarında gevşiyoruz; kalbim sanki göğsüme birkaç kat büyükmüş gibi hissediyorum. Sıcacık ve mutluluktan kabarmış hâlde. Ben; denenecek yeni bir şey, Seçkin arkadaşlarıyla güleceği bir şey, annesine karşı kullanacağı bir intikam aracı değilim. Onun duyguları da benimkiler gibi geçcek. Ancak saniyeler, ardından dakikalar geçiyor ve olmak üzere olan şeyin ağırlığı tenimin katmanlarından gitgide daha derine inerek kalbime çöküyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Henüz bırakma beni." diyorum tutuşu gevşer gevşemez, o da uyuyor dediğime.

Ama sonunda zamanımız tükeniyor.

"Vakit geldi, Eve." diye fısıldıyor. Başımla onaylıyorum. Beni bırakıyor, onun kucaklaması olmadan üşüyor, savunmasız kalıyorum. Gözlerine baktığımda, duygu yoğunluğuyla yaşlarla dolu olduklarını görerek şaşıyorum.

Wren kapıya doğru bir adım atıyor, yutkunuyorum. Gitmesini istemiyorum. Bir adım daha. Göğsüme bir şey oturmuş gibi hissediyorum ve bu kaldıramayacağım bir ağırlık. Bir başka adım. Her an bu ağırlıkla ezilip parçacıklara ayrılacağım. Ama kapıya ulaştığında gülümsemeye çalışıyor ve

bu son güç gösterisi bana da güç veriyor. Bu benim kaderim. Kontrolü ele almanın zamanı geldi.

“Özgürlüğünün tadını çıkar, Eve.”

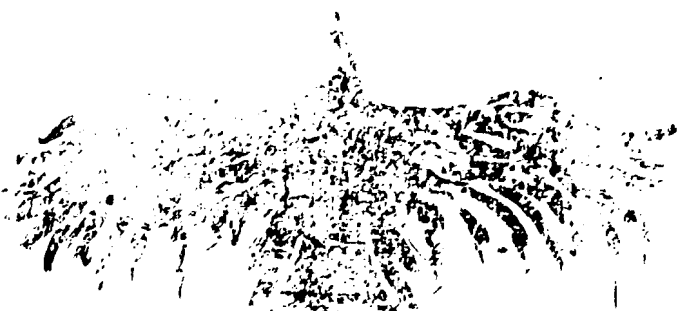
Tek yapabildiğim yukarı aşağı kafamı sallamak oluyor.

Arkasına dönüyor ve kapıdan tam çıkmak üzereyken öne doğru atılıp kolundan yakalıyorum. Sessizliğin içinde sesim cınlıyor. “Eğer kendinden bir daha şüpheye düşersen, çok sefil bir kızı çok mutlu ettiğini hatırla. Lütfen. Lütfen bunu beraberinde taşı.”

Bana bakıyor ve gözlerindeki güneş kayboluyor ve ben de kendiminkileri çabucak kapatıyorum. Elimi tutup sıkıyor.

Acıtacak kadar çok sıkıyor ve sonra da gidiyor.

Gitti ve artık yalnızım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yoldaş olarak sadece atan kalbimle kapıya bakıyorum. Şu an hissettiğim üzüntü dayanılmaz. Hayal ettiğimden bin kat daha fazla acıyor, sanki yukarıdan, aşağıdan ve her iki taraftan eziliyormuşum gibi. Korkunç.

Ben de tavana bakıyor, sonra da en yakın merdiveni bulmak için bakışlarımla duvarları tarıyorum. Göğsüme zehirli bir yumru gibi oturan bu duygudan kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve deponun tepesine tırmanmak tam da bu türden bir şey.

Derin nefes al, ver.

En yakın merdiven köşenin orada, duvara ilişik, böylece titrek ayaklarla oraya doğru yürüyorum. Parmaklarım soğuk metalin etrafında yavaşça kıvrılıyor. Gümüş, her basamağın iki yanında yerini kararmış altın rengine bırakmış ve bu da beni rahatlatıyor. Bu merdivene ilk tırmanan ben değilim, son da olmayacağım.

Fakat yer üstüne çıkmak için tırmanan ilk kişi ben olacağım. Sinirlerim hafif bir heyecanla ürperiyor ve göğsümdeki

yumru azıcık küçülüyor. Yakında bir zamanlar Jack'in bulunduğuyla aynı yerde bulunacağım, belki de hâlâ olduğu yerde. Yakında özgürlüğü tadacağım. Şu anda odaklanmam gereken şey bu. O değil.

O değil.

Her biri yüz santim aralıklarla asılmış ağların kenarından tek tek geçiyorum. Her birinin üzerinde çeşitli ürünler dağınık hâlde duruyor ama incelemek için dönmüyorum; şu an tek hedefim zirveye ulaşmak.

Ağlar kaba ve sağlam iplerden yapılma ve kalın metal halkalarla odanın köşelerine bağlılar. Şu an bacağımı arkaya uzasam, hatta belki kolumu, birine dokunabilirim.

Fakat bunu yapmak istemiyorum. Şu anda sadece bir kat yukarıdayım, daha fazla değil ve şimdiden kalbim normalde olduğundan hızlı çarpıyor. Kaslarım efordan ağrımaya başladı ve eğer çok fazla zaman harcarsam yorulacaklardır.

Yolun yarısına geldiğimde aşağıya bakıyorum. Panik, sıvı kurşun gibi içimi kaplıyor; şimdi düşersem ölürüm. Bu düşünceyle avuçlarım terliyor ve bu nedenle gözlerimi kapatıp nabzımın yavaşlamasını bekliyorum. Terli eller kayar. Rahatlamaya ihtiyacım var yoksa bu işin sonu kötü olacak. Çok kötü.

Başka bir şeyler düşünmem gerek. Ne olursa.

Hunter. Yakında başı müstakbel meslektaşlarıyla derde girecek ve tek başına bu düşünce bile beni gülümsetecek kadar dikkatimi dağıtıyor. Sabah kapımdaki kilidin orada olmadığını -ve benim de öyle- göreceğim; gülümsemem büyüyor. O kazanmadı. Ben kazandım.

Ellerimi tek tek silip tırmanmaya devam ediyorum.

Ardından ailemi düşünüyorum. Veda etmemiş olmam bana rahatsızlık veriyor. Fazla değil, hayır, ama yine de orada. Yer üstünde beraberimde taşımak istemediğim bir suçluluk

kalıntısı. Ama kimi kandırıyorum. Buradan giderek bencî olmayı seçiyorum ve aileme veda etmek bunu hafifletmeyecek çünkü onlar bunu kabul etmezlerdi.

Ya da belki de ederlerdi. Belki de Paydaları beslediği gün annemle konuşurken, istediğim bencilliği yapmam için bana onayını vermişti. Belki de yüreği kararımı kabullenmesine izin verir. Ne de olsa, tıpkı bir zamanlar söylediği şarkıdaki gibi, eğer çocuklarının tekrar bir araya gelme, yan yana olma şansı varsa, bu yapmam gereken bir şey.

Artık yolun dörtte üçünü tamamlamış durumdayım. Nefes almak gitgide zorlaşıyor çünkü kalbim fazla hızlı atıyor ve cildim tümüyle yapış yapış. Korkuyorum, ever, ama aynı zamanda bu kadar yüksekte olmanın, tamamen yeni bir şey yapmanın canlandırıcı bir yanı da var.

Maggie şu anda beni görebilseydi ne derdi? Aşağı inmem için çığlık atar ama daha yükseğe çıkmam için de bana tezahürat yapardı. Gülümsüyorum ve botum merdivenin bir sonraki basamağına doğru kalkıyor.

Wren'in ona ne söyleyeceğini merak ediyorum. Yerleşke On'a gittiğimi düşünmesine mi izin verir yoksa ona gerçekleri mi söyler: Özgürlüğü arzuladığımı ve kendisi sayesinde elde ettiğimi.

Acaba ona muhtemelen öldüğümü söyler mi?

Zira sabah olduğunda öyle olabilirim.

Titriyorum ve botum bir sonraki basamağa sağlam bir şekilde inmiyor, kenarını sıyrıyor ve ben kayıyorum. Parmaklarım metali kavrar, ayaklarım basamaklara geri yerleşmek için çabalarken kalbimin tık tıklarının yerini boğazım daki kalın, dolgun gümbürtüler alıyor.

Dikkatsizce bir hataydı; tekrarlamayı göze alamayacağım bir hata. Sessizce bir küfür savuruyorum.

Artık kalbim çok hızlı atıyor ve elimi kotuma silmek için

kaldırdığımda titrediğini görüyorum. O kadar çok titriyor ki âdeta bana ait olmayan bir zihnin kontrolünde gibi. Peki. Tamam, en yakındaki ağa tırmanabilir ve kalbimin yavaşlamasını, avuçlarımın kurumasını bekleyebilirim ya da kendimi tırmanmaya devam etmeye, her adımda ortaya çıkan tehlikeyi düşünmemeye zorlayabilirim.

Korkumu paketleyip bir kenara koyuyorum. Yukarı, yukarı ve daha yukarı; ta ki beni deponun tepesinden sadece on basamak ayırana dek.

Yedi basamak sonra yer kabuğunun yalnızca birkaç santim altında olacağım.

Beş.

Şimdi daha hızlı tırmanıyorum.

İki.

Neredeyse vardım.

Bir.

Merdivenin tepesi, depo odasının tepesi. Yukarı uzanırsam, parmak uçlarım tavanı sıyracak. Aşağı bakarsam, altımda uzanan zemine kusacağım.

Vücudumdaki her kas sıkılı, katı ve gergin. Parmak eklemlerim acıyla feryat ediyor; çok uzun süre aynı pozisyonda kalmaya zorlandılar, onlardan çok fazla şey istedim.

Sol elime açılmasını emrediyorum.

Yapıyor ancak yavaşça ve en yüksek ağa giden kalın ipin çevresine dolanana kadar düzensiz bir yörüngede yana doğru hareket ediyor. Botum merdivenden havalanırken damarlarımda bir heyecan dalgası dolaşıyor. Bir nefes daha, al, ver. Titriyorum, sallanıyorum ve bacağımla iterek merdiveni tamamen bırakıyorum.

Pekâlâ.

Tek yapmam gereken, ağların önüne gelene kadar ayaklarımı ipin üzerinde sürümek. Fakat bunu yaparken havada

asılı olduğum, beni yerden -genellikle doğrudan botlarımın altında uzanan yerden- büyük bir hava boşluğunun ayırdığı geliyor aklıma.

Bu düşünce, hafifçe gülmeme neden oluyor.

Ağlar önüme gelene kadar sola doğru adım adım ilerliyorum. Üç tane ağ: Botlarımın üzerinde durduğu, kalça kemiğime dayanan ve ellerimin tuttuğu. Beni ilgilendiren bu sonuncusu. Gözlerim açgözlülükle üzerini tarıyor ve diğer ağlara kıyasla çok az şey tuttuğunu fark ediyorum; tam ortasında duran küçük bir metal yığını, o kadar. Yavaşça bakışlarım yukarı kayıyor.

Tam bir kare şeklinde oyulmuş küçük bir kapak duruyor orada.

Ona bakıyorum ve dudaklarıma dişlerimi ortaya seren bir gülümseme yayılıyor. Şimdiye kadar gerçekten var olduğuna inandığımdan bile emin değilim. Tek sorun, ağın kapağın hemen altında asılı olması; emeklemem için neredeyse hiç yer yok.

Bir yolunu bulacağım, yapacağım ama önce dinlenmem gerek. Dikkatle bir bacağımı, sonra diğerini yukarı çekiyorum, böylece depodaki en yüksek ikinci ağın kenarına oturuyor, üzerine fazla düşünmeden dönüp uzanıyorum ve böylelikle kollarıma çok ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağlamış oluyorum. Nefesimi toparlıyor, kaslarımı ovuyorum. Ardından hareketsiz kalıyorum ve tek düşünebildiğim, Wren'in elimi sıkmasının verdiği his ve yollarımız sonsuza kadar ayrıldığında yüzünde beliren ifade.

Kaslarımdaki titremenin yerini ezici bir hüznün alıyor.

O yüzden kıpırdanıyor; kendimi ağın kenarına, nabzımın hızlandığı yere geri çekiyorum. Böylesi daha iyi. Zira burada odaklanmam gerek. Üstümdeki ağa ulaşmaya odaklanmam gerek.

Başarmanın hiç de kolay olmadığı gerçeği dışında basit bir görev.

Ayakta duramayacak kadar tavana yakınım. Botumu en üstteki ağa geçirmemin tek yolu ağırlığımı kollarıma vermek. Ancak kollarım son on dakikadır başımın üstünde tutulmaktan yorgun düşmüştü; kan kaslarıma olması gerektiği gibi akıyor ve kollarım bu fikre gürültülü bir şekilde itiraz ediyorlar. Benim de çok hoşuma gitmiyor ama başka çare yok.

Bir kolumu üst ağa geçiriyorum ve diğer elimle de kavrayarak olduğu yere sabitliyorum. Kendimi bırakarak ağırlığımı kollarıma veriyorum, ardından iki bacağımı da kaldırıp ağın üzerine geçiriyorum. Midem bulanıyor ve buz gibiyim ama yine de cildime yeni bir ter katmanı yayılıyor.

Çok yakın. Çok yakınım. Sadece vücudumu yukarı savurmam gerekiyor, sonra başarmış olacağım. *Yakında, Eve.* Şu an metrelerce altımdaki zemini görebildiğimden midem kasılıyor. Şu an kolum ağırmaya başladığından eğer hemen harekete geçmezsem düşeceğim.

Karın kaslarımı kasıyor ve bacaklarımı hareketimi güvence altında almak için düzleştirip kilitleyerek ağırlığımı yukarı kaldırıyorum. Vücudumdaki her bir kas çalışıyor, nefes nefeseyim. Tamamen yatay hâlde deponun en üst ağının kenarına sarılıyorum. Az kaldı. Çok az kaldı.

Bir kez daha yukarı doğru hamle ediyorum ve bu sefer kilit görevi gören kolum tutunduğu yerden çözülüyor. Ağın üst tarafını kapmak için çaresizce etrafından uzanıyor.

Hataymış.

Dengemi kaybediyorum. Düşüyorum. Çılgılık atıyorum. Sonra sol elim kapanıyor ve ipi kavriyor.

Benimle ölüm arasında duran tek şey. Boğazımın arkasında asitli bir şeyin tadını alıyorum. Kusmuk.

Çaresizce bir şeye tutunmak, parmaklarımdan yükü al-

mak, beni kurtarmak için ayaklarım havayı tekmeleyip duruyor. Şimdiye kadar yaşamayı bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Başta çığlık atıyordum ama şimdi ağlıyorum. Ailemi ve arkadaşlarımı düşünüyorum, Wren'i düşünüyorum. Hepsini istiyorum ve hepsini seviyorum. Yüzlerini gözümde canlandırıyorum, kucaklamalarını hayal ediyorum ve uzuvlarım kıpırdanmayı kesiyor.

Odaklan.

Sol kolumu kıvrırmam, gücümün her bir zerresini kullanarak onu bükmem, vücudumu sağ elimin ağa ulaşabileceği bir noktaya çekmem gerekiyor. Bu birinci adım. Birinci adıma başarabilirim. Kolum şimdiden zonkluyor ama bu benim tek şansım ve bu yüzden hıçkırıklarımı zorla homurtuya çeviriyorum ve çekiyorum da çekiyorum.

Bir santim, bir santim daha ve nihayet sağ elimin parmakları ipin üzerinde kıvrılıyor ve artık ölüme düşmemi iki uzvum engelliyor.

Şimdi de son güç testi. Bir bacağıma yukarı fırlatarak en üst ağa takılıyor ve bu bacadaki gücü kullanarak vücut ağırlığının geri kalanını zorla yukarı çekmek için boğuşuyorum ve artık ellerim ağına daha derinlerine uzanıyor ve üzerine çıkıyorum, üzerine çıkıyorum, üzerine çıkıyorum.

Sırtım metallerin üzerine çıkana dek yuvarlanıyor ve derin bir nefes alarak gülüyorum; bir çığlık koyuveriyorum.

Başardım.

Ölmek üzereydim ama şimdi bir an daha yaşayacağım. Her şeye rağmen özgürlüğü tadacağım.

Yine de garipti. Neredeyse aşağı düşerken ölmek istemiştim. Ölümden korkmuştum, bilinmeyenden korkmuştum.

Hazır olmadığım ölüm mü yoksa öncesinde özgürlük olmadan ölüm mü?

Bu cevaplayabileceğim bir soru değil, burada değil.

Ve sonra, birdenbire, aklıma annemin eskiden söylediği o şarkı geliyor, zihnimde son ses çalıyor. Son dörtlük kulaklarımda uğulduyor:

Sevgili çocuklarım, duyun kükrememi, bırakın işleyen saati

Dindirin acınızı, korkmayın, parçalayın kilidi

Gelin tatlı cennete, orada etmeli sohbeti

Sevgili çocuklarım yan yana, tik tak

Her şey yeniden sessizleştiğinde iliklerime kadar biliyorum. Belki de baştan beri biliyordum.

Peşinde olduğum o meşhur vaha, cennet; öyle bir şey yok. Kuzey çobanaldatan kuşu yok, dalların yeşil kubbesi yok, şırıl şırıl akan dere yok; gerçekte yok. Annemin söylediği şarkı öte dünya hakkında.

Jack'le yeniden bir araya geleceğim, bir gülhatmi tarlasında yan yana olacağım yer orası...

Annemin hep bir saat hakkındaki sessiz mırıltıları... Şarkıyla alakalıydı. Belki de bir öz bakım eylemiydi; onu bekleyen, onun da sonunda sevgili oğluyla yeniden bir araya gelebileceği tatlı cennetin bir hatırlatıcısı...

Bir nefesle ciğerlerim titriyor. Öte dünya. Öte dünya. Jack öldü. Muhtemelen yer üstüne salındıktan sonra birkaç saat içinde öldü. Ve ben hayatta kalmada iyi olabilirim ancak Güneş olarak bilinen o yanan ateş topuna karşı hiçbir şansım yok.

Yumruklarım gözlerimi kapatıyor ama gözyaşlarımı durduramıyor. Hiçbir şey durduramaz. Umutla gözü kör olmuş hâlde, mantık pahasına çok ihtiyaç duyduğum avuntuyu sunan bir hevese sarılarak bir fikrin peşinden koşmuştum,

başka bir şey değil. Jack'in narin ellerini kendiminkilerin arasında ancak her şeye veda ettiğimde duyabileceğim; hayata veda ettiğimde.

Ve eğer dışarıya, kavurucu havaya adımımı atarsam, olacak olan da bu.

Yanaklarımı sıkıyorum, acıyana kadar sıkıyorum. "Atarsam" değil. "Attığımda", dışarı adımımı attığımda. Çünkü Jack'i kanlı canlı bulma -ya da cenneti- şansım olmayabilir ama On Bir'den kaçma ve kısa ömürlü de olsa gerçek özgürlüğü tatma fırsatım var.

Ve bu hâlâ istediğimi düşündüğüm bir şey. Bu nedenle, tepedeki kapak tam üzerime gelene kadar kendimi aletlerin üzerinde temkinli bir şekilde kaldırıyorum.

Dikkatlice ve titreyen parmaklarla itiyorum.

Belki kilitlidir, belki açılmaz, belki de bu kadar yolu boşuna gelmişimdir.

Ama hayır.

Sessizce açılıyor; karanlık ve bana hafifçe birinci katı hatırlatan küf kokusu karşılıyor beni. Kendimi dik bir şekilde binanın içine çekiyorum. Yerleşke On Bir'deki tutsaklığımın son anlarını görecektir binanın.

Parmaklarım titriyor ama bu sefer korkudan, dehşetten ya da burada hissettiğim herhangi bir şeyden değil. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki heyecandandır ama o kadar basit olduğunu sanmıyorum.

Botumun içine uzanıp el fenerimi çıkarıyorum.

İlk gördüğüm şey, pencerelerin olmadığı. Sonra da Wren'in dediği gibi, kapıda kilit mekanizması bulunmadığını görüyorum. Parmak uçlarım kapı koluna değiyor. Şu an bulunduğum yerle dışarıdaki boğucu dünya arasında hiçbir şey durmuyor. Artık en ufak bir şüphem olmaksızın beni öldüreceğini bildiğim bir dünya.

Bir duvar düğmeler ve kollarla dolu, gerisiyse boş. Tepede bir ampul var ama ışık düğmesini arama zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, küçük alanı aydınlatmak için el fenerini tahta zemine koyuyor, sonra da alnımı kapıya dayıyorum.

Buraya kadar. Bütün amacım, uğruna çabaladığım, hayalini kurduğum buydu. On Bir'den kaçmak. Şimdi durmam; yapamam. İstesem bile, kim bilir aşağıda beni hangi zalim ceza bekliyordur? Artık yetkililer tarafından bilinen bir suçluyum. Ve hepsi de en iyi arkadaşım sayesinde.

Hayır, seçeneğim yok. Dışarı çıkmak zorundayım. Buraya gelmek için birini öldürmeye hazırdım. Her şeyden çok istediğim buydu ve gerçekten hayatta kalma şansım olduğuna inanırken bile, ölüm olasılığının da olduğunu biliyordum. Öyleyse neden bu kadar acı tatlı hissettiriyor?

Nedeninin kesin bir ölüm beklentisi olduğunu sanmıyorum, tamamen değil. Sanırım cevabı biliyorum ama kendime itiraf etmek istemiyorum. Çünkü eskiden katılaşmış, sert ve kendi kendine yeten biriydim, ne pahasına olursa olsun yerleşkenin acımasız koridorlarından ayrılmak için can atıyordum. Sonra âşık oldum.

Yap gitsin, Eve. Limon suyu gibi: İlk temas en kötüsüdür. Sıcaklık canımı yakacak, nefesimi kesecek ama sonrasında çok fazla acımayacak.

Parmak eklemlerime bakıyor ve ailemi düşünüyorum; hoşça kal dememekle hata ettiğimi anlıyorum. Onlarla kavga içermeyen son bir an geçirmemekle yanlış yapmışım. Öfkemi belki hak ediyorlar, belki de etmiyorlar ama her şeye rağmen onlar ailem. Derin bir nefes alıp pişmanlık sızısını bir kenara itmeye çalışıyorum. Şu anda çözebileceğim bir problem değil bu; çok geç. Bir daha dünyaya gelirsem daha bilgece davranacağım.

Şu anda yapabileceğim tek şey nefes almak.

Nefes al, Eve.

Başımı tekrar tekrar kapıya vuruyorum ve bir süre sonra endişelerim yavaş yavaş dağılıyor, iskambil kartlarından evler gibi birbirine bine bine yıkılıyorlar.

Bunun için gelmiştim. İstedğim bu. Bu kapıyı açtığımda özgür olacağım.

Ne olmuş yani dayanılmaz bir sıcaklık tarafından yutulacaksam, ne olmuş yani sevdiklerimi bir daha asla göremeyeceksem? Özgür olacağım. Mutlu bir kız olarak öleceğim çünkü özgür olacağım.

Titreyen parmaklarım kapı kolunu sıyrıyor, sonra da avucumla sıkıca kavıyorum. Kolumdaki kaslar hazır ola geçiyor; derimin altında dalgalandıklarını hissedebiliyorum, bu noktaya ulaşmak için harcadığım çabadan yorgun düşmüş olsalar da hâlâ dirençlerini koruyorlar. Daha dik durup nefes alıyorum. Al. Ver.

Al.

Ver.

Buraya kadar. Şimdi gidiyorum. Cesur, güçlü ve özgürüm. Sonunda özgürüm.

Limon suyunun dökülme zamanı. Arkamda bir şey hareket ettiğinde kapı kolunu çevirmekteyim.

“Eve.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Buz gibi donup kalıyorum, öyle ki kapının diğer tarafındaki sıcak dahi eritemez. Hareket edemiyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Ama sonunda kapı kolunu bırakıyorum.

Bırakıyor ve dönüp parlayan gözlerine bakıyorum. Nefes nefese öne doğru geliyor; kollarındayım. O temiz, güvenli kokuyla beni sıkıca sararken damarlarımda sıcak bir şey yayılıyor.

Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Elleriyle nazikçe yüzümü kavrayarak beni öpüyor ve bir an için nerede olduğumuzu, ne yapmak üzere olduğumu unutuyorum. Bir an için her şey doğru geliyor.

“Ben de geliyorum.” diyor nefesi ciğerlerime dolarak.

Gözlerim açılıyor ve göğsünden itiyorum. An geçmişti.

“Yapma.” dediğini duydum dudaklarımın. Kelimeyi ağızımda oluşturduğumu hatırlamıyorum, söylediğimi hatırlamıyorum. Ama tekrar tekrar mırıldanıyorum.

“Eve.” diyor yüksek sesle. “Eğer sen dışarı çıkıyorsan, ben de seninle geliyorum.”

Kafamı iki yana sallıyorum. Geri adım atınca kapı kolunun omurgama saplandığını hissediyorum, sonra bir kenara atılmış el fenerinin parıltısı altında gözlerimi onunkilere çeviriyorum. “Hayır.” diyorum zayıfça. “İzin vermiyorum.”

“İzin istemiyorum.”

Derin bir nefes alıyor ve sırtımı dikleştiriyorum. “Ama aşağıda bir hayatın var. İyi bir hayat, bırakmak istemediğin bir hayat.”

Yaklaşıyor ama bu sefer kollarını bana dolamıyor. Orada öylece duruyor ve ben onun gölgesinde kendimi küçük hissediyorum. “Eğer sen yoksan Yerleşke On Bir’de olmak istemiyorum. Anlamıyor musun Eve? Görmüyor musun? Orada hayatımın güzel olmasının sebebi sensin. Sen. Eğer sen yoksan...” Bakışlarını köprücük kemiğime dikip başını sallıyor.

Gözlerimden yaşlar fışkırmak üzere. Sözleri beni zayıflatıyor ama kendimi güçlü olmaya zorluyorum. “Benim için ölmene izin veremem. Üzgünüm.” Gölgesinden sıyrılıp ondan uzaklaşıyorum, boğuk, düzensiz nefeslerle zorla içime oksijen çekiyorum. “Yapamam.”

“Orada gardiyandan kaçarken benim için ölmeye hazır olduğunu anladım. Arkaya döndüğünü gördüm.”

“O farklıydı.” diye başlıyorum ama sonra gözlerine bakıyorum ve içlerindeki güneş o kadar şiddetli parlıyor ki benimde hissedebiliyorum.

“Yerleşke On Bir’den ayrılmaya karar vermiştin, şimdi de ben verdim.”

Artık onu durduracak tek şey şiddet ve ben hayatımda daha az şiddet için çabalıyorum, daha fazlası için değil. Bu düşünceye gülümsüyorum, şu anki saçmalığına. Sonra parmaklarım parmaklarının arasından geçerek onları sıkıyor.

“Bir keresinde, ölüm diye bir şey olmadığını okumuştum.” diyorum.

“Hatırlıyorum. Sadece bir dünya değişikliği.”

Başımla onaylıyorum.

Bakışlarını istikrarla bana dikiyor. “O zaman gidip yeni bir dünya bulalım. Birlikte.”

“Üç deyince.” diyorum yavaşça.

“Bir.” Birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürerek parmaklarımı öpüyor.

“İki.” Parmak uçlarıma yükselerek onu dudaklarından hafifçe öpüyorum. Artık titremiyorum.

“Üç.”

Kapı kolunu çevirip, iterek açıyorum ve kapıyla birlikte botlarım da ilerliyor.

Nefesim kesiliyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Yanımda, Wren hareketsiz. Ama ay ışığı altında, göz ucumla yüz hatlarının ne kadar sert olduğunu görebiliyorum.

Nefesimi kesen özgürlüğün tadı değil. Ciğerlerimde dolaşan temiz hava hissi değil. Birbirimize bakıyoruz ve dudaklarımıza yavaşça bir gülümseme yayılıyor, sonra da onunkilere. Yan yana ve el eleyiz. Ve duyduğumuz her şeye rağmen, bize *öğretilen* her şeye rağmen... Taze, serin bir esinti saçlarımı uçuşturuyor, tenimi gıdıklıyor.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

TEŞEKKÜRLER

Daima güvenilir, her zaman yardımcı olan temsilcim Rachel Beck'e ve inanılmaz yetenekli editörüm Stacy Abrams'a bu projeye inandıkları ve bu süreçte paha biçilmez iç görüler sundukları için teşekkür etmek istiyorum. Siz ikiniz olmadan bu kitap, kelimenin tam anlamıyla, var olmazdı, bu sebeple, teşekkür ederim... TEŞEKKÜR EDERİM!

Ayrıca Entangled Teen'deki herkese sıkı çalışmaları, yaratıcılıkları ve sabırları için sonsuz minnettarlığımı ifade etmek isterim. Böyle olağanüstü bir ekiple çalıştığım için onur duyuyorum, çok şanslıyım.

Ve son olarak, bu yolculuk boyunca sevgileri, destekleri ve çok ihtiyaç duyduğum cesaretlendirici sözleri için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Teşekkürler!

YAZAR HAKKINDA

Jerri Chisholm bir genç yetişkin yazarı, uzun mesafe koşucusu ve bir çikolata bağımlısıdır. Çocukluğu büyük ölçüde yalnızlık içinde, arkadaş olarak sadece hayal gücü ve bir papağanla geçmiştir. Bunu takiben, kamu siyaseti alanında yüksek lisansını tamamlayarak avukat olmuştur. Ancak nihayetinde mesleği bırakmaya karar vererek yalnızca daha yaratıcı ve kuş dostu olan yazarlığa odaklanmaya karar vermiştir. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte yaşıyor ama heyhat, papağanı yok.

jerrichisholm.com

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Yerleşke On Bir'de katların hiyerarşisi her şeydir.

Benim adım Eve Hamilton ve benim yaşadığım katta hayat kavga ve mücadeleden ibaret. En azından alt katta sefalet içinde çırpınanlardan daha iyi durumdayız. On Bir'in çetin dünyasında sadece en üst katta yaşayan, yaldızlı ofislerinden hepimizi yönetenlerin rahat bir hayatı var.

Dört nesil önce dünya yaşanamaz hâle getirildi. Artık güneş çok sıcak, toprak insanları besleyemeyecek kadar kurak. Hayata tutunmayı başaranların yer altında yaşamaktan başka çaresi yok.

Buradaki hayat mükemmel olmasa da bir dövüşçü olarak hayatta kalmayı öğrendim. Fakat son maçım farklıydı. Bu kez rakibim en üst kattan gizemli bir dövüşçüydü ve içimden bir ses, bambaşka hayatlara sahip olduğumuz bu dövüşçünün görüldüğünden çok daha farklı biri olduğunu söylüyordu.

Yerleşke On Bir'e daha fazla katlanamayacaktım. Tüm hayatımı bir sonraki öğünümü elde etmek için mücadeleyle geçiremeyecektim.

Artık yalnızca tek bir şey için savaşıacaktım: Özgürlüğümü
Ve bu gizemli çocuğun gözlerinde beni buradan kurtaracak bir ışık görmüştüm.

ISBN 978-625-8043-74-7

www.olimposyayincilik.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayin](https://www.facebook.com/olimposyayin)

[/olimposyayinlari](https://www.youtube.com/olimposyayinlari)